"Aşkın Şehidi"nin Yazarından Kerbelâ Serisinin 2. Romanı

AŞKIN ELÇİSİ

1. BASKI
100.000
ADET

Ahmet Turgut - Aşkın Elçisi

AHMET TURGUT

kapı

İrfâni bir anlatımla yine tarih, insan ve edebiyat içe içe...

Kerbelâ Serisinin ilk romanı AŞKIN ŞEHİDİ'nde yüz binlerce okur Hz. Hüseyin ile buluşmuştu. AŞKIN ELÇİSİ'ndeyse Seyyide Zeyneb ve şehitlerin ardınca kalan diğer aşka şahit canların çağrısı var.

"Bu roman her biri Hz. Fatıma Yürekli Peygamber Ciğerpârelerine ve onların kanla, gözyaşlarıyla yazdıkları Kerbelâ Destanına bir selâmdır. Gök kubbede bâki kalacak olan elbette onların sedasıdır."

Ahmet Turgut

"Ey güzel! En Güzelden neşet bulan güzel!
Gel! Gel ki; Yakub'un gözyaşı dinsin!
Ey güzelliğine bin Yusuf'un kurban olduğu Habib'in Canı!
Gel! Gel ki; Yusuf nasıl sevilirmiş, öğrensin Züleyha!.."

"Gel!.." muştusu erişmişti cana. Gayrı sevenin 'Ben'i de, sevdiğinin 'Sen'i de yok hükmündeydi. Ben ve Sen ile beliren ikilik aradan çekildikçe "Hû" kelâmı kâinata ritim vermekteydi. Vuslat gecesinde aslına râci olana da "O" diyorlardı ya; selâma durmuştu yıldızlar, ay ve güneş...

"O geliyor, O!..
Ceddinin Reyhanı, Zehra Gülü,
Toprağı Haydar'dan olan geliyor.
Açılsın yedi kat semâ!..
Müctebâ'nın İncisi, Hüseyin'in Mercanı
Rabbine Kurban, ahdine sadık âşık geliyor!.."

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

19 TL.

kapı

kapı no: 328
edebiyat: 97

ROMANIN KONU EDİNDİĞİ DÖNEME DAİR KISA TARİHÇE

Hicri altmışıncı yılın Receb ayında (Mayıs/680) Emevi Sultanı Muaviye bin Ebu Süfyan yerine oğlu Yezid'i bırakarak öldü. Şaban ayının ilk günlerinde Medine'ye ulaşan saray ulakları Hz. İmam Hüseyin'den yeni sultana biat etmesini istediler. Bu dayatmalara boyun eğmeyen İmam, Medine'den ayrılarak Mekke'ye geçti. Buradaki üç aylık beklemenin nihayetinde 8 Zilhicce günü yârenleriyle birlikte Kûfe şehrine doğru yola çıktı. Kendilerini karşılayan ilk Emevi birliği, kâfilenin Kûfe'ye girmesine izin vermeyince güzergâhlarını değiştirdi. Menzili kendisince mâlum başka bir yöne ilerlemeye başladı. 02 Muharrem 61'de (Ekim/680) "Kerbelâ" denilen mevkiye ulaşınca burada kamp kuracaklarını bildirdi.

Yeni birliklerle takviye edilen Yezid leşkeri kâfile üzerindeki fiili ablukayı günbegün sertleştirdi. Kuşatmanın sekizinci gününe gelindiğinde kâfile ahâlisinin yanı başlarındaki Fırat'tan su temin etmesine bile izin verilmiyordu. Kamptaki çocuklar ve bebekler dâhil olmak üzere son üç gün bir damla suya hasret bırakılan İmam Hüseyin ve yârenlerine karşı 10 Muharrem Cuma günü nihai katliam başlatıldı.

Seyyide Zeyneb birkaç saat içerisinde yetmiş iki yakınının şahâdetlerine tanık oldu. Son olarak ağabeyi İmam Hüseyin'ini de Hakk'a uğurladığında bir düzine kadın-çocuk ve o esnada hasta yatağında olan yeğeni Ali Seccâd (Hz. Zeyn'el-Abidin) ile baş başa kalmışlardı.

Seyyide gayrı Hz. Fatımatü'z-Zehra'nın vâsiyetinde yer alan "*Ağabeylerinin Annesi*!" olmakla sınanacaktı...

KARAKTER DİZİNİ

Seyyide Zeyneb: Hz. Hüseyin'in anne-baba bir kardeşi. Romanda "Kevser'in Kızı" veya "Haydar'ın Kızı" olarak da anılmakta. 54 yaşında...

İmam Seccâd: Hz. Hüseyin'in ortanca oğlu. Tarihte "Hz. Ali Zeynelabidin" veya "Ali Evsat" olarak da bilinmekte. Kerbelâ'da yaşanan vahşetten sağ kurtulan yegâne erkek. 23 yaşında...

Seyyide Ümmü Gülsüm: Seyyide Zeyneb'in anne-baba bir kardeşi. 51 yaşında...

Seyyide Fatımatü'l-Kübra: Hz. Hasan'ın kızı. İmam Seccâd'ın eşi. Romanda "İncinin Fatıması" veya "İncinin Kızı" olarak da anılmakta. 19 yaşında...

Muhammed Bâkır: İmam Seccâd'ın ve Seyyide Fatımatü'l-Kübra'nın henüz 2 yaşındaki oğulları...

Seyyide Fatımatü'l-Sügra: Hz. Hüseyin'in büyük kızı. Romanda "Mercanın Fatıması" olarak da anılmakta. 17 yaşında...

Seyyide Rukayye: Hz. Hüseyin'in küçük kızı. 6 yaşında...

Rübab: Hz. Hüseyin'in eşi. Şehid Ali Asgar'ın annesi. 40 yaşında...

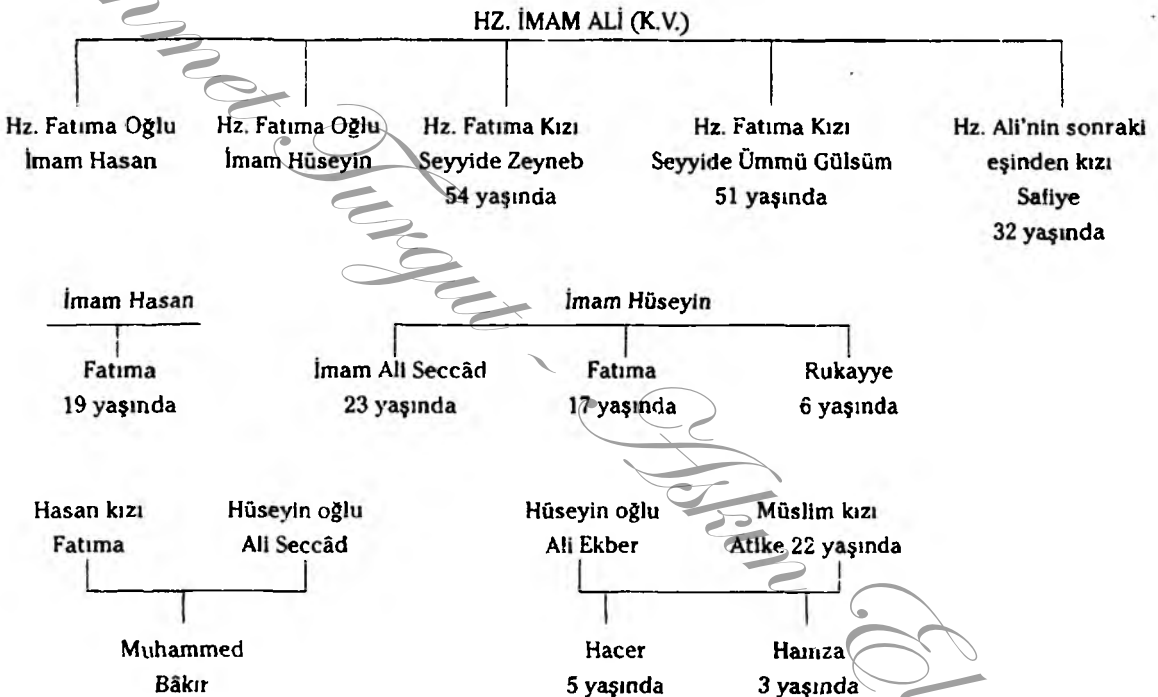
Atike: Hz. Hüseyin'in gelini. Şehid Ali Ekber'in eşi. Hamza ve Hacer'in annesi. 22 yaşında...

Hacer: Hz. Hüseyin'in torunu. 5 yaşında...

Hamza: Hz. Hüseyin'in torunu. 3 yaşında...

Safiye: Hz. Hüseyin'in baba bir kız kardeşi. 32 yaşında...

Elçisi
Ahmet Turgut - Aslan

* Tabloya isimleri romanda geçen şahsiyetler alınmıştır...

** Yaşları belirtilmeyenler evvelce şehid olan şahsiyetlerdir...

Ahmet Turgut Aşkın Eleisi

ROMANDA KULLANILAN EHL-İ BEYT'E DAİR KÜNYE VE TANIMLAR

HABİBULLAH: Allah'ın En Sevgili Kulu...

RESÛLULLAH: Allah'ın Elçisi...

FAHR-İ KÂİNAT: Kâinatın Övünç Kaynağı...

RAHMET'ENLİL-ÂLEMİN: Âlemlere Rahmet Olan...

HATEM'ÜL-ENBİYA: Nebilerin Mührü...

ÂL-İ ÂBA: Tathir âyeti geldiğinde Resûlullah'ın (S.A.V.) âbası altına aldığı Hz. Fatıma, Hz. Ali, Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin ile birlikte toplam beş kişi...

EHL-İ BEYT: Birebir kelime manasıyla "Ev Halkı". En dar anlamıyla Âl-i Âba'daki beş kişiyi karşılamakta. İkincil olarak Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin'in soy ve ahlâk bakımından vârislerini ifade eder.

ÂL-İ MUHAMMED: Peygamber Efendimizin evlât larını anlatan Arapça tamlama...

SEFİNE-İ ÂL-İ MUHAMMED: "Ehl-i Beyt'im, Nuh'un Gemisi hükmündedir. Ona tutunan kurtulur!" hadis-i şerifine binaen "Âl-i Muhammed Gemisi" anlamında bir tamlama...

KEVSER: Bereketi, rahmeti, ilmi ve sürekliliği anlatan Kuranî bir terim. Özelde Hz. Fatımatü'z-Zehra (R.A.) için kullanılmakta...

BETÜL: "Temizlik ve saflıkta herkesten ayrılan" manasında bir isim-sıfat. Hz. Muhammed (S.A.V.) tarafından Hz. Fatıma için söylenmiştir.

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

ZEHRA: "Ak ve pak olan" manasında bir isim-sıfat. "Fatımatü'z-Zehra" şeklinde tamlama olarak da zikredilmekte...

HAYDAR: Saldırı anındaki aslanı anlatır. Hz. İmam Ali (K.V.) için kullanılmakta...

MURTEZA: "Razı olunmuş" manasındadır. Uzun hâli; "Aliy'yel-Murteza".

EBU TÜRAB: "Toprağın Babası" demektir. Hz. Ali'ye ilk olarak Habibullah bu künye ile hitap etmiştir.

EMİR'EL-MÜMİNİN: "Müminler için emir sahibi olan" demektir. Yöneticiliği anlatır.

KUR'AN-I NÂTIK: "Konuşan Kuran" mânâsına gelir. Özelde Hz. Ali, genelde vahyi tevil eden tüm Ehl-i Beyt'e dairdir.

HASANEYN: "İki Güzellik" manasındadır. Vurgulu-kâmil bir güzellik ifade eden "Hasan" ve pekiştirilmiş güzellik vazeden "Hüseyin" isimlerinin -Arap gramerine binaen- ikili kullanım hâlidir.

MÜCTEBA: "Seçkin, seçilmiş" manalarına gelir. Özelde Hz. Hasan (R.A.), genelde tüm Ehl-i Beyt için kullanılır.

İNCİ: Habibullah (S.A.V.) tarafından torunu İmam Hasan için söylenmiş bir işarettir.

SEYYİDÜ'L-ŞÜHEDA: "Şehidler Efendisi" demektir. Hz. Hüseyin'i (R.A.) anlatır.

MERCAN: Habibullah S.A.V.) tarafından İmam Hüseyin için söylenmiş bir işarettir. Kuran-ı Kerim'de yer alırken 'İnci' ile birlikte kullanılır.

ZEBH-İ AZÎM: Kurân-ı Kerim'den alınmış bir tabirdir. "Büyük Kurban" manasına gelir. İmam Hüseyin için kullanılır.

ABİLERİNİN ANNESİ: Hz. Fatımatü'z-Zehra'nm vasiyetine atfen sadece Seyyide Zeyneb için kullanılır...

Ahmet Turgut Akın Ecisi

أنا *

أنتَ

هو

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

* Ene - *Ben*
Ente - *Sen*
Hu - *O*

SÖZ BAŞI

Sesler arasından bir ses düştü gönlüme...
"Esirsin sen, esâretine meftun; garipsin ve gurbetinden habersizsin!" diyordu.
Sonra açıldı Kitap. Karşımdaki âyette "*Akletmiyor musunuz*?" yazılıydı.
Kelimelere baktıkça utandım. Utandıkça bakılanlar görülmeye başlandı.

"*Belki hatırlarsınız!..*" diyordu; on dört asır evvel mushafa çekilmiş kelimeler...
Ve ardı ardına sıralamaktaydı ikâzlarını:
"*İki güzelden bir başkasını mı bekliyorsunuz?..*"
"*...Yanımızdakiler tükenir. Allah'ın katındaki ise bâkidir.*"

Kapanınca gözlerim; bakışların ufkunda 'Seçkin Güzeller'den biri belirdi.
'En Sevgili'nin Ciğerpârelerindendi.

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

Yaklaştıkça fark ettim.
Suskunluğuyla Zehra'nın, seslenişiyle Haydar'ın Kızıydı o...

Şevkle karşısına geçip ses verdim:
"Ey Özgürlüğün Annesi!.. Seninledir, Dirayet ve Kurtuluş Kapısı! Senin bileklerine vurulan kelepçeler benim yüreğimdekilerden daha mı sert, daha mı acımasız?.. Bilirim! Sen zincirler içindeyken bile benden daha özgürdün."

Annesinin Kızıydı ya; sükût ile yetindi.
Ses bana kalmıştı yine.
Yalvardım. "Öğret!.." dedim: "Sen öğret! Muallimsiz Âlim değil misin?"

Haydar'ın Kızıydı bu kez.
"Dinle!.." diyordu: "Duyarsan, duyulursun. Anlarsan, anlaşılırsın!"

Yetmeyince bu sözler, devamını istedim. Acındım, yakındım, bekledim.
Nedensonra rengi elâdan maviye, griden bala dönen o gözlerden üç kelime düştü gönlüme:
"Ben-Sen-O..."
Gayrı tüm kâinat sessizliğe ve renksizliğe bürünmüştü.

Ey *Rahîm*, *Samed* ve *Muhyi* olan Rabbin Kulu!..
Ey '*Kitap*'ın, '*Harfler*'in ve '*Nokta*'nın Kızı!..
'*İnci*' ve '*Mercan*'ın Kardeşi!..
Allah'ın salât ve selâmı senin ve sevdiklerinin üzerine olsun.

Ahmet Turgut
İstanbul / Eylül 2011

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

1

"Menzile 'Kerbelâ' desin o diller,
Gönüldeki ismi 'Kurb-ı Âla'dır.
Ebu Türab'sa Sahib-i Zülfikâr,
Toprağın adı 'Hüseynî Can'dır."

Birkaç saat evvel Âlemlerin Rabbine yürümüştü, Aşkın Şehidi; Can Hüseyin...

'İki Kardeş Güzel'in şahâdeti zâhir olanıydı ya; ağabeyi İmam Hasan gibi kanını içine akıtmamıştı. Yetmiş iki ok, kılıç ve mızrak yarasıyla baştan ayağa mercan kızılma bürünmüş hâlde uzanıvermişti Kerbelâ'ya...

Evet!..

Ebu Türab'ın bir oğlu daha düşmüştü toprağa. Arz bunun hicabıyla sarsılıyordu.

Esenlik ve rahmet pınarı olan Kevser'in Ciğerpâresi bir damla suya hasretken katledildiğinden coşkun aka gelen Fırat dahi sessizliklere gömülmüştü.

Habibullah'ın "Oğlum!" diyerek öptüğü o pak boyun, gövdesinden ayrılıp mızrakların ucuna geçirilince bunca zulmün tanıklığından utanan güneş bile erkenden çekilmişti semâdan.

Ahmet Turgut - Aşkın Elçisi

Hem de Kerbelâ yetimlerinin gönüllerine inme bahasına!.. Artık o koca ziya, kâinatı aydınlatmak yerine Hüseynî canları yakıp kavurmaktaydı. İlle de onun kızlarını...

Yaşları altı ve on yedi olan kardeşlerin ahları Kerbelâ arzından Muharrem arşına yükseliyordu.

"Va Ebî!.. Va Huseyna!..
Ah babacım! Neredesin?..
Sana ağlamayanlara kimler ağlasın?"

Aynı katliamda Şehîd İmam'la birlikte yetmiş iki civan daha doğranmıştı. Üstelik onlara kıyan zâlim eller, geride kalan gül kokulu tenleri bile rahat bırakmıyorlardı. Düzinelerce süvari, şehidlerin çıplak naaşlarını atların toynakları altında ezip parçalıyor; bu şekilde onları yeryüzünden silmeyi umuyorlardı. Hadlerini öylesine aşmışlardı ki; kinlerini nefesi süt kokan bebeden bile sakınmamışlardı. El kadar Ali Asgar'ı babası İmam Hüseyin'in kollarındayken boğazlamaları yetmiyormuş gibi şimdi de o minicik kan kızıl teni annesinden esirgiyorlardı. Sarılıp koklamasına dahi izin verilmeyen kanlı kundağı uzaktan uzağa izleyen kadıncağız, düşündükçe dert içre dert ekmişti gönlüne...

Yineleye yineleye asra yemin ediyordu. İnsanoğlu ziyandaydı, nankördü ve zâlimdi. Al kanlara belenmiş yavrucağızına son bir kez bakıp "Canımın canı!.." diyerek seslendi:

"Kundaklar içerisinde ellerini, ayaklarını bile çırpamadan boğazlanan şehid!.. Ah kundağı kanlı balam! Annen neyler şimdi!.."

Feryadın bayrağı elden ele, gönülden gönüle devrediyordu ha bire. Yürek yangınlarına tüm arzı ve semâyı şâhid tutma sırası Hüseyin'in mazlum gelinindeydi sanki. İki yavrusunun gözleri önünde doğranan şehid erine yanıyordu. Her bir adımıyla ardı sıra dağları da yürüten yiğit Ali Ekber'i böyle mi görecekti?

Anneydi ya; hüznünü yaşamaya vakti yoktu. Öncelikle erinden emânet iki yavrusunu düşünmeliydi. Kanatları altında ağlaşan körpe canlar susuzluktan cayır cayır yanarken Rabbine sığınıp yakarmaya başladı.

"Sen her şeyi görensin!
Şu çöllerden beter yandık.
Gönüllerimize genişlet, Allah'ım!.."

Söze söz karışıp derde dert eklenirken berilerden "Ay kardaaşşş!.." diyen ahlar yükselmişti. Onlarınki Hüseyin dâhil sekiz kardeşleri gözleri önünde boğazlananların Aşurâsıydı.

"Kardaş, ay kardaş!..
Siz gittiniz, biz kaldık geride!"

Evet!..

Er meydanında canın vermek mi kolaydı, kalıp yaşamak mı?..

Fikir durmuş, kalpler atmaz olmuştu. Sadece yürek yangınları vardı; cız ettikçe çatırtılar çıkara çıkara arzdan arşa yol arayan...

Halalarının ardınca duran Fatımatü'l-Kübrâ da gönül nârını semâyla paylaşanlardandı. Çektiği her acıda yeni baştan evlât oluyordu. O da anneydi, kardeşti, yeğendi, cânandı. Can eviyle yaralıydı. Kavruk rüzgârlar gözlerine çöl kumları taşırken yaşının yettiği tüm şehidlerdeydi aklı. Önce beş-altı yaşlarındayken yitirdiği babası İmam Hasan gelmişti gözlerinin önüne; sonra amcası İmam Hüseyin...

Farkındaydı!

Güzelliğin ardınca kalmak ninesi Fatımatü'z-Zehra'nın sünnetiydi. Kumların üzerinde çıplak hâlde sıralanmış inci misal

kardeşlerine bakarken yutkunuverdi. Âhı ve yâdı derinde kalan güzelliğin kızıydı ya; gıkı çıkmıyordu.

Peki, sabır sahilsiz derya mıydı?

Onun da ucu bucağı vardı. Susuzluktan ve ağlamaktan gül yüzü gayrı mora dönmüş yavrusu, zemzem arayan İsmail Aleyhisselam gibi sıcak kumları topuklarken dayanamamıştı. Sedefin sabır kabukları çatladıkça içine akıtmaya çalıştığı hüznüyle büyük halasını izlemeye koyuldu.

O; halalar içinden bir hala değildi. Kevser'in ve Haydar'ın gül goncasıydı. Doğduğu gün Dedelerin En Güzeli ona "Zeyneb" diyerek seslenmişti.

"Seyyide Zeyneb!.. Sen Ze'n-Nur'i ve'l-Beha olansın!.. Ey Ceddinin Ziyneti!.."

'Nur ve Güzellik Sahibi' olmak kolay mıydı? Kulaklarında hâlâ Nebevî nidalar çınlayan ve seçebilen gözlere şeref katan Güzellerdendi o. Sevenlerinin indinde; "Görenin Gönül Aydınlığı" olarak bilinirdi.

Yetim ve Ümmi Nebinin Kızıydı ya; böylesi bir demde Kerbelâ yetimlerinin annesi olmak sadece onun kârıydı. Deryanın celbine boyun eğip başını taştan taşa vuran coşkun nehirler misâli Rahmet Elçisini arıyordu. Kederden kızıla çalan bal rengi gözlerinin değdiği her canla birlikte kemikleri etinden lîme lîme sıyrılırken dayanamayıp; "Ah Dedecim!.." diyerek seslendi

"Şu âlemler Senin hürmetine yaratılmadı mı?
Rabbine iki yay kadar,
Hatta daha da yakın iken
'Ümmetim, Ümmetim!' diyen Sen değil miydin?
Aaah Dedem!..
Oğullarının hâli ortada, kızların perişan!
Dillerinde Senin adın olanlar neler yaptı kuzularına?
Görmez misin?.."

Sıkışmıştı yüreciği; yanıp yakıyordu Zeyneb.

Ve teselli arıyordu...

Bir umut Hüseyin'in kanlı gömleğine sarıldı. Şehid naaşları talan edilirken yağmadan güçlükle kurtarabilmişti onu. Kanlı gömleği öpe koklaya yüzüne bastırırken az ötelerinde sere serpe yatan parçalanmış tenleri ve hâin mızrakların ucundaki gövdesiz başları bu kokuyla birlikte ciğerlerine mi hapsetmek istiyordu? Yeniden ve yinelenen umutlarla gömleğe yapıştı. Dirayetinin sarsıldığını hissederken başını gökyüzüne çevirmişti. Şehidlerin kanıyla gayrı kızıla boyanmış ellerini semâya kaldırdı.

Yıldızları izliyordu şimdi de...

Gökyüzü kandilleri bile ışıklarını O Fahr'ül-Âlemin'den alırken birileri yeryüzünün aydınlığına nasıl da kast edebilmişti? Bu zâlimler ne menem bir hınca sahiplerdi ki, saatlerdir şehidlerin naaşlarını bile rahat bırakmıyorlardı.

Düşündükçe titremeleri hızlandı. Canı tek bir ilmik olup boğazına düğümlendiğinde son nefesine hazırlanan serçeler gibiydi. Titremeleri aniden kesiliverdiğinde ruhu can kafesinden azattı gayrı. Birkaç adım beriden toza toprağa bulanmış hâlde yerde yatan kendi tenini izliyordu. Sadece bedeninden değil diğer Resûl Ciğerpârelerinden de ayrılmıştı. Git gide uzaklaşmaktaydı yeryüzünden...

Binlerce askerin kamp ateşleri, orta yere yığılmış param parça şehid tenleri ve onların başucunda ağlaşan Kerbelâ Garipleri iyiden iyiye küçülüyordu gözlerinde...

Yükseldikçe fark edecekti. Arzın karasından kurtulup semânın dipsizliğinde yol alırken an be an yanıp sönen ziyaretçiler görmüştü. Kitabın vazettiğince "*Ne güzel bir kul!..*" diyerek; "*Senin yaşadığın o mübarek ömre yemin olsun!..*" ikrârıyla şâhidliklerini açık ediyorlardı.

Renksizlik de renkler gibi solup gittiğinde üzerinde; "La ilâhe illallah, Muhammed'en-Resûlullah" yazan bir kapının önüne gelmişti. Kapılar açan Rabbin "*el-Fettâh*" ismince niyâz ederken nurdan kamaşan gözlerine belli belirsiz bir aşinalık inecekti. Karşısında dolunaydan pak bir cemal vardı artık.

Fatımatü'z-Zehra'ydı o...

Yüzü mahzun tebessümlü Güzel...

Gonca-ı Gül...

Nazlı Betûl...

"Annecim!.."

Henüz dört yaşlarındayken yitirdiği annesine doyunca sarılmak için birkaç adım atmıştı ki, duruverdi aniden. Devamını getiremiyordu. Hüseyin'in kanlı gömleğini uzattığı esnada dilindeki ukde çözülmüştü nihayet.

"Annecim!.. Oğlunu, oğullarını katlettiler!.."

Şikâyet için miydi bu sözler, yoksa taziye mi?..

Henüz sözün devamını getiremeden Aliyy'el-Murteza'yı görmüştü. Haydar-ı Kerrâr otuz yıl önce ayrıldığı nazlı kuzusuna bakıyordu. Ona dönüp "Babacım!.." diyerek seslendi:

"Seni terk edenler var ya; onlar hududu aştılar. Oğlunu çağırıp yüzüstü bıraktılar."

Sözüne söz beklerken bu kez büyük ağabeyini görecekti. Sedefinden arınmış inci misal parlayan Mücteba'ya doğru birkaç adım ilerlemişken nihayet Dedesi de belirdi. Aguşunu iki yana açan Habibullah'a sımsıkı sarıldığında; "Oğlun Hüseyin şehid oldu bugün!.." diyordu:

"Dedecim!.. Dillerinde senin ismin olanlar kanımıza girdiler. Kimi kesti, kimi izledi. Hepsi de senin emânetlerini pâreledi-ler!.."

Kâinattan engin omuzlarda hesap gününe değin teselli bulma derdiyle koyuvermişti ağıtlarını. O; "Aaah Hüseyin!..." diye yineledikçe arş-ı âlâ da âhına ortak oluyordu.

"Va Huseyna!.. Va Muhammeda!.."

Nihayet başını kaldırabildiğinde Âlemlere Rahmet seçkin gözlerde billurlaşan nemi fark etmişti. Ellerini, güneşten aydınlık cemâlde gezdirirken parmaklarının ıslandığını hissediyordu. Dayanamazdı buna. Habibullah ağlayamazdı, ağlamamalıydı. Daha fazlasını görmemek uğruna gözlerini kapatmışken gönlünde bir nida belirdi.

"Vallahi sen ve uğruna üzüldüğün kimseler, Allah'ın indinde Salih'in devesinden daha kıymetlisiniz. Şüphesiz senin Rabbin; *İntikam Alıcıların En Yücesidir*!.."

Zeyneb sözün nereye uzanacağını hissederek hissetmez merhametle donanmıştı bir anda.

"Ben Taif Günü müşriklere bile ah etmeyen Nebinin Evlâdıyım!" diyordu.

O geceki tüm sızlanışlarını yutkunmuşçasına annesine bakıverdi.

"Sen, 'Babasının Annesi' olansın. Ve ben de senin kızınım. Kevser'denim, unutmadım!" diyordu.

Babacığına dönüp; "Gözümde diken, boğazımda kemik olduğu hâlde sabretmesini senden öğrendim!" demişti. "Zeyn-Eb" oluşuyla -ismiyle müsemma- "Babasının Ziyneti" değil miydi?

Hasan'ül-Mücteba'yı izlerken gönlündeki ikrârda ondan tâlim ettiği; "Bana Allah yeter!" sözleri vardı.

Ve yine arıyordu gözleri...

Şu arş katında Âl-i Âba'nın beşincisini, Hüseyin'i, göremeyecek miydi?

Hani! Neredeydi, Kardeşlerin Sultanı?..

Kendisini izleyen dört çift gözbebeğinden yanıt bekleye dururken omzunu dürten elle birlikte irkiliverdi. Karşısındaki iri kıyım asker; "Kollarını uzat!.." diyordu.

Kalakalmıştı Zeyneb...

Yeniden zulüm dolu bir güne doğmamak için direnen güneş, Kerbelâ ufkunu kızıla boyarken bal rengi gözleriyle ötelere bakmıştı. Sonuncuları eksik olan o Seçkin Güzellerdeydi aklı. Oysa nafileydi tüm arayışlar. Kâbusun ta kendisine uyanmıştı bir kere. Ne Dedeciğinin huzurundaydı artık, ne de diğer sevdiklerinin...

Ellerini mukaddere uzattığında o demirden paslı halkalar Zeyneb'in değil Fatımatü'z-Zehra'nın bileklerindeydi gayrı.

Esir edilen aslan, Haydar'dı doğrudan...

Ve Şehid Mücteba'nın kollarında şakırdıyordu zincirler...

Diğer Kerbelâ Gariplerinin de kelepçelendiklerini izlerken; "Allah'tan büyük yok! O bize yeter!" diyerek tekrarlamaya başlamıştı. Kalbinin her atımında yeniden nefes verdiği bu sözler kendisini takip edenlere umut muydu? Yoksa gardiyan kesilen zâlimleri vefaya mı çağıracaktı? Diriliverdi Haydar'ın Kızı...

"Ne yapıyorsunuz?" diyordu: "Vahşi hayvanlar gibi zincirlere vurduğunuz bu insanlar, iman ettiğiniz Nebinin Evlâdı değil mi?"

Ses devasa bir kayaya çarpmıştı. Vefa kadar insaftan yana da nasipsiz olan leşkerbaşı; "Haydi, acele edin! Birazdan yola koyulacağız!.." diye yineliyordu. Ne denli kararlı olduğunun anlaşılması için kamçısını havaya kaldırdığında o âna değin sessizliğini bozmamış olan Ali Seccâd doğruluverdi birden. Son iki gündür neredeyse hiç kımıldatamadığı kollarını güçlükle uzatıp "Durun!.." diyerek seslendi.

Leşkerbaşı durmuştu durmasına. Ama bu kez de Hüseyin'in -katliamdan sağ kurtulan- yegâne oğlunu izlemeye koyulmuştu. Onu tepeden tırnağa süzdükten sonra alaycı bir yüz ifadesiyle sıraladı.

"Maşallah!.. Sonunda fer geldi canına. Haydi, sen de ayaklan! Kûfe'ye gidiyoruz."

Seyyide, çocukları ayağa kaldırmaya uğraşırken Ali Seccâd eşi -ve aynı zamanda amcazâdesi olan- Fatımatü'l-Kübrâ'ya tutunmaya çalışıyordu. Hâlâ kalkmakta zorlandığı için diğer koluna da kardeşi Fatıma girmişti. Vaktin Alisi, Dedesinden daha mı talihliydi? Ona omuz veren iki Fatıma vardı. Gül cemâline yayılan dingin bir ifadeyle; "*Allah, Muhsinlerle beraberdir!*" deyiverdi.

Kitaptaki isimleri kurban, adâlet, tevhid ve *Hakk*'a yakınlık bahisleriyle iç içe anılan Muhsinler birbirlerine destekle ayaktaydılar şimdi. Günlerdir suyun zerresine hasret kalan canlar güçlükle adım atarlarken çöl rüzgârlarına kapılmış dal parçaları gibi sağa sola savrulmaktaydılar. Kâfileye yön vermeye çalışan kırbaçlarsa kâh Zeynel'in sırtına iniyordu; kâh diğer Muhsinelerin...

Resûl goncası nâzenin tenlere kalkabilen ellerin tükenmek bilmeyen hınçları mı vardı? Hızlanmışlardı. Vuruyor ve vuruyorlardı.

"Durun!.."

Ali Seccâd güçlükle çıkan gül nefesiyle yineledi:

"Durun! Sonradan pişman olacağınız hiçbir şey yapmayın! Bugün amel var, hesap yok. Yarın hesap var, amel yok! Ellerinizle kendinizi ateşe atmayın!.."

Anlık merhamet belirtilerinin bile askerleri yumuşatmasından çekinen leşkerbaşı bu kez Ali Seccâd'ı hedef seçmişti. Peş peşe şaklayan kırbaçlar dört bir yönden onu kuşatınca başka bir ses "Durun!" diyerek atıldı.

"Vurmayın ağabeyime!.. Görmüyor musunuz? Ayakta bile duramıyor."

Leşkerbaşı önce ikâzın kimden geldiğine bakınmış, kâfilenin arasından sesin sahibesini seçip ayırt edince ona doğru yönelmişti. Altı yaşındaki Rukayye'yi tepeden tırnağa süzerken bir an ona da vuracakmışçasına gerinip durmuştu. Gözle-

rinde yitiğini bulan insanlara özgü bir ışıltı vardı. O âna değin kimselerin fark edemediği bir ganimet görmüştü. "Bunlar sana lazım olmaz!" diyerek hışımla Rukayye'nin küpelerine yapıştı. Her iki kulağı da anında yarılıp parçalandığından kızcağızın boynundan aşağı kanlar akmaya başlamıştı. Gayriihtiyarî ellerini kulaklarına götürmek istediğinde kelepçeleri buna müsaade etmeyecekti. Seyyide yardım maksadıyla yeğenine doğru atılınca kırbaçlar yeniden hızlanıverdi.

Vuruyorlardı. Gaddarca ve ardı ardına...

Anneler balalarına siper olmaya çalışırken, halalar da yeğenlerine sarılmıştı. Tüm kâfile ellerinden ve ayaklarından birbirine zincirlenmiş olduğundan herhangi biri yere kapaklanacak olsa hepsi birden devriliyorlardı. Az sonra berilerden komutanının sesi duyuldu.

"Bu şekilde güneş batmadan Kûfe'de olamayız. Acele etmemiz gerek. Hüseyin'in oğlunu hemen bir deveye bağlayın!"

Kırk elli kişilik bir süvari birliğine dönerek; "Siz de ölülerin başlarını alın! Önümüz sıra şehre koşturun!.." diye ekledi.

Kâfileye yeniden nizam verilirken göz kapaklarını güçlükle aralayan Ali Seccâd, komutanı izlemeye koyulmuştu. Muradı muhatabına da mâlumdu. Yezid'in komutanı; "Kusura bakma!.." diyerek söze girdi.

"Hüseyin'i ve diğerlerini gömecek vaktimiz yok! Kurtlar kuşlar sizin ölülerinizle nasiplerini kovalasın!.. Ne diyeyim ki, başka!.."

Tüm Kerbelâ Garipleri gibi Seyyide de farkındaydı. Dile getirilen [illegible] bir bahaneydi. Kendilerine ait cesetleri yıkayıp defnedenler, Hüseyin ve yârenleri için zamansızlıktan nasıl yakınabilirlerdi? Onlar Kerbelâ Şehidlerinin birer mezarları olmasına bile tahammül edemeyen zâlimlerdi. Üstelik ölü addettikleri şehidlerin birkaç gün içerisinde çürüdüğünü görüp göstermek arzusundaydılar. Onlara Kitabı hatırlattı.

"Allah yolunda katledilenler için 'Onlar ölüdürler!' demeyin. Zira diridirler. Fakat sizler bunun farkında değilsiniz."

Âyet karşısında yorum yapmayan komutan, Zeyneb'in yanından uzaklaşmayı tercih etmişti. Bu esnada Ali Seccâd baştan ayağa bağlıydı artık. Onu deve üzerinde dik durabileceği şekilde elleri, kolları, ayakları ve boynundan geçirilen halatlarla sabitleyip nihayetinde ahşap bir oturağa kelepçelemişlerdi. Kadınlarsa çocuklarına sarılmış bir hâldeydiler. Yüzlerini kamçılardan esirgemeye çalışıyorlardı. Her birinin gönüllerinde az evvelki âyetin bire bir devamı vardı.

"Kuşkuya mahal yok! Sizi korku ve açlıkla; maldan, candan ve ürünlerden eksiltmeyle sınayacağız. Sabredenleri müjdele!.."

Peki, bu nasıl bir sabırdı böyle!..

Kerbelâ Garipleri yürünüp gidilecek onca yol dururken ısrarla şehid tenlerin üzerinden geçmeye zorlanıyorlardı. Bacılar kardeşlerinin; kızlar babalarının; anneler oğullarının parça parça edilmiş bedenlerini ezmemek için direndikçe ahlara kırbaç şakırtıları karışıyor, kanlar gözyaşlarıyla yıkanıyordu.

Muhsineler her bir adımlarında dirsekten yukarısı olmayan kollara çarpıyorlar; ortalığa saçılmış göğüs kafesleri ve pârelenmiş ciğerleri ayaklıyorlardı. Kiminin eteğine yeğeninin kesik bileği yapışıyor; kimine amcasının kanı bulaşıyordu. Şehidlerin naaş-ı saadetleriyle aşka şâhid tenler buluştukça -Kevser'in diğer kızı- Ümmü Gülsüm cûşa gelmişti.

Ellerini kaldırıp "Ey Dedecim!.." diyerek seslenmeye başladı:

"Sen ki, Kitabın Diri saydıklarının baş tacısın. Sana göktekı melekler salât ve selâm etmekteler. Mekke'yi fethettiğin gün düşmanlarını azat eden Sana bizlerden de salât ve selâm olsun!

Büyük amcamız Hamza'nın ciğerlerini söküp dişleyen o kadını yıllar sonra esir etmene rağmen yine de onun canına ve malına ilişmeyen Sana salât ve selâm olsun!

Ey Âlemlere Rahmet olan Dedem!..

Bizler geldik ve gördük ki; ciğerlerimizi dişleyenlerin torunları Senin kızlarını zincirlere vurup oğullarını da tek tek boğazladılar. Sabah rüzgârı evlâtlarının üzerine esmekte..."

Bu esnada zırhındaki "Ya *Cabbâr*!" yazısından ağabeyi Celâl Abbas'ı tanıyan Safiye yığılıvermişti yere. Tutunduğu başsız, elsiz, bacaksız o kan kızıl gövdeye derdini anlatıyordu.

"Kardaş! Ay kardaş!.. Kalk da Hüseyin'in ve bacılarının hâline bak!.. Kalksana kardaş!.. Sen Haydar'ın Oğlusun, yatmak yakışmaz sana!.."

Onun ardından Mercanın Fatıması da devrilmişti. Az ötesindeki ağabeyi Ali Ekber'deydi gözleri...

"Ağa Can!.." diyerek sesleniyordu: "Vallahi iyiyim. Allah şahidimdir, iyiyim Ağa Can!.. Üzülme, Ceddimizin yetimlerine!.."

Gayrı adımlar atılmaz olunca kırbaçlar yeniden yağmura dönmüştü. Oysa her şeye rağmen aşka şâhid dillerden "Hamdolsun!.." sözleri dökülmekteydi.

"Vallahi bizler iyiyiz! Selâm edin Ceddimize!.."

O an hançerelerine sedâ bulaşmayan Seyyide Zeyneb'di sadece. Zehra gibi suskun, Haydar gibi dimdik ayaktaydı. Bakışları 'Kardeşlerin Sultanı'ndaydı doğrudan. Mekân ve zaman, nokta ve ân hâline gelince Ârş-ı Âlâ'da göremediği Güzel, yekvücut hâlde karşısındaydı şimdi. Sese ve dile minnet etmeksizin konuşmaya başlamıştı.

"Ey Seyyidem!..
Sırları Örtülmüş Güzel!..
Annemin dünyaya getirdiği
İnci ve Mercan birer birer katledildi.
Bize şehidlik düştü, sana şâhidlik...
Senin bu ümmetin sadrına yeniden doğuracağın
İncilere ve mercanlara bizden selam olsun!..
Ey Ağabeylerinin Annesi!
Verdiğin sözün takipçisi ol..."

Ahmet Turgut Aslan Ekesi

Son kelimeyle birlikte görüş ve duyuş kaybolmuştu bir anda. Zeyneb, kardeşinin bu kez cansız görünen tenine kadar ilerleyip dizleri üzerine oturuverdi. Ondaki dingin duruşu fark eden diğer Resûl Ciğerpareleri de etrafına sıralanmışlardı. Askerlerinkiler de dâhil tüm bakışlar Zeyneb'deydi artık.

İmam'ın ser-i saadetsiz gövdesine huşuyla sarılan Seyyide, kelepçelerin izin verdiğince ellerini iki yanına bırakmıştı. O an dilinden dökülen kelimelerde Habibullah'ın, Zehra'nın, Haydar'ın ve Mücteba'nın da niyâzı vardı:

"Ey vaadi mutlak olan Allah'ım!..
Başı gövdesinden ayrılmış hâlde yerde yatan bu kişi,
Âlemlere Rahmet olarak gelen Nebinin Oğludur.
Ey İbrahim'in, İsmail'in
Ve Muhammed Mustafa'nın Hâmisi!
Bu kurbanı ailemizden kabul buyur!.."

Evet!..

Hüseyin sadece vahyin soluk bulduğu evin oğlu değildi. Ezelden takdir edilmiş 'Büyük Kurban' da oydu. İsmi, Kitapta '*Zebh-i Azîm*' olarak geçmekteydi.

Ve dem; bu Büyük Kurbanın Âlemlerin Rabbine takdim ânıydı.

İbrahim Halilullah'ın rüyası bin yıllar sonra sâdıklanmıştı nihayet. Vaadin mührü ise Zeyneb'in dilindeydi. Onun gönlünde bulan sedâda Halilullah'ın duası vardı.

"Hatırlayın! Rabbi, İbrahim'i birtakım kelimelerle imtihan etmişti. O da kendisinden istenenleri tam olarak yerine getirdi. Bunun üzerine Allah; 'Seni insanlara İmam kılacağım!' buyurdu. İbrahim; 'Peki soyumdan?' diye sorunca, Allah; 'Ahdim zâlimleri kapsamaz.' dedi."

Ahmet Turgut Aşkın Gelişi

Seyyide'nin gönlünde şimdi de Kasas Sûresinden âyetler belirmişti.

"O, onlardan bir zümrenin oğullarını boğazlıyor, kızlarını ise sağ bırakıp güçsüz düşürüyordu. Zira o bozgunculardandı. Biz bununla yeryüzünde zayıf düşürülenlere lütufta bulunmayı diledik. Böylece onları İmamlar yapalım ve Vârisler kılalım istedik."

Farkındaydı Zeyneb...

İmâmet ve Verâsetin ilk şartı Zebh-i Azîm'in sâdıklanmasıydı. Hüseyin ve yârenlerinin katli ile *'Oğullar'* boğazlanmışken şimdi ikinci şartın arefesindeydiler. *'Kızlar'* sağ bırakılıyorlardı ki; güçsüz düşürülüp zâlimlere yalvar yakar olmaya zorlansınlar. Nitekim âyetleri kendi gönüllerinde de duyan tüm Ehl-i Kerbelâ seçebiliyordu.

Seyyide, Kevser'in Vârisiydi. Kitabı ve Ehl-i Beyt'i sadrında buluşturan Güzellerdendi.

O, Haydar'ın Vârisiydi. İlim şehrine Kapı olmuştu. Sahib-i Zülfikâr'dı.

Mücteba'nın 'İnci'si de, Şehidler Seyyidi'ni. 'Mercan'ı da onunlaydı.

Zeyneb, al kanlara belenmiş Can Ağabeyine sımsıkı sarılmaya devam ederken berilerden Kelâmullah'ın sesi gelecekti. Gözlerini bile açmakta zorlanan Ali Seccâd derin ama ulaştığı her yere izler bırakan bir nidâyla Fetih Sûresinin başlarını dillendiriyordu.

"Şüphesiz, Sana apaçık bir fetih verdik. Öyle ki; Allah, Senin geçmiş ve gelecek her eksiğini giderip üzerindeki nimetini tamamlasın ve Seni dosdoğru bir yola iletsin. Ve Allah, Sana üstün ve onurlu bir zaferle yardım etsin.

İnananların kalplerine imanlarını artırsınlar diye güven duygusu ve huzur indiren O'dur. Göklerin ve yerin orduları Allah'ın-

dır. Ve Allah, Alîm'dir, Hakîm'dir. Her şeyi hakkıyla bilir; tam hüküm ve hikmet sahibidir.

Tüm bunlar mümin erkekleri ve mümin kadınları içinde ebedi kalacakları, altlarından ırmaklar akan cennetlere koymak ve onların kötülüklerini örtüp gizlemek içindir. İşte, budur Allah katındaki büyük kurtuluş ve mutluluk..."

Askerler için mâlum bazı âyetlerin zamansız tekrarları gibi gelen bu sözler, Muhsinelerin gönüllerinde fırtınalar yaratıyordu. Seçebilmişlerdi. Kitaba ses veren hala-yeğen birbirlerinin etrafında dönüp duran 'Ay' ve 'Dünya' misâliydiler. Kevser'in vasiyetince 'İnci ve Mercanın Annesi' olan ile Kitabın *'İncive benzer yıldız gibidir!'* buyurduğu 'İki Seçkin Güzel' aynı yolda akacaklardı.

Komutanın öfke dolu nidâları yükselince Kerbelâ'yi yeniden kırbaç şakırtıları sarmıştı. "Acele edin!.." nârâları altında kafileye yol düzeni veriliyordu. Oysa Safiye durakalmıştı. Hüseyin'i arkada bırakmaya gönlü razı değildi. Dayanamayıp atıldı.

"İmam berimizde değil mi? Nereye götürüyorsunuz bizleri?"

Zeyneb, kardeşinin son sözleriyle birlikte irkilmişti bir anda. Safiye'ye bakarken bal rengi gözlerinden ateşler saçıyordu. Onun dile getirdikleri sanki şu günün en vahim sözleriydi. Omzundan tutup sarsıverdi kardeşini. . Her yanıyla zincirlerle kuşatılmış Ali Seccâd'ı işaret ederken; "Aç gözünü Safiye!.." diyerek haykırdı.

"Hüseyin, Rabbine kavuştu. Takip edeceğin İmam ise karşında durmakta..."

Evet!..

'Vaktin Hidâyet Önderi' kendisine açılan o 'Kapı'ya adım attığı günden beri zangır zangır titremekte olan, Aşurâ Günü çadırından çıkmasına dahi ruhsat verilmeyen yiğitti.

Seyyide, Safiye'nin ve gözleri açık olan herkesin bunu görmesini istiyordu. Hüseyin'in ortanca oğlu ilk biatleri zincirlenmiş elleriyle kabul eden; kanların ve gözyaşlarının onadığı İmamdı. Babasının girmesine müsaade edilmeyen Kûfe'ye ilerliyordu.

Ta ki; Rabbin yeni '*Kelime*'leriyle buluşana değin...

Ahmet Turgut - Aşkın Gelişi

2

"Aşk beni ârif etti
İnceltti zarîf etti
Ben aşkı bilmez idim
Aşk beni târif etti"
-Mevlana Celâleddin-i Rûmî-

On bir Muharrem günü Kerbelâ Garipleri binlerce asker eşliğinde Kûfe yollarındaydılar. Tepelerinde güneş ve altlarındaki kızgın çöl kumlarına rağmen gönüllerinde şehidlerin sızıları vardı; zihinlerindeyse onların zâhir âkıbetleri...

Sâhi!..

Gerilerinde kalan o saadetli bedenler, kurtlara kuşlara lokma mı edilecekti? Hüseyin'in küçük kızı her bir adımında yineleyerek; "Baba, baba!" diyordu:

"Hamdolsun, Sahibimiz var. Sen öyle derdin bana. Unutmadım babacım!.."

Altı yaşındaki Rukayye'nin sözleri yangın yeri gönüllerden dillere akıyordu ha bire.

"Amenna!.. Gidenin de Sahibi var; kalanın da!.."

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

Zulmetten çıkıp müstakbel dertlerin göbeğine ilerleyen kafile, yegâne sığınağın itirafıyla yol bulmaktaydı. İkrar ediyorlardı.

Yürüten O'ydu şüphesiz.

Alan da O'ydu, veren de...

İnkâr ve ikrar; yokluk ve varlık arasındaydı bu yolculuk...

Hacıların Safâ ile Merve Tepeleri arasındaki gidiş gelişleri de bunu anlatıyordu. "*Yüzünüzü her nereye dönerseniz dönün, Allah'ın veçhi oradadır*" diyen Kurân-ı Kerim de bundan bahsetmekteydi.

Kitaptan düşünüp Kelâmullahı yâd eden Seyyide mâziyi hatırlamıştı. Sıffin'deki savaşta İmam Ali'ye karşı yenileceğini anlayan Muaviye güya Kitaba sığınıp mızrakların ucuna Mushafları geçirtmişti. Bugünse onun oğlu bizatihi Kurân-ı Nâtıkları mızraklara çekebilmişti. Yarın kimbilir Kitaba iftira ederek neler yapacaklardı?

Vaktiyle Dedeciğinin de çektiği benzer ıstırapları düşünürken Ona verilen müştuyu da anıyordu.

"Bu Kurân'ı zahmet çekesin diye indirmedik...
...O zikri biz indirdik.
Ne olursa olsun koruyacak olan da Biziz..."

Müjdenin ardınca Rabbine yönelmişti. Kitabı ve onunla ahlâk bulan Zikir Ehlini koruyan, '*el-Hafîz*' olan Allah'a hamdediyordu. Damarlarındaki kanın ulaştığı her bir zerreyi tek tek şâhid tutmuştu. Rabbinin muradına muhalif olan her türlü tehlike karşısında yine O'nun muhafazası altındaydılar. Bu şuurla içselleşmek demek, her şeyi var eden Biricik Kudret ile sürekli irtibatta olabilmekti.

Takatsiz atılan adımlar şimdi de '*el-Vekîl*' İsm-i İlâhisiyle yürünüyordu. O; sakınıp esirgeme konusunda tam ehliyet ve

liyakat sahibi olan değil miydi? Tevekkül ehli Muhsineler, Kadir-i Mutlak olan Allah'ın karşısında kulluk acziyetlerini gösterirlerken; "Bizi muhtacına muhtaç eyleme!" diyorlardı. Gayretleri hâcet kapılarını 'Bir' eylemek içindi.

Güven veren ve güvenilmeyi isteyip hak eden biricik Rablerine, '*el-Mumin*'e bağlandıkça; "*Allah bize yeter, O ne güzel Vekîldir!..*" âyeti gergef gergef gönüllerine nakşolmaktaydı. Oysa ayakları takılıp düşecek olsalar sırtlarına yine kamçılar iniyor; anlık dinlenme teşebbüslerinde bile gülden nâzenin simalarına tekmeler tokatlar atılıyordu.

Şehid Ali Ekber'in eşi, sürüklercesine yürütmeye çalıştığı iki yavrusuna; "Korkmayın! Allah bizi terk etmez!" derken göz ucuyla çilenin diğer yoldaşlarına ilişmişti. Sözüne şâhid mi arıyordu? Nebiler bile; "Ey Rabbim! Artık bittim. Apaçık yardımına muhtacım!.." dememişler miydi? Böylesi bir demde Musa Nebinin diliyle yapılan duaları tekrarlayacaktı:

"Ey Rabbim! Beni zâlimlerden koru!..
... Bahşedeceğin her hayra öylesine muhtacım ki!"

Bu esnada Zeyneb, yeğenine doğru yanaşmıştı. Adım atmakta zorlanan balalara omuz verirken dilinde Kelâmullah vardı.

"*Kendilerine zulmedildikten sonra Allah yolunda hicret eden kimselere gelince, onları bu dünyada güzelce yerleştireceğiz. Bilseler, öteki dünyadaki karşılık şüphesiz daha büyüktür. Onlar sabreden ve işlerinde yalnızca Allah'ı Vekîl kılıp O'na tevekkül eden kimselerdir.*"

Farkındalardı!..

Âyet tevekkülü sabrın ardına gizliyordu. Peki, sabretmek mücadele etmek değil miydi?

Direneceklerdi...

Nesillerdir Aşkın Şehidleri neler uğruna terk-i can eylediyse, bu şiarlar uğrunaydı dik duruşları. Tenleri esirken bile ruhları özgür olanların zâlimlere karşı en büyük silahına sarılmışlardı.

Evet!..

Tevekkül; mecburiyet ve çaresizlik illetlerine karşı demirden örsler gibiydi. Eriyip kor parçası hâline gelen yüreklere şekil veriyor, onları Zülfikârcasına keskin kılıp kalıba alıyordu. Meyveye değil emeğe, boş vermişliğe değil dirâyete açılan kapıydı o. Kulun kendi gayretinden sonra sonucu Rabbinden beklemesinin adıydı. İbrahim Sûresinde müminlerin diliyle sorulmamış mıydı?

"Bize yollarımızı bulmada rehberlik ettiği hâlde,
Neden Allah'a tevekkül etmeyelim?"

Zeyneb, Çile Yoldaşlarına tevekkülün mahallini de hatırlatacaktı. O, kalplerin süsüydü. Kitapta hakiki inananlar tarif edilirken; "*Allah zikredildiği vakit onların kalbi ürperir. Kendilerine O'nun âyetleri okunduğunda imanları güçlenir. Ve daima Rablerine tevekkül hâlindedirler!..*" denilmekteydi.

Kâfile ahâlisi birbirlerinin gözlerinden umut ve sabır damıtmaktayken komutanın sesi duyuldu.

"Öğlen yemeği ve namaz için burada konaklayacağız."

Emirle birlikte tüm askerler işlerine koyulmuşlardı. Birileri kuyulardan kova kova su çekiyor, birileri hazırdaki iaşeleri diğer askerlere dağıtıyordu.

Muhsineler saatler sonra ilk kez sırtlarına kamçı inmeksizin birbirleriyle ilgilenebilir olmuşlardı. Çocukların etrafında buluşan yetişkinler daire oluşturacak şekilde sıralanmışlar ve bu şekilde iki yaşındaki Muhammed Bâkır'ı emzirebilmesi için annesine yer açmışlardı. Ama nâfileydi. Günlerdir aç-bitap olan anneden balasına yudum gıda yoktu. Fatımatü'l-Kübra

serçe parmağını yavrusunun ağzına bandırarak onu oyalamaya çalışırken Seyyide'nin bal rengi gözleri İmam'daydı hâlâ. Kendilerinden ayrı tutulan Ali Seccâd titreyip duruluyor, bir türlü gözlerini açamıyordu.

Farkındaydı!..

Nasıl ki, gölgeler ancak üzerlerine düştükleri toprak sayesinde görülebiliyorlarsa; O'nun tecellilerinin mazhariyeti de topraktan gelen canaydı. Dem, kişinin kendi gölgesinin üzerinden atlayıp yüzünü nereye çevireceğinin bileneceği demdi.

'Nokta'nın Kızı; ötelerdeki diğer noktayla kendisini birleştiren yolun üzerinde durup yeğenine bakarken; "Rabbim zorunu kolaylasın! Sadrına genişlik versin!" demeyi de ihmal etmeyecekti.

Ümmü Gülsüm ise az ötelerinde namaz kılmakta olan askerleri düşünerek hayıflanmaktaydı. Ne de hazindi! Şu insanlar kendilerine namaz kılmayı emreden Nebinin evlâtlarına bunca zulmü reva görerek '*Mutlak Âdil*'in huzurunda durabiliyorlardı. Namaz kılarken okudukları dualarda Habibullah ve ailesi için şan ve bereket dileyen bu insanların içleri hiç mi sızlamıyordu?

Bir gözüyle onları takip ederken teyemmüm almaya devam ediyordu. Varsın onlar serin sularla abdestlerini alsınlar, kendilerine de kızgın topraklarla arınmak düşsündü. Az evvelki düzende yeniden halkanın ortasına geçerek namazlarını tek başlarına kıldıkları esnada her birinin aklında Maûn Sûresinin vaaz ettikleri vardı.

"Gördün mü; dini yalanlayanı, yetimi itip kakanı,
Yoksulu doyurmayı teşvik etmeyeni?
Namazlarını böylesi kılanların vay hâline!
Onlar niyazlarında bile gösteriş yaparak yanılgıdalar
Ve küçücük yardımları dahi engellemekteler."

Kadınlar namazlarını henüz bitirirken leşker arasından sıyrılıp gelen bir adam tüm dikkatleri üzerine çekecekti. Mahcup duruşlu, orta yaşlı biriydi. Söze girmeden önce etrafına birkaç kez bakınıp kendisini tanıttı.

"Adım Naim... Habib bin Mezahir'in kardeşiyim."

Bu esnada Zeyneb'in gönlünde beliren seste; "Herkes mazhariyetine erdiği isimle müsemma olur ve bununla âmel eder!" vardı.

Biliyordu!..

Naim'in ağabeyi sözünün arkasında durup sonuna değin İmam Hüseyin ile birlikte olan ve bu uğurda şehid düşen az sayıdaki Küfeliden biriydi. Anlaşılan Naim her bedeli göze alıp ağabeyi kadar yüreklice safını belli edememişti. Zaten mahcubiyeti hâlâ kendisiyle kavgalı olduğunun tanığıydı. Elindeki su dolu kırbayı ve ekmek parçalarını Seyyide'ye uzatırken yüzünde yalvarmaklı bir ifade vardı. Nedensonra utancından elindekileri yere bırakıp dönmeye niyetlenmişti ki, Seyyide seslendi.

"Ne yapmak istiyorsun?"

"İki yudum su, iki lokma aş getirdim. Komutanla da konuştum. Bu kadarcık iaşenin sorun olmadığını söyledi."

Seyyide cevap vermeksizin izleyince Naim vehmettiği sebepler üzerinden kendisini savunmaya geçti.

"Ne olur inanın bana!.. Dün sizden hiç kimseye ne kılıç çektim, ne ok attım. Resûl'ün Oğlu ile birlikte üç kardeşim can verdi. Biliyorum! Onlar şerefli insanlardı."

Zeyneb'in tepkisiz duruşu devam edince Naim bu kez de Kitabın şefaatine sığındı.

"*Onlar düşküne, yetime ve esire seve seve yedirirler...*"

Sözün gerisine müsaade etmeyen Seyyide araya girdi hemen.

"*Sadak-Allah'ul-azim*!.."

"Şüphesiz Allah doğruyu söyledi!" ikrarının ardınca yere uzanıp kırbayı ve ekmekleri aldı. Adamın şaşkın bakışları arasında elindekileri ona iade etti.

"Sen ve senin gibiler kendi yavrularınız yetim kalacak korkusuyla Resûlullah'ın evlâdını yetim bıraktınız. Bize kılıç çekmediğini söylüyorsun. Peki, gördüğün o zulme karşı durmamakla iftihar mı ediyorsun? Dedem bu tür tepkisiz insanlar için; 'Onlar dilsiz ve elsiz şeytanlardır!' buyurmuştu."

Zeyneb konuştukça Naim içine kapanıyordu. Nedâmetinde yalnız olmadığını ispatlamak derdiyle Yezid'in ordusunda olup ağlaşan bir avuç askeri işaret etti.

Seyyide onların pişmanlığıyla ilgilenmiyor muydu? Maziyi hatırlattı.

"Babamı ve büyük ağabeyimi de yarı yolda bıraktıktan sonra böyleydiniz."

Naim cürümüyle hesaplaşmaktan korkan insanlara has bir edâyla mevzuyu değiştirmek istemişti. Bu kez de kâfiledeki çocukları işaret etti. Hâlleri ortadaydı.

Zeyneb tüm ikazlarına rağmen zayıf noktasından yaklaşılması karşısında usul usul celâllenmekteydi. İki kaşının arasındaki boyuna çizgi gittikçe belirginleşirken; "Bu yavrular sizin değil bizim yetimlerimiz!" deyiverdi: "Onlar için tasalanmayı bize bırak ve kararını ver! Bizler düşkün kişiler miyiz? Yoksa esirleriniz mi?"

Sözün devamı Kevser'in diğer kızındaydı. Ümmü Gülsüm de ablası gibi muhatabını sorgu dolu bakışlarla eziyordu.

"Hamdolsun!.. Düşkün değiliz. Sahibimiz var. *Mâlikü'l-Mülk* olan Allah her derdimize kefildir. Üstelik bizler kendisine ve ailesine sadaka düşmeyen Nebinin Evlâtlarıyız. Önce canımıza kast ettiniz, şimdi de dinimizle mi oynamak arzusundasınız?"

Vakarın iki sesi bir olup Naim'in yüreğini titretmişti. Kûfeli akıl sahibi yine de kendince bir çıkış yolu bulduğu zannıyla atılıverdi:

"Esirsiniz işte! İaşelerinizi temin etmek sizi esir edenlerin üzerine farz!"

"Bizler mi esiriz? Hangi hukuka göre? Müminleri esir almaya kimin hakkı var?"

Naim'in başı öne devrilmişti. Gayrı söyleyebileceği bir söz yoktu. Gerisin geri birkaç adım atmıştı ki, Seyyide yeniden seslendi.

"Getirdiklerini burada unuttun. Al onları!.."

Naim öylesine durakalmıştı. Dün şâhid olduğu ama engellemek için hiçbir girişimde bulunamadığı katliam karşısında ezikti, kabul ediyordu. Zihnindekilerle daha fazla yüzleşmekten çekindiği için ardına bile bakmaksızın diğer askerlerin arasına karışmıştı.

Seyyide ortalarında kalakalan suya ve ekmeğe bir süre baktıktan sonra onları yerden alıverdi. Kırbanın içindeki suyu boşaltırken kuyulara doğru ilerleyecekti. Ekmeği bir kaya parçasının üzerine bıraktı. Onları ufalarken tepelerinde dolaşan kuşları seyretmişti. Kendilerine haram olsa da kuşlar pekâlâ bu ekmeklerle nasiplenebilirlerdi. Ardından elcağızıyla kuyunun çıkrığını çevirmeye başladı. Kendi çektiği suyla kırbayı doldurduğu esnada günler sonra ilk kez ellerine değen serinliği hisseder hissetmez kızarıverdi gözleri...

Diğer Resul Ciğerpârelerinin yanına geldiğinde hâli onlara da mâlumdu. Biliyorlardı! Su hayattı. Şu kuyudan bilâ bedel su içmeye kurdun kuşun olduğunca kendilerinin de hakkı vardı. Herkesin rızkına kefil olan '*er-Rezzâk*', kendilerinin de Rabbiydi.

Ama, amaydı işte!..

Eller su kırbasına uzanamıyordu bir türlü. Kuruluktan kırçıllaşmış boğazlar an be an feryatlardayken, damla hasretiyle çatlayan balaların ağıtları yangın yeri gönülleri yeni baştan közlerken suyun bir adım uzağında durmanın ve ona uzanamamanın ıstırabını Kerbelâ Ehlinden gayrı kim bilebilirdi?

Evet!..

Muhsine gönüllerin yangınında suyun varlığı da susuzluk kadar can yakıcıydı. O dudaklar değil miydi; en son Hüseyin'le birlikteyken bir yudum suyla nasiplenen?

O boğazlar değil miydi; Şehidler Seyyidi ile nihai serinlik bulan?

Başlar birer birer kırbadan öteye çevriliyordu. Bu rahmete Hüseyinsizken kanamazlardı. Oysa berilerden "Haydi!" diyen bir ses duyulacaktı:

"Haydi, için sırayla! Ve kırbadaki bitince yeniden doldurup bana da getirin!"

Sözün sahibi İmam Ali Seccâd'dı. Zincirlendiği devenin üzerinden sesleniyordu:

"Şüphesiz babam da bu sudan içmenizi dilerdi. İçin canlar, için!.. Ama hiçbir serin yudumunuzda onu ve yârenlerini unutmayın! Unutursanız unutulursunuz!"

Ahmet Turgut - Aşkın Elçisi

3

"Derman arardım derdime,
Derdim bana derman imiş.
Burhan arardım aslıma,
Aslım bana burhan imiş."
-Niyâzî-i Mısrî-

Uzaktan da olsa nihayet Kûfe şehri görülebildiğinde güneşin yarıdan fazlası ufuktaki dağların ardınca kalmıştı. Belli ki; rengi sarıdan kızıla doğru akmakta olan koca ziya yine Çile Yoldaşlarının sinelerine inecekti. Zaten onlar her biri kendi nârıyla yol bulan vaktin Hacer Anneleri değiller miydi? Bir yandan Nesl-i İsmâil uğruna yanarlarken; taziye tutmaları için bile rahat bırakılmayan yetimler, eşler, kardeşler olmakla da sınanıyorlardı. Üstelik şu nankör şehir sanki bu durumun farkında değildi. Semâdan yeryüzüne sirâyet eden telaşeye binaen kerpiç surların çevrelediği şehir kapısı kapanmak üzereydi. Dışarıda kalmamak için koşuşturan tâcirleri sıraya sokan nöbetçiler ve ellerinde meşalelerle henüz devriyeye çıkan askerler rutin akşam seyrüseferlerini yeni baştan tekrarlamaktaydılar.

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

Biricik farkla!..

Orduyu karşılamaya gelen ulaklar alelacele şehre dönüp yeni haberler taşıyorlardı. Valinin bir plan üzerinde çalıştığı aşikârdı. Nitekim son haberciyi de uğurlayan komutan ayrıntılara girmeksizin kararı bildirdi.

"Yaralılarımızı şehre taşıyacağız. Lâkin esirler ve onları bekleyecek olan askerler surların dışında geceleyecekler."

Seyyide birilerince beklenilmeyi tuhaf bulmuştu. Kimlerden korunuyorlardı? Kendilerini bu zâlimlerden kurtarmaya ahdetmiş insaf sahipleri mi kalmıştı? Yezid'in emrine rağmen hâlâ ahde vefa edebilecek insanlar vardıysa, dün neredeydi onlar?

Açıktı!..

Hepsi de; "Dünyaya sarılıp ona bağlanmak bütün günâhların başıdır!.." sözünü unutmuşlardı.

Bu esnada iri yarı bir leşker söylene söylene yanlarına gelmişti. "Şu tarafa geçin. Buralara çadır kuracağız!" diyerek bağırıyordu.

Zeyneb, yeğenlerini gösterilen yere doğru yönlendirirken dikkatini Rukayye çekmişti. En azından zincirlerinin çözülmesini istiyordu. Bunu askerlere iletmek üzereydi ki, duraksamaksızın onun önüne geçti. Bakışları derdini anlatmaya yetmişti. Konuşulacak demde ses bulmaları, susulacak demde dillerini mimleyebilmeleri gerekiyordu. Diğerlerine de işaret edip çilenin tüm yoldaşlarını başucunda toplamıştı. Elçilerin biricik niyâz ve isteme kapısı O'ydu. Hâliyle Risâletin Ahlâkına Vâris olanlar da aynı hukuka tâbiydiler. "Rabbim yar ve yardımcımız olsun!" diyerek dikkat etmeleri gereken hususları onlara da açmaya başladı.

Çocuklar dâhil içlerinden hiçbiri bu zâlimlerden bir şeycik talep etmemeliydi. Kendilerinin dillendirecekleri en küçük bir istek; "Hüseyin'in ailesi bize yalvar yakar oldu!" şayialarıyla

önce şehre, ardından Şam'dan Yemen'e değin tüm beldelere dalga dalga yayılacaktı. Nitekim zâlimin ahlâkında bir yandan 'Oğulları' katlederken, minnete zorlamak niyetiyle güçsüz düşürüp 'Kızları' da esir etmek vardı. Gayrı an be an sinirleriyle oynayacaklar, baskılar kurup kendilerini hata yapmaya zorlayacaklardı. En küçük bir zaaflarında dün kılıçla elde edemediklerini şimdi sözle arayacaklardı.

Bu durum karşısında çelikleşmiş bir sabra muhtaçtılar ya; niyaz ederken gönüllerinden dillerine *'es-Sabûr'* İsm-i Şerîfi akıyordu. O; haddi aşan kullarına ceza vermekte acele etmemesiyle 'Sabır Sahibi' olandı. Böylelikle hem zâlimlere son âna değin tövbe etme imkânı sunuyor, hem de zâlimler eliyle mazlum kullarının Kendisine olan sadâkatlerini sınıyordu. Üstelik *'es-Sabûr'* olan Allah, direnen kullarına Kendi hâlini paylaştıklarını da anlatmaktaydı. Kulun, Yaratıcısıyla aynı tavırda buluşabilmesi kimin O'nun adına Arzın Hâlifesi olabileceğinin apaçık delili değil miydi?

Seyyide türlü acılarla kıvranmakta olan Muhsinelere bir noktayı daha hatırlatacaktı. Kitapta yer alan sabır emirlerinin dörtte üçü doğrudan Dedelerini muhatap almaktaydı. Bu durum elbette Ona layık olma gayretindeki yakınlarını da bağlıyordu. Gündüz tefekkür ettikleri veçhile Vâris olmanın direnişin ardına saklanmasındaki hikmetlerden biri de buydu. Nahl Sûresinde geçen emri ve devamındaki muştuyu hatırlattı.

"Sabret! Senin sabrın da Allah'ın yardımıyladır.
Onların hazırlamakta oldukları tuzaklar için tasalanma!"

Bu esnada bine yakın leşker geceyi geçirecekleri çadırlarını kurmaya devam etmekteydiler. Ama Muhsineler için derme çatma da olsa bir şeyler hazırlanmıyordu. Seyyide bunun için de "*Ya Sabûr*!" derken nedense günler sonra ilk kez yüzünde

bir tebessümcük filizlenmişti. Ümmü Gülsüm de aynıyla ablasına nazirede bulunmaktaydı. Sanki her ikisi de karşılarındaki gül çehrede yüzü mahzun tebessümlerle örülü annelerini görmüşlerdi. Öylesine derin bakışlarla birbirlerini izleye dururlarken bu seyirden gözlerini ilk kaçıran Zeyneb olacaktı. Tek tek diğer Muhsineleri de süzdükten sonra "Biliyor musunuz?" diye seslendi.

"Sabır; işlerin sonunu gözlemek, demektir. Sabırsızlık ise bunları göremeyecek denli kısa görüşlü olmanın adıdır."

O güne değin sabretmeyi; direnç, rıza, teslimiyet ve tevekkül ile iç içe düşünenler ilk kez sabırla basîret arasında bir ilişki yakalamışlardı. İki hafta öncesinden hatırlıyorlardı. Kerbelâ'ya gelirken de sabır konusu açılmış ve yârenlerin birkaçı "Sebat ile inat nasıl ayırt edilir?" diyerek İmam Hüseyin'e dertlerini iletmişlerdi. O gün içselleştiremedikleri cevaba bugün daha yakın olduklarını hissediyorlardı. Hatta bunu Seyyide'ye de açacaklardı ki, Muhammed Bâkır'ın sesi yükseldi. İki yaşındaki bala günlerdir süt içemediğini, kuru bir hurma tanesine bile hasret kaldığını hatırlatırcasına ağlıyordu avazınca...

Sabırsa sabırdı, işte!..

Yavru, annesinin gözleri önünde erimekteydi. Bala ağlarken semâ yıkılıyor, onun minicik yüzü gül gibi kızardıkça çölün kızgın kumları annenin yüreğine doluyordu. Mücteba kızı Fatıma damağına bandığı parmağıyla yavrusunu daha fazla oyalayamayacağının farkındaydı. Halasına bakmıştı bir an. Zâlime minnet etmemek uğruna iki yaşındaki bala için bile bir lokma aş isteyemeyecekler miydi?

Nedensonra ninesini düşünmüştü; Fatımatü'z-Zehra'yı... O, bu durumda ne yapardı?

Tek hissettiği el kadar candan çıkan avâzın tüm arşı titrettiğiydi. İçten içe "Allah'ım!" diyordu: "Sen her şeyi görücü ve bilicisin! Bize indireceğin her hayra öylesine muhtacız ki!.."

Niyazın sonunda yeniden halasına bakmıştı. Sahi!.. Şu yavrucağız için bir lokma aş isteyemeyecekler miydi? Kurda kuşa, on sekiz bin âleme rızk dağıtılırken Âlemlere Rahmet olan Nebinin minicik Ciğerpâresine bir yudum süt bulunamayacak mıydı?

Seyyide'nin bal rengi gözlerinden sadece dirâyet değil rahmet de kaynıyordu. Balanın şu hâlini gördükçe onun da gönlü lime lime kıyılmaktaydı. Ama biliyordu. Aslanın yavrusu da aslandı ve çölün dertleriyle dertlenecekti. Öyleyse ne vardı ellerinde, duadan gayrı...

"Hasbu'n-Allahû ve ni'mel-Vekîl!..
Allah bize yeter. O ne güzel Vekîldir!.."

Muhammed Bâkır'ın avazına, üç ve beş yaşlarındaki amcazâdelerinin ağıtları da karılmıştı. Bir yudum ve bir lokmacıktı, dünyadaki muratları... Onlar için de gönüllerden dillere düşenler aynıydı.

"Hasbu'n-Allahû ve ni'mel-Vekîl!.."

Altısındaki Rukayye aşla, suyla gönlünü dindiremeyecekti. Biricik derdini dillendirirken dudakları titriyordu.

"Babamı çok özledim hala!.."

Zeyneb canları zora koşan her müşküle karşı çekmişti Zülfikâr'ı...

"Hasbu'n-Allahû ve ni'mel-Vekîl!.."

Kevser'in Sesi semâya dolarken sözün sahibi Âlemlerin Rabbiydi.

Ahmet Turgut Akın Eğitim Evi

"Yanınızdakiler tükenir. Allah'ın katındakiler ise bâkidir. Sabredenlere karşılıklarını en güzeliyle vereceğiz."

Devamı Ümmü Gülsüm'den gelmişti. "Canlarım!" diyordu: "Rabbimizin katındakilerle yiyin, için! Özlemlerinizi O'nunla giderin! Vallahi O'nun katındakiler daha hayırlıdır."

Sırtlarına yapışmış boş midelerle; kavruk yüzler, zincirlenmiş eller ve ağlamaktan gayrı kurumuş göz pınarlarıyla hep birlikte Âlemlerin Rabbine yakarıyorlardı. Niyazları her şeyin özüne vâkıf olanaydı. Her varın aşikâr ettiklerini de, gizlediklerini de O bilir, varlığa O hükmederdi. O'na duydukları tevekkülle *"Allah bize yeter!"* sözlerini dalga dalga semâya bırakırken peşin çalışan tüccar diliyle değil, Muhsine gönüllerce hayra tâliplerdi. Edeple yoğrulan mayaları şanı Yüce Nebiden geliyordu ya; "Allah var, gam yok!" diyorlardı. Vekîlleri de O'ydu; Yol Gösterici Dostları ve Biricik Yardımcıları da...

"Hasbu'n-Allahü ve ni'mel-Vekil,
Ni'mel-Mevla ve ni'men-Nasîr!.."

Çilenin yoldaşları tek bir yürek olup Rabbi zikrederken Ali Seccâd gözaklarına kan yürümüş bir hâlde zangır zangır titriyordu hâlâ. Ne gündüzki hâli sıcaktandı, ne de şimdiki hâli ayazdan...

Yine kendi enginliğindeydi. İç âlemini seyran ederken deryaların en derinlerinden inciler ve mercanlar çıkarmaktaymışçasına kapanmıştı dış âleme...

Ak da ondaydı, kızıl da...

Birkaç kez titreyip durulduktan sonra ses verdi arza ve arşa...

"Hatırlayın!.. Vekîlimiz olan Allah, Kendi Kitabında sabredenleri sevdiğini söyleyendir. Sabredenlere karşılıklarını en

güzeliyle vermeyi taahhüt edendir. Şüphesiz; O güzeldir, güzeli sever."

Söz nihayet bulduğunda gözleri yine eskisince kapanmıştı. Tir tir titremeye devam ediyordu. Her ikisi de Fatıma olan eşi ve kardeşinin omuz verişleriyle doğrulup kıbleye yöneldiğinde Muhsineler de hemen saf tutmuşlardı. İlk kez İmam Ali Seccâd'ın ardınca namaza durulurken her birinin dillerinde ve gönüllerinde Ataları İbrahim Nebinin niyâzı belirecekti.

"Ey Rabbim!
Beni ve neslimden gelenleri
Namazı dosdoğru kılanlardan eyle!.."

Rabbin huzurunda hûşuyu yakalayanlar seçel orlardı. İmam'ın sırtındaki Ceddi Habibullah'ın hırkasıydı. k ama duran, Âlemlere Rahmet Muhammed Mustafa'ydı.

Niyetlerinde Fatımatü'z-Zehra'nın dilince Kevser bereketi vardı. Çokluğa Birliği sunan o değil miydi? Farklı kollardan akıp aynı deryada buluşan nehirler misâli Bir olmaya başlamışlardı.

Besmelelerindeyse İmam Ali belirmişti. 'Bismi'deki 'Be'nin 'Nokta'sı *"Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla!"* dimdik huzurlarındaydı işte!..

Fatiha'yı İmam Mücteba'dan dinlerken; *"Vel'ed-dâllîn"* ile biten niyâzın akabinde dalâlete düşenlerden değil, dalâlete düşmekten sakınmışlardı. Biliyorlardı. Kişiye kendi nefsinden daha ağır bir düşman verilmemişti.

Rükûya uzandıklarında Âlemlerin Rabbinden gayrısına eğilmeyen İmamların üçüncüsünü görmüşlerdi. *'El-Azîm'* olan biricik Yaratıcının cümle yarattıklarından münezzeh olduğuna 'Şehidler Seyyidi' ile beraber şâhiddiler.

Alınları toprakla buluştuğunda önlerinde 'Secdenin İmamı' vardı. O, ismiyle müsemma İmam Seccâd değil miydi? Vaktin Hidayet Önderi, kulun Rabbine en yakın olduğu anda belirmişse takipçilerine Allah'a hamdetmek düşüyordu.

İkinci rekâta geçtiklerinde gönülleri Fatiha'nın ardınca okunan âyetlerdeydi yine.

"De ki;
'Başımıza Allah'ın yazdığından başkası gelmez.
O'dur bizim Mevlâmız.
Müminler sadece Allah'a tevekkül etsinler.'
De ki;
'Siz bizim için İki Güzellikten
Bir başkasını mı bekliyorsunuz?'
Oysa biz, Allah'ın Kendi katından bir karşılıkla
Veya bizim elimizle size bir azap indirmesini bekliyoruz!
Haydi, siz de bekleyin öyleyse, biz de beklemekteyiz."

Kendilerine bir kez daha hatırlatılan her şey için "Amenna!" diyorlardı. Tevekkül eyledikleri *Mevlâ*'nın kendileri için tayin ettiği mukaddere aynıyla teslimdiler. İlahî ikazların devamında her can kendi tefekkürlerine açılacaktı.

Safiye 'beklenen iki güzellik'ten ya 'oğullar' gibi şehid edilmeyi yahut 'kızlar' gibi esir edilip güçsüz bırakılsalar bile yine de şerre karşı dirâyetle durabilmeyi anlamıştı. İkisinden ötesi yoktu.

Hüseyin kızı Fatıma; 'İki Güzellik' ile murat edilenlerin babası ve amcası olduklarını sezmişti. Nitekim her ikisinin de isimleri "Güzellik" ile mânâ bulmaktaydı. Muhsin gönüller için Hasan ile Hüseyin'den öte üçüncü bir yol arzulayanlar veya 'İki Kardeş Güzel' arasından birini diğerine seçenler için âyette ikâz vardı. Zaten Habibullah'ın "Hasaneyn" diyerek -"İki

Güzellik" manasında birlikte zikrettiği bu kardeşler "*İnci ve Mercan*" olarak Kitapta da bir arada anılmıyorlar mıydı? Fatımaların Küçüğü buna dair tefekkürlerde derinleşirken amcazâdesi olan Fatımatü'l-Kübra mezkûr âyetlerde tekrarlanan "*Biz*" ifadesine yoğunlaşmıştı.

Vahyin ilk muhatabı olan pak Ceddine, Allah ısrarla "*Biz*" dedirterek kimleri kast ediyordu? Onlar elbette ki, Habibullah'ın "*Biz*" gördükleriydi. Şu namazın başından sonuna değin kimin arkasında huzura durmuşlarsa, onlardı "*Biz*" olanlar...

Peki, aynı âyetlerde yinelenen "*Siz*" zamiri kimleri anlatıyordu?

Cevap için mezkûr âyetin hemen öncesini hatırlamak yetmişti. "*Siz*" ile kastedilenler Allah'a ve Âhiret Gününe hakkıyla inanmayanlar, kalpleri kuşkuya düşüp kararsızlaşanlar, zor vakitlerde geride duranlar, ihânet edenler ve hatalarıyla yüzleşmeksizin tüm bunları yinelemeye çalışanlardı. Azıcık aklı olanlar dahi hemen anlayabilirlerdi. Bu özellikler aynıyla Kûfelilerde de mevcuttu.

Onlar âyetin "*Biz*" ile anlattığı kişileri dünyaperest Ümeyyeoğullarından bile daha fazla uğraştırmışlardı. Nitekim Dedesi İmam Ali böylesi kişiler için sonunda; "Keşke sizi analarınız doğurmayaydı. Etrafımda sizler gibi her bin adam yerine, efendilerinin sözünü dinleyen birer Şamlı olsaydı!.." bile demişti.

Üstelik bu insanlar, İki Güzelliği birbirlerinden ayrı görmekle de meşhurdular. İmam Hasan'ı barış yaptığı için suçlarken, İmam Hüseyin'i yüceltmeye çalışmışlar ama âyetlerde geçtiği gibi kalpleri kuşkuyla dolup kararsızlaşarak ona da ihanet etmişlerdi. Ve şimdi de Hasaneyn'in yetimlerini aç-açık hâlde surların dışında bekletiyorlardı.

Namaz bitmişti ama İncinin Fatıması hâlâ Kûfelileri düşünüyordu. Tevbe Sûresinin devamında da bu misal kişiler için atıflar vardı.

"Sizden olduklarına dair yemin ederler. Oysa onlar korkak insanlardır... Gelirlerden kendilerine verilirse hoşlanırlar; verilmezse hemen öfkelenirler..."

Düşündükçe zihni berraklaşıyordu. Mezkûr âyetlerin "*Siz*" dedikleri yahut şu anki hissiyle "Kûfeliler" olarak yorumladığı insanlar aslında inançlarıyla mutmain olamayıp çıkarlarının peşine düşen her belde ve her neslin inananlarıydılar. Onlar ne dinlerini terk edebiliyorlar, ne de kendilerini Rabbin rızasına adayabiliyorlardı. Akılları sürekli maslahat gözettiğinden nimeti takip ederken şedit, külfeti gördüklerindeyse naiftiler. Hem suçluluklarını bastırmak için iri laflar ediyorlar, hem de zoru görünce türlü tevillerle kolay olana meyledip birbirlerini ve önderlerini yarı yolda bırakıyorlardı.

Şüphesiz böylesi insanları eğitmek, onlara karşı savaşmaktan daha zordu. İlâhi murad dedesini, babasını ve amcasını bu insanların başına getirerek, hem en çetin işe Hidâyet Önderlerini koşmuş; hem de İmamların 'Tatminsiz Müslümanlar' ile olan eğitim ilişkisini kıyamete değin her nesle rehberlik edecek şekilde yeryüzüne kazımıştı. Mühürse Kerbelâ Mektebinin Vârislerinin elindeydi.

Hissettiği her türlü yükümlülükle birlikte secdeye kapanmıştı. Veda Hutbesinde inananlara bırakılan iki emânetten biri olmalarına rağmen, ümmetin de kendilerine emânet edildiğinin bilinciyle niyazdaydı. Sanki şu an âciz görünenler kendileri değil de, evlerinde eş dostlarıyla bir arada olan sıradan insanlarmışçasına kurtuluş yolunu herkese açması için Rabbine yakarıyordu. Tefekkür ettiği bu âyetlerin ismi "Tevbe" olan bir sûrede yer almasının hikmetine tâlipti. Gönlünden diline düşen her kelimede Âlemlere Rahmet olan Büyük Dedesinin o güzel ahlâkından izler vardı.

"Göremiyorlar Rabbim! Acı onlara ve lütfet! Belki onlar, belki onlardan gelecek nesiller tevbe edecekler. Onların gönüllerine rahmetini ihsan buyur!.."

Aşkın Şâhidleri türlü hâl ve tefekkürlerdeyken onları bekleyen askerlere şehirden ha bire sıcak yemekler ve taze meyveler gönderilmekteydi. Mis kokulu etler, safranlı pilavlar; un helvaları, karpuzlar, kavunlar ve nicesi...

Muhsineler arşın tefekkürlerinden arzın ıstıraplarına döndükçe; Seyyide göz ucuyla kâfilenin çocuklarını takibe başlamıştı. Şu yavrucağızların gözlerine kadar sokulan lezzetler türlü özlemlerin kapısını aralıyor olmalıydı. İçi cız etmişti bir anda...

Tüm yaratılmışların rızkına kefil olan *er-Rezzâk*'ı anarken kendilerine doğru gelen Naim'i görüverdi. Elinde bir tepsi yiyecek ve birkaç kırba su vardı. Etrafını kolaçan ederek gelişi birilerinden gizlice hareket ettiğini ele veriyordu. Aynı tedirginlikle elindekileri sessizce bırakıp dönecekti ki, Seyyide gündüzki tavrının devamcısı olduğunu belli etti.

"Al onları!.."

Naim kendince hazırlıklıydı bu kez. Gözleriyle toprağı takip ederken fısıltıyla konuşuyordu.

"Allah şâhidimdir, sadaka değil bunlar. Sizleri esir kabul ederek de getirmedim. Bunlar benim ve birkaç arkadaşımın payları... Bizler aç değiliz. Gerisin geri götürmek de olmaz. Lütfen, kabul buyurun! Gönlümüzün sizlerle olduğunu belli etmek arzusundayız!.."

Zeyneb'in cevabı namazdayken yeğeninin okuduğu 'İki Güzellik' ile ilgili âyetlerin bire bir devamıydı:

"*De ki; 'İster gönüllü verin, ister gönülsüz. Sizden hayır kabul edilmeyecek. Zira siz yoldan çıkmış kimselersiniz.'*"

"Ne olur böyle söylemeyin! Hem Resûlullah da ikramı reddetmezdi. Onun hatırına kabul etseniz!"

"Ceddim kendi kâtillerinin kesesinden bir şey yiyip içmedi."

Ufku dolduran dağlar hep birlikte Naim'in omuzlarına çöreklenmişti. Sözün ağırlığı karşısında kekelemiş, kendisini sa-

vunabilecek kelimeler aramış, zulüm karşısında susan dil ve tutulan el olmanın lânetini yeniden kendinde bulmuştu. Nedensonra yine masum canları mâzeret edindi.

"Şu çocuklar iki lokma bir şeyler yeseler!.."

"Ceddimin ahlâkından çıkmadan asla!.."

Naim cevap vermeksizin hızla uzaklaşmayı tercih etmişti. Az sonra geri döndüğünde avuçlarının arasında sabahleyin kâfileden zorla alınan küpeler duruyordu.

"Bunları gasp eden adam pişman olduğunu söyledi. İade ediyor. Şimdi yiyeceklerin parasını ödeyebileceğiniz bir şeyleriniz oldu. Ne olur, bu kez reddetmeyin!"

Seyyide sabahki gâsıbın şimdi neden pişman olduğunu anlamamıştı. Nedâmet konusunda muhatabını daha fazla sıkıştırmak da istemiyordu. Uzanıp her iki küpeyi de aldı. Ardından birini gerisin geri Naim'e uzattı. Aralarındaki rutin bir alışverişti sanki. Bu kez meselenin çözülebildiğini gören Naim; "Verdiğiniz küpe, en az on günlük aşenizi karşılar" diye şerh düşmeyi de ihmal etmemişti.

Zeyneb bedeli mukabili edinilmiş bu sofraya herkesi davet ettiğinde ilk lokma için Ali Seccâd beklenecekti. İmam'ın ardınca diğerleri de temiz rızıklarla nasiplenmekteyken herkes hâlini birbirlerinden gizlemenin derdindeydi.

Onlar ki; gözleri önünde kocaları, kardeşleri ve oğulları aç-susuz hâlde boğazlanmış şâhidlerdi. Şehidlerinin çıplak ve parça parça edilmiş naaşları toprakların üzerinde bırakılmıştı. Her birinin ser-i saadetleri bir yerlerde mızrakların ucunda salınmaktayken, çiğnenen her bir lokma ağızlarında büyüyordu. Farkındalardı...

Her şeye rağmen yine de yaşamaları gerekiyordu. Allah için canlarını veren Aşkın Şehidleri, O'nun için nefes alıp verecek Aşka Şâhid Canlar ile yeniden hayat bulmalıydı.

Evet! Bu uğurda yiyeceklerdi. Gündüzki suda da aynı niyet vardı; şimdiki aşta da...

Yine de dördüncü kez elini tepsiye uzatabilen çıkmamıştı. Üç lokmalık afiyetin ardından "Elhamdülillah!" diyerek sofradan doğruldukları esnada İmam Seccâd yorgunluktan bitap düşmüş tenlere; "Sabah ola, hayrola!" deyiverdi.

Varsın, bu geceki örtüleri de yıldızlar olsundu.

Ahmet Turgut - Aşkın Elçisi

4

"Kâh çıkarım gökyüzüne; seyrederim âlemi
Kâh inerim yeryüzüne; seyreder âlem beni."
-Seyyid Nesîmî-

Vakit gece yarısını geçtiğinde ayazın acımasızlığı iyice belirgindi artık. Anneler balalarını, halalar yeğenlerini sarıp sarmalamış hâlde taşa toprağa uzanmışlardı. Derlene toparlana ayaklarını karınlarına çekmişler, üşüyen ellerini dizlerinin arasına bırakmışlardı. Islıklar çalarak tenlerine vuran her rüzgârda kemiklerine değin titrediklerini hissediyorlardı. İlkdördünden dolunaya ilerlemekte olan ay şâhidleriydi. Anlık dahi olsa uyuyamamışlardı hâlâ...

Seyyide neden kendilerine de çadır kurulmadığını şimdi daha iyi anlıyordu. Yezid adına hareket edenler her detayı düşünmüşlerdi. Yorgunluklarına uykusuzluk da ekleyerek sağlıklı düşünmelerini engellemek istiyorlardı. Oysa onların bu türlü tuzaklarına inat uzayıp giden niyazlarında temiz düşünüş nimetine talip olacaktı. Hesapçı zâlimlerin hilelerine karşı Rabbini vekil kılmanın güvenciyle bu konuda da O'na sığınıyordu.

Ahmet Turgut - Aşkın Elçisi

Dualar boyunca bir yandan da tefekkür hâlindeydi. "Akıl" kelimesi esas olarak "tutmak, bağlamak" mânâlarına gelmekteydi. Düzinelerce âyette; "*Akletmiyor musunuz?*" diye sorulurken Kurân'ın hiçbir yerinde isim mahiyette "Akıl" sözcüğü geçmiyordu. Bunun hikmetini düşünürken aklın mevcûdiyetinden ziyâde onun faal oluşuna önem atfedildiğini anlamıştı. Zaten aklı olmayanları Kitap muhatap almıyordu. Hele de akla sahipken onu kullanmayanlar sürekli kınanmaktaydılar. Allah'ın katında en şerlilerin akletmeyenler olduğu da yazılıydı. Başka bir yerde hakikati örtenler için; "*Onlar sağır, dilsiz ve kördürler. Bu yüzden akledemezler!*" denilmekteydi.

Soğuktan titredikçe git gide omuzlarına gömülen boynunu kaldırıp dolunayı seyre geçmişti. Yer ve gök Rabbin türlü âyetleriyle dolu değil miydi? Gönlünde beliren sesi, "Amenna!" diyerek tasdikledi.

"Allah, iman edenlerin Sahibidir.
Onları karanlıklardan aydınlığa çıkarır..."

Evet!..

Güneş belki şu an için kayıptı ama ondan ışığını alan ay; karanlığın bir vakit için geçerli olduğunu, aydınlığa dönüşünse mutlak olduğunu muştuluyordu. İçten içe niyazdaydı yine...

"Allah'ım!..
Dün öldürüldük, bugün perişanız.
Yarın bizi ve dinini herkese rüsva etmek isteyecekler.
Kendi başınayken âciz olan kuluna
Vahiyle akledebilmeyi nasip et!..
'Bana indireceğin her hayra öylesine muhtacım ki!..'
Basîretimi, ferâsetimi, belâgatimi, duyuş ve sezişimi
'El-Fettah' ismin hürmetine sonsuz olan ilmine aç!.."

Karanlıktan yükselen ses; *"Allah, pisliği akledemeyenlerin üzerine kılar!"* dediğinde hemen o tarafa bakıverdi. Seslenen İmam Seccâd'dı. Her iki yanında ona omuz veren Fatımalar olduğu hâlde üç beş adım ilerisinden halasını izliyordu. Vâris ve İmam yine ay ve dünya misâli birbirlerini takipteydiler ya; Seyyide'nin cevabı da âyetti.

"Ey Ehl-i Beyt! Şüphesiz ki, Allah sizi pislikten arındırıp tertemiz kılmak diler!"

İki Seçkin Güzel, Kelâmullahı karşılıklı tekrarlarken birbirlerine neler vazetmekteydiler; Fatıma'tül-Kübra tam olarak seçememişti. Ama onlara kulak verirken türlü tefekkürlere açılıyordu. Öncelikle âyetlerin ortak vurgusuna dikkat kesilmişti. Her ikisinde de yer alan "pislik" kelimesi "rics" ile mânâ bulmaktaydı. Öyleyse Allah'ın her türlü ricsten arındırmayı murad ettiği 'Ev Halkı'nın bu uğurda aklını faal kılması muhakkaktı. Bahsedilen akıl, mutlak hakikate sımsıkı tutunmanın ve *Hakk*'a bağlanmanın anahtarlarındandı. Zaten halası da bu yüzden henüz duasının başındayken Allah'ın İpi -Hablullah- sayılan vahye atıf yapmamış mıydı?

Fatımaların küçük olanıysa Tathir Âyetinden şunu çıkarmıştı: Faal kılınması için aklın da başlı başına temizlenmesi şarttı. Biliyordu! Kuran'ın genelinde "rics" olarak sayılanlar kumar, fal, içki gibi kötü alışkanlıklar, inkâra vasıta olan putlar ve inançsızlık hâliydi. Bunların temiz bir akla sahip olmayı engelledikleri de aşikârdı.

Babasından dinlediği şekliyle Fetih Gününü düşünüyordu. Beytullah'ın içindeki tüm putları dedesi İmam Ali ve ceddi Habibullah birlikte kırmışlardı. Hele de son put, İlmin Kapısı olan dedesinin elleriyle parçalanmıştı. Kâbe'de doğan yegâne insan, gönül misâli Beytullah'taki son pisliği de yok ederek Ehl-i Beyt'in arınmışlığının mührü olmamış mıydı?

Mutlak hakikati örten veya onun yerine konmaya çalışılan her ne varsa, onlar da bugünün putlarıydılar. Hâliyle tüm putlar temiz aklın önünde birer barikat konumundaydılar.

Fatımalar tefekkürlerine devam ediyorken, -hala, yeğen- İki Seçkin Güzel tek bir dil, tek bir yürek olup tüm Çile Yoldaşları için aynı niyaza başlamışlardı.

"Her şeyi hakkıyla bilen Allah'ım!
Şu aciz kullarına vahiyle akledebilmeyi nasip et!
Bizlere indireceğin hayra öylesine muhtacız ki!..
Basîretimizi, ferâsetimizi, belâgatimizi, duyuş ve sezişimizi
'El-Fettah' ismin hürmetine sonsuz olan ilmine aç!..
Şüphesiz Sen, *'el-Alîm'* olansın.
Bize ilminden bir derya sun!..
Ve onun sahilinin en hayırlı kısmını lütfet!
Biliriz ki, Sen yegâne sığınağımızsın.
Tüm sıkıntılar ancak Seninle giderilir..."

Arzdan arşa yükselen yakarışlarda artık *"el-Alîm"* ism-i şerifi vardı. O tüm ilimlerin sahibi, öğreticisi ve dağıtıcısıydı.

Farkındalardı!

"İlm" kelimesi bir şeyi gayrısından ayıran belirtiyi anlatıyordu. Hâliyle ilimde asıl iş, izleri okuyarak gerçeği seçmekti. Bu seçiş, eşyayı hakikatiyle idrak etmek içindi. Bayraklar seçip ayırt etmeyi remzettiği için onlara "Alem" deniliyordu. Alâmetler de görebilenler için bu seçişe hizmet etmekteydiler.

Seyyide tefekkürün doğru noktalarda derinleşmesi için bir âyet hatırlattı.

"Andolsun! Onlara, öyle bir Kitap getirdik ki; inanan bir toplum için ilim üzere açıklanmış hidâyet ve rahmet kaynağıdır o..."

Evet!..

Akledebilenler için Kitap kılavuzdu. Bu yüzden Allah, Kitabı için "*Müheymin*" -Tashih edici-, "*Furkan*" -Hakkı bâtıldan ayıran- ve "*Nur*" buyurmuştu.

O'nun "*el-Alîm*" ismi hürmetine ikrâr ediyorlardı. Her şeyi ve her olayı hakkıyla bilen O'ydu. Dilediğine dilediklerini bildiren de O'ydu. Cedleri Habibullah'a gelen ilk âyetlerde bilginin nihai kaynağı da belirtilmişti:

"Yaratan Rabbinin adıyla oku!
O, insanı alâktan yarattı.
Oku!
Rabbin sonsuz kerem sahibidir.
Kalem ile öğretendir.
İnsana bilmediğini öğreten O'dur."

Kula öğretim esnasında bazen vesileler kullanıldığı açıktı. Zaten birçok yerde insanoğluna görüp ibret alması için türlü deliller ve misâller verildiği hatırlatılmıyor muydu? Seçebilen akıl sahiplerine göre âyette geçen "*Kalem*" -en genel hâliyle- bilgi vasıtalarının tamamını temsil etmekteydi.

Seyyide bu kez de vesilesiz öğretime dair bir örnek vermişti. Bakara Sûresinin baş kısımlarında anlatılıyordu. Rab yeryüzünde bir hâlife yaratmayı murat edince Ona tüm isimleri -Esmâyı- bizzat öğretmişti.

Hüseyin kızı Fatıma, Allah'ın -aracılı yahut aracısız- kula öğretmesine dair bu âyetlerde yaratılış ve öğretilişin artarda gelmesine dikkat etmişti. İncinin Fatıması ise aracısız öğretilme durumunun devamında gerçekleşen olaylara yoğunlaşmıştı. Esmâyı öğrenmesinin akabinde emir üzerine Âdem Nebi bu isimleri meleklere de öğretmişti. Böylelikle evvelinde Âdem'e secde etmiş olanlar, ondan Esmâyı öğrenmekle ödüllendirilmişlerdi.

Zeyneb bu esnada Rahmân Sûresinin baş kısmını okuyordu: *"Rahmân, Kurân'ı öğretti. İnsanı yarattı. Ona beyânı öğretti."*

Bu âyette de öğretim ve yaratım iç içe ilerliyordu. Lâkin öğretici için "Allah" kelimesi veya "*El-Alîm*" değil "*Rahmân*" seçilmişti. Mercanın Fatıması bunun üzerine düşünürken ilkin bildiklerinden hareket edecekti.

Şüphesiz '*Er-Rahmân*'a açılanlar merhametle donanmaktaydılar. Kul böylece kendisininkinden başlayarak sesini iletebildiği tüm vicdanları ayağa kaldırıyor, vicdan ise kalbi tahrik ederek insanları iyilikler yapmaya, ihsana, dertleri paylaşmaya ve gerek bizatihi kendisinin, gerekse başkalarının ihtiyaçlarını gidermeye yönlendiriyordu.

Şimdi daha iyi anlamıştı!..

Vahiyle akledebilmeyi ve buna dair ilim öğretilmesini isteyen halası, Rabbinin Rahmâniyeti sayesinde Hakk'ın, hakkâniyetin dili olacaktı.

Kâh Mekke'deki günlerinde, kâh Kerbelâ'ya gelişleri esnasında defaatle dinlemişti. Nefis istediğinde akıl bu hesapsız istekler için makul görünen gerekçeler uyduruyor, vicdan ise tüm bunları aklayıp kişinin kendisini kandırma uğraşına yardım ediyordu. Buradaki nefsin eğitilmemişliği, aklın kirli bir düşünüş üzere işletildiği ve vicdanın uykuda bırakıldığı mutlaktı. Allah'tan kula birer nimet olan bu hassalar hayrın yerine şerrin emrindeyken kişi, kendisini elleriyle ateşe atıyordu. Halası işte tüm bunların üzerine giden Zülfikâr olacaktı.

Mercan misal babası, -Âraf Sûresinin tanıklığıyla- kurak memleketlere ağırlık yüklü bulutlar olarak rahmet muştusuyla gelip damla damla -Kerbelâ misâli- o ölü beldeye düşerken ardından gelecek olanı hazırlamıştı. Artık ölü belde namzedi kimi vicdanların dirilme vaktiydi. Bu dirilişin sesi; *Rahmân*'ın kendisine Kurân'ı ve *Hakk*'ı beyân edişi öğrettiği ve bununla yarattığı insanlardan bir '*İnsan*' olan Zeyneb'di.

Evet!..

Seyyide iyiliği ve güzelliği emredip kötülükten ve çirkinlikten nehyetmesi itibariyle Risâlet Vârisiydi. Tefekkürlerinde derinleştikçe zihnindeki mevcut bilgiler birbirlerine bağlanıyordu.

"İnsan" kelimesi öz itibariyle "Gözbebeği" manasına gelmiyor muydu?..

Kurân'ın ve Beyân'ın öğretildiği insana, halasının göz bebeklerine dalmıştı. Dolunaydan damıttığı ışıklarla o bir çift nur penceresini izlerken rengi elâdan maviye, griden bala evrilen bu gözlerdeki Hüseynî bakışları yakalamıştı. Kalbinin can çekişen serçelerde olduğunca peş peşe attığını hissederken göğüs kafesini parçalayan yüreğinin kanatlanıp semâya uçacağını hissetmişti.

"Ya *Rahmân*!" diyerek olduğu yere yığılıverdi.

Hasan kızı Fatıma da -amcazâdesi gibi- seçebiliyordu. Merhamet; *Rahmân*'ın vicdanlardaki tecellisiydi. İnsanda merhamet olarak belirenlerin Allah'ın indindeki karşılığıysa rahmetti. Bu Rahmâniyet; var etme, yaşatma, belâları uzak kılma, korku ve hüznü alıp güven ve esenlik verme, lütuf ve ikramda bulunma, öğretme gibi ihsanlar barındırıyordu. Üstelik Habibullah'ın bildirdiği üzere; Allah, insanı Rahmân sûretinde yaratmıştı. Kıskanıp insana düşmanlık eden şeytanın isyan ettiği makam da Kitâpta apaçık ortadaydı.

"Şüphesiz şeytan, Rahmân'a âsi oldu..."

Tüm işler lanetlenip kovulmuş şeytandan beri durularak, "*Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla!*" başlamıyor muydu?

İblis'e uyan müşrikler hakkındaki ikâz da aynı yere çıkmaktaydı.

"Onlara; 'Rahmân'a secde edin!' denildiğinde; 'Rahmân da nedir? Bize emrettiğine secde eder miyiz?' dediler..."

Seyyide bu esnada Kelâmullahı dillendiriyordu.

"De ki; İster 'Allah' diyerek çağırın, ister 'Rahmân'. Hangisiyle yakarırsanız yakarın! Neticede En Güzel İsimler -Esmâ'ı Hüsna- O'nundur."

Halasının "*En Güzel İsimler*" derkenki vurgusu İncinin Fatımasına babasını hatırlatmıştı. Allah'ın, kuluna öğretişine dair âyetlerde "*Esmâ*" kelimesi tek başına kullanılırken, bu âyette "En Güzel" sıfatıyla "*Hüsna*" için de dikkat çekilmekteydi.

Babası İmam Mücteba, ilâhi bir muratla sahip olduğu "Hasan" isminin vazettiği "Tam Güzellik" ile maruftu. O; 'En Güzel'i seçebilecek güzellikteydi. Bu yüzden sürekli olarak "Allah bana yeter!" buyurmuştu. Yine ondan duymuştu: Güzel ve doğru soru ilmin yarısıydı.

"Babam neden '*Rahmân* bana yeter!' demek yer 'Allah bana yeter!' derdi?"

Fatıma'tül-Kübra bunu halasına sormuştu ama s rinden gelecekti; İmam Seccâd'dan...

"Ceddimiz Habibullah neden 'Allah'ın ahlâkıyla ahlâklanın!..' buyurdu?"

Yanıtın kendisi de soru olunca İncinin Fatıması anlamıştı. Babasının "İlmin yarısı" olarak gördüğü güzel-doğru sorular, temiz bilgiye vasıta olan kalemlerden bir kalemdi. Ve yazılmak istiyordu, ta kalbinin orta yerine..

Nitekim halası bunu teyit edercesine bir pencere daha açtı.

"Dedem Resulullah neyi kâmil kılmak için gönderildiğini söylemişti?"

Fatıma duraksamaksızın cevap verdi:

"O, güzel ahlâkı tamamlamak için gönderildi."

İmam Seccâd buna dair bir âyet hatırlattı.

"*Seni ancak Âlemlere Rahmet olarak gönderdik.*"

Peş peşe gelen hadis-i şerif ve âyet-i kerime birbirleriyle çelişmediğine göre; 'Âlemlere Rahmet' oluşla 'Kemâle Ermiş Güzel Ahlâk' aynı hakikati anlatıyor olmalıydı. Bir önceki ha-

disi de hesaba katınca sözler arasındaki ortak vurgu iyice belirginleşmişti. Aradığı her şey; 'Güzellik', 'Ahlâk' ve 'Rahmet' kelimelerinde gizliydi.

En Güzel İsimlerin sahibi olan Allah'ın ahlâkıyla ahlâklanış ile Muhammedî ahlâkın kâmil güzelliği arasındaki bağı seçip ayırt etmek öncelikle temiz aklın işiydi. Bunu başarmak kolay mıydı?

Seyyide; "Sen, İncinin Kızısın!" deyip ekledi: "Güzelliğin sedefler ardında gizli. Kırarsan kabuğunu; hem sen seyredersin âlemi, hem de âleme seyrân olursun..."

Fatımatü'l-Kübra erinin kendisine omuz vermesini isteyecekti ki, yığılıverdi öylesine. Amcazâdesi olan Fatıma gibi o da secdeydi. Neredeyse iki gün önce şâhid olduğu katliam veya sonrasında gelen açlık, bitkinlik ve uykusuzluk bile bu denli vurmamıştı tenine...

İçten içe; "Rabbim yâr ve yardımcım ol!" diyordu.

Biliyordu!..

Allah, yarattıklarından beriydi. Zâtı itibariyle hiçbir varlığa benzemez, benzetilemezdi. İnsanlar O'nu her şeyden ve herkesten tenzih etmekle emrolunmuşlardı. Yaratılmışlardan olan akıl da kendisini var edenin Zâtına ulaşamazdı. Ama Resûlüne; bilinmek, tanınmak için insanları yarattığını söyleyen de O'ydu. Kitabında Kendisini "*Er-Rahmân*" olarak nitelerken rahmetini 'En Güzel İsimler' ile aşikâr kılmıştı. Öyleyse O'nun ahlâkı, Güzel İsimlerinde sırlanmış olmalıydı.

Evet!..

Esmâyla ahlâklanabilmek, Allah'ın ahlâkına uzanmanın biricik yoluydu. Nebilerin Sonuncusu olan Ceddi, bu ahlâklanışın zirvesi oluşuyla Allah'a En Sevgili Kuldu; Habibullah'tı...

"Ahlâk" ile "Halk ediliş" -yaratılış- arasındaki bağı yakaladığında içindeki bir kapının daha açıldığını hissetti. O'nun Esmâlarından herhangi biriyle ahlâk buldukça insan yeni baştan

var ediliyordu. Tıpkı; yaratılış ve öğretilişin iç içeliğinde olduğunca...

Ceddindeki 'En Kâmil Güzellik' ile yaratılış için Kitap; "*Ahsen-i Takvîm*" diyordu. İliklerine değin titremeye başlamıştı. Yıldızlar ardı ardına kayıyor, yeryüzü amansız zelzelelere tutulmuşçasına tenini sallayıp duruyordu. Erinin üç-dört gündür neden bu hâlde olduğunu şimdi daha iyi anlamıştı. Kendinde ahlâk bulan her Esmâyla birlikte kul için yeni bir ilmin kapısı aralanmaktaydı. İşte temiz aklın miracı, tam da burasıydı.

Esmâyı hakkıyla bilip idrak edebilmek!..

Tefekkürlerinde derinleştikçe arzdan kopup arşa çekildiğini hisseden Fatımatü'l-Kübra'yı yeniden yeryüzüne indirecek olan avaz, oğlu Muhammed Bâkır'dan gelecekti. Gecenin ortasına saldığı ağıtlarıyla tüm derdinin iki yudum süt olduğunu hatırlatıyordu. Onu emzirdiği esnada İncinin Fatıması bir noktayı daha seçmişti. Ağlamayana, gayretini göstermeyene muradı verilmiyordu.

Bu muratların ardı mı gelecekti; Rukayye de doğrulmuştu. Seyyide'yi izliyordu. An be an artan özlemlerle aradığı ama bir türlü ulaşamadığı biricik derdindeydi aklı...

"Halacım!" demişti: "Uyusam babamı görebilir miyim?"

Rukayye altı yaşın masumiyetiyle arzın dertlerini perdeleyip arşın tefekkürlerine açılamamıştı. Ama anlık çıkışıyla kendisini dinleyenlere bir şeyler öğretiyordu.

Gönüldeki niyet veya ortaya koyulan gayret, ulaşılmak istenen hakikate açılmak için yine de yeterli değildi. Kişinin emeli ve emeği ölçüsünce buna ihtiyaç hissetmesi ve aradığı bu nur uğruna her dem için için yanması lazımdı. Dua, hasretle buluşmayınca sâde bir temenni olarak kalmaktaydı. Nuru nar ile birleştirmeyince, ilim aşkla aynı potada erimedikçe tek kanatlı kartalcasına gönül bir türlü semâya uzanamazdı.

Seyyide zihninde türlü tefekkürler varken yeğenini sine-

sine doğru çekip dizlerinin üzerine yatırmıştı. Bileklerindeki kelepçelerin müsaade ettiğince onun alnını sıvazlıyor, mazlum gözlerinden süzülen yaşları siliyordu. Rukayye içindekileri yeniden açmıştı.

"Can hala!..

Babamı çok özledim. İki gün öncesine kadar onun elleri tarardı saçlarımı. Son defasında beni alnımdan öpmüştü. 'Seni çok seviyorum yavrum!' demişti. Benim yaşlarımdayken babam da Ceddim Habibullah'ın dizlerine yatarmış. Bana Onu anlatırdı. Reyhan kokarmış Ceddim.

Can hala!.. Babam da reyhan kokuyordu. Sen de öylesin. Ne olur beni bırakma!.."

Kulaklarına uğrayan her kelime kızgın demirleri döven örsler gibi gönlüne vurdukça yutkunacaktı Seyyide...

Boğazına ilmik ilmik atılan düğümler yağlı urgan misâli hançerelerini sıkmıştı. Bir anda arştan arza düşmüşçesine kırıktı koiu kanadı...

"*Allah Muhsinlerle beraberdir.* O bizi asla yalnız bırakmaz!" diyebilmişti sadece...

Peki, uyuyabilse Hüseyin'i, Şehidler Efendisini görebilir miydi yeğeni? Bunun sözünü veremezdi. "İnşallah!.." demekle yetindi. *Rahmân* belki lütfederdi, kimbilir?

Gecenin son altıda birine girdiklerinde herkes usul usul ayaklanmaya başlamıştı. Toprakla arınan canlar, Âlemlerin Rabbinin huzuruna çıkacaktı.

İmam Seccâd "Allah-ü Ekber" diyerek kıyama durduğunda aşka şâhid gönüllerde Kitabın "*Biz*" gördükleri vardı yine...

Ahmet Yorgat - Aşkın Çilesi

5

"Diriliş beldesinin türbedârı
Sen ki, dirâyetin alemdârısın.
Ey görenlerin gönül aydınlığı!
Sen de ceddin misâli 'Hayy-Dar'sın."

Muhsineler sabah namazından sonra yeniden iki büklüm hâlde toprağa uzanmışlardı. Bitkinlikten gayrı baygınlığa geçtiklerinden midir, kimi canların uykuda karşılayabildiği bu tan vaktinde Seyyide'nin gözleri açıktı hâlâ. Sinesine yaslanan yeğenini sarsmamak için nefes alışverişlerine bile dikkat ediyordu. Mazlum ve masum Rukayye'nin mışıl mışıl hâlinde nicedir kendilerine uğramayan sükûnetin izlerini bulmuştu.

Kafilenin diğer çocuklarını da benzer düşüncelerle izledikten sonra başını ötelere çevirdi. Kızıllığını kâinata yayma arifesindeki güneşi gözlüyordu. Farkındaydı. Cılız ışıkların iyi kötü ılıttığı şu ayaz bittikten sonra güneşin hararetiyle tenleri yeniden kavrulacaktı. Serinlemek içinse yine akşam olması beklenecekti. Tek tek ikrâr ediyordu.

Ahmet Turgut - Ufkun Elçisi

"Biliriz!
Üşüten de Sensin, yanıp yandıran da Sen...
Ey hayatın ve ölümün;
Varlığın ve yokluğun Sahibi!
Seninleyiz! Rahmetin çepeçevre kuşatmış bizi."

Temiz bir akılla Allah'ın İpine -Hablullah'a- tutundukça zâhiren zıt görünen her hâlin berisine açılabiliyordu. Orada Mutlak Kudretin nişaneleri vardı. Aynıyla tasdikliyordu.

O; '*Mümit*' idi, öldürendi ve '*Muhyi*' iken diriltendi...

'*Evvel*' ve '*Âhir*' olandı.

'*Bâtın*' ve '*Zâhir*' oluşuna hükmeden işlerinde gizli ve aşikârdı.

'*Hâdi*' olmakla hidayet kaynağı iken; '*Mudill*' isim-i şerifince inkârda direteni dalâlette bırakan.

Tevbeleri kabul ederken '*Tevvâb*'; suçluları cezalandırırken '*Kahhar*'dı.

Allah, Âdem'i tanımlamak için; "*İki elimle yarattığım...*" demiyor muydu? Kudret timsali o iki el; Rabbin Cemâl ve Celâl yönleriydi. İlkiyle cezbedip ikinciyle terbiye ediyordu.

O; tüm bu Güzel İsimleri Zâtında buluşturabilmesiyle '*el-Câmi*' olandı. Ayrıştırılamayacak birlikteliği sağlayan bu İsm-i Şerîfin kula bakan yüzünde yine rahmet vardı. O'ndan uzaklaşan kul, Kendisine yönlendirmesi için O'nun '*el-Câmi*' oluşuna muhtaçtı.

İçinde bulunduğu ânın ve sonraki tüm ihtiyaçlarının şuuruyla, her derdin dermanı, yegâne Kudret Sahibine -*el-Kadîr*'e- sığınmışlığına hamdediyordu.

"Yıldızları semâya yerleştirensin.
Sana açılan gönüllere
Yeryüzünü dar mı edersin?
İşittik ve iman ettik!
Sen Âlemlerin Rabbisin."

Gözlerini ufuktan ayırıp kâfiledekilere odakladığında mukayeselere başlamıştı. Korunaklı çadırlarda uyuyan askerlerden veya dışarıda olup ateş başında öbek öbek toplanan şu nöbetçilerden ne farkları vardı?

Tek dertleri Dedesi Habibullah'ın vazettiğince nefes alıp verebilmekti. Neseben Muhammedî olmaktan ziyâde ahlâken Onun Vârisleriydiler. Her ne geliyorsa başlarına, bunu Yaratıcılarından biliyorlardı. Biricik sığınağın altında olmak tenlerini belki üşümekten alıkoymuyordu ama gönüllerinin sıcacık olduğuna tanıktı.

Ve farkındaydı!..

Aşka şâhidliğin bedelleri vardı. Külfetsiz bir nimetin var olamayacağı gibi külfetlerin nimetlere yol vereceğinin de bilincindeydi. Hayrı şerre, şerri hayra tebdil edebilecek olana bağlanmamışlar mıydı? Her hâlükârda O'nunlaydılar. O'ndan gelip O'na döneceklerdi. Belki bugün, belki yarın olacaktı bu. Vaktini de, şeklini de tayin edecek olan O'ydu. Yeter ki, başa gelenleri hakkıyla karşılayabilsinlerdi. O'nunla ahlâk bulmanın bahası da belliydi. Talebinde ısrar ediyordu.

"Tutan elim, yürüyen ayağım, konuşan dilim ol Rabbim! Sen ki, Habibin Muhammed Mustafa'ya; '*Attığın vakit sen atmadın, Allah attı!*' diyensin. Onunla kemâle eren ahlâktan nasiptâr kıl bizleri! Katından güzellikler lütfeyle!.."

Duası nihâyet bulurken Rukayye gözlerini ovuştura ovuştura doğrulmuştu. Pembe simasına konan mahzun tebessümlerle halasını izliyordu. Rüyasında aradığına kavuşamadığını belli ederken dudaklarını büzmüştü.

"Hala!.. Babamı göremedim!"

Zeyneb yanıt vermeksizin yeğeninin alnına bir öpücük kondurdu hemen. Bu esnada lalettayn bir güne başlayacaklarmışçasına rahat görünme uğraşındaydı. Lâkin bir düzine askerin koşar adım kendilerine doğru gelişi başka türlü haberler vaaz

ediyordu. Nitekim askerler "Kalkın artık!" nâralarıyla aralarına dalmışlardı.

"Uyuşuklar!.. Burayı babanızın hanı mı bellediniz? Vali İbn-i Ziyad sizi konağında bekliyor. Kalkın, acele edin!.."

Kerbelâ Garipleri henüz ne olduğunu bile anlayamadan ayaklanmışlardı. Bir düzine çilekeş kadın-çocuk ve kendi başına adım bile atamayan bir erkek zincirlerinden birbirlerine bağlı hâlde tek sıra vaziyette yürütüleceklerdi. Bu esnada askerler -Hüseyin'inki hariç- sepetlerden çıkardıkları ser-i saadetleri mızraklarının ucuna geçirmişlerdi. Aşkın Şâhidleri eşlerine, kardeşlerine, oğullarına ve yeğenlerine ait bu gövdesiz canları görmemek için başlarını önlerine eğince Seyyide, yoldaşlarını uyardı. Hiç kimse ortada bir mahcubiyet varmışçasına yüzünü aşağı düşüremezdi. Ne Hüseyin yenilmişti, ne de onun yakınları... Bunun vakarını dosta düşmana karşı aynen kuşanmak zorundaydılar.

Kâfile yolu henüz yarılamıştı ki, leşkerbaşı esir gördüğü insanların hâlinden hazzetmeyip; "Hızlanın!" diye seslendi. Ardından "Beni duymadınız mı?" diyerek kamçısına sarıldı. Onunkiyle birlikte düzinelerce kamçı daha havalanmıştı.

Vuruyorlardı. Hınçla, ardı ardına ve hesapsızca...

Yüzler öne devrilip, incecik omuzlar yere düşene değin vuruyorlardı.

Rukayye dönüp halasına bakmış; onun bal rengi gözlerinde bulduğu dirayetle metanetini koruyabilmişti. Lâkin beş yaşına bile erişmemiş olan Hacer ve Hamza dayanamıyorlardı. Onların ardınca Muhammed Bâkır'ın da avâzı yükselmeye başladı.

Kâfile şehir kapısından içeri girerken Safiye de çözülmüştü gayrı. Babası İmam Ali ile birlikte bu şehre ilk kez adım attığında şu an feryat etmekte olan yeğenlerinin yaşındaydı. Dün gibi hatırlıyordu. Vaktiyle tepelerinden güller yağdırılan bu kapıda şehrin tüm ileri gelenleri toplanmışlar; "Hoş geldin, ya Emir'el-

Müminin! Canlarımız yoluna feda olsun!" diyerek sadâkatlerini bildirmişlerdi. Şimdiyse aynı kişiler dehşetli gözlerle kendilerini izlemekle yetiniyorlardı.

Safiye'nin hemen ardınca yürüyen Atike bir yandan yavrularını teselli etmeye uğraşırken; bir yandan da caddeleri dolduran ahâliyi gözlüyordu. Şu meraklı, ikircimli veya mahcup bakışlar kimler içindi? Mazlumu izlemeye tahammül edemeyip başını çevirmek, zulme tepkisiz kalmaya kefâret olabilir miydi? Mazlumun ve zâlimin gözlerini aynı anda boyayabilecekleri vehmini insanoğluna şeytan mı vermişti? Hayra ve şerre bir arada sahip olma isteği beşeri sadece ikiyüzlü kılıyordu. Bir gece evvel fikrettikleri üzere bu riyakârlık Rabbe teslim olamayan tatminsiz inanç sahipliğinin tezâhürüydü.

Üstelik akılları kirlenmiş böylesi kişiler; "Oradaydım ama sizi katletmedim. Utancımdan yüzünüze doya doya bakamadım..." kabilinden sözlerle bu türlü duruşlarından neredeyse erdem çıkarmak üzereydiler.

Şâhiddi!..

Neyi, niçin yaptığını sorgulayamayan beşer; hakikati seçebilmeyi mümkün kılan her türlü donanımı kendi elleriyle köreltmek hususunda pek bir mâhirdi. Vicdanlar ölünce insaf ve izan da kuruyordu. Akıllar tutulmuş, yürekler Allah'tan korkmayanlara duyulan korkuyla dolmuştu. Namazlarında "*ve'leddallin*" diyenler bile dalâlete düşmekten değil dalâlete düşenlerden çekiniyorlardı.

Tüm kâfile şehre giriş yaptığında "Buradan çıkış yok!" dercesine o devâsa kapı gerisin geri kapatılmıştı şimdi. Ordu komutanı esirlerin meydana götürülmesini emredince azıcık aklı olanlar dahi anlamışlardı. Kâfileyi vali konağına götürmek için en uzun güzergâhı seçenler, Kerbelâ Ehlini düşürmeye çalıştıkları bu zilleti daha çok insana göstereceklerdi. Bu esnada birkaç çığırtkan kâfilenin önünde ellerinde davullarla bas bas bağırmaktaydılar.

"Müminlerin velinimeti ve kâfirlerin korkusu olan Muaviye oğlu Yezid'e isyan edenlere bakın! Allah onları işte böyle hor ve zelil eyledi! Açın gözlerinizi ey Kûfeliler! Ebu Türab'ın oğulları mızrakların ucunda geliyor. Son nefeslerini âsi olarak veren bu kullara Allah lânetler etsin!"

Münâdiler sözlerini tekrarlaya dururken beklediği "Âmin" seslerini cılız bulan komutan harekete geçmeleri için askerlerine işaret etmişti. İtilip kakılma sırasının kendilerine geldiğini fark eden birileri peşinen münâdilere cevap verince isteksizce dile getirilen âminler, yerini usul usul gür nidalara bırakacaktı. Ahâli toplu cinnet geçirircesine bir yandan Kerbelâ Gariplerine üzülüp bir yandan da şehidlere lânetler ediyorken Aşkın Şâhidlerine yine izzetin ve vakarın bayraktarlığı düşmüştü. Yangın yeri gönüllerine ve bitkin tenlerine rağmen omuzlarını geriye atıp başlarını dik tutmaya çalışıyorlar; ağladıklarını göstererek düşmanlarını sevindirmemek için balaların gözlerindeki yaşları bile siliyorlardı.

"Nurları önlerinde gider!.." âyetine nispetle kâfilenin başında ilerlemekte olan Seyyide bir an durup diğer Muhsinelere bakmıştı. Sanki sorusunun muhatapları onlardı.

"Kurtlar, kuzuların bol olduğu beldeye mi dadanırlar?"

Cevabı yine kendisi verdi.

"Asla!.. Onların gözleri kuzuların sahipsiz olduğu yerlerdedir."

Devamında inancın, teslimiyetin ve izzetin dili vardı.

"Hamdolsun, Sahibimiz var. Bizi gecede ve gündüzde, yeryüzünde ve gökyüzünde görüp izleyen; bizimle olan, dünün-bugünün-yarının Rabbiyleyiz. Dedem Resûlullah'ın izince yürüten *Rahmân*'a şükürler olsun!.."

Münâdiler hemen Seyyide'nin etrafında buluşmuşlardı. Hakkâniyetin sesini boğmak için davullarına daha bir hırsla

vuruyorlar, üçü beşi bir araya gelip avazlarının yettiğince yineliyorlardı.

"Son nefeslerini Allah'a ve Müminlerin Emirine isyan içinde veren âsilere ve onların âkıbetinden ders almayanlara lânetler olsun! Maişetlerimizin teminatı olan Muaviye oğlu Yezid'i Allah başımızdan eksik etmesin! Huzurumuzun teminatı olan Ümeyyeoğullarını Allah ebede değin payidar kılsın!.."

Kâfile kendilerini çevreleyen askerlerle birlikte meydana ulaştığında hurma ağaçlarının altında bekleşen üç beş ihtiyar, Seyyide'nin dikkatini çekmişti. Onları vaktiyle babasının ve büyük ağabeyinin yanlarında gördüğünden emindi. Elinde âsa olan yaşlı adamın iki kızına Kurân dersleri verdiğini de hatırlıyordu. Az sonra o ikisini babalarının yanında ağlamaklı bir hâlde görecekti. Nitekim kızların büyük olanı askerlerin barikatını aşmak için öne atılmıştı. Onun ahlâkında kendisine bir harf öğretenin kırk yıl kölesi olabileceğine dair emâreler vardı.

"Ey Kûfeliler!.." diyerek gücünün yettiğince hemşerilerine seslenmeye başlamıştı:

"Allah'ın En Sevgili Kulunun kızlarını mı esir ettik? Vallahi yarın onların Dedelerinin yüzüne bakacağız. O gün geldiğinde ne demeyi umuyoruz?.."

Şu kadıncağız koskoca Kûfe şehrinin biricik vicdanı mıydı? Babası da kızına destek veriyordu.

"Yazıklar olsun bizlere!.. Onları hem şehrimize çağırdık; hem de Yezid'in zulmünden korkup onlara sırtımızı döndük. Yetmedi kendi ellerimizle kanlarına girdik. Tanımayanlarınız varsa iyice bellesin!.. Şu gördüğünüz kadın, Emir'el-Müminin Ali ibn-i Ebu Talib'in kızıdır. Kevser Goncaları zincirlere vurulmuşken bizler de onları izliyoruz ha!.. Allah'a kasem ederim, başımıza gökten kan yağsa yeridir. Titreyin ve kendinize gelin, ey insanlar!.."

Yaşlı adamcağız üzerine çullanan askerlere direnmek için âsasını sallamaya başlamıştı. Ama tüm çırpınışlarına rağmen iki kızıyla birlikte yaka paça hâlde meydandan götürülmelerini engelleyemeyecekti.

Askerlerin dikkatlerinin dağıldığını gören Seyyide böylesi bir ânı kollarcasına kâfileden birkaç adım ayrılıverdi. Elleriyle ahâliye susmalarını işaret ettikten sonra Kurân'ı ve beyânı öğreten Rabbine hamdetti. Apaçık bir fetihle muştulanan Pak Ceddine salât ve selâm gönderdikten sonra "Ey Kûfeliler!.." diyerek seslenmeye başladı.

Sesin sahibi iki gün önce üç evladı ve sekiz kardeşi gözleri önünde parçalanan yaralı bir aslan olamazdı. Tâziye tutmasına bile müsaade edilmemiş, aç-uykusuz bir tenden gelmiyordu o sözler...

Arap dilinin tüm belâgatiyle, arştan arza indirilmiş bir nida vardı kulaklarda. Seçebilenler için duydukları bizâtihi Kurân-ı Nâtık idi.

"Gerçekten hâlimize bakıp üzülüyor musunuz? Yüzünüz mü karardı?

Ağlayın öyleyse!..

Yaptıklarınızın utancı bizim değil sizin üzerinizedir.

Habibullah'ın 'Oğlum!' diyerek öptüğü o pak boynu mızraklarınızın ucuna geçirdiniz ya; ağlayın gayrı!..

Rabbim bizi sizinle; sizi de bizimle sınadı. Sizler Evlâd-ı Resûl'ün kâtilleri olurken biz Rabbimizin rızasına uzandık. Vahlanmak bize değil size yaraşır.

Ağlayın! Bu sizin hakkınız...

Kardeşim Hüseyin unutturulmak istenen Kurân'a ve dahi Ceddimizin ahlâkına can vermek için kendisini ve sevdiklerini Rabbine tasadduk etti. Bize izzet ve şeref bahşeden Rabbimize hamdolsun!..

Ey Kûfeliler!..

Mektuplar yazarak bizi şehirlerine davet edenler!..

Sizler elinizdekinin kıymetini bilemediniz. Üstelik düşmanlarımızla anlaşıp bizim kanımıza girdiniz. Ne çabuk unuttunuz Kitabın ikâzlarını?

'Şüphesiz Allah adâleti, ihsanı ve yakınlara yardım etmeyi emreder. Hayâsızlığı, kötülüğü ve azgınlaşıp âsi olmayı ise yasak eder. O, düşünüp tutasınız diye size öğütler veriyor.'

Gördük ki; sizler unuttunuz, bizler hatırlatmaya geldik!..

Kitabın '*Yakınlar*' buyurduğu kişiler size bir şeyler hatırlatıyorsa dört açın kulaklarınızı! Bize itaat etmek, adâlet ve ihsanın davetidir. Bizden uzaklaşanlar hayâsızlık, kötülük ve isyan batağındadırlar."

Seyyide konuşurken nefislerini kınayıp kendilerini sorgulayanlar usul usul ağlaşır olmuşlardı. Zeyneb sözlerine Nahl Sûresinden devam edecekti.

"Belki hatırlarsınız! Söz verdiğiniz vakit Allah'ın ahdini yerine getirin. Allah'ı kendinize kefil tutarak sözünüzü iyice pekiştirdikten sonra yeminlerinizi bozmayın. Şüphesiz Allah yaptıklarınızı bilir. Birileriniz birilerinize karşı güçlendi diye yeminlerinizi aranızda aldatmaca vesilesi kılmasın...

Ey Kûfeliler, hatırlayın!..

Ebu Süfyan oğlu Muaviye, ağabeyim İmam Hasan'a sözler vermişti. Lâkin Allah'ın adı üzere yemin ettiği her şeyi ayaklarının altına aldı. Son nefesinde yerine zâlim ve fâsık olan oğlu Yezid'i bırakarak gitti. Sizler de Şehid Mücteba'nın kardeşine sığındınız. Ve aynen o Süfyanîler gibi sizler de ahdinizi bozdunuz. Ne çabuk düşmanlarınızın ahlâkıyla ahlâklandınız?

Ağlayacaksanız buna ağlayın! Bu sizin hakkınız...

Ben işittim ve iman ettim. Allah intikam konusunda acele etmez. *'O her şeyi bilip görür, tam hüküm ve hikmet sahibidir.'* Ve *'Hakkında ayrılığa düştüğünüz şeyleri Diriliş Günü size mutlaka açıklayacaktır.'*

O gün geldiğinde Ceddimin huzurunda hepinizle hesaplaşacağız. Keşke bunu unutmayaydınız. Ağlayın şimdi! Ağlamak bize değil size yaraşır..."

Ali Seccâd kardeşine tutuna tutuna Seyyide'nin yanına gelmişti. Kendilerini kuşatan ve ağlaşmakta olan insanları işaret ederken "Can hala!.." diyerek seslendi:

"Bu insanlar bizim için mi ağlıyorlar? O hâlde bizi öldürenler kimlerdi?.. Daha fazla yorma kendini! Bırak onlar biraz da bakıp ibret alsınlar. Hamdolsun!.. Sen; Muallimsiz Âlimsin!"

Fatıma ilk kez işittiği 'Muallimsiz Âlim' tabiriyle ne kast edildiğini anlayamamıştı. Ama farkındaydı. Kitap ve Beyân konuştukça Âl-i Muhammed'i terk edip saf değiştirenler adım adım kendileriyle yüzleşiyorlardı. Bastırdıkları suçluluk duyguları teknede eriyen demir gibi kaynayıp kendi kabını yakmaya hazırlanıyordu.

Hâlbuki yüksekçe bir yerden çevreyi kolaçan eden komutan, ahâlinin feryat figan ağlaşmaktan öte tepkiler vereceğini vehmedip korkmuş ama gördüklerine binaen sonunda derin bir "Oh!" çekmişti. Ali Seccâd'la göz göze geldiklerinde içindekileri onunla da paylaştı.

"Kimse babanın, amcanın ve dedenin hatırına delilik yapmaz buralarda. Ağlayıp ağlayıp unuturlar. Aklını başına devşir. Valinin karşısına çıktığında Muaviye oğlu Yezid'e biat ettiğini söyle! Hayatımızın bağışlanmasını iste! Çekiniyorsan ben senin adına aracılık ederim, tasalanma!.."

Ali Seccâd dün geceden beri hazırlığı yapılan her şeyin az evvelki cümleler uğruna planlandığının farkındaydı. Aklına Enfal Sûresinden âyetler gelmişti.

"Hatırla! İnkârcılar seni tutup bağlamak veya öldürmek, ya da seni yurdundan sürmek için tuzaklar kuruyorlardı. Onlar sana bu düzenleri hazırlarken Allah da onların tuzaklarını boşa çıkarıyordu. Allah tuzaklara karşılık verenlerin en hayırlısıdır."

Düşe kalka adımlarını atarken bir yandan da "*Hasbu'n-Allahû ve nim'el-Vekîl*" diyordu. İmam Seccâd, tevekkül nişânesi sözleri her tekrarlandığında Muhsine gönüller *'el-Vekîl'* İsm-i Şerîfinin bir hikmetine daha açılmaktaydılar.

Tevhidi layığınca hissedip bu şuurla yaşam yolunda ilerleyen kul, her işinde Âlemlerin Rabbini kendisine vekil tayin ettikçe; O'nun ahlâkından biraz daha nasipleniyordu. Böylesi bir ahlâk ve ilimle yeni baştan halk edilen Âdemoğlu, bu yaratılışa binaen O'nun adına yeryüzü işlerine vekâlet ediyordu. Bu yüzden Ahsen-i Takvîm olan insan, Arzın Hâlifesi sayılmaktaydı. Böylesi bir Hâlifenin, kan ve hileler bahasına gücü ele geçiren zâlimlere boyun eğebilmesi mümkün müydü?

Asla!..

Uzaktan Valinin konağı belirdiğinde Muhsine dillerden hep birlikte aynı seda yükselecekti:

"Allah'ım!..
Bizi bu nankör câhillerden ayrı haşret!
İşittik ve itaat ettik.
Bize Allah yeter. O ne güzel Vekîldir..."

Ahmet Turgut Ahmet Turgut Ahmet Turgut

6

"Sen esir oldun ki, kurtulsun esir
Zincire vuruldun ki, kırılsın zincir"
-Musa Aydın-

İbn-i Ziyad hayatının en önemli gününe hazırlanmaktaydı. Buna yaraşır şekilde giyinip kuşanmak için etrafındaki halayıklarına emirler yağdırıyordu. Bir ara durup eşrafı sormuş, hepsinin kabul salonunda bekleştiklerini öğrenince rahatlamıştı.

Zafer bunu görüp takdir edecek birileri olmayınca yarım sayılmaz mıydı? "Beklesinler!" diye söylendi. Kendisi de şu gününe ulaşmak için onca uğraşıp beklememiş miydi? Yıllarca zinazâde olmakla horlanmış ama hizmetlerinin karşılığında bizzat Muaviye'nin nesline iltihak ettirilmişti. Artık hiç kimse onun hakkında "Filanın Oğlu!" gibi imalı hitaplar kullanamıyordu. Korku dolu diller; "Süfyanî İbn-i Ziyad" dedikçe kendine olan güveni günden güne artmaktaydı. Bir ay önce vali olarak atandığı Kûfe'deki icraatları bu tavrı ne denli hak ettiğinin başlı başına deliliydi zaten. Sesini çıkaranın dilini kesmiş, elini

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

kaldıranın kolunu koparmıştı. Başını gövdesi üstünde gezdirmek isteyenler bunun yegâne yolunun Yezid'e itaat etmek olduğunu anladıkça sorunlar teker teker çözülmüştü.

Farkındaydı!..

En keskin hatibi kılıç gören insanlar güce iman etmekte zorlanmıyorlardı. Tüm icraatlarını taçlandıran hamleye iki gün önce Kerbelâ'da imza atmıştı. Evvelce Hicaz'daki valilerin yapamadıklarını başarmış, meşruiyeti sorgulanan Şam Sarayını, Ali oğlu Hüseyin'den ebediyen kurtarmıştı.

"Direnmese yaşardı!.." derken kendisiyle mi konuşmuştu? Yoksa ikna edilmeyi bekleyen bir başkası mı vardı? Az sonra hâline kendisi de şaşıracaktı. Danışmanı müsaade isteyerek odaya girince kulak kabarttı ona...

"Birazdan esirler huzura alınacaklar."

"Şehirde durumlar nasıl?"

"Ağlaşıyorlar."

"Geç onu! Ciddi bir durum var mı?"

"Bir iki bunak bağırıp çağırıştı. Ali'nin Kızı onlara dert yandı. Ama ahâli hangi hatibin daha keskin olduğunun farkında..."

Sarığının üzerine sıraladığı zümrütleri yoklayan İbn-i Ziyad, son olarak üzeri altın işlemeli âsasını da alıp "Gidelim, öyleyse!" deyiverdi.

Kabul salonuna girdiğinde içeride beklemekte olan eşraf hep birlikte ayağa kalkmıştı. Tahtına kurulduktan sonra danışmanına seslendi.

"Hüseyin'in başını getir. Önümde dursun!.."

Bu esnada salonda bulunan herkesi tek tek süzmüştü. İnsanların huzursuz görünüşleri onların da birkaç damla gözyaşı dökeceklerinin habercisiydi. İçten içe; "Gerekirse ben de ağlarım!" derken, zihni yapması gereken son işle meşguldü. Hüseyin'in kadınlarından Yezid adına biat aldıktan sonra saraydan gelecek mükâfatların derdine düşebilirdi. Kimbilir!

Belki de Yezid kendisini ganimetlerin bol olduğu Türk illerine bile vali atayabilirdi.

Dışarıdan gelen sesleri duyunca kafilenin yaklaştığını anlamıştı. Önünde hazır duran sepete bakıp içinde duran gövdesiz cana seslendi.

"Kusura bakma, Hüseyin! Böyle olacağını bilseydin sen de kendini telef ettirmezdin. Kaderin böyleymiş, neylersin!"

Şu an kendisinin kullandığı bu konakta vaktiyle Hüseyin ve ailesinin yaşadığını hatırlayınca tekrar sepete doğru bir bakış attı.

"Görüyorsun!.. Dün bu evde baban, ağabeyin ve senin için saygıyla doğrulanlar, bugün Süfyânî Ziyad'ın Oğlu için ayağa kalkıyorlar."

Sözü henüz nihayet bulmuştu ki, esirlerin kapıdan girdiklerini gördü. Yürümekte zorlanıyor oluşları ve aksini göstermeye uğraşsalar dahi perişan hâlleri hoşuna gitmişti. İçten içe; "Sonunda Zülfikâr kırıldı!.." diye söyleniverdi.

Sözü başlatan olmak istemiyordu. Ancak beklediği "Affet bizi!.." niyazları gecikince kararını değiştirdi. Sûret-i haktan bir edayla "Aç mısınız?" diye sordu. Seyyide'nin etrafında halkalanmış olan Muhsinelerden çıt çıkmayınca yineledi.

"Aç mı değilsiniz, yoksa kulaklarınız mı duymuyor?"

Sükûnet yine bozulmayınca bu kez danışmanına seslendi.

"Şu ortadaki... Sert bakışlı olan kadın kim?"

"Ali bin Ebu Talib'in büyük kızı..."

İbn-i Ziyad muhatabını seçmişti. Onu peşinen yıkmak niyetiyle sözlerine Allah'a şükrederek başladı.

"Çok şükür, Allah sizi rüsva etti ve yalanınızı ortaya çıkardı."

Zeyneb, Zülfikâr'a şan katan yiğidin kızıydı ya; yaşadığı ve yaşamakta olduğu tüm sıkıntılara rağmen çeliğe çifte su verircesine doğruldu. Her bir kelimesini muhatabının göz bebeklerine yollayarak tane tane konuşacaktı.

"Nefes alıp verenler içerisinde şükretmek en çok bize düşer. Zira Allah bizleri Âlemlere Rahmet kıldığı Nebinin sulbüne gizledi. Aziz kılıp bizi kötülüklerden temizlemeyi murat etti. Rüsvalığı ise ahdine arka çıkmayanların, alçak ve kötü amelli insanların üzerine bıraktı. O rüsvalar emirlerindeki zâlimler ordusundan gayrı yardımcıları olmayan talihsizlerdir. Şimdi sen söyle! Allah'a şükretmek sana mı yaraşır, bize mi?.."

Seyyide'nin hem belâgati, hem de tavırlarındaki emin duruş İbn-i Ziyad'ı şaşırtmıştı. Üstelik onaylatıcı bir üslupla söze sorularla devam etmesinden de hazzetmemişti. Sinir harbinde açığı ilk veren olmamak için muhatabının yine can damarına vuracaktı.

"Allah'ın senin kardeşine yaptıklarını gördün mü? Nefesi de kesildi. Neye şükredecek şimdi?"

Sözünü henüz yarılamışken üzerindeki örtüyü kaldırıp sepeti Muhsinelere doğru uzatmıştı. İmam'ın al kanlara boyanmış ser-i saadetini göstererek kelimelerine güç devşirmek arzusundaydı.

Zeyneb, yeğeni Rukayye'yi hatırlamıştı ânında. Hemen dönüp ona baktı. İki gündür rüyalarında bile olsa babasını görmek isteyen kızcağız muradına bu şekilde kavuşmamalıydı. Nitekim ablası, altı yaşındaki Rukayye'nin yüzünü kapatarak onu hemen bağrına basmıştı.

İbn-i Ziyad; "Seni bekliyorum!" diyerek seslendi: "Sağa sola bakınmayı bırak, cevap ver! Gördün mü, Allah'ın senin kardeşlerine yaptıklarını?.."

Zeyneb, yeğenlerinden taraf rahatlayınca sözlerine Âl-i İmran Sûresinden bir âyetle başladı.

"*İki topluluğun karşılaştığı gün başınıza gelenler elbette Allah'ın izniyledir. Bu durum inananları belirlemek ve münafıkları ayırt etmek içindir.*

Ey İbn-i Ziyad!..

Şunu iyi belle! Dün de, bugün de Allah'tan güzellikten başka bir şey görmedim. Hüseyin ve onun vefakâr yoldaşları için Rabbim şehâdet takdir etti. Onlar bu şerefi iftiharla kuşandılar. Sen asıl Allah'ın sana yapacaklarının derdine düş! Mazlumun hesap soracağı gün, zâlimlerin zulümlerinden daha çetin geçecek. O vakit sen de anlayacaksın, kimin muzaffer olduğunu..."

İbn-i Ziyad sesini yükseltmişti.

"Şu perişan hâline aldırmadan, kendin ve yakınların için af dileyecek yerde, beni tehdit mi ediyorsun?"

"Allah'ın zâlimler için vaadi var. Bunu hatırlatmaya geldim. Azap gecikir diye sevinme! Hiç kimse *'İntikam Alıcıların En Yücesi'* olan, *Azizür-İntikam'*ın elinden kurtulamaz."

Vali sözün devamında Seyyide'yle konuşmak yerine muhafızlarına bakmıştı. Alelâde bir hüküm bildirircesine seslendi.

"Alın şu haddini bilmez kadını. Vurun boynunu! Allah'ın kime, ne vaadi varmış herkes görsün!"

Salondakiler buz kesilmişti bir anda. Eşraf kâh İbn-i Ziyad'a, kâh danışmanına bakıyordu. Böylesi bir alçaklığa cahiliye devrinde bile kimseler yeltenememişti. Arabın töresinde kadına kılıç çekmek yoktu. Nitekim danışmanı usul adımlarla İbn-i Ziyad'ın yanına geldi. Kulağına eğilip fısıltıyla konuşmaya başladı.

"Efendim, siz mutlaka daha iyisini bilirsiniz. Lâkin; 'Vali bir kadına sözünü geçirtemeyip onu öldürttü!..' dedikodusu sizin gibi istikbali parlak biri için yakışık almaz. Üstelik karşınızdaki insan acılar içerisinde ne dediğinin farkında bile olmayan acizenin teki..."

Telkinlere pek de alışık olmayan İbn-i Ziyad, buna rağmen hükmünden geri döndüğünü açık ederken elindeki âsasını Seyyide'ye doğrulttu.

"Dua et, kadınsın!.. Yoksa sana ne yapacağımı görürdün. Keşke tüm itaatkâr kadınlar gibi evinde oturmayı öğrenebil-

seydin. Ağabeyin erkekleri ifsat etme derdindeydi, sen de kadınların içindeki nifaksın. Çok şükür, Allah sizin fesadınızdan beni ve Yezid'i kurtardı. Âsi kardeşini ve aileni öldürmekle kalbim şifa buldu."

Seyyide ilk kez cevabına tasdikle başlıyordu.

"Doğrudur!.. Sen bizim direğimizi yıktın. Dallarımızı budadın. Eğer kalbinin şifası bunu yapmakta gizliyse, evet yaptın, huzurlu ol!"

İbn-i Ziyad duyduklarının hoşnutluğunu yaşıyordu ki, Seyyide yeniden Zülfikâr'ı kuşandı.

"... Ama bizi budarken yeniden filizlenecek olan sürgünlerin önü açıldı. Hatırlarsan Kurân'da Dedem Habibullah'a muştu var: *Şüphesiz ebter olan Sana kin besleyenlerdir.*"

İbn-i Ziyad kontrolün kendisinde olduğunu gösterebilmek için yine müstehzi tebessümlere sığınmıştı. Eşrafa bakarak konuşuyordu.

"Görüyorsunuz! Bu kadın Bedeviler gibi fesahatli. Sözlerinde seci ve ahenk var. Onun babası da güzel konuşurdu. Başına kılıç çaldıklarında az ilerideki mescitteydi. Kûfe'de hâlâ onun şiirleri okunup durur..."

"Benim güzel konuşmak gibi bir derdim yok. Duyduklarım, yüreğimden dilime dökülenlerdir.

Unutma!..

Allah, '*El-Hasîb*'tir. Kıyamet Günü seni, beni ve şu gövdesiz başların sahiplerini diriltip hesapları soracak olandır. O gün Rabbimin adâletinden kaçıp kime sığınacaksın? Hiç düşündün mü? Bugün sana künye ve makam verenler, yarın senin yerine hesap da verebilecekler mi?"

İbn-i Ziyad hâlâ sorgulanıyor olmaktan sıkılmıştı. Seyyide'yle yeniden muhatap olmamak için kâfiledekileri süzmeye başladı.

"Şu delikanlı kim? Biraz da erkek erkeğe konuşalım!.."

Cevap danışmanından gelmişti.

"Hüseyin'in oğlu Ali'dir!.."

"Ali mi?.. Bana; 'Allah, Hüseyin'in oğlu Ali'yi öldürdü!..' demiştin. Hatta başını da gösterdin. Genç yaşında saçı sakalı ağarmış bir delikanlıydı. Yanlış mı hatırlıyorum?"

Vali gittikçe küstahlaşırken İmam Ali Seccâd güçlükle çıkan sesini toklaştırmaya çalışmıştı.

"İsmi Ali Ekber olan bir ağabeyim vardı. Onu insanlar katlettiler."

"Hayır!.. Onu Allah öldürdü. Siz bilmiyor musunuz? Allah verir, Allah alır!.."

Ali Seccâd, valinin nasipsiz gönlüne değil hazırda bulunan eşrafa hitap edecekti. Hücceti tamamlamak için sözlerini Zümer Sûresinden seçti.

"*Ölümleri anında ruhları Allah alır...*"

"Kardeşini katleden Allah değildi yani? O sadece ruhunu aldı, öyle mi?.."

"Ey Filanın Oğlu!.. Senin şu durumun bana İblis'i hatırlatmakta. Allah'ın emrine karşı çıktıktan sonra; 'İsteseydin ben Sana isyan edemezdim!' demişti. Unutma! İblis'in bu edepsizliği onun lânetlenmesine sebep oldu."

Salondakiler ne anlatılmak istendiğini gayet iyi anlamışlardı. İşlenen bir suçu kendi nefsi yerine Allah'a nispet etmek şeytanın en temel nişânesiydi. Oysa Âdem Baba ve Havva Ana yasak ağaca ilişmeleri kendilerine hatırlatıldığında; "*Biz nefsimize zulmettik. Bizi affet Allah'ım!*" diyenlerdi.

İbn-i Ziyad kinâye ve mukâyeselerden ziyâde "Filanın Oğlu!" hitabına hiddetlenmişti. Bir iki kez boğazını temizledikten sonra tahtına iyice kurulup seslendi.

"Ne Hüseyin akıllı bir adamdı, ne de sen!.. Baban gibi sen de uslanacağa benzemiyorsun. Muhafızlar!.. Tutun şu sefil genci. Götürüp boynunu vurun!"

Askerlerden önce Seyyide doğrulmuştu. Hemen yeğeninin boynuna sarılıverdi. Onun ardından da diğer Muhsineler İmam'ın etrafını kuşatmışlardı. Zeyneb tüm Ehl-i Kerbelâ adına valiye seslendi.

"Bizlerden döktüğün kan sana yeter. Bilmiş ol ki; hepimizi öldürmeden yeğenime asla dokunamazsın!"

İbn-i Ziyad bu meydan okuyuş karşısında geri adım atacağa benzemiyordu. Harekete geçmeleri için askerlerine işaret ettiğinde incecik Muhsine tenlere yağmur misâli kamçılar inmeye başlamıştı. İtiş kakışlar esnasında gül goncası yüzlere tekmeler tokatlar savruluyor; kopan vaveyla dalga dalga arşa yükselirken Çile Yoldaşları gözlerini budaktan sakınmadan yeniden ve yinelenen dirâyetlerle askerlerin önüne atılıyorlardı. Ali Seccâd'ı bu zâlim ellere veremezlerdi. O, Muhammedî Ahlâk kalesindeki son burçtu. Sancak ondaydı. Alemdâr düşemezdi, düşmeyecekti.

Hâlbuki askerlere göre emir büyük yerden gelmişti. İkisi üçü bir olup Muhsine aslanlardan birini yakalıyor, onu bir kenarda zincirleyip diğerlerini almak üzere geri dönüyorlardı. Kırbaçlar, tekmeler, tokatlar ardı ardına inerken Kitap yaşananların şâhidiydi.

"Asra ant olsun! İnsanoğlu hüsrandadır."

Evet!..

Nesiller değişmiş ama tavırlar aynı kalmıştı. Kerbelâ Garipleri yine Cedlerinin hukukundaydılar. Habibullah'ın mübarek dişleri sadece Uhud'da mı kırılmıştı?

İşte! Kan sızıyordu, Ümmü Gülsüm'ün dudaklarından...

On yaşlarında bile değillerken Resûlullah'ın önünde taşlara siper olan Haydar'a ve Kevser'e vuruyordu Ebu Cehiller...

Şehid Mücteba'nın naaş-ı şerifini bile oklayanlardan, Seyyid'ül-Şüheda'yı lîme lîme pâreleyenlerden ne beklenirdi ki?

Muhsineler tüm karşı koyuşlarına rağmen birer birer İmamlarından uzaklaştırılırken Seyyide'nin elleri hâlâ Ali Seccâd'ın

boynundaydı. Ellerinin arasından İmam'ın kayıp gitmesine ramak kala hilâl misâli kaşları çatılmış, alnındaki boyuna çizgi olanca derinliğiyle belirginleşmişti iyice. Gözlerinden yayılan mânâyı henüz tam olarak anlamayanlara onların diliyle konuşacaktı. Zülfikar en keskin yüzüyle muhataplarının kulaklarından gönüllerine iniyordu.

"Varlığımı elinde tutana kasem ederim ki; Allah'ın indinde biz Salih'in devesinden daha kıymetliyiz. Apaçık uyardım! Üzerimize daha fazla gelmeyin. Beni ağabeyim Hüseyin kadar merhametli bulamazsınız! Uzak durun bizden!.."

Sözün vaaz ettiği bu dehşet ikâz karşısında inancın zerresiyle nasiplenen askerler bile donakalmışlardı ânında. Semud Kavmiyle kaderdaş olma korkusuyla adımlarını birer ikişer geriye atarlarken valinin yüzüne de bakamamışlardı. İki korkudan hangisinin baskın olduğu belli değil miydi?

Ali Seccâd güçlükle doğrulabildiğinde bu şekilde daha fazla devam etmemesi için halasının elini tutmuştu. Âlemlere Rahmet olan O Seçkin Ahlâkın Vârisine bir dem baktıktan sonra İbn-i Ziyad'a dönüp seslendi.

"Katletmekle mi, beni korkutuyorsun? Bizim hak ve fazilet yolunda öldürülmek korkumuz yok. Şahâdetin bizim için iftihar olduğunu Ceddime bakıp göremedin mi?"

Bu esnada İbn-i Ziyad ayaktaydı. Askerlerinin son demdeki itaatsizliğine çıldırmıştı. Ellerini hışımla sağa sola sallarken öfkesine eşlik edecek sözler bulmakta zorlanıyordu. Nedensonra aklına geldi. Tüm bu düzeni esirlerden Yezid adına biat istemek için hazırlamıştı. Ama konuşmalar her nasıl geliştiyse o konuyu açamamıştı bile...

Hışımla danışmanına dönerek hükmünü bildirdi.

"Akılları başlarına gelene değin bu esirleri bir yere kapatın! Hüseyin'in başını da sokak sokak gezdirin. Belki İmamlarını özleyenler vardır. Bakıp hasret giderirler..."

7

"Ey gönül! Dem, kan ağlamak eyyamıdır
Ağla, matemdir; Muharrem'dir bugün
Âşık-ı sâdıkların hengâmıdır
Ağla, mâtemdir; Muharrem'dir bugün"
-Kalbî-

Sonraki üç gün boyunca aşka şâhid canlar Kûfe Mescidinin hemen karşısındaki bir evde ahâliyle görüştürülmeksizin bekletilmiş, gövdeleri Kerbelâ'da bırakılan şehidlerse mızrakların ucunda tüm şehirde dolaştırılmışlardı. Askerler namazlardan sonra cemaati avazlarının çıktığınca küfretmeye zorlamış; mescitler İmam Ali'ye ve Resûl Goncası Fatımatü'z-Zehra'ya yapılan hakâretlerle çınlamıştı.

Yaşanan her türlü ıstıraba rağmen dört duvar arasındaki Muhsine yüreklerde yine "*Hasbu'n-Allahu ve nim'el-Vekil*" âyeti çarpmaktaydı. Âlemlerin Rabbini kendilerine *Vekîl* belledikçe kâh Kerbelâ'ya uzanıp şehidlerin acısını yeni baştan yaşıyorlar, kâh Medine'ye yönelip Seçkin Güzellere tâziye veriyorlardı. Habibullah'ın ebedi istiraatgâhı Ravza-ı Mutahhara'da

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

yıkanan yürekler, Cennet'ül-Bâki'de Kevser ve Mücteba ile suya kanıp Necef'te Haydar'ın toprağıyla diriliğe uzanıyordu.

Arşa ait ikramlardan sonra arzın nimetlerinin beklenildiği demlerde su ve hurmadan mükellef sofrayı Naim tedarik etmekteydi. Her ziyaretinde onlardan aldığı küpenin bu yiyeceklere bedel olduğunu hatırlatan Naim, çarşamba günü öğle namazını müteakiben yine iaşe getirmişti.

İmam Seccâd'ın ateşler içerisinde yanıyor oluşunu gıdasızlık ve bitkinliğe bağladığı için "Keşke!" demişti: "Bal şerbeti de getirebilseydim. Sizi biraz zindeleştirirdi!"

Bunu dile getirirken bir niyeti de konuşmaya başlamak için bahane bulmaktı. Oysa ne Ali Seccâd, Naim'in sözüne söz ekleyecekti; ne de bir başkası...

Gönlündeki nedâmet yangınlarına Evlâd-ı Resûl'ü tanık kılma azmindeki Naim bu kez de şehrin ahvâlinden bahis açmıştı. Her ne kadar pazarlarda, meydanlarda yahut meclislerde İmam Ali ve evlâdına topluca beddualar ediliyorsa da, gönüller dildekilerden rahatsızdı.

Sesini kısarak "Hatta!" deyiverdi: "Birkaç genç kılıçlarımızı kuşanıp burayı basmak, gerekirse dışarıdaki nöbetçileri haklayıp sizleri kurtarmak üzere aramızda sözleştik. Bu işi başaramazsak evlâtlarımızın büyüdüğünü görmek bizlere haram olsun!.."

Heyecanını yeni sözlerle de sürdürmek arzusundaydı. Kerbelâ Gariplerinden belirgin bir tepki alamayınca susmayı tercih etti. Söyledikleriyle neden kimse ilgilenmiyordu? Sıradan sözler miydi bunlar? Hatadan dönmek için daha ne yapabilirlerdi ki?

İçine kapandıkça coşkunluğu git gide sönüyordu. İyi kötü anlamıştı! Fırtınalar içerisinde yön tayin etmeye çalışan gemiler gibiydi. Gövdesine vuran her dalgada sallanıyor, istikâmetini tutturmakta zorlanıyordu. Kendi gönül semâsı karanlıklar

içindeydi ya; yıldızlara bakıp yönünü tayin etmekten âcizdi. Bunalmıştı iyice. Şimdi de Kitabın anlattığı günahkârlardaydı aklı...

Önce Habil'i katleden kardeşini düşünmüştü. Hasetlikten doğan o ilk cinayetin sonrasında kurtuluşa erebilmesi için Kabil'e bir imkân sunulmamış mıydı? Zihnine Tebbet Sûresi düştüğünde Resûlullah'ın öz amcası bile olsa Ebu Leheb misâli küfründe inat edenlerin rahmetten uzaklaştırıldıklarını hatırlamıştı.

Musa Nebiyle olan onca mücadelesinden sonra boğulmak üzereyken Firavun'un tevbeye yeltendiğini ama bunun kabul edilmediğini de biliyordu. Ölümü beklerken duyulan pişmanlıktan kimseye fayda yoktu.

Düşündükçe dönüp dolaşıp aynı yere geliyordu. Son nefesini vermeden önce bir şekilde Âl-i Muhammed'e karşı işledikleri bu günahı üzerinden atmak zorundaydı.

Yeniden coşkun hâller edinerek; "Hazır olun!.." deyiverdi: "Bu gece sizi buradan kurtaracağız!.."

Yüreklendirici birkaç söz, en azından şükran dolu bir bakış beklentisindeydi. Oysa Ali Seccâd yekten "Hayır!" diyecekti.

"Bizim adımıza asla herhangi bir işe girişmeyin! Allah bize *Vekil*'dir."

Sözü *Hakk*'a duyulan güvenden ziyade halka güvensizlik üzerinden dinleyen Naim'in yüreği titremişti. Defaatle söz verip sürekli cayan insanlar olarak bilinmenin ağırlığı altında eziliyordu. Ağzının içinde üç beş kelâm geveledikten sonra sinirinden duvarları yumruklamaya başladı. Gözlerinin kızıllığı Aşurâdan beri her gün ve gece ağladığının şâhidi değil miydi? Ne yapması isteniyordu? Oturup öylesine bu günahı kuşanacak mıydı?

Gönlü iyiden iyiye kabarmıştı. Dayanamayıp sitemlerini sıraladı.

"Hani sizler Âlemlere Rahmet olan Nebi'nin Evlâtlarıydınız? Bizi, size karşı işlediğimiz utançlarla mı Dedenizin huzuruna çıkaracaksınız? Böyle mi intikam alıyorsunuz? Ne olur, izin verin; bir şeyler yapalım!.."

Sözün sonunda olduğu yere yığılmıştı. Başını iki bacağının arasına almış hâlde ağlıyordu. Zihninde beliren mukâyesenin bir kefesinde İsrailoğulları vardı, diğerindeyse Kûfeliler...

Nebilerinin kanına giren İsrail Kavmi içerisinde affa nail olan kimseler yok muydu? Duyup bildiği kadarıyla zulme dalmış evvel ümmetler içerisinden kendisini kurtaran birileri çıkmıştı. Öyle olmasa nerede kalırdı, Allah'ın merhametli oluşu?..

Üstelik nice Kûfeli ağlaşıp sızlanmakla yetinirken, komutanlarıyla tartışma bahasına Evlâd-ı Resûl'ün iaşesini dert edinmişti. Kâfileden gaspedilen kûpeleri yüksek bir meblağla satın alarak bunları asıl sahiplerine geri vermişti. Yedikleri lokmalar karşısında içleri rahat etmeyebilir kaygısıyla yaptığı iyilikleri Kerbelâ Gariplerine söylemekten bile hayâ ediyordu.

Ve biliyordu!

Kuldan sakladığı ne varsa Allah'a âyandı. En azından bu uğraşlarının takdir edilmesi gerekmez miydi? Neden kendisine inanan bir kişi bile yoktu?

İçten içe; "Son nefesimi utançla vermek istemiyorum!.." diye yineledikçe zihninde ha bire nedenler, nasıllar filizleniyor; her soru ayrı bir mihnet olup gönlünü darlandırıyordu.

İmam Seccâd, Naim'e tam da bu noktadan yaklaşacaktı.

"Unutma! Doğru ve güzel soru ilmin yarısıdır!"

Naim bu çıkış karşısında önce ıstırabıyla ilgilenilmesine sevinmiş, ardından açık etmediği soruların İmam'a mâlum oluşuna şaşırmıştı. Yine de baskın olan ilk durumdu. Bunu takip edecekti.

"Farz edin ki; ben doğru soruları sormaktan aciz biriyim. Ne yapmam gerekiyorsa lütfedip açıkça söyleyin bana!"

Aşurâ Günü İmam Hüseyin'le birlikte şahâdete uzanma arifesinde; "Ben bilmem, Velim bilir!.." diyen Kûfeli birkaç nâdim gibi acziyetini olanca açıklığıyla ikrar edebilmişti.

"Siz ne buyurursanız benim için aslolan odur. Lütfen bana bir çıkış yolu gösterin!" diyerek samimiyetini yineleye yineleye izhar ediyordu. Bu esnada vicdanını rahatlatmak yerine onun diriltilmesine talip olduğunun farkında bile değildi.

Dilindekilere omuz veren bir gönülle *Tevvâb* olan Rabbine yalvardıkça tenini ürperme almıştı. İlk kez böylesi bir hâl yaşamanın şaşkınlığıyla Ali Seccâd'a bakındığında gözlerinin anlık da olsa karardığını fark etti. Yeniden ışığa kavuştuğunda İmam Seccâd'ın gül cemaline bakıp onun dem be dem derinleşen gözlerini kendi üzerinde bulmuştu. Ateşe konan yağ misâli içindeki bir şeylerin eridiğini hissetmeye başladı.

Pişmanlıktan geçip teslimiyete uzanan kapının önündeydi. Kâfilenin şehre getirildiği gün Seyyide'nin vaaz ettikleri yeni baştan kulaklarından gönlüne iniyor, oradan kabarıp gözlerinden dışa vuruluyordu.

Tufansa tufandı işte!..

Semânın kapıları açılmış, arzın tandırları suyu tutmuştu. Binilecek yegâne geminin, Sefine-i Âl-i Muhammed'in eteğindeydi.

İmam Hüseyin şehid edildiğinden beri beş koca gündür ilk kez bu şekilde ağlıyordu. Gözlerinden süzülen yaşlarda âhiret-âkıbet korkusu veya mâzinin utancı yoktu. Yüreğindeki hicranla sarsılıyordu. Neyi aradığının farkındaydı gayrı. Rabbinin rahmetine muhtaçtı. Kitabın "*Yedullah*" dediği "Allah'ın Elini" tutmak istiyordu.

Kendi canında her gün nice Hüseynî hakikati boğazlayan sıradan bir insan olduğunun bilinciyle ağlıyordu. Bu şuurla usul usul vicdanı ayağa kalkmaya başlamıştı. Kıyam elde kılıçla düşmanlara atılmak yerine, gönüldeki Zülfikâr'la kendi nefsinin ve

öteki nefislerin karşısına vicdanı ve hakikatı koyabilmek değil miydi? Günahını bir kenara atıp Velisi belleddiklerinin hâllerinden bir hâl kuşanabilmek için ağlıyordu. Gözyaşlarında kendi hakikatine uzak kalmanın seferiliği vardı. Heba ettiği koca bir ömürden sonra kırk yıllık yoldan kendisine dönmek istiyordu.

Naim'i izleyenler ondaki değişime adım adım şâhiddiler. Kurak beldelere Allah'ın rahmetini müjdeleyen ağırlık yüklü bulutlar, Naim'in gönül semâsına oturmaya başlamıştı. Gözlerinden düşen her damlada susuzluktan gayrı çatlamış gönül arzına bereket yağıyordu.

Naim son bir kez sarsılırken İmam Seccâd, Hadid Sûresinin baş kısımlarında yer alan âyeti hatırlattı.

"Allah yere gireni ve arzdan çıkanı,
Gökten ineni ve semâya yükseleni hakkıyla bilir."

Kendisinden sorulan isteğe nihayet yanıt veriyordu.

"Ey Naim! Şimdi evine git! Yusuf Nebinin kıssasını oku ve akşam namazından sonra yanıma gel!"

Naim; "Nasıl emir buyursanız!.." diyerek şevkle doğrulup odadan çıkarken getirdiği laşeden boşalan kırba ve sepeti almayı bile unutmuş, kendisinden isteneni bir an evvel yerine getirmek için aceleyle koşturmuştu.

Aşka şâhid canlar bir kez daha farkındaydılar. Kitapta "*Ağırlık yüklü bulutlar*" olarak geçen nimetin kendilerine bakan veçhinde Rabbin Celâl tecellileri, diğer insanlara bakan yüzündeyse doğrudan rahmet vardı. Kandil, yakınındakileri yakmadan ötelere ışık vermiyordu.

Mercanın Fatıması Kûfe önlerinde bekletildikleri gece yapılan tefekkürleri hatırlanıştı. Babası İmam Hüseyin, Naim'dekine benzer vicdanları ayağa kaldırdıkça Kerbelâ başlı başına bir mektep olacaktı. Oysa bu mektebin müstakbel talebeleri

daha birkaç gün önce kendisinden ilim ve güzellik öğrendikleri Hidâyet Önderini elbirliğiyle katletmişlerdi. Kâtillerini bile güzelliğe çağırabilen seçkinliğin vârislerinden biri olmak karşısında secdeye kapanıverdi.

Dünyanın etrafında dönerken ayın şekilden şekle girmesi gibi yeni hâller ve yeni ihtiyaçlar içerisindeydi. Şehre getirildikleri gün halka yaptığı derin ikâzlar sonrasında ağabeyinin, halaları için kullandığı o tabiri hatırlamıştı.

"Şüphesiz sen Muallimsiz Âlimsin. Bırak, insanlar biraz da hâlimize bakıp ibret alsınlar..."

Evet!..

İlk duyduğunda da "Muallimsiz Âlim!" hitabına mânâ verememişti; şimdi de...

En Güzel Muallimlerin dizinin dibinde oturmak Seyyide Zeyneb kadar kime nasipti? O; Âl-i Âba'nın beş güneşinden ışık almış bir talebeyken nasıl muallimsiz olabilirdi?

Doğru soru ilmin yarısıydı ya; İmam Seccâd tebessüm ederek Fatımaların Küçüğünü izliyordu. Bugünkü reçeteler okumalar üzerineydi sanki.

"Ey kardeşim!.." demişti: "Sen de Musa ile Hızır kıssasını hatırla! Kimbilir, belki aradığın oradadır!"

Ahmet Turgut Aşkın Ekibi

8

"Şeb-i gâmda bülbül gibi zâr eyle
Karalar bürünsün bu efkâr ile
Pür etsin eşkini hûn-u nâr ile
Senin muhiplerin İmam Hüseyin"
-Ârifoğlu-

Kerbelâ Garipleri hücrelerinde akşam namazını kılarken, askerler mescitten çıkan ahâliyi Muhsinelerin tutulduğu evin önüne getirmişlerdi. Hayrı ve şerri ayıran sadece bu dört duvardı sanki. İçeridekiler Habibullah'a ve Onun Seçkin Güzellerine salât ve selâm ederlerken, dışarıdakiler yine Zikir Ehlinin son nesline lânetler okumaktaydılar.

Naim de kalabalığın arasındaydı. Hakâretleri duymamak için sağır olmayı bile niyaz ederken dikkat çekmemek uğruna ses vermeden ağzını açıp kapıyordu. Tahammülündeki ana nokta kendisini korumaktan ziyade İmam Seccâd'ın emrine uymak arzusuydu. Takiyyesi, canı değil emri muhafaza içindi. Âl-i Hüseyin'in yanına gidebilmek için kalabalığın bir an evvel dağılmasını bekliyordu. Beride, sokak başında toplanan göl-

İbrahim Turgut Aşkın Elçisi

geleri fark edince içten içe "Eyvah!.." çekti. Onlar evi basıp Evlâd-ı Resûl'ü esâretten kurtarmak konusunda yeminleştiği arkadaşlarıydı. Belli ki, durumun değiştiğine dair onlara söyledikleri işe yaramamıştı. Yanlarına geldiğinde yüzündeki hayâl kırıklığına kelimelerini de şâhid tutacaktı.

"Neden toplandınız? Konuşmuştuk. Ali Seccâd kendileri adına bir işe kalkışmamızı istemiyor."

"Söylediklerini çok düşündük. Anladık ki, bu iş senin bize dediğin gibi değil. Aslında Hüseyin'in Oğlu seni denemiş ama sen bunu fark edememişsin."

"Saçmalamayın! Oturun oturduğunuz yerde!"

"Anlasana Naim! O tabii ki, 'Durun!' diyecek. Ondan öncekiler de kan döken taraf olmamışlardı. Ama gördük ki, bu işler böyle yürümüyor. Hemen harekete geçmemiz lazım."

"Hayır! Söz verdim. Onlar için hiçbir kalkışma yapılmayacak."

"Senin kaygın verdiğin sözle ilgili değil. İtiraf et!.. Eline kılıç aldığında ailenin öldürüleceğinden korkuyorsun."

Naim iri laflar ederek ithamlarında pervasızlaşan arkadaşlarını bu şekilde durduramayacağını anlamıştı. En azından zaman kazanmak niyetiyle onları gece yarısı harekete geçmeye ikna edebilir miydi?

Arkadaşları bunun için de "Olmaz!" demişlerdi: "Ne yapacaksak şimdi yapmalıyız. Ahâli bizim nöbetçilere saldırdığımızı görmeli ki, ardımıza katılanlar olsun."

"Birileri sizden cesaret alıp kılıçlarını kuşanana kadar buraya yüzlerce asker dolar. Bırakalım askerler uyusun. Ne yapılacaksa sonra yapılsın!"

"Bizimlesin yani?"

Naim sözü onaylamışçasına belli belirsiz şekilde başını sallamıştı. Bu esnada yaşadıklarını anlamlandırmaya çalışıyordu.

Arkadaşlarının neden söz dinlemediklerini bilmiyordu ama şundan emindi. Türlü tevillerle Evlâd-ı Resûl'ün sözlerine bile kendi muratlarını giydirenleri başıboş bırakamazdı. Bir kenara çekilip baş başa kaldıklarında Ali Seccâd'ın sözlerini tekrar edince arkadaşları yeniden sert çıktılar.

"Evin önündeyken 'Sizinleyim!' demiştin. Biraz uzaklaştık, yine 'Hayır!' diyorsun. Derdin ne, onu söyle! Bırak şu korkak, ikiyüzlü tavırları..."

Naim kör dehlize dalmak yerine meseleye başka bir açıdan yaklaşmak arzusundaydı. "Müsaade edin! Onların işlerini verip döneyim!" deyiverdi.

"Hayır! Bizimle birlikte gece yarısını bekleyeceksin. Biz harekete geçmeden aramızdan ayrılmak yok. Ya bizi askerlere şikâyet edersen!.."

"Ben mi?.. Dostunuza güvenmiyor musunuz?"

Alenen cevap veren çıkmamıştı. Ama gönüller itiraf ediyordu. Korkudan daha bir hafta önce Evlâd-ı Resûl'ü terk edenlerin aynını birbirilerine yapması vaka-i âdiyeden sayılırdı.

Naim kendisini yine fırtınada yön arayan gemilere benzetmişti. Göğüsleyemediği her dalgada öteye beriye savruluyordu. Öğlen Ali Seccâd'ın isteğince bir koşu eve gidip yineleye yineleye Kıssa-ı Yusuf'u okumuş ve bir an evvel onun yanına dönebilmek için saatlerdir kıvranmıştı. Yine onun isteğince herhangi bir kalkışma yapılmamasını söyledikçe korkaklıkla itham ediliyordu. Nereden tutsa elinde kalırdı. Evlâd-ı Resûl adına kaygılanan insanları durdurabilmek için işlerini bile Resûl Ciğerpârelerine götürememek ne menem bir çelişkiydi?

Bu esnada niyet ile salih amel arasındaki ince farkı seçmeye başlamıştı. Gerek kendi içlerinden, gerekse dışarıdan gelen baskılar neticesinde kişiler istikâmetlerini yitiriyorlardı. Üs-

telik böylesi insanlar ellerindeki yegâne kurtuluş kapısı olan mutlak itaati de terk edince kendilerine ve sevdiklerine en büyük tehdit kaynağı oluyorlardı.

Açıktı!..

Mağduriyet ve haklılıkla yoğrulan ama mahiyetinde öndere güvenin ve ona itaatin yer almadığı şuursuz mücadeleler, başlangıç niyetlerinin vaaz ettiği onca iyiliğe rağmen insanları felakete sürüklüyordu. Bunun için İmam Ali ve İmam Mücteba'ya kendi taraftarlarınca yapılanlara bakmak yeterli değil miydi?

Mâziden ibret alamayan arkadaşları evvelkilerin bu hatalarına söve saya onların tavırlarını aynıyla tekrarlamak üzereydiler. Son bir kez onları uyarmayı deneyecekti.

"Evet, suçluyuz. Habibullah'ın emânetlerine sahip çıkamadık. Nankörlük ettik. Bari Onun Ciğerparelerine bir kez olsun kulak verelim!"

"Hâlâ aynı sözleri mi tekrarlıyorsun? Bizler utançla yaşamaktansa ölmeye razıyız. Dost düşman herkese Yezid'den korkmadığımızı göstereceğiz."

"Peki, Evlâd-ı Resûl'ün rızası?.. O ne olacak?"

"En kötü ihtimalle kalkıştığımız bu işte öldürülürüz. Hesap Günü Habibullah'ın yanına vardığımızda söyleyecek sözümüz olur. Deriz ki, 'Torunların uğruna canımızı verdik!' Şehid olarak hesap vermek, korkak hainler olarak huzura çıkmaktan evlâdır bize..."

"Neden anlamakta diretiyorsunuz? Belki Ali Seccâd'ın bildiği başka bir şey var. Belki bu gece harekete geçmemizi istemiyor. Bana izin verin. İaşelerini teslim ederken kendisiyle yeniden konuşayım."

Son teklifi aralarında alıp verdikten sonra bu kez "Peki!" demişlerdi: "Git ve yatsı ezanı okunmadan yanımıza dön. Ama

bizi askerlere gammazlayacak olursan elimiz iki cihanda yakandadır, bilesin!"

"Siz de söz verin! Ben yanınıza gelmeden önce hiçbir şey yapmayacaksınız. Ve beni burada bekleyeceksiniz."

Naim nihayet bir parça rahatlamıştı. Arkadaşlarından ayrılıp evin önüne kadar geldiğinde elindeki iaşe sepetini nöbetçilere gösterdi. Sonra kapının önünden içeridekilere seslendi. Buyur edilince selam verip bir kenara oturdu.

Rukayye hurmaları pay ederken, Naim zihninde alıp verdiği kelimeleri tek bir hizaya sokmaya uğraşıyordu. Nedensonra İmam Seccâd'ın seslenişiyle kendine geldi.

"Kıssa-ı Yusuf'u okudun mu?"

Boynunu bükmüştü. "Evet!" demek istiyordu ama aklı arkadaşlarındaydı. Söze onlarla ilgili olarak başlayacaktı ki, Ali Seccâd yineledi.

"Sence Züleyha nasıl biriydi?"

Naim bu konu kapanmadan arkadaşlarıyla ilgili bahsi açamayacağını hissetmişti. Cevaben; "Züleyha, Yusuf Nebiye âşıktı." deyiverdi.

"Peki, gömleği arkadan yırtan kimdi?"

Naim bu kez doğrudan yanıtlamayacaktı. Cevabı mâlum sorular başka muratların anahtarları olmalıydı. Nitekim "Bunu Allah ve Resûlü ve Zamanın Velisi bilir!" demekle yetindi.

Ali Seccâd'ın gül simasına anlık bir tebessüm yansımıştı. Naim'in fikretmesi için bazı kelimelerini nispeten daha gür tınılarla vurguluyordu.

"Züleyha, Yusuf'a baktığında Ondaki güzelliği görebilenlerden oldu. Ancak etkilendiği bu güzelliğin aynası olmak yerine Onun sahibi olmayı seçti. Hırslandı. Allah'ın emrinin dışına çıktı. Arzusunu gerçekleştiremeyince Yusuf'u yakalamak için Onun gömleğine asıldı ve arkadan yırttı. Kocasına ve bazı akrabalarına yakalandığında nefsine toz kondurmak yerine Yu-

suf'a iftira attı. Ama buna kimseyi ikna edemedi. Sonra ahâlinin diline düştü. Mısırlı kadınları topladı ve onlara uğrunda kınandığı Yusuf'u gösterdi. Kadınlar gördükleri güzelliğin dehşeti karşısında ellerini kesince Züleyha rahatladı. Zira Yusuf'taki güzelliğin herkesi baştan çıkartabileceğini ispatlamıştı. İşin nihayetinde Yusuf Nebi kendisini hapsedilmiş buldu."

Ali Seccâd sözünü tamamlarken elleriyle kendilerinin tutulduğu dört duvarı işaret etmişti. Burası da bir mahpushane değil miydi?

Mekânlar arasındaki eşleşme Naim'in zihninde başka kıvılcımlar yakmıştı. Benzerlik şu dört duvar arasında tutulmakla kısıtlı olamazdı. İyi-kötü seçebiliyordu. Yusuf Kıssası veya Kitaptaki herhangi bir anlatım, evvelkilerin masallarından öte bilgiler vazetmekteydi. Kelâmullah ile verilen haberler düne, bugüne ve yarına dairdi.

Düşündükçe az evvel duyduğu kelimelerin arkasına geçiyordu. Bu kıssada her devirdeki insanların güzellik ile olan ilişkisinden bahsedilmekteydi. İsimleri veya meslekleri birer nişan olarak aklettikçe kıssa kendisine de değmeye başlayacaktı.

Seçebildiği kadarıyla kervancılardan murad menfaatperest insanlardı. Ellerinin uzandığı her şeyi paraya tahvil etmeye çalıştıkları için güzelliğe bakmışlar ama kıymetini göremeyip Onu üç dirheme satmışlardı.

Kıssanın devamından biliyordu Benzer bir durum Yusuf'un kardeşleri için de geçerliydi. Kıtlık zamanı ışaşe temini için Nebinin huzuruna çıkan kardeşleri ihtiyaçlarından gayrısına kör oldukları için güzelliği görüp tanıyamamışlardı. Aldıkları üç beş kova buğday onların derdine deva olmuş, bunun huzuruyla yetinip güzelliğe veda edebilmişlerdi.

Nitekim menfaatperest akılların Yusuf Nebiyi üç dirheme satabilmesi gibi bu ümmetin bakar körleri de Muhammedî Yu-

suları türlü bahalar ve çıkarlar uğruna terk etmişlerdi. Veya Yusuf Nebiden gelen üç beş zahireyle tatmin olan kıtlık insanları misâli Ehl-i Beyt'i sevdiğini zannedenler de O Seçkin Güzellerden duydukları birkaç rivayetle iktifa edip onlardaki güzelliğe açılmaktan beri kalmışlardı.

Ali Seccâd'ın gözlerini izledikçe Naim'in gönlüne yeni kelimeler düşüyordu. Seçebildiği kadarıyla bu anlatımdaki anahtarlardan biri de; 'Güzelliğin Aynası' veya 'Onun Sahibi' olmak ayrımıydı.

İlkine talip kişi, güzelliğin efendisi olmayı değil onun kölesi olmayı tercih etmeliydi. Bunun için güzelliğin belirdiği eli tutup ona biat etmek gerekiyordu. Böylece aklı temizlenen, nefsi eğitilen ve vicdanı diriltilen kulların arasına dâhil oldukça her türlü ricsten arındırılıp 'Ev Ha[illegible]'na benzeşecek ve kendisini aradan çıkardığında Mutlak Gü[illegible]liğin seyrine geçebilecekti.

Oysa ikinci tavırda kulun bencilliği ve üstünlük iddiası vardı. Güzelliğe sahip olmak hevesindeki kişi bakıp etkilenmiş olsa bile teslimiyet şuuruna eremeyen Züleyha'ya benziyordu. Bu noktada takılıp kalanlar -Züleyha'nın Mısır kadınlarına yaptığı gibi- güzelliğin mahiyetini değil onu tercih etmelerindeki kendi seçimlerinin büyüklüğünü ispatlama derdindeydiler. Böylesi uğraşların sahipleri her devrin Yusuflarına yaptıklarınca Muhammedî Güzellere de iftira ediyorlardı. Zira onlar Seçkin Güzelliğe ahlâk ve tavır noktasında katılmak veya Ehl-i Beyt'i her hatırladığında öncelikle kendi nefsiyle kıtalleşmek yerine sadece ve ısrarla öteki insanlarla kavga edip Âl-i Muhammed'in faziletini başkalarına kanıtlama yarışına girmekteydiler.

Buraya gelmezden evvel arkadaşlarında gördükleri de buna uyuyordu. Onlar içlerindeki pişmanlık yüzünden apaçık istekleri bile anlayamaz hâldeydiler. Zihinleri sadece ve sadece affedilmek üzerine çalıştığı için kendilerini aklama hırsıyla gözlerini karartmışlardı. Üstelik onlar için mühim olan İmam'ın

rızası değil cemaatin kanaatleriydi. "Bu işi başlatanlar biz olacağız ve ahâli bizim ardımıza takılacak!.." dedirten nefsin bu hilesini seçemeyen akılları mutlaka uyarması gerekiyordu.

Bir kez daha kâni olmuştu. Sözü, sahibinin muradıyla dinlemek yerine kendi zaafları üzerinden anlamaya çalışanlar mesajı kavramaktan uzaktılar. Kitabın *"Temiz Akledîş"* olarak bahsettiği durumda soldan olduğu kadar sağdan yaklaşan her türlü hesapsız arzunun aklı perdelemesine müsaade etmemek de vardı.

Tefekkürlerine devam edecekken Ali Seccâd'ın kendisine seslendiğini fark etti. Eliyle kapıyı gösteriyordu.

"Haydi, ayaklan artık!"

Naim isteğe uyacaktı. Lâkin kalkışma için ısrarcı olan arkadaşlarına ne söyleyeceğini bilmiyordu hâlâ. Onların durumunu dillendirmek istediği esnada İmam araya girdi.

"Hâllerinden endişe duyduğun insanlara Yusuf'un ilk gömleğini hatırlat! Ve gece yarısı olunca tekrar yanıma gel!.."

Naim bir an afallamıştı. Bu ne demekti şimdi? Az evvel 'Arkadan Yırtılan Gömlek' meselesini konuşmuşlardı. Kıssanın başlarında anlatılan bir de 'Kanlı Gömlek' vardı. Bunun kendi durumlarıyla nasıl bir ilişkisi olabilirdi ki?

Daha da önemlisi; gündüz iaşe sunmak için bu eve girip çıkabiliyordu. Ama gece yarısı neyi bahane edecekti? Nöbetçilere iaşe, ihtiyaç bahanesi haricinde içeridekileri kimseyle görüştürmemeleri emredilmişti.

Naim zihnindekilerle kıtalleşirken Seyyide üzerinde oturdukları hasır örtünün ucunu kaldırmıştı. Yeri bir parça eşeledikten sonra avuçlarına doldurduğu toprağı Rukayye'ye verdi. O da getirip Naim'e uzattı. İmam Seccâd; "Gece buraya gelirken lazım olabilir, al!" deyince Naim'in zihni iyice karışmıştı. Tam olarak ne yapması gerektiğini yineleyecekken vazgeçti. Belli ki, İmam bunu kendisinin bulmasını arzu ediyordu.

Huzurdan çekilirken evvelki geliş gidişlerinde yapmadığı şekilde ilk kez adımlarını geri geri atmıştı. Henüz tanımaya başladığı vaktin 'Muhammedî Yusuf'una gayrı sırtını çeviremezdi. O üzerine güneş doğanların en güzeliydi. Gözlerini onun gözlerine emanet bırakırken baktığı bu güzelliği hakkıyla görebilmeyi niyaz ediyordu.

Naim henüz odadan çıkarken Seyyide bu anı beklermişçesine ayağa kalktı hemen. Gelip İmam'ın yanına oturdu. Bir süre sessiz kaldıktan sonra çilenin tüm yoldaşlarını tek tek süzmeye başladı. Resûl Goncası gül simalar odayı aydınlatan cılız kandillere inat dolunay misâli parlamaktaydılar. Üstelik kiminin tekmelerden sebep yanağı kızarmıştı, kiminin boynunda kamçı lekeleri vardı. Yine de gözlerindeki mutmain bakışlar bir arada oluşlarına hamdettiklerinin tanığıydı.

Seyyide yakınlarının arasından bir an Rukayye'yi seçmişti. Yavrucağız dudaklarını büzüp ağlamamak için direniyordu. Altı yaşın tüm saflığına rağmen yetişkin güzellerin dırayetini taklit ederken tek başına arzın dertlerinin şâhidiydi sanki.

"Hala!" demişti: "Şimdi uyusam rüyamda babamı görebilir miyim?"

Seyyide cevap vermeksizin açıverdi kollarını. Yeğenini kucaklarken alnına bir öpücük kondurmuştu. Dizlerinin üzerine yatırdığında bir yandan saçlarını tarayıp zülüflerini beriye atıyor, bir yandan zincirli bileklerini onun yanaklarında gezdiriyordu. Derince çektiği nefeslerin ardınca Muhsine dudaklarında arştan arza inen bir nida belirdi.

"Bismillahirrahmanirrahim!"

Zeyneb kendisine Kuran'ı ve beyânı öğretip daima merhamet eden Allah'ın '*Rahmân*' ve '*Rahîm*' oluşuyla söze girmişti. Devamında Yusuf Nebiden bahsedilen ve Onun ismiyle maruf sûrenin baş kısımlarını okuyacaktı.

"Elif - Lâm - Râ!
İşte bunlar apaçık beyân edilmiş Kitabın âyetleridir.
Akledesiniz diye onu Arapça bir okuma olarak indirdik.
Sana vahyettiğimiz bu Kurân sayesinde
Evvelce bilmediğin kıssaların en güzelini anlatıyoruz.
Hani bir vakit Yusuf demişti ki;
'On bir yıldız, güneş ve ayı
Karşımda secde ediyorlarken gördüm.'
Babası 'Ey Oğlum!' dedi;
'Sakın bu rüyanı kardeşlerine anlatma!
Yoksa sana tuzak kurarlar.
Şeytan insan için apaçık bir düşmandır.
Gördüklerine gelince;
Bu durum Rabbin seni seçmesi
Ve sana olayların-sözlerin
Yorumunu öğretecek olmasıdır..."

Seyyide yeniden sükûnete bürünüp fikreden gönülleri gezmeye başlamıştı. Herkes kendi algısınca sûrenin girişinde yer alan harfleri düşünüyordu. Tek başlarına belirgin anlamlar içermeyen ama otuza yakın sûrenin başında bulunan bu harflere "Hurûf-i Mukattaa" denilmekteydi. Kimileri bu mukataa harfleri sayesinde muhatapların dikkatinin çekildiğini hissediyor; kimileriyse sonradan gelecek âyetlerin bu harflerin işaret ettiği kelimelerle bütünleştirilmesi gerektiğine inanıyorlardı.

Mercanın Fatımasına göre "*Elif-Lam-Ra*" sayesinde "En'Allah-u era" cümlesine atıf vardı. Bu üç harften; "Ben Allah'ım, görürüm!.." mânâsını sezmesinde devam âyetlerde yinelenen 'Bakmak-Gör(me)mek' ayrımı da etkindi.

İncinin Fatıması ise "*Elif*" ile Allah'ın, "*Lam*" ile '*el-Latîf*' İsmi Şerîfinin kast edildiğini sezmişti. Kitapta yer alan ikâz da aklındaydı.

"Sadece O'na kulluk edin. O her oluşa Vekîl'dir. Gözler O'nu göremez ama O bütün gözleri görür. Zira O Latîf'tir. Her şeyden haberdardır. İşte Yusu Rabbinizden size basîretler gelmiştir. Artık kim bununla görmek dilerse kendi lehine, kim de körlüğü tercih ederse kendi aleyhinedir..."

O anki sezgisine göre "*Ra*" harfiyle murad edilen mânâ, alelade bir "Rüyet/görmek" değil; 'Rabdan gelen basîretler' hakkındaydı. Bakışların temizlenip açılmasını sağlayan bu 'Rabbani Görüş' nimeti, Kitapta yer alan tüm âyetlerin apaçık bir beyân hâline gelişinin de anahtarıydı.

Seyyide sözlerine devam ederken "Güzel" ve "Güzellik" kelimelerine hasseten dikkat çekecekti.

"Dedem Resûlullah, Yusuf Nebi için; 'Ona güzelliğin yarısı verildi!' buyurmuştu. Bu güzelliğin en kâmil hâlinin kimin şahsında gizlendiğini basîret sahibi olanlar seçmekteler. Öyle ki, güzelliği görebilen Mısır kadınları karşılarında Yusuf Nebi yerine Habibullah'ı bulsalardı ellerini doğramak yerine bıçaklarını doğrudan kalplerine batırırlardı da, yine de canlarının yandığını hissetmezlerdi.

Hamdolsun Allah'a!.. Bizleri 'En Kâmil Güzel'in neslinden kıldı. Onun ilminin ve ahlâkının vârisleri eyledi.

Bu kıssayı emsâlleri içinde en güzeli kılan, onu *Ahsen'ul-Kasas* yapan nedir, hiç düşündünüz mü?

Allah; '*Yusuf ve kardeşlerinin kıssasında öğrenmek isteyenler için nihâyetsiz ibretler var!*' buyuruyor. Bu vaat temiz bir düşünüş üzere olan akıl sahiplerine ve basîret ile görebilenlere ulaşmakta...

Bizler bu kıssayı her fikrettiğimizde yinelenen gömlekleri, rüyaları, en yakınların hasetlerini ve ihânetlerini okumaktayız. Her ikisi de Nebi olan baba oğlun birbirlerine olan sevgisi ve özlemini, bir Nebinin köle olarak geldiği gurbet ellerde iftiraya uğrayıp esâret hayatı yaşadığını, ardından aynı beldeye me-

lik olabildiğini hatırlamaktayız. Züleyha'nın ahlâksız istekleri karşısında korunan iffetin ve edebin şâhidiyiz. Her durumda Rabbine sığman ve O'nun delilleri sayesinde hata yapmaktan beri duran Nebideki teslimiyeti takdir etmekteyiz.

Ve farkındayız!

Kim ne hesap yaparsa yapsın; aslolan Allah'ın muradıdır. O'nun ipine sımsıkı tutunan yarınlarını O'nunla inşa eder..."

Seyyide konuştukça Hüseyin kızı Fatıma bu kıssanın nâzil olduğu yıllara gitmişti. Hicret arefesinde gelen bu âyetler yaşanmakta olan onca zulme rağmen Ceddi Habibullah'ın ve Ona uyan müminlerin gönüllerini türlü muştularla ılıtmıştı. Tıpkı şu an kendilerinin de içinde bulundukları gibi...

Zeyneb, yeğeninin tefekkür ettiği muştulardan ziyâde mezkûr âyetlerdeki rüyanın izindeydi. Sözlerini usul usul açmaya başladı.

"Güzelliğin Nebisi Kitabın şâhidliğiyle ne buyurmuştu? '*On bir yıldız, güneş ve ayı karşımda secde ediyorlarken gördüm.*' Bu rüyada gizlenen parçanın farkında mısınız?"

Soruya binaen tüm dikkatli bakışlar Seyyide'de buluşmuştu. Zeyneb, Muhsine gönülleri bekletmeksizin cevaba geçti.

"Evet!.. Bu rüyada yıldızlar var, güneş ve ay da var. Lâkin dünya yok. Zira burada setredilmiş olan dünya, bizatihi rüyanın gözleridir, onu görendir. Bu gözler kendi tanıklığının bir tezâhürü olarak tüm kâinatın secdesini kabul etmiştir.

Hatırlayın! Güzel bir yaratılış üzere olan insan için Kitapta '*Arzın Hâlifesi*' denmekte. Zira hayat burada.. Ve arz, Rabbin '*el-Hayy*' ismine mazhar...

Kitapta birçok yerde '*Rahmân arşa istiva etti!..*' buyuruluyor. İşte, secdegâh olan kendinde arzı ve arşı buluşturan böylesi bir 'İnsan'daki her dem Diri olan Rahmânî hakikattir."

Yinelenen "Secde" kelimeleri gönüllerde kendi yankılarını bulmaya başlamıştı. Âdem Nebiye Esmâ öğretildikten sonraki

bahiste meleklerin Ona secde ettiği anlatılmıyor muydu? İlâhi isimlerin hakikatine vakıf olan gözbebeği hükmündeki 'İnsan'; Esmâyla ahlâk buldukça kendi tanıklığını 'Bir'liyordu.

Rüyadaki fiilin kendisi kadar Secde Ehline de dikkat edenler farkındaydılar. Ahsen'ul-Kasas'ın devamından anlaşıldığı kadarıyla rüyanın yıldızları Yusuf Nebinin kardeşleriydiler. Güneş, Yakub Nebi iken; Ay, annesinin ölümünden sonra Yusuf'u büyütüp Ona emek veren halasıydı.

Peki, Mutlak Güzelliğin hukukunda bu Secde Ehlini nerede arayacaklardı? Muhammedî Yusuflar için 'Yıldızlar, Güneş ve Ay' ile murat edilenler neler olabilirdi?

Muhsineler türlü tefekkürlere açılırken Ali Seccâd'ın boynundan soğuk terler boşanmaktaydı. İnci misal taneler sadrına doğru süzüldükçe bir yandan zangır zangır titriyor, güçlükle araladığı gözleriyle halasını takip ediyordu. İki çift nur penceresindeki bu akışa Kelâmullah da şâhidken bu kez Kurân-ı Nâtık olan İmam Seccâd'dı. Bir yandan Seyyide'nin göz bebeklerini içerken, Rahmân Sûresinin ilk altı ayetine ses verecekti.

"Rahmân,
Kurân'ı öğretti.
İnsanı yarattı.
Ona beyânı öğretti.
Güneş de, Ay da belli bir hesap üzeredir.
Ve yıldız ve ağaç; her ikisi de secde etmekteler."

Hasan kızı Fatıma, eşini ve halasını aynı anda takip ederken Kitabın vazettiklerini de anlamaya çabalıyordu. Gerek Kerbelâ'dan ayrıldıkları esnada 'İmam-Vâris' meselesini fikrederken, gerekse Kûfe önlerinde bekletildikleri geceki 'Esmâ-ı Hüsnâ' tefekkürlerinde aynını sezmişti. Bu İki Seçkin Güzel; Ay ve Dünya misâliydiler. Demin bir kısmında uzayıp kısalan fa-

sıralarla birbirlerinin ışığı oluyorlar ve Rabbanî yolculuklarının seyrini yekdiğerinden takip ediyorlardı.

Üstelik eşinin 'Seccâd' oluşu ve Kıssa-ı Yusuf'takine nazîre yaparcasına Seyyide'nin de halalardan bir 'Hala' olması karşısında ne diyebilirdi? Gönlündeki eşleştirmeleri '*Güneş*' ve '*Yıldız*' ile devam ettirecekken Rahmân Sûresinde yer alıp Yusuf Nebinin rüyasında bulunmayan '*Ağaç*'a dikkat kesildi.

Âyette geçen "*şecere*" kelimesi genelde ağaç için kullanılsa da, özelde "Nesil, soy" gibi mânâlar da ifade edebilmekteydi. İçten içe; "Acaba!.." dediği esnada halasıyla göz göze gelmişlerdi. Şüphesi gitmişti. Emindi artık. Buradaki anlam nesil üzerineydi. Kendilerine Kurân'ın ve beyânın öğretildiği Muhammedî Yusufların secde bahsinde Habibullah'ın 'Altın Soyu' da anılmaktaydı.

Hüseyin kızı Fatıma ise; "*Vennecmu veşşeceru yescuden!*" âyetindeki "*şecere*" kelimesini bire bir hâliyle "Ağaç" olarak seçmişti. Buna bağlı olarak "*Necm*" ile kast edilenin "Yıldız" değil kelimenin diğer anlamındaki "Filizler" olduğuna hükmetti.

Kerbelâ'ya gelirlerken babası İmam Hüseyin ile birlikte tefekkür ettikleri Araf Sûresindeki âyetleri hatırlamıştı. '*Allah'ın rahmeti*', '*Ağırlık yüklü bulutlar*' ve '*Müjdeci rüzgârlar*' bahsinde '*Kurak beldeler*'e indirilen yağmur anlatılıyordu. Bunu vaktiyle Aşurâ Günü yaşananlar olarak yorumlamışlardı.

Farkındaydı!..

Aynı âyet ağırlık yüklü bulutlardan arza düşen rahmet neticesinde kurak belde misâli vicdanlarda türlü bitkiler ve ürünlerin vücuda geleceğini müştuluyordu.

Hemen secdeye kapanıverdi...

Aşurâ sonrası boy veren filizlerden kılındıkları için Rabbine hamdediyordu. İnanıyordu ki, bu filizler göverip ağaç hâline de gelecekler ve Muhammedî Secdenin şâhidleri olacaklardı.

Yeğenlerinin türlü tefekkürleri devam etmekteyken Seyyide, sözlerini yeniden arza ve arşa bıraktı.

"Bu rüya neticesinde Yusuf Nebiye *'Tevîlü'l-Ehâdis'* öğretileceği müştulandı. Böylece Güzelliğin Nebisi olayların ve sözlerin altında yatan asıl gerçekleri görmeye başladı. Rabbinin kendisine olan nimeti tamamlandı. Nitekim Yusuf Nebi hapishane yıllarında mahkûmların rüyalarını tâbir ediyordu. Mısır Melikinin rüyasını da tâbirleyince esâretten kurtulup saraya yerleşti."

Yinelenen "Tâbir" kelimesi Fatımatü'l-Kübra'nın dikkatini çekmişti. Anladığı kadarıyla rüyalar tasdik veya tekzib edilmiyordu. Tefsire yahut tevile de açık değildiler. Rüyaların şerhi için en uygun fiil "tâbir etmek" idi. Nitekim bu kelime -"Geçit" manasındaki- "Ubur" sözcüğüyle aynı kökten geliyordu. Hâliyle "İbret" ile de ilintiliydi. Rüyaların hakikatine erebilmek için görünen nişan ve alâmetlerin dersler çıkarılmak sûretiyle akledilip yorulması lâzımdı. Zâhirde belirenlerin aslına ulaşabilmek için nice dar geçitlerin aşılması da gerekiyordu.

Peki, buna dair ilmin Güzelliğin Nebisine verilmesindeki hikmet ne olabilirdi?

Seyyide bu noktayı açmaya başlamıştı, hem de 'Son Nebi'nin üzerinden...

"Hatırlayın! Dedem Resûluliah; 'Her ne görürsem onu güzelliğe yorarım!' buyururdu. Ve demişti ki; 'İnsan uykudadır, ölünce dirilir!' O, bu hayatın tamamen bir rüya olduğunu bilip bildirendir."

Hasan kızı Fatıma kıssada bahsedilen Yusuf Nebi ile Muhammedî Şuura Vâris Vaktin Yusufları arasındaki ince farkı seçmeye başlamıştı. Âlemlere Rahmet olan Ceddi, hayatın tamamını uyku sayarken hâliyle Muhammedî Şuur olayların ve sözlerin yorumunu yaşamın her sahasına yaymaktaydı. Onun Vârisleri de gördükleri her şeyi güzelliğe yorup; "Allah güzeldir, güzeli sever!" diyorlardı.

Vali ile karşılaştıkları gün, halasının zikrettiği o cümleyi hatırlamıştı: "Rabbimden güzellikten başka bir şey görmedim."

Evet, inanıyordu!

Seyyide bu müşahedesiyle Yusuf Nebideki ilmin Muhammedî Şuur ile buluşmuş hâliydi. Böylesi bir şuur sahipleri arzın diliyle düşünmeye mahkûm değildiler. Hâliyle üzerinde derinleşilmeden ifade edilen tüm mefhumlar, arştaki karşılıklarıyla ebedî olana işaret edebiliyordu. Ve yine inanıyordu ki; Seyyide, beyân edip yol gösterişiyle de yıldızlaşmaktaydı.

Az evvelki secdesinden doğrulan Hüseyin kızı Fatıma da benzer tefekkürlerde buluşmuştu. "Ümmetimin Velîleri, İsrailoğullarının Nebileri gibidir!.." buyuran Habibullah; "Her kim Âdem'in ilmini, Nuh'un azmini, İbrahim'in hilmini, Yusuf'un cemâlini, Musa'nın celâlini ve İsa'nın zühdünü görmek dilerse Ali'ye baksın!.." dememiş miydi?

Böylesi bir Velâyet Pınarından neşet edenler, hele de Cedleriyle kâmil kılınan ahlâk sayesinde evvel Nebilerle tecelli bulan hikmetlere de açılabiliyorlardı.

İmam Seccâd'ın; "Can hala! Şüphesiz sen Muallimsiz bir Âlimsin!" deyişindeki sır da burada gizliydi. Nitekim ağabeyi aynı konu için Musa-Hızır Kıssasını hatırlamasını istemişti. Kehf Sûresinde yer alan bu anlatıda Hızır için gıyabında; "*Katımızdan ilim verdiğimiz bir kul*" nitelemesi yapılıyordu.

Kitabın "*İlm-i Ledünn*" dediği bu bilgilenme şekli çalışılarak elde edilmek yerine doğrudan lütfe tâbiydi. Allah bu ilmi dilediği kullarına seçip onlara 'Kendi Katı'ndan veriyordu.

İnanmıştı! Halası işte, böylesi seçkin kullardan bir kuldu.

Hızır veya Yusuf Nebi misâli şer görünendeki hayrı seçebiliyor yahut hayatın herhangi bir anındaki olayı, durumu, sözü hakkıyla kavrayıp beyân edebiliyordu. Bu beyânlarının anlaşılabilmesi içinse muhataplarını gözleri varken görenlerden, kulakları varken duyanlardan kılmaya çabalıyordu. Kimbilir,

belki de 'İncinin ve Mercanın Annesi' olabilmesi için böylesi bir ilme muhtaçtı.

Emin olduğu nokta Seyyide'nin görmediği hiçbir şeyden haber vermediğiydi. Yine birkaç gün evveline uzanmıştı. Kûfe önlerinde bekletildikleri gece, onca acılarına rağmen halası bir an tebessüm edip bunun ardınca neler söylemişti?

"Sabır; işlerin sonunu gözlemek, demektir. Sabırsızlık ise bunları göremeyecek denli kısa görüşlü olmanın adıdır."

O gün sabır ile basîret arasındaki ilişkiyi kavrayamamıştı. Ama şimdi tevekkül ve dirayet kadar temiz görüşün de sabretmek üzerindeki etkisine vâkıftı. Sabreden ile inatta diretenin en büyük farkı basîret sahibi olup olunmamasında gizliydi.

Amcası Hasan'ül-Mücteba'nın Yezid'in babası ile imza ettiği muahedeyi şimdi daha iyi anlıyordu. "Kula verilecek en büyük ceza, nasip olmayan bir nimet için onun ömür boyu didinmesidir!" diyen İnci misal İmam; müşahede ettiği mukadderi aynıyla kabullenebilmişti.

Öğlen vakti Naim'e; "Bizim için bir daha asla herhangi bir işe girişmeyin!" diyen ağabeyi de bu veçhiyle amcalarının hukukuna tâbiydi.

Tefekkürlerinde derinleşmek için gözlerini Seyyide'ye dikmişti. Gül yüzü mahzun tebessümlerle bezeli halası da kendisini izliyordu. Hâlbuki bu esnada okunmaya başlayan yatsı ezanı, tefekkürlere ara verileceğinin habercisiydi. Birbirlerine destekle topraktan doğrulan canlar İmamlarının ardınca namaza duracaklardı.

Ahmet Turgut - Tekin Eleşi

9

"Gökten yere yağdı dane-i rahmet
Âdem'in şehrinde göründü hikmet
Bağışla günahım ey Kâni Kudret
Hasan ile Hüseyn'in aşkına!.."
-Esîrî-

Ahâli Âl-i Hüseyin'e okudukları lânetlerin ardınca dağılırken Naim, arkadaşlarının yanına gitmişti. Hepsi de aynı merakı paylaşmaktaydılar.

"Ne dedi, Ali Seccâd? Ne vakit harekete geçiyoruz?"

Doğrudan aktarabilecegi bir hüküm olmadığı için Naim önce ezilip büzülmüştü. Sonra derince bir nefes aldı.

"Onunla Yusuf Nebi üzerine konuştuk."

Sözüne devam etmesine izin vermeksizin araya girdi bir arkadaşı...

"Bizimle dalga mı geçiyorsun? Bunun için mi, gitmene izin verdik?"

"Sizlere Yusuf Nebinin kanlı gömleğini hatırlatmamı istedi."

"Nolmuş o gömleğe? Bizie ne alakası var?"

Açıkçası Naim de bilmiyordu. Emin olduğu biricik nokta bunun üzerinde durmaları gerektiğiydi. Kıssayla ilgili olarak evdeyken duyup fikrettiği kısımlardan örnekler verdiği esnada arkadaşlarından biri; "Sadede gel!" diye seslendi.

Naim daha fazla kaçamayacaktı. Suyu gözesinden hazır içmek yerine kendi avuçlarıyla pınara eğilmek zorundaydı. Temiz bir düşünüş için Rabbine niyaz ettikten sonra gözlerinin önüne İmam Seccâd'ın gül veçhini almıştı. Ondaki bir çift nur penceresini hayâl ederek gönlüne bazı kelimelerin düşeceğini umut ediyordu.

Nitekim az sonra; "Yırtılan gömlekte iffet ve edep sahibine atılan iftira vardı!" deyip ekledi: "Kanlı gömlekteyse lütfe mazhar masuma duyulan hasetlik vardı. Kabil misâli Yusuf'un kardeşleri de cana kast edecekken içlerinden biri merhamete geldi. Öldürmek yerine Onu kuyuya atmayı önerdi. Bu sayede hem cinayetin yükünden kurtulacaklar, hem de Onu gözlerinin önünden kaldırmış olacaklardı."

Naim kendi sözlerinde 'Bakmak-Gör(eme)mek' ikileminin izlerini yakalamıştı. Bunun üzerine gitmeye karar verdi.

"Hasetlik eden kardeşler, onu görmemekle yetinebileceklerine karar verince Yusuf'u kuyuya attılar. Ancak umudunu kesip Yusuf'u öldü bilmesi için babalarının bir şekilde ikna edilmesi gerekiyordu. Kardeşlerinin gömleğine öldürdükleri bir hayvanın kanını sürdüler. Ve bunu Yakub Nebiye getirdiler. Baba gömleğe baktı. Kanı gördü. Ama söylendiği üzere Yusuf'u kurdun parçaladığına inanmadı. *Dedi ki, Nefisleriniz yaptığınız bu işi size güzel göstermiş. ... Anlattıklarınıza karşı ancak Allah'tan yardım istemek gerekir.*"

"Yakub Nebi, oğullarının yalan söylediğini nasıl anlamış?"

Naim cevaba arkadaşlarını da ortak kılmak arzusundaydı. Soruyu aynen onlara iade etti.

"Doğrusu bu durum Kitapta açıkça yazmıyor. Sizce Yakub Nebi işin aslını nasıl anlamıştır?"

Soru birkaç kişinin ilgisini çekmiş olsa da hâlâ bu konuşmaların kendi meseleleriyle ilgisini kuramayan diğerleri huzursuzluklarını belli ediyorlardı.

"Bize ne bundan? Hem bahsettiğin kişi Nebi değil mi? İşin aslını Cebrail bildirmiştir Ona..."

Naim, arkadaşlarının temiz akledişine yardımcı olmak için ikinci gömlek meselesine atıf yapacaktı. Zira ilk gömlek için yer almayan ayrıntılar burada vardı. 'Yırtılan Gömlek' olayını değerlendiren biri demişti ki; "Eğer saldıran Yusuf'sa ve Züleyha ifade ettiği gibi kendisini korumaya çalışmışsa gömleğin ön taraftan yırtılmış olması gerek." Oysa görünen delil bunun zıddıydı ve tâkibat neticesinde Yusuf'un masumiyeti ortaya çıkmıştı.

"Ne var bunda? Kâh Yakub Nebiden, kâh oğlundan, gömleklerinden bahsedip kafamızı karıştırıyorsun!"

Diğerleri itirazlarına devam ederken meseleye vazedildiği üzere 'Bakmak-Görmek-Akletmek' penceresinden yaklaşan biri; "Arkadaşlar! Beni dinleyin!" diyerek atıldı.

"Yakub Nebi kanlanmış olmasına rağmen gömleğin yara almadığını fark etmiş olmalı. Kurdun dişleri Yusuf'u al kanlara boyarken gömleğin sapa sağlam kalması mümkün mü?"

Cevap hepsinin aklına yatmıştı. Her iki gömlek meselesinde de yaşananların dikkatlice incelenmesi hâlinde diller aksini iddia etse bile gerçeklerin er geç ortaya çıkacağı vaaz ediliyordu. Üstelik buradaki bakış-görüş ayrımı basîret gibi kimi insanlarda faal olan Rabbani bir lütufla ilgili değildi. Herkestekine muadil dünyevî gözler bile azıcık akledince arzın hakikatlerine ulaşabiliyordu. Yeter ki, insan fıtratı tanıyıp onu görmeyi arzu edebilsindi.

Konu usul usul kendilerine de değmeye başlamıştı. Naim; "Dostlarım!" diyerek seslendi:

"Şu an Evlâd-ı Resûl uğruna kalkışmada bulunmak akıllıca bir iş değil. Diyelim, başardık. Onları esaretten kurtardık. Sonra ne olacak? Onları nerede saklayabiliriz? Şehirden kaçsak bile iki güne kalmaz onları da, bizi de yakalarlar. Yeniden katliamlar yapması için İbn-i Ziyad'a kendi ellerimizle bahaneler mi sunacağız? Bizler; 'Âhiretimizi ille de bu şekilde kurtaracağız!' diyerek gözleri körelip herkesi ateşe atanlardan mıyız? Vallahi İmam'ın isteğine karşı durarak hem kendi başımıza, hem de onlarınkine yeni gaileler açarız. Ben derim ki; bu işten şimdilik vazgeçelim. Ve ne zaman ki, İmam bizden bir şeyler yapmamızı ister, o vakit yiğitler yiğidi Hamza gibi gözümüzü budaktan esirgemeden sancakların altını dolduralım. Canımızı Hakk yoluna feda etmekten uzak olmayalım!"

Naim'deki coşkunluk diğerlerine de sirayet etmişti. Onlar "Haklısın!" ikrarlarını aralarında paylaştıkları esnada Naim'in gönlüne bir muştu düşüverdi.

"Hiç şüphe yok ki, Allah kalplerin içindekini hakkıyla bilendir!.."

Kanlı gömleğin müsebbipleri Yusuf Nebiye hileler, fenalıklar yapmış olsalar dahi kıssanın nihayetinde affedilmişlerdi. Aradıkları muştu burada gizli olmalıydı. Bir an heyecana gelip bunu arkadaşlarıyla da paylaşmak üzereydi ki, vazgeçti. Zamansız bilgilenmenin hakikatleri örtebileceğinden çekiniyordu. Arkadaşlarına son bir kez sordu.

"Benden aksi bir söz duymadıkça herhangi bir işe kalkışmayacağınıza dair söz veriyor musunuz?"

Onaylayıcı bakışların ve bu ikrâra şâhidlik eden dillerin vazettiği güvenle rahatlamıştı gayrı. Onlardan ayrıldığında gece yarısını beklemek için evine dönmeye niyetlendi. Az sonra vazgeçti. İçi içine sığmıyordu. Âl-i Muhammed'in isteğini yerine

getirmiş olmanın kıvancı tüm varlığını kuşatmıştı. Neredeyse Kerbelâ'da İmam Hüseyin ile birlikte şehid düşen kardeşlerini kıskanmaktan bile vazgeçecekti. Nedensonra bu düşüncesini hayli iddialı bulmuştu. Kendinden şüphe duymaya başladı.

İçinde kaç farklı ses vardı?

Biri hayra, güzelliğe, iyiliğe ve doğruluğa çağırıyordu. Bu ses, Rahmânî olandı. Diğeriyse aksine davet ediyordu. Şeytanîydi. Bir de arada durup her iki tarafa birden yol vermeye çalışanlar vardı. Onları nasıl tanıyabilecekti? Farkına varamadığı o ara seslerin izinden gidip gitmemek an meselesiydi. Yine Ali Seccâd'ı hatırlamıştı. Allah ve Resûlü'nün temiz yoluna çağıran ve Onların murat ettiği ahlâkı edinmesi için kendisine yardım eden Velîsine sımsıkı tutunmaktan başka çaresi yoktu.

"Allah'ım! Ömrümün geç bir deminde gelen bu nimetini üzerimde tamamla!" diyerek dua ediyordu.

En parlak hâliyle semânın orta yerine kurulan dolunayı görene dek nehre düşen dal parçası misâli bu niyaza kapılıp gitmişti. Oysa gece yarısıydı artık. Yeniden İmam'ın yanına dönmenin vakti gelmişti. Ertelediği müstakbel sorunu hatırladı. Hemen ridasına sakladığı toprak parçasını yokladı. Ali Seccâd'ın bildirdiğince dönüş için bunu kullanacaktı. "Peki!.." ile başlayıp "Ama..." ile devam eden yığınla soru beliriverdi zihninde...

Nasıl olacaktı bu iş?

Gölgesini kimselere açık etmemek için bir kenara çekilip zihnindekilerle güreşirken aklına geldi. Yaşlı bir akrabasından işitmişti. Resûlullah hicret için Mekke'yi terk edeceği gece evini kuşatan müşriklere yerden bir avuç toprak alıp savurmuş ve bu esnada Yâsin Sûresinin dokuzuncu âyetini okuyarak silahlı nöbetçilerin arasından geçip gitmişti.

Tüylerine değin ürperdiğini hissetti. Nebevî bir mucizeye ortak olması mı teklif ediliyordu? Hem de bunca günâhına rağmen...

İçinden gelen sese uyup eve doğru ilerlemeye devam etmişti. Gördüğü ilk nöbetçiyle birlikte; "*Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla!*" avuçlarındaki toprağı askerlere doğru savurdu. Dilinde Hicret Gecesi O kutlu dudaklardan dökülen mümtaz kelimeler vardı.

"Önlerine ve arkalarına birer set çektik.
Ve böylece gözlerini perdeledik.
Artık onlar göremezler."

Evet!..

Sanki aralarından geçmiyormuşçasına askerler kendisini fark edemiyordu. Şaşkınlığı öylesine artmıştı ki, evvel ziyaretlerinde yapageldiği üzere eve girmeden önce dışarıdan seslenmeyi unutmuştu. Doğrudan doğruya odaya geçtiğinde selam vermek yerine başını çevirip dışarıdakileri işaret etti. Görmelerini istiyordu. Altmış bir yıl evvelinin mucizesi yine aynıyla vâkiydi. Oysa İmam Seccâd gayet dingin bir ifadeyle kendisini karşılayıp "Hoş geldin!" demekle yetinmişti.

Hâlâ hayretler içerisinde olan Naim usulca bir kenara oturduğunda teni yanında, aklı ise dışarıdaydı. Nebevî harikulâdeliğin tekrarına dâhil olmak karşısında ne diyebilirdi ki? Bunun için şükretmesi lazımdı.

Aynı anlarda Ali Seccâd gözlerini kapamıştı. Hicret Gecesi yaşananların şu anki tekrarından ziyâde -bire bir öncesi ve sonrasıyla- mezkûr âyetin vazettiklerinin derdindeydi. İmam kendi iç âleminde derinleştikçe ondaki fırtınalar Naim'i de çekip almıştı. Az evvel şâhid olduklarının huzurunu ve buna dair şükrü yaşayan o mutmain adam gitmiş, yerine gayet tedirgin bir Kûfeli gelmişti.

Ağlıyordu Naim...

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

Gözleri bir anda kan çanağı kesilmişti. Teninde bulabildiği azıcık mecalle Rabbinden af diliyordu.

"Acizim, yine hata ettim. Ey Rabbim!.. Seçip de metheylediğin şu Güzeller hürmetine bu kulunu bağışla!.."

Yanlışını henüz seçmekteydi. Az evvel Nebevî mucizenin tekrarına dâhil olduğu zannıyla kerâmeti kendinden bilmiş; "Ara sesler" diyerek sakındığı o tuzağa bir kez daha kapılmıştı. Üstelik bunun şaşkınlığıyla destûrsuz ve selâmsız şekilde İmam'ın huzuruna çıkmış; lütfedilen şâhidliğin neticesinde edebi bozulan kullardan biri olmuş ve bu hataları için neredeyse Rabbine şükredecekken ancak aymıştı. Yineleyerek bağışlanmasını istiyordu.

Naim'in anlık değişen hâlet-i ruhiyesine nispetle İmam karanlığa doğan bir çift kandilcesine gözlerini açıverdi. Kitaba ses veren o tertemiz dilinde az evvel tefekkür ettiği âyetler ve onlara dair şerhler vardı.

"Allah tüm ikâzlara rağmen gaflette direnen insanlar için; '*Artık onlar iman etmezler!*' buyuruyor. Ve o yüce beyânla bizleri uyarmaya devam ediyor: *Şüphesiz, onların boyunlarından çenelerine varıncaya kadar kelepçeler geçirdik. Bu yüzden gözleri kısık, başları ise kalkıktır...*"

Naim, Kurân-ı Nâtık'tan işittiği her kelimeyle birlikte nefsini tartıp acziyetini ikrar ediyordu. Çaresizliğini her derde deva olan '*eş-Şafî*'ye açtıkça tefekkürlerinde git gide derinleşecekti.

Kendisi ve arkadaşları bir araya gelip Evlâd-ı Resûl'ü esâretten kurtarmak, açıkçası onlara lütfetmek kaygısına düşmüşlerdi. Hâlbuki gün gibi ortadaydı. Onlar Rabbin muradınca ve Cedlerinin sünnetince -âyet ve bir avuç toprak vesilesiyle şu dört duvar arasından çıkıp gidebileceklerken burada kalmayı tercih ediyorlardı. Zira yardıma muhtaç olanlar onlar değil kendileriydi. Rabbin muradına tamamen teslim oldukları için az evvelki harikulâdeliği tenlerini kurtarmak uğruna değil

gafletteki birinin hikmet ve hidâyet yolunda nasiplenmesi için Allah'tan istemişlerdi.

Farkındaydı..

Esâret onları değil, onları esir addedenleri kuşatıyordu. Zincirler onların bileklerinde değil kendi gönüllerinde, kendi akıllarındaydı. Bağlı olan vicdanlarıydı, kalpleriydi. Boynundan çenesine değin kelepçelenmiş olmak, Seçkin Güzellerin karşısında eğilmeye de engeldi. Gaflette kalmak istemediğini göstermek arzusuyla hemen bükmüştü boynunu. Safını belli etmesi için yine Rabbine niyazla eğildikçe eğiliyordu. Bu esnada İmam, Kelâmullah'ın bire bir devamına ses vermekteydi.

"Önlerine ve arkalarına birer set çektik.
Ve böylece gözlerini perdeledik.
Artık onlar göremezler.
Kendilerini uyarsan da, uyarmasan da
Onlar için fark etmez. İnanmayacaklar..."

Naim secdeye kapanmıştı artık. Alnı yaratılışın harcı olan toprakla buluşmuşken sarsıla sarsıla ağlıyordu. Kitaptaki ağır ikâzların muhatapları arasında olmaktan korkuyordu. Kendisine veya amellerine güvenmeksizin sadece Rabbine dayanarak, O'nun En Sevgili Kuluyla beliren şefaate talip olmuştu. Gözlerindeki yaşlar ve boynundan süzülen soğuk terler kupkuru toprağa inen '*Ağırlık yüklü bulutlar*' mıydı; talebinde ısrarcıydı. Aradığı umut ışığı az sonra İmam'ın dilinde belirecekti.

"Sen ancak zikre uyan ve görmediği hâlde
Rahmân'dan korkan kimseyi uyarabilirsin."

Naim secdeden başını kaldırmaksızın zikretmeye başlamıştı. '*El-Mucîb*' İsm-i Şerîfi hürmetine dualara icâbet eden Rabbine

yalvarıyordu. Tevbeleri kabul edişiyle *Tevvab*'dı O. *Rahmân*'dı, *Rahîm*'di. Rahmetini aşikâr kılmak için türlü vesileler arayandı. *Rauf*'tu, *Gafur*'du. O'nun lütfuyla O'nu zikredebilirdi. Zâtını anmasına izin verdiği için yine O'na hamdediyordu.

Tüm bunları kendisine öğreten ve Allah'ın İpine tutunması için üzerinde emektar olan Zikir Ehlini de unutmamıştı. Alnını toprakla buluşturan niyazına içten içe onları da dâhil ediyordu.

"Allah'ım!..
Türlü güzelliklerle donattığın bu insanlara karşı nankörüz.
Onların Âlemlere Rahmet olan
Cedleri hürmetine bizi bağışla!
Ve bizleri nimetin kadrini vaktinde bilenlerden eyle!
Habibin ile kemâle eren o 'Güzel Ahlâk'tan
Şu aciz kulunu da nasiptar kıl!..
Bu ümmetin Züleyhalarına idrak ve basîret lütfet!..
İhânetler ve hilekârlıklar yapmış olsak bile
Yusuf'un kardeşleri gibi bizleri de
Hakikat karşısında secdeye varanların arasına kat!.."

Naim secde hâlinde niyazdayken İmam, Yasin Sûresindeki mezkûr âyetin bire bir devamına ses veriyordu.

"İşte onu, af ve çok şerefli bir mükâfatla müjdele.
Evet! Ölüleri ancak Biz diriltiriz."

Naim, Kelâmullah'ın ardınca gönlünde nidâ bulan "Kum bi iznillah!" cümlesiyle bir anda tüm teninin burulduğunu hissetmişti. Altındaki toprak bile kayıp gidiyordu. Kendisi doğrulmasa sanki ruhu, teninden ayrılıp yükselecekti.

Emrin vazettiğince hemen ayağa kalkmıştı. Zangır zangır titriyordu. Boynundan sadrına süzülen terde kırk yıllık ömre bedel

tevbeler vardı. Bakışlarını vaktin Muhammedî Yusuf'una doğrulttuğunda karşısında bu kez 'Mesih Nefesli Güzel'i görmüştü.

İkrâr ediyordu!..

İsa Nebinin -Allah'ın izniyle- ölüleri dirilten nefesine nispetle Muhammedî İsa'nın soluğuyla diriltilmişti. Yokluğu ihya etmesiyle '*el-Muhyi*' olan Rabbinin rahmet hazinesinden nasiptârdı.

Ve şükür böylesi nimetler için gerekliydi.

Namazlarında alnını iki kere toprağa bırakan 'Son Nebi'nin ümmetiydi ya; müşahitlikten gelen secde tekrarıyla memurdu. Yeniden secdeye varmıştı.

Rabbinden kendisine ulaşan bilgiyle yeni baştan var edilmek; ölüyken diriltilenlerden olmak ve hilekâr-nankörken Secde Ehlinden kılınmak karşısında kalpleri evirip çeviren Rabbine hamdediyordu.

"Elhamdü'lillahi Rabb'il-Âlemîn!.."

Tekrarlanan "Allah'ın izniyle doğrul!" emrince ayağa kalkmıştı. Gözlerinin önünde yeniden Muhammedî Yusuf vardı. Eliyle oturmasını işaret etmişti. Naim ana karnındaki duruşa nispetle 'Vav' misâli iki kat hâlde çöküverdi. Nicedir kendisini her dalgada savrulan gemilere benzetmekteyken ilk kez gönlündeki sekineyle mutmaindi. O artık tufanlara karşı koyan Ehl-i Beyt gemisindeydi. İstikâmet ve varılacak sağlam limanın bilgisiyse Sefine-i Âl-i Muhammed'deydi.

İmam Ali Seccâd, dedesinin bir sözünü hatırlattı.

"Kişi dilinin altında gizlidir ve söylediklerinin esiri, kendinde sırladıklarınınsa efendisidir."

Naim mesajı almıştı. Bu gece şâhid olduğu güzellikleri ağyar ile paylaşamazdı. Arzın ve arşın işleri kendi hukuklarınca devam ettirilmeliydi. Gözleriyle bunu belli ederken hafifçe boynunu büktü.

Ali Seccâd az evvel okuduğu âyetler içerisinden tek bir noktayı şerh edecekti. Onu sordu:

"Gaflette ısrar edenlerin önlerine ve arkalarına çekilen o setler nelerdir?"

Hüseyin kızı Fatıma'ya göre öne çekilen set, gaflet ehlinin geleceği görüp kendilerine çekidüzen veremediğinin işaretiydi. Hâliyle gaflettekiler Hesap Gününü kaale alıp beklemiyorlardı. Arkalarına çekilen set ise bu insanların geçmişlerine bakıp ders çıkaramadıklarını anlatıyordu. Böylece basîretleri perdelenenler hemen yanı başlarında, kendi demlerinde yaşananlardan bile bîhaberdiler.

Hasan kızı Fatıma ise öne çekilen seddi kalbi istila eden nefsanî hevesler olarak seçmişti. Böylesi bir durum arşa bakıp nuru görmek isteyen kula mani olmaktaydı. Bundan sebep gâfiller kendi varlıklarını gerçek sayıp Hakk'a kavuşma özlemi duyamıyorlardı. Nitekim boyundan çeneye varıncaya dek kişiyi bağlayan o kelepçe; hem gözlerin bakışını kısmaktaydı, hem de esir aldığı kişileri dik başlı kılıyordu.

Arkadan çekilen sedde ise arza dönük körlük vardı. Emir ve yasaklardaki kıymeti göremeyenler sâlih amellerden de geri duruyorlardı. İlim ve amel yolu kendilerine kapananlar, zanlarının içinde yaşadıkça perde perde hakikatten uzaklaşıyorlardı. Zaten "Kâfir" kelimesi inkâr edenleri değil, gerçeği ısrarla örtenleri anlatmıyor muydu? Bu hâllerinden rahatsızlık duymayıp inatta diretenlerin uyarılıp uyarılmamaları da fark etmiyordu. Onlar asla inanmayacaklardı.

İmam Seccâd bu geceki sohbetin noktasını koyuyordu.

"Zikre uyanlar, Esmâ ile nurlananlardır. Onlar baktıkları her yerde Esmânın tecellilerini arayıp buna şâhid olmayı murad ederler. Onlar için görünen âlem ibretler ve âyetlerle doludur. Ve onlar Rahmân'ın karşısında haşyetle titrerler. Zira gördüklerinin misliyle görüldüklerini de bilip unutmazlar. Bunu akledemeyenler veya akledip de amellerine dökemeyenler çepeçevre setler ardında kalmış zavallılardır."

10

"Ben bir Yakub idim, kendi hâlinde
Mevlâmın kelâmı vardı dilimde
Kaybettim Yusuf'u Kenân ilinde
Ağla Yakub, ağla Yusuf'um, deyû
Gitti de gelmedi Ol Güzel, deyû"
-Kazancı Bedih-

Muharrem'in on yedinci gecesi de bitmek üzereydi. Muhsineler avuçlarını kerpiç duvarlara sürerek teyemmümlerini almışlar, sabah namazlarını kılıp kendi içlerine çekilmişlerdi. Bir yandan daracık pencerelerin ardından güneşin doğuşunu bekliyorlar, ötede gözyaşlarıyla özlemlerini temize çekiyorlardı. Gönlün süsü özlenenin güzelliğiyle maruf değil miydi? Tüm bakışlar 'Şehidler Seyyidi'ni arıyordu.

Zeyneb, Kerbelâ Gariplerindeki yangınların tanıklığından yorulmuşçasına bir an gözlerini kapatıverdi. Rabbinden kendilerine ulaşanları düşünüyordu. Valinin emrince tutuldukları şu mahpushane Allah'ın inâyetiyle artık Mekteb-i Yusufiyye sayılırdı. Bileklerindeki prangalara rağmen yine de Allah'ı anı-

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

yorlar, O'nun güzelliklerini birbirleriyle paylaşıp O'nunla nefes alışverişlerine devam edebiliyorlardı. Dünyayı zindan kılmaya azmedenler, âşık gönüllerde hüküm yürütebilirler miydi? Elbette ki hamd, şerden hayır doğuran Rabbin hakkıydı.

Bir dem sonra burulmuştu içi. Arşın hükmünce rahmet ararken, arza çöken Celâl de her dem yakalarındaydı. Güneşlerini Kerbelâ'nın susuz toprağına bırakalı tam bir hafta olmuştu ya; Hüseyinsiz ilk Cumayı düşünüyordu. İçindeki ses; semâya yükselen ateşin çatırtıları mıydı? "Yandım, ay kardaş! Yandım!.." diyen nidâlarla inliyordu. Gönlündeki nârı etrafındakilerden gizlemeye takâti yoktu gayrı.

Aşurâ Günü yaşananlar gözlerinin önüne geldikçe; "Rabbimden güzellikten başkasını görmedim!" demenin bahasıyla yanıyordu. Yandıkça Kardeşlerin Sultanıyla baş başa kaldıkları son demleri yaşıyordu, yeni baştan ve yinelenen acılarla...

O gün iki can, iki gönül diz dize verip birbirlerinin gözlerini içmişlerdi. Şehidin şâhide; yolcunun hancıya vedasıydı bu bakışlar...

"Sen ve yetimlerin Allah'a emânetsiniz! Rabbim yâr ve yardımcınız olsun!.."

İki çift nur huzmesi yekdiğerini sarıp sarmalamıştı o demde...

Nazarlar artık kelimelere minnet etmeksizin muratlarını birbirlerinin gönüllerine indirmişti. İmam'ın Vâristen son dileğiydi. Verilenlerin kendi demini bulmasına değin Seyyide, bir damla bile gözyaşı dökemeyecekti. 'Yetim ve Ümmi Nebi'nin yetimlerine anne olmak kolay mıydı? Tüm kâinat ağlasa da Zeynep ağlayamazdı, ağlamamalıydı.

O âni yeniden yaşadıkça yüzü gül gibi kızarmıştı. Gidenleri uğurlamak mı çetindi, yoksa onların yasını bile tutamamak mı?

Yusuf'u saklayan kuyuları doldurana değin ağlayabilse tüm dertlerinden arınacaktı sanki. Beş Güzelin reyhan kokusunu

kendinde birleyen kardeşinin kanlı gömleğine sarılıverdi. Onu öpe koklaya; "Yandım ay Kardaş, canımın yarısı!.." diyordu.

Bir çift bal rengi göz cuşa gelmişti. Bu feryadı duymak için bir dem gönlü yanmış olmak yeterliydi.

"Aaah kardaş!
Babam Oğlu!
Bulutlar katına yükselemez, sular senden inerdi.
Şimdi gözlerimdeki bir damla yaşa hasretim.
Ay kardaş!
Anam Oğlu!
Ciğerlerim püryan oldu.
İşte, bak!
Kevser'in değirmeninde öğütülür tenim;
Tandırlarda tüten, bacının yüreği...
Yanıp piştiğimin kokusu ulaşmaz mı sana?
Sen de bilirsin!
Âhıma dil verip ağlasam,
Gökten yağmur misâli yıldız indirirm.
Karanlıkların bile rengi boğulur bende.
Neredesin gözümün ışığı, nerede?
Aaah kardaş!
Dedem Oğlu!
Düldül'den inip Burak'a binen değil misin?
Bilsem ki, sen ölüsün;
Vallahi düşmem derdine.
Neredesin gözlerin nur vesilesi
Nerede?.."

Zeyneb'deki gönül yangınlarına ortak çıkan ilkin Rukayye olmuştu. Uyanır uyanmaz halasının yanına koşturdu. Sarılıp reyhanını kokluyordu.

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

"Aaah balam, Hüseyin'imin yetimi!.."

Seyyide öpe koklaya dizine oturtmuştu onu. Yavrucağız dün gece kulak misafiri olduğu rüya mesellerine nispet bu kez babasını görebileceğini ummuşken yine suküt-ü hayâldeydi. Dudaklarını büzerek derdini açık etti.

"Can hala!.. Neden onu göremiyorum? Babam küsmüş mü bana?"

Konuşamıyordu Beyânın Kızı. Suskunluğu ona mıydı, kendi özlemlerine mi?..

Biliyordu; demini beklemek gerekti. Zamanın ve mekânın Yaratıcısı, lütfettiği nimetlerin vaktini de belirleyendi. Vuslat gününün gelmesini kolaylaştırmak için kullarına sabrı öğreten de O'ydu.

Rukayye'nin saçlarını okşarken Ali Seccâd'ın kendilerini izlediğini fark etmişti. İmam kâh zangır zangır titriyor, kâh; "Bir de beni dinle!.." dercesine gözlerini halasının gözlerine akıtıyordu. Güneşi ararken yine Ay ve Dünya misâli birbirleriyleydiler. Arşın diliyle kelimelere minnet etmeksizin konuşuyorlardı.

"Ey güzelliğine Yusufların kurban olduğu Ceddimin,
Sırlarla donanmış çilekeş Kızı!
Her dem görülen kimin rüyası?
Ölenler kim, kalanlar kim?
Ha bire birilerinin öldüğü
Ve onlara ağıtların yakıldığı bu dünya mı gerçek?
Yoksa ölümün öldüğü belde mi?
Olan bitene Yakub Nebinin olduğu yerden bakınca
Yaşananları tâbir edeni bulmak kolay.
O; '*Sakın bu rüyanı kardeşlerine anlatma*!' demişti.
Yine de oğlu gibi kendisi de
Rabbin muradına teslim oldu,
Musalladaki ölü misâli..."

Ahmet Turgut Aktaş Arşivi

Bu kez konuşan Seyyide'nin bal rengi gözleriydi.

"Uyuduğunu unutan insan, uyandırılmayı umar mı?
Başkalarının düşünde cesede bürünen 'Ben'ini
Akşam yastığa bırakıp sabah yeniden bulduğunu sananlar
Yusuf'un kuyusundan nasıl çıkacaklar?
Bizâtihi kendilerini rüya bilmeyenler, uyandıklarında;
'Rabbim! Beni hayra ve güzelliğe yor!' diyebilirler mi?"

Dem Ali Seccâd'ındı yeniden. Bakışlarında 'Mesih Nefesli Güzel'in izi vardı.

"Sedefler uykuya yattıklarında
Kendilerini inci olarak görürler.
En güzel rüya olabilmek için,
İncilerden İnci,
Güzellerden Güzel olabilmek için uyanmak gerek.
Bilirim!
Her görenin üzerinde bir gören var..."

Ay ve Dünya birbirlerinde deveran hâlindeyken dışarıdan gürültüler gelmeye başlamıştı. Bağırış çağırışların ardınca birkaç asker paldır küldür odaya daldılar. "Kalkın!.." diyorlardı. Azıcık beklemeye bile tahammülleri yokmuşçasına itiş kakışlarla çoluk çocuk herkesi ayaklandırmışlardı. Telâşenin sebebi az sonra belli oldu.

"Vali geliyor! Süfyânî Ziyad'ın Oğluna yer açın!"

Muhsineler şaşırmışlardı. Günün bu ilk saatlerinde apar topar yapılan ziyaret hayra alâmet olamazdı.

İbn-i Ziyad içeri girdiğinde birileri koşturup ipek bezli kuş tüyü bir minder getirmişti. Vali muhataplarını tartan derin bakışlarla evvelki küstâh ve kibirli duruşunu aynıyla yineledi.

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

"Size iyi bakıyorlar burada."

İmam dâhil hücre ehlinden çıt çıkmayınca devamı etti sözlerine...

"Hâlbuki dışarıdakiler sizin için çok üzülmekteler. Sanki Kerbelâ'daki âsi cesetler gibi güneşin altında mı bekliyorsunuz? Gölgedesiniz maşallah!"

Muhsineler birbirlerinin gözlerini takip ederek suskunluklarını yine bozmamışlardı. İlk karşılaşmalarında sözle yürüyen mübareze bu kez sessizlik üzerinden yaşanacaktı.

İbn-i Ziyad tek tek herkesi süzdükten sonra; "Sizi neyin beklediğini düşünüyorsunuz?" diye seslendi. Cevabı yine kendisi veriyordu.

"Bana sorarsanız önünüzde iki seçenek var: Ya Muaviye oğlu Yezid'e biat edersiniz; ya da Allah şu gününüzü aratmasın size..."

Seyyide, tercihlerinin İnsan Süresinde vazedilen emir olduğunu hatırlattı.

"*Rabbinin hükmünü sabırla bekle! Onlardan hiçbir günahkâra veya nankköre boyun eğme!..*"

"Yani, Allah şu günlerimizi bize aratsın, diyorsunuz. Öyle mi?"

Seyyide, valinin çıkışına aldırmaksızın mezkûr âyetlerin devamını dillendirdi.

"*... Şu nankör adamlar hemen şimdi ve burada olanı seviyorlar da, hesapların sorulacağı pek çetin bir günü düşünmeyi erteliyorlar.*"

İbn-i Ziyad o âna değin müstehzi gülüşlerin ardına sakladığı hiddetini usul usul açığa çıkarıyordu.

"Anladım. Siz burayı çok sevmişsiniz. Ama adamınız o kanaatte değil."

Bu esnada iki asker baştan ayağa kan revan olan birini getirip orta yere atmışlardı. Doğrulmaya çalıştıkça tekmeler ve to-

katlarla onu yeniden yere seriyorlardı. Adamcağız uğraşmaktan vazgeçip alnını toprağa bıraktığında dün gece olduğunca secdedeydi yine.

Evet, Naim'di o. Bu kez abdestini kanla almıştı.

Seçebilenler farkındaydılar. Kerbelâ Ehlini esaretten kurtarmak hususunda birbirlerini harâretlendiren Kûfelilerin arasında en başından beri İbn-i Ziyad'ın da bir adamı vardı. Vali kendi kontrolünde başlatılacak kıyam sayesinde hem Kûfelilerin tüm umutlarını bitirmek, hem de çıkan kargaşada Ali Seccâd'ı öldürtmek istemişti. İmam'ın ikâzı ve Naim'in uğraşları neticesinde bu tuzak boşa çıkınca yeni plan devreye sokulmuştu. İbn-i Ziyad, muhbirinden kıyam için adı geçen herkesi öğrenip tek tek gece yarısı evlerinden toplatmıştı.

Vali kâh Naim'i, kâh Ali Seccâd'ı izleyerek; "Onun kaderi senin ellerinde!" deyiverdi: "Ya adamın için benden af dilersin, ben de büyüklük gösterip onu affederim ya da... Her neyse öğlene kadar vaktin var. Gerisini namazda konuşuruz."

Nitekim güneş tepeye ulaştığında askerler yeniden gelip Âl-i Hüseyin'i şehir meydanına götüreceklerdi. İki yaşındaki bala dâhil çilenin tüm yoldaşlarını ellerinden ve ayaklarından birbirlerine zincirlenmiş hâlde cadde cadde gezdirten vali, gücünü bir kez daha göstermenin hazzını yaşıyordu. Üstelik Ali Seccâd'ın Naim hakkında vereceği menfi yahut müspet herhangi bir karar neticesinde İmam'ın gönüllerdeki itibarının kırılacağı umudundaydı.

Seccâd ve Muhsineler nihayet cami avlusundan içeri girdiklerinde karşılarındaki bir düzine darağacında naaşlar salınmaktaydı. Boşta bekletilen yegâne yağlı urganın altına Naim getirilmişti. Kollarından sıkıca tutan iki asker onu bir tabürenin üzerine çıkarıp ilmiği boğazından geçirdiğinde artık İmam'ın kararını bildirmesi bekleniyordu.

İbn-i Ziyad zümrütler bezeli atının üzerinden Ali Seccâd'a seslendi.

"Sen de baban gibi insanların arasına nifak soktun. Eğer Muaviye oğlu Yezid'e biat etmiş olsaydın, sana umut bağlayıp isyan etmeyi düşünen kişiler çıkmayacaktı. Bak! Şu ipteki adamın bir oğlu, dört de kızı var. Kulaklarını açmışlar, seni bekliyorlar."

Askerler bu esnada Naim'in yanına evlâtlarını getirmişlerdi. Henüz yürüme yaşında olan bala, Ali Seccâd'ın oğlu Muhammed Bâkır'la akrandı. Ortancalar İmam'ın yeğenleri Hacer ve Hamza'nın emsâliydiler. Büyükler ise kız kardeşleri Rukayye ve Fatıma'yla yaşıtlardı. Beşi birden yaşananlara anlam veremez bir şekilde korku dolu gözlerle İmam'ı izliyorlardı.

Vali beriden seslendi.

"Ey Hüseyin'in Oğlu! Haydi, en azından şu çocuklara kanıtlasana! Senin Ceddin, Âlemlere Rahmet değil miydi? Eğer iddia ettiğiniz gibi O Nebiye lâyık torunlar iseniz adamına şefaat et!.. 'Lütfen onu bağışla, bizler hata ettik. Yezid'e biat edeceğiz!..' dersen, şu beş çocuk yetim kalmaktan kurtulacaklar..."

Seccâd farkındaydı. Vali, selefleriyle aynı derse çalışmıştı. Aslan ava çıkarsa kan dökmekle, ava çıkmazsa miskinlikle suçlanacaktı. Bu esnada kırk elli adım mesafeden Naim'i izliyordu. Birbirlerinin nefeslerini alıp veriyorlarmışçasına yüz yüzeydiler sanki.

Evet!..

Muhammedî Yusuf'la, nihayetinde Rabbin muradına teslim olabilmiş Züleyha, birbirlerine *'İki yay kadar hatta daha da yakın'* idiler.

Yekdiğerine uzanan bakışların beyânıydı.

"Ey şanı yüce Güzel!
Ceddinin reyhan kokusu!..
Kerbelâ'daki o Âzim Günde nefsine zulmedip
Hüseynî olamayan bana yeniden

Sadâkat imkânı sunan Rabbime hamdolsun!
Dün Naim yoktu, bugün seninle var.
Ve yarın Ceddinin huzuruna çıkacak.
Diyecek ki;
'Ey Âlemlere Rahmet olarak gelen!
Oğlun Ali Seccâd, bana özgürlüğümü sundu.
Bana lütfedilen bu nimeti
Rabbim evlâtlarıma da nasip etsin!.."

Naim'den İmam'a akan o sessiz bakış, beş çocuğun "Baba! Baba!.." diyen çığlıklarıyla kesilmişti. İmam da Naim gibi boy boy sıralanmış yavrucağızları izliyordu. Her ikisinin de titremişti içleri...

Bir an sonra yeniden İmam'ın gözlerini içmeye başlayan Naim, kendi sükûnetince derdini anlatmaktaydı. Söze minnet etmeyen kelimeler bu kez Bakara Sûresindendi.

"Sana yetimler hakkında soruyorlar. De ki;
'Daha hayırlı olan onların ıslâhını gözetmektir...
Allah fesatçılık yapanı ıslâh edenden ayırmasını bilir.
Ve Allah dileseydi sizi zora koşardı.
Hâlbuki Allah her işinde mükemmeldir.
Tam hüküm ve hikmet sahibidir.'"

Gayrı Naim'in arzuhâli tamamdı. İmam Seccâd'ın dilinden zâlime minnet eden sözler duymaktansa ayaklarının altındaki tabureyi kendi kendine ittiriverdi. Kuyulardan Mısır saraylarına uzanırken ciğerlerinde hapsolan solukta 'Mesih Nefesli Güzel'in kokusu vardı.

"Kâlu inna lillahi ve inna ileyhi râciun!..
Allah'tan geldik ve yine O'na dönücüleriz."

İşin bu şekilde neticeleneceğini ummayan İbn-i Ziyad ilk ânın şaşkınlığını üzerinden atar atmaz ahâliyi takibe başlamıştı. Birilerinin galeyana gelmesinden çekiniyordu. Hemen cesetlerin kaldırılmasını emrederken durup ezâna kulak verdi. Atından inip mescide doğru ilerlediği esnada lütf-i şahânesini gösterircesine Ali Seccâd'a seslendi.

"İstersen Cuma namazını benimle kılabilirsin!"

İmam, valiye yanıt vermeksizin askerlerin yanına gitmişti. Şu an bulunmayı en çok istediği yer Mekteb-i Yusufiyye'ydi. Nitekim hücrelerine döndüklerinde Naim için gıyaben de olsa cenaze namazı kılacaktı.

Kûfe'nin nâdimi vaktin En Güzellerinin şâhidliğiyle Kerbelâ'da ölümü öldürenlerin beldesindeydi gayrı.

Ahmet Turgut - Akın Efsi

11

"Hasan hulk-ı ...ndır, perdeyi açar.
Sıdk ile sevenler ...zıl kan saçar
Bir damla yaş dökm... kurbana geçer
Gelin ah edelim ...nam aşkına"
-Derviş Ali-

İkindiye doğru hücre dışından gelen sesler Muhsineleri yeniden heyecanlandırmıştı. Hâlbuki paldır küldür askerlerin dalmasını beklerken odaya otuzlu yaşlarda bir kadın girecekti. Elinde iaşe sepeti tutuyordu. Solgun bir yüzü vardı. Sanki konuşmak istiyor ama bir şeylerden çekiniyordu. Seyyide rahatlaması için; "İstersen şuraya oturabilirsin!" dediğinde kadıncağız koşup sarılıverdi. Bir dem sonra beri çekilip; "Beni tanıdınız mı?" diye sordu.

Zeyneb çıkartamamıştı. Vaktiyle Kûfe'de Kurân dersleri verdiği kadınlardan birisi olabilir miydi? Ziyaretçi kendisini tanıtırken başını önüne eğip yüzünü yere bıraktı.

"On yaşında bir kızken babanız beni yolda ağlarken bulmuştu. Sahibem eziyet ettiği için konaktan kaçtığımı söylemiş-

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

tim. Sonra Emir'el-Müminin, sahibeme bedelimi ödeyip beni azâd etti. Benim gibi sahipsiz kızlara tahsis edilen konaklara yerleştirilmezden evvel birkaç gün sizin evinizde kalmıştım."

Zeyneb söylenenleri hayâl meyâl hatırlıyordu. Kadının adı Mariye olmalıydı. Lâkin mahcup duruşuna mânâ verememişti. Sebebini az sonra anladı.

"Babanız şehid edildikten sonra kimsesiz kaldım. İki yıla yakın açlığı, yokluğu tattım. Bir gün Süfyanî Ziyad'ın bir adamı geldi. Valinin beni görüp beğendiğini ve nikâhına almak istediğini söyledi. Çaresizdim, kabul ettim. Ondan üç kızım oldu. O ölünce şimdi oğlu Ubeydullah'ın konağındayım. Kardeşlerinin annesi olduğum için kendisiyle birlikte yaşamamı şart koştu."

Seyyide böylesi insanlarla evlenmenin veya onlarla bir aradalığın utanç vesilesi olması karşısında önce sessiz kalmıştı. Ardından "Üzülme!" deyiverdi.

"Ne ölen kocanın, ne de onun oğlunun günahlarına ortaksın. Herkes kendi yükünden sorumlu..."

Mariye bir parça rahatlamıştı. Onları dinlemekte olan Ümmü Gülsüm araya girdi.

"Senin bize iaşe getirdiğini vali biliyor mu? Sonra başına dert olmasın!"

Mariye ürkek tınılar eşliğinde; "Öğrenir!" demişti. Kapıdaki askerler belki de çoktan haber uçurmuşlardı. Bu esnada Seyyide, yeğeni Rukayye'nin elde kalan yegâne küpesini Mariye'ye uzattı. Getirdiği iaşelerin bedeliydi.

Mariye, "Olanları duydunuz mu?" diye sorduğunda Muhsineler yeniden heyecanlanmışlardı. Naim için birileri bir şeyler yapmış olabilir miydi?

"Cuma namazında İbn-i Ziyad minberden sizlere lânetler ederken yaşlılardan biri karşı çıkmış. Askerler onu alıkoymaya çalışınca ortalık karışmış. Akrabaları adamı oradan güç bela kaçırmışlar. Sonra adamın oğulları tutuklanmış. Onlar da ci-

varda yaşayan kendi kabilelerinden yardım istemişler. Yüzlerce asker, bir o kadar da Bedevi konağın önünde birbirlerine girdiler. Şu an aklı olan herkes evlerine kapanmış durumda. Akşama neler olacak şehirde, Allah bilir. Herkesin dilinde ayrı ayrı hikâyeler var..."

Mariye sözüne devam edecekken Seyyide araya girdi.

"Allah hayırlara tebdil etsin!"

Akabinde kapıya doğru bakarak; "Sen artık git! Bizim için valiyle kötü olma!" diye ekledi.

Mariye ziyarete geldiği andaki gibi mahcuplaşmıştı. Çıkarken bir istekleri olup olmadığını sordu. Çocuklar için bal ve meyve getirebilirdi. Uzun zamandır yıkanamadıklarını da hissetmişti. Zeyneb her iki teklif için de teşekkür edip geri çevirdiğinde Mariye farkındaydı. Hem orada daha fazla durması istenmemiş, hem de mutad dışı ikramlar reddedilmişti. Sessizce kapıyı çekip çıkıverdi.

Tüm Muhsinelerin zihninde benzer şüpheler vardı. Bu kadına ne kadar güvenebilirlerdi? Bugün alenen belli olmuştu. İbn-i Ziyad bir şekilde Ali Seccâd'ı ortadan kaldırmanın hesabındaydı. Göstermelik bir kıyamı bahane edip İmam'ı kim vurduya getirmek isteyen bir akıl, pekâlâ onu zehirleyebilirdi de...

Nitekim bugüne değin iaşelerini Naim temin etmişti. Ona olan güvenlerinde haklı çıkabilmişlerdi. Ama Mariye?..

Onun valiyle bir plan dâhilinde çalışıp çalışmadığından emin değillerdi. Bir yüzü arza dönük olan Âdemoğlu, tedbiri elden bırakabilir miydi? Habibullah'ın pak sünnetince öngörülebilir tehlikelere karşı önlemlerini almakla yükümlüydüler.

Seyyide bu konu hakkında mı konuşmak arzusundaydı; yoksa hem arzın, hem de arşın işlerine miydi sözleri? Kıssa-ı Yusuf'un sonlarında yer alan bir ikâzı hatırlattı.

"Göklerde ve yerde nice âyetler, işaretler var. İnsanlar onları görmek yerine başlarını çevirip geçerler."

Ardından Kitapta birkaç yerde geçen başka bir uyarıyı yineledi.

"Onların gözleri vardır, görmezler!.."

Açılış Allah'ın İpi mesabesindeki Hablullah'tandı ya; devamı baştan ayağa O'nun esmâsıyla ahlâklanan Habibullah'tandı.

"Dedem; Müminlerin Allah'ın nuruyla gördüğünü söylemişti. O aynı zamanda; 'Allah, güzeldir; güzeli sever!' diyendir..."

Zeyneb gayrı gözlerini kapamıştı. Bu esnada Muhsine gönüllerde Seyyide'nin Aşurâ Günüyle ilgili sözleri yankılanıyordu.

"Rabbimden güzellikten başkasını görmedim!"

Mahzun tebessümlerle süslenmiş gül veçhinde inci misal parlayan gözlerini yeniden kapayıp açtıktan sonra ses verdi gönüllere...

"Basîret sahibi olanlar, O'nun nuruyla görüp akledenlerdir. Gözlerinin ulaştığı her şeyde *Hakk*'ın tecellilerine şâhidlik ederler."

Sözün setredilen kısmını kendilerinin fikretmesi için temiz akıl sahiplerine bir bardak su üzerinden misal verecekti.

"Çöldeki insana su sadece serinlik vazeder. Oysa susuzluğa yandıklarınca suyun Sahibini de arayanlar o suda nelerin tanığı olmazlar ki?

Bardak görünen bir kaptır. Layığınca bakanlar onunla Rabbin *Zâhir* oluşunu hatırlar. Ve bilirler ki; bu şekli ortaya çıkartan hüner *el-Musavvir* İsm-i İlâhisiyle hareket etmiştir. Lâkin o mahir el şu an görünmediğinden bardağa bakan göze nispetle *Bâtın* olmaktadır.

Bu bardağın imal edilebilmesi için türlü malzemeler ve emekler bir araya getirildiğinden onun yapımında *el-Câmi* İsm-i Şerîfi tecellidedir. Bu imalatın türlü incelikleri ve onu teşkil

eden unsurların arasında bir denge bulunduğundan bu işte, *el-Âlim* ve *el-Adl* isimleri de belirgindir.

Bardak, suyu muhafaza ettiği için *el-Hafîz* isminin mazharıdır. Sakladığı nimeti muhtaç bir kula sununca *Rezzâk* olur. Barındırdığı tüm faydalar nedeniyle Rabbin *Nâfî* oluşunu hatırlatır. Kendisinden istifâde edenlerin yaşamları devam ettiği için O'nun *el-Hayy* ismiyle iş görmektedir. İçine koyulan otlar önce kurutulup ardından kaynatıldığı için *el-Mümît* ismi de işin içindedir. Bardak kırılınca, malumdur, can yakar. Bu hâliyle *Kahhar*'dır o...

Bardak bile idraki olana birçok haberler verir ya; bu durum Rabbin *el-Habîr* ismine delildir. Bir metadan bunca hikmet südûr edebiliyorsa bu, onu yaratanın *Hakîm* oluşuna âyet değil midir? Birkaç yudumluk su, bardak hükmündeki alelâde görüntüsünün altında nice esmânın tecellilerini barındırıyorsa görenler için bu durum, O'nun *el-Settâr* ismine mazhariyetinin işaretidir.

Ey kuzucuklarım! Dedemin Oğulları, Kızları ve Gelinleri!..

Rabbini adıyla aklettikçe sizlere lütfedilenleri tek tek seçmeye başlarsınız. Bilirsiniz ki, bu bardak onu var edenin muradıyla kendisine bakanlara *Latîf* olmakta. Hiç beklemediğiniz bir yerde size bunca ilim verilebiliyorsa Rabbin *Rahmân*, *Rahîm* ve *Vehhâb* oluşunu yeni baştan ikrar etmemiz gerek.

Evet! Allah gören kuluna nice deliller sunmuştur. Yeter ki, âyetlere bakıp geçenlerden olmayın!"

Sözün vazettiği hikmetler kulaklarından gönüllerine inenler seçmeye başlamışlardı. Rabbin Güzel İsimlerindeki tecellilere açılan Zeyneb; O'nun *Murid* isminin gereğince ne isteyeceğini biliyordu. İsm-i *Kâil* ile söylüyor, herkesten daha kudretli oluşunu *El-Kadîr* sayesinde herkese hissettiriyordu. Rabbin *Mukit* oluşuyla yakınlarını besliyor, *Muksit* İsm-i Şerîfince adâlete sarılıyordu. *Mufassil* ile neyin nereye ait olduğunun tafsilatını

yapıyor, mânâları mutlak hakikatte buluştururken de O'nun *El-Câmi* ismine sığınıyordu.

İkrâr ediyorlardı!..

Hakk'ı gören halkın ahlâkında olamazdı. Güzeli ancak güzel bakıp güzel düşünen müşahede edebilirdi. Allah'ın nuruyla bakan kul, yüzünü her nereye dönse şâhiddi ki, Allah'ın kuluna yol gösteren bir veçhi oradadır.

Safiye bir noktayı daha seçmişti. Baba-bir ablası gördüğü her şeyle konuşuyordu âdeta...

Kendisine ilim ve hikmet bahşedilen Süleyman Nebinin kuşların dilince konuşması da böylesi bir hâl miydi? Her olay ve sözü, mutlak olan yegâne varlığın işareti saydıkça tüm hayat onun için ibretler manzumesi oluyordu. Davut Nebinin sesiyle Rabbini andıkça zikrine tüm kâinatı da ortak kılmaktaydı. Öyle ki, artık Seyyide için vesilelerin aracılığı kesilmiş, *Hakk'ı* müşahede etmekten gayrı muallim kalmamıştı.

Evet!..

'Muallimsiz Âlim'di o...

Hasan kızı Fatıma'nın da benzer tefekkürleri vardı. Bir bardak suda âlemlerin hakikatlerini seyran edebilen göz; önlerine konan bala zehir karılıp karılmadığını da görebilirdi elbette. Öyleyse babası imam Mücteba nasıl şehid edilmişti? Kendisine sunulan zehri seçebilen basîretin sahibi tedbir mecburiyetinden azâde miydi?

Doğru soru ilmin yarısıydı ya; Seyyide'nin bakışları Fatımatü'l-Kübra'nın üzerindeydi. Az evvel inci misal parlayan gözleri şimdi mercan kızılına dönmüştü. "Ah!" çekiyordu derinden...

Göz göre göre mukaddere yürümek, şuursuzca kadere uzanmaktan mısliyle çetindi. Yakub Nebinin gözlerine boşuna mı aklar inmişti? Rüyasını anlatan Oğluna; "*Bunu kardeşlerine söyleme!*" diyen Baba, mukadderin ilmiyle Ciğerpâresini uyarmıştı sadece. Yusuf'un kardeşleri yanına geldiğinde; "*Onu*

götürmeniz beni endişelendiriyor. Siz ihmal edersiniz de, sonunda Onu kurt kapar diye korkuyorum!.." diyen Nebi, henüz meydana gelmemiş bir fiilin kendisine iletilecek olan yalanını bile peşinen muhataplarına bildirmemiş miydi?

Yusuf'un ana-baba bir kardeşi olan Bünyamin'i de götürmek istediklerinde; "*Vaktiyle size güvendiğim gibi mi güveneceğim?*" diyen Babanın tahammülü de ortadaydı. Nitekim Bünyamin, kardeşleriyle beraber gittiği Mısır'da alıkonulmazdan evvel Yakub Nebi bunu da oğullarına haber vermişti.

Peki, basîret sahibinin evvelce gördüğü hakikatleri sonradan aynıyla yaşarkenki hâli nasıldı? Kitap, Yakub Nebinin çektiği ıstırapların şâhidiydi.

"*İçine kapandı ve 'Ey gam, ey Yusuf'a dair tasam!' diye inledi. Ve tüm derdini içine gömdü, kederden gözlerine aklar indi... Dedi ki; 'Ben derdimi ve hüznümü sadece Allah'a havale ederim. Üstelik Allah sayesinde sizin bilmediklerinizi de biliyorum... Şüphesiz; Allah'ın kuşatıcı ve kurtarıcı rahmetinden sadece gerçeği ısrarla örtenler umut keserler.*'"

İncinin Fatıması anlamıştı. Evvelinden görmek, teslim olmanın önünde engel değildi. Hatta basîret, kandile konan yağ misâliydi. Onun yakınlardakini yakıp uzaklardakine nur ulaştırması için bir vasıtaydı sadece. Emanetçisine celâl, muhataplarına rahmet olan bir vasıta...

Babasının zehirletilmesiyle ilgili olarak başlayan tefekkürün sonunda Mekke'nin fethedildiği gün yaşananlara uzanmıştı. O gün Yezid'in babası ve dedesi de dâhil tüm düşmanlarını esir eden Habibullah; gördüğü mukaddere rağmen ne demişti? "Benim durumumla sizinki Yusuf'la kardeşleri gibidir. Onun dediği gibi ben de diyorum ki; '*Bugün sizi kınayıp ayıplamak yok!*' Gidin! Artık serbestsiniz..."

12

"Ceddi Peygamber, pederi Haydar
Fatıma'dan izhar İmam Hüseyin
Şüheda başı, akıtan yaşı
Hasan kardaşı İmam Hüseyin"
-Fedâyî Baba-

Mariye son gelişmelerden haberler getirmişti yine. Rukayye laşeleri paylaştırırken diğer Muhsineler de Mariye'yi dinliyorlardı. Anlatılanlara göre cuma namazında patlak veren olaylar ev ev, sokak sokak yayılmaktaydı. Dün geceyi tedirgin geçiren Kûfe, günün ilk ışıklarıyla birlikte yeniden karışmıştı. Şehrin tamamı ateşe verilmek için sadece bir çıra bekliyordu. Diken üstünde hareket eden valinin tek umuduysa şu an öfkelerini açık eden herkesin bir şekilde Hüseyin ve yârenlerinin katline ortak olmasıydı. Halkın arasına saldığı muhbirler, Âl-i Hüseyin'in kanını her kim talep etse, onlardan olan kâtilleri hatırlatarak muhaliflerin gayretlerini kırıyordu. Bu yüzden ahâlinin bir kısmı valiyi suçlamayı bırakıp kendilerinin diğer hemşerilerinden daha masum olduğunu ispat etme yarışına düşmüştü.

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

Dinlediği her kelimeyle birlikte iyice emin olmaktaydı Zeyneb. Anlatılanlar tam da zâlimin ahlâkıydı. Vaktiyle Ebu Cehiller de benzer şekilde Resûlullah'ı katletmeyi denemişler, her aileden tetikçiler seçerek suça tüm Mekke'yi ortak kılmak istemişlerdi.

Ahâlinin itaatini sağlayamayan zâlimlerin durumu da açıktı. Onlar kendilerine karşı çıkanları aralarında bölmekle maruftular. Nitekim Kasas Sûresindeki beyânda oğulların kesilmesi, kızlarınsa güçsüz düşürülerek esir edilmesi anlatılmazdan evvel devrin baş zâliminden nasıl bahsedilmekteydi?

"Firavun yeryüzünde büyüklük tasladı. Kendisini en yüce ilan etti ve halkı fırkalara ayırdı..."

Seyyide meselenin diğer yönüne de vakıftı. İşitip iman etmişti ki, Allah tuzak kuranların en hayırlısıydı. Onca planlamalarına rağmen hırsına mağlup olup ahâliyi gereksiz yere gerdiği için İbn-i Ziyad'ın zihni rahat değildi. Bu esnada Mariye konakta şâhid olduğu bir durumu aktarıyordu.

Vali, Kerbelâ'da Yezid adına komutanlık yapan İbn-i Saad'ı yanına çağırıp ona verdiği ve üzerinde hem Yezid'in, hem de kendisinin mühürleri bulunan İmam Hüseyin'in katline dair fermanı iade etmesini istemişti. Oysa komutan değişmekte olan durumdan tedirgindi. Kendisini garantiye almak için; "Eğer bana bir şey olursa o ferman Kâbe'de tüm ahâliye okunacak. Ulaklar şu an Hicaz yolundalar." demişti.

Üvey oğlunun o anki hiddetini anlatırken Mariye her nedense sesini kısıverdi. Sanki sadece kapıdaki nöbetçilerden değil, bizzat şu hücrede tutulanların bile muhbirlik yapmasından endişe ediyordu.

"O adamı delinin tekidir. Bilse ki, tekrar Kûfelileri sindirmesine yarayacak, çoluk çocuk demeden hepinizi tek tek asar."

Seyyide ne Mariye'deki hudutsuz korku, ne de valinin yapabilecekleri hakkında yorum yapmıştı. Aradığı başka şeyler

vardı. Şehirde Dedesinin sağlık günlerine yetişen birkaç ihtiyar olmalıydı. Tüm bunlar yaşanırken onlar ne yapıyorlardı?

"Her gün heyet heyet valinin yanına geliyorlar. Ama Ziyad'ın Oğlu nasihattan anlamıyor."

Bu durum kimse için sürpriz değildi zaten. Kurân-ı Nâtık'tan öğüt alamayan biri, ashaba mı uyacaktı?

Yatsı ezanını müteakiben yeniden iaşelerle gelen Mariye yine şehrin ahvalinden söze girmişti. Dünkü cuma namazında İbn-i Ziyad'a itiraz eden kişinin ashaptan olduğunu ve akşama doğru yakalanıp iki oğluyla birlikte şehrin kapısında infaz edildiğini söylüyordu. Şehre giriş çıkışların kapatılmış olması beriden gelecek daha büyük katliamların habercisi olabilirdi.

Seyyide aksi düşüncedeydi.

"Sanmıyorum. Onun şu anki tek uğraşı Kûfe'ye dışarıdan gelebilecek insanları durdurmak. Kerbelâ'da kanımıza girmemiş olanlar, validen hesap sormak konusunda Kûfelilerden daha istekli davranabilirler."

Yorum diğerlerinin de aklına yatmıştı. Lâkin ticaret yolları üzerindeki bir şehrin uzun süre dışarıyla irtibatsız kalabilmesi mümkün görünmüyordu. Yakın zamanda valinin yeni kararlar alacağı kesindi. Nitekim Mariye de üvey oğlunun başka hesaplar kovalamış olabileceğinden bahsederken Zeyneb araya girdi. Arzın dertlerinden bu denli bahsetmek yeterliydi. Hücredekileri arşa çağırıyordu. Dem tefekkür ve zikir demiydi yine...

Kıssa-ı Yusuf boyunca 'bakmak-gör(eme)mek' üzerinden konuşmuşlar, Rabbânî bir lütuf olan basîretten bahsetmişlerdi. Tıpkı kafa gözüyle görebilmek için ışığa muhtaç olunduğu gibi basîretin ortaya çıkabilmesi için de nur lazımdı. Seyyide sözlerine bunun hakkında devam edecekti.

"Nurun kaynağı izlenemez ama biliriz ki, değdiği her şeyi görünür kılar. Bizâtihi Kitabın beyânıyla Kurân da bir nurdur. Kaynağı olan arş görünmez. Fakat vahyi inşa ettiği insana gö-

rüş kazandırır. Ve yine Kitaptan hatırlarız! *Rahmân arşa istiva buyurdu!*"

Sesine ses vermezden evvel gözlerini kısmıştı. Bal rengi bir çift nur huzmesi yeniden irileşirken muhataplarını akletmeye çağırıyordu.

"Peki, nedir bu arş, neresidir? Bilir misiniz?"

Mariye günlük kullanımdaki mânâlarına binaen "Arş" kelimesiyle gökyüzünü anlamıştı. Lâkin "Semâ" kelimesiyle aralarında farklar bulunduğunu da hissedebiliyordu. Belki âyetlerden sebep her duyduğunda "Arş" sözünde bir ilâhilik sezinlerdi. Nitekim *Rahmân*'ın arşa yerleştiği bildirilmişti. Oysa Allah için mekân izafe etmek şirkti. Üstelik Kitaptaki bazı kıssalarda Allah'ı gökyüzünde arayanların veya yıldızları, ayı, güneşi Rab edinenlerin ikâz edildikleri de vâkiydi. Habibullah'ın miracına dair anlatımlarda 'Yüce Buluşma' için "Arş-ı Âlâ" denilen bir yerden bahsedilmekteydi. Kafası karışmıştı. Sözün devamı için Seyyide'yi izlemeye başladı.

Zeyneb evvelce fikrettikleri bir âyeti hatırlatmıştı. Peşi sıra doğrudan doğruya hükmünü bildirdi.

"Araf Sûresinde buyrulmakta: *Allah'ın Rahmeti, Muhsinlere yakindir*. İşte aradığınız bu arş, Muhsin kullardaki Muhammedî Şuurdur."

Sanki kapalı bir kapının anahtarıydı; arşın ardınca gelen "şuur" kelimesi...

Mariye çat kapı gelen bu yorumu adım adım akletmeye çalışacaktı. Biliyordu. Arş ve şuurun her ikisi de aynı kökten gelmekteydi. Hatta "şiir" bile bu kelimelerle akrabaydı. Arş; yüceliği anlattığı için gökyüzüyle kinâyelendiriliyordu. Benzer şekilde merdivenlerin son basamakları için de "Arş" kelimesi kullanılmaktaydı. Hatta Seyyide'nin söz esnasında sağ elini başına yaslamış oluşundan arşın bedendeki mahallini de sezmişti. Arş, aklın Rahmânî olanla buluştuğu yer miydi?

Nasıl ki şiir, beyândaki zerâfetin ürünüyse; şuur da ilimdeki inceliği anlatıyor olmalıydı. Bu bıçak sırtı bir incelikti. Belki de Zülfikâr'ın keskin yüzünce bir incelik...

Bu esnada Seyyide sözlerine devam ediyordu.

"Şuur; basîreti açılmış insanın Rabbine bakan veçhidir. Ahlâkı Kurân olan Dedem Habibullah'ın bizlere bildirdiğine göre Cenâb-ı Allah; 'Yere göğe sığamadım ama mümin kulumun kalbine sığdım!' buyurmakta...

İnsanı yaratıp ona Kurân'ı ve beyânı öğreten ve Kitabını bizler için nur kılan ve Rahmetini Muhsin kullarına yakın kılıp arşa istiva buyuran *Rahmân*'a hamdolsun!.."

Mariye tam da bir şeylerin ucunu yakaladığını hissetmişken bahsin ilim ve akıldan, basîret ve kalbe doğru kayışıyla en başa dönmüştü yeniden. Zihninde tekrar edegeldiği yegâne söz yine Kitaptandı.

"Onların kalpleri vardır, anlamazlar, gözleri vardır, görmezler..."

Seyyide, Mariye'nin bu hâline vakıf mıydı; "Sen, Habibullah'ı göremedin, değil mi?" diye soruverdi. Ve aynıyla cevapladı:

"Evet! Onu göremedin ama Onunla indirilen Kitabı ellerinde tutmaktasın. Kurân'ın basîret oluşu vahiyle inşa edilecek insanlık için başlı başına bir rahmettir. Bu rahmet Dedemin vaktine yetişemeyen müminleri basîret gözüyle Onu görmeye ve Habibullah'ın gördüğü yerden âlemlere bakmaya davet eder. Ahâliyi Muhammedî ahlâka ve müşterek temiz akla çağırır. Böylece kendi hâlinde insanlardan bir ümmet meydana gelir; Muhammedî ümmet..."

Hüseyin kızı Fatıma, halasının sözlerinden sağlıklı ve hayırlı bir toplumun inşasında Kurân'ın ve Resûlullah'ın ehemmiyetini çekip çıkarmıştı. Amcazadesi olan Fatıma ise daha çok

"Ümmet" kelimesine dikkat kesilmişti. "Ümm" kökünden gelen bir sözcüktü; "Anne" de olduğu gibi...

İçten içe; "Ümmet, insanlığın annelik makamıdır!" diyordu. Bu makamda Haticetü'l-Kübra misâli 'Müminlerin Annesi' olanlar ve bizzat Resûlullah'ın ifadesiyle; "Babasının Annesi!" olan Fatımatü'z-Zehra vardı.

Ve elbette onların Vârisleri...

Cennet böylesi annelerin ayakları altındayken Seyyide; Rabbin *'er-Rahîm'* oluşuyla ümmetteki anneliğe dikkat çekecekti. Balaların dünyaya gelene değin saklanıp hayata hazırlandığı mahale de "Rahim" denmiyor muydu? Rahim insanın ilk kez gıdalandığı, sevgi bulduğu, kalbinin atmaya başladığı yerdi Kula hayat veren Kudret, bu işine anneleri aracı kılıyordu. Üstelik Allah, Kitapta kendisi için *'Merhamet Edenlerin En Merhametlisi'* -veya *'En Hayırlısı'*- derken Rahîm vasfını kullarıyla paylaşmaktan çekinmediğini de belli ediyordu. Hatta apaçık şekilde Habibullah'ı da "Rahîm" olarak nitelendirmekteydi.

Zeyneb, annelik ve buna dair merhameti yine arzdan alıp arşın kelimelerine bağlayacaktı.

"Kişinin Rahmete muhtaç olduğunu hissetmesi, *er-Rahîm*'in merhametini tahrik eder. Bu durum bebeler ağlamaya başlayınca annelerin göğüslerinden süt taşması gibidir. İsterseniz bunu ibadete karşılık inâyet, duaya mukabil icabet veya mirac için nüzûle de benzetebilirsiniz. Zira kul bir adım ilerlediğinde, Rabbi ona on adım gelmekte..."

Mücteba kızı Fatıma, rahmet ve süt üzerinden tefekkürdeydi bu kez. Yavru için hazmı imkânsız gıdalarla beslenen anne, yavrusunun midesini rahatlatan ve onun en kolay sindirebileceği nimet olan sütü ona sunmuyor muydu? Balanın büyümesi için gereken her şey, zahmeti anne tarafından çekilmiş o rahmetin içindeydi.

Secdeye kapanmıştı. Seçkin Güzellerin ahlâkına dâhil olmak için yalvarıyordu. Onlar beşerî aklın ve idrakin aynıyla alıp öğütemeyeceği nimetleri yavruları mesabesindeki muhataplarına süt misâli incelterek sunuyorlardı. Böylelikle sıradan bir beşerde Muhammedî Şuur doğuran anneler oluyorlardı. Her devirde birilerinin Kurân-ı Nâtık olması ve Kitabı beyân edip hikmetleri açması insanlar için ne büyük bir rahmetti.

Fatımatü'l-Kübra'nın alnı yaratıldığı toprakla buluşmuşken ondaki vecd dolu bu hâl Mariye'nin ilgisini çekmişti. Seyyide de bunun farkındaydı. O âna değin mânâları teşbih yoluyla açarken durulup tenzihe geçti. Zira Allah'ın rahmeti ile kulun merhameti arasında farklar vardı. Bunları açmaya başladı.

"Kulunki gördüğü bir olay veya elim bir durum üzerine harekete geçer. Oysa Allah henüz var olmayan bir şeye de rahmet buyurur ve onu yokluktan varlığa çıkarır. Merhamet sahiplerinin içinde merhamet duyduğuna acıyıp onu küçümseyenler olabilir. Lâkin *Rahîm* olan Allah'ın, kuluna merhamet edişi ona değer vermesinin tezâhürüdür. Yine biliriz ki, merhametini yitiren insanlığın âdil olabilmesi de mümkün değildir."

İçlerinde Mariye'nin olmasından mıdır; Seyyide, sözlerinin yanlış anlaşılmasını istemiyordu. Konuyu yeniden basîrete getirip ilâhi görüş ile ilgili hudutları hatırlatıverdi.

"Basiret gözüyle bakanlar yahut *Basîr* ismiyle ahlâk bulanlar, Allah'ın Zâtını göremezler. Onların müşâhadesi Esmânın tecellileriyle ilgilidir. Hatırlayın!.. Musa Nebi bir vakit demişti ki; *'Rabbim! Bana Kendini göster, Sana bakayım! O ise; Sen Beni göremezsin, buyurdu.'*

Unutmayın!..

Her şeyi görüp duyan, her şeyden haberdar olup bilen sadece Allah'tır. Miraçta Dedem Habibullah, Rabbine *'İki yay kadar hatta daha da yakin'* iken bile Allah'ın Zâtını değil O'nun âyetlerini gördü."

Sohbetin akışını kesen Zeyneb, Mariye'ye bakmıştı. Vakit hayli ilerlediği için evine dönmesi lazımdı. Ama kadıncağız ilk kez katıldığı Ehl-i Beyt sofrasından kalkmakta isteksizdi. Gerekliliklerin farkında olduğundan mıdır; kerhen doğrulup odadan çıkıverdi. Mariye gidince artık baş başa kalmış olmalarının verdiği cesaretle Seyyide biraz daha açık konuşmaya başladı.

"Esmâdaki tecellilerin tanığı olup *Hakk*'a şahâdet eden kul, O'nun *eş-Şehîd* ismiyle ahlâk bulunca Rabbi onun gören gözü olur. Babam İmam Ali; 'Görmediğime iman etmem!..' derdi. Ben de onun kızıyım..."

Herkes şuurundaydı!..

Basîretle bakan insan vahyin penceresinden görüyordu. Üstelik bu bakış eşyanın kabuğuna değil özüne, insanın cesedine değil ruhuna dikkat çekmekteydi. Gözler sadece fani olanlara değil bâki olana da yöneliyordu. Bu yüzden İmam Ali; "Rabbimle aramdaki tüm perdeler kalksa dahi O'na olan yakinim artmaz" demişti. "Görmediğime iman etmem!" demek, ancak böylesi bir ahlâkın ve şuurun sahiplerine yakışabilirdi.

Rahmet yakın oluştaydı. Her dem O'nu görüp, O'nu anıp, O'nsuz işe girişmemekti. *'Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla'* başlayan her oluş, Muhammedî Şuurla kendi şâhidliğini tamamlıyordu.

Artık herkes kendi kabuğuna çekilmişti. O gün tefekkür edilen Esmâları kendi hâllerince dillerine ve gönüllerine alıp Âlemlerin Rabbine yöneliyorlardı. Rukayye ise halasına sokulup kendisi için dua etmesini isteyecekti.

"Can hala! Rabbim *Basîr* oluşu hürmetine bu gece bana babamı gösterir mi?"

"Sen duana devam et yavrum. O dilediğine dilediğini gösterendir."

Rukayye yine umutla gözlerini kapayıvermişti. Saatler sonra yeniden gözlerini açtığında Muhsineler sabah namaz-

larını kılıyorlardı. Tespihatın ardınca hemen halasının yanına geldiğinde dudaklarını büzüşü arzuladığına kavuşamadığının habercisiydi. Seyyide sarılıp onu dizine oturtmuştu. Yeğeninin saçlarını tararken Kıssaların En Güzeline atfen 'Koku'dan bahis açacaktı.

"Yusuf Nebi, kardeşlerine kendisini tanıttıktan sonra hasretten gözlerine aklar düşmüş olan Babasına kendi gömleğini gönderdi. Ulaklar henüz Yakub Nebinin huzuruna varmamışlarken Nebi, Oğlunun kokusunu alıverdi. Ve anladı ki kavuşmaları pek yakın. Nitekim ulaklar geldiğinde Oğlunun gömleğini gözlerine sürdü ve derhal ışığa kavuştu."

Rukayye kendisini bırakmaması için halasına yalvarırken "Babam da, sen de; Ceddim gibi reyhan kokuyorsunuz!" dediğini hatırlamıştı. Bu esnada diğerleri de artık sohbete ortaktılar. Anladıkları kadarıyla özlem veya başka bir hâl nedeniyle basîret kapanınca kalbî bir sezgi olarak koku vardı. Üstelik basîreti bile tekrar açabilen bir sezgi...

Hasan kızı Fatıma ise gömleği getiren ulakları düşünmüştü. Kıssanın baş tarafında bakar körlerden bahsedildiği şekilde bu insanlar da taşıdıkları kokunun farkında değillerdi. Ama Aşk Ehli olan Yakub Nebi henüz gömlek kendisine kavuşmamışken kokusunu alabilmişti.

İyi kötü seçebildiğine göre bu durum güzelliğin emânetini taşıyanların ahlâkına dair bir ikâz içeriyordu. Züleyha'nın şursuz hâlindeki gibi tek dertleri Âl-i Muhammed'in güzelliğini başkalarına ispat etmek olanlar veya Muhammedî Yusuflar adına kaygılandıklarını düşünenler Aşk Ehli olamadıkça taşıdıkları emânetten bîhaberdiler. Belki dillerinde Ehl-i Beyt'in sözleri vardı. Ama güzelliğin aynası olamadıkları için oynanan oyunların ve atılan iftiraların delili olan gömleğin hakikatine varamıyorlardı. Lâkin bu bile güzelliğe tümden bigâne kalmak-

tan evlâydı. Zira emânetin Aşk Ehliyle buluşturulmasında Allah onları aracılıkla mükâfatlandırıyordu.

Gün henüz ışırken Mariye yeniden gelmişti. Bu kez yanında birkaç da asker vardı.

"İbn-i Ziyad sizi bekliyor!" derken yüzü al al olan kadıncağız utana sıkıla acele etmelerini istemişti. Hep birlikte konağa ulaştıklarında Mariye onları kabul salonuna aldı. İçeride bir düzineye yakın ihtiyar vardı. Birkaçı Resûlullah'ın sağlık günlerine de yetişmiş olan bu insanlar Âl-i Hüseyin'i görür görmez ayağa kalktılar. Mariye'dekinin misliyle onlar da mahcup duruyorlardı. Birkaç kez konuşmayı denemişler ama içlerindeki fırtınalara tercümanlık yapabilecek kelimeler bulamayıp suskunluklarına devam etmişlerdi. Ta ki, Seyyide'nin sesini duyana değin...

Zeyneb, yeğeni Ali Seccâd'ı gösteriyordu.

"Onu tanıdınız mı?"

Kısık ve ürkek tınılar "Evet!" ikrarındayken boyunlar öne devrilmişti. Yeri izliyorlardı. Seyyide onlarla aynı kanaatte değildi. "Hayır!.." diye ses verdi.

"Onu tanımış değilsiniz. Bakabilseydiniz görürdünüz. Günlerdir yanı başınızda esir tutulmaya çalışılan bu kişi; Âlemlere Rahmet olarak gönderilen ve miraçtayken bile Rabbinden ümmetini soran o şefkat Nebisinin Oğludur.

Açın gözlerinizi!

Karşınızdaki insan, kendisi ve dostlarıyla birlikte ordusunda meleklerin de yer aldığı 'Kılıç Sahibi'nin Oğludur. Bütün arzın kendisine tertemiz bir mescit kılındığı 'Secde Nebisi'nin, gönül hazinelerini hikmet kilidiyle açan, hüzün gecelerinde sevinç sabahlarını müjdeleyen, ismi arşta 'Ahmed' olarak yazılmış Âhir Zaman Nebisinin Oğludur.

O, semânın bereketinin Oğludur. Kıyamet Günü arşı âlâya ilk çıkacak olan Zâtın Oğludur. Memnuniyeti *Rahmân*'ın rızası, gazabı *Kahhâr*'ın azabı olan En Sevgili Kulun Oğludur. Ve ken-

disinden evvel terk edip yarı yolda koyduğunuz üç imamın, dördüncüsüdür.

Sizler kadir kıymet bilseydiniz; iman kuş gibi konup göçmek yerine aslanlar gibi yuvasını beklerdi. Haklısınız! Bugün utanıp sıkılmak size yaraşır."

Söylenenlerin ağırlığı altında ezildikçe birkaçı dile gelmişti sonunda. Kendilerinin ve yakın akrabalarının Kerbelâ'da bulunmadığını söylüyorlardı. Seyyide bu sözlerden hazzetmediğini belli etti hemen.

"Sizler kabirlere getirilen ziynetler gibisiniz. Uzaktan hoş görünür ve asla işe yaramazsınız. Sizler Habibullah'ın ciğerlerini pârelediniz. Onun hürmetini ayaklarınızın altına altınız.

Unuttuysanız hatırlayın!

'Allah size emânet edilenleri mutlaka ehline ulaştırmanızı ve insanlar arasında adâletle hükmetmenizi emrediyor. Allah size ne de güzel öğüt veriyor. Şüphesiz Allah, Semi'dir, Basîr'dir. Her şeyi işitip görür.'

Bizler Habibullah'tan size emânettik. Ama unuttunuz!..

Üstelik sizler için en güzel öğütler de bizdik. Kulaklarınızı tıkadınız! Siz adâletle hükmetmediniz. Rabbim tüm yaptıklarınızı görüyor ve kapalı kapılar arkasında neler konuştuklarınızı da işitiyor.

Ey insanlar!..

Kalplerinizin katılaşmasından Rabbinize sığının. Güneşin ışığı, onun hararetine delil ise, gönlümüzdeki nâr da O'nun nurundandır. Oysa siz 'Nur'u görmemek için gözlerinizi sımsıkı kapıyorsunuz. Size gösterilenler de, bunları görmek istemeyen gözleriniz de yarın size karşı şâhidlik ettiğinde kimin şefaatine sığınmayı düşünüyorsunuz?"

Seyyide apaçık beyânlarına devam ederken Kûfe ileri gelenleri iyice kendi içlerine kapanmışlardı. Biri dayanamayıp atıldı.

"Söylediklerin vallahi doğrudur. Bizler göz göre göre haddi aştık. Verdiğimiz yeminlerimize ve bize emânet edilenlere ehil olamadık. Ancak şunu da biliriz ki, İbn-i Ziyad artık sizinle uğraşmak istemiyor."

Bu değişiklikte kendilerinin de emeği olduğunu imâ eden yaşlı adam fazlasını söylemeye yine de hayâ ediyordu. Bu esnada salonun kapısı açılmış ve bir münadi valinin gelmekte olduğunu ilân etmişti. Az sonra odaya giren İbn-i Ziyad tahtına ilerleyip kuruldu. Elinde altın işlemeli âsası olduğu hâlde eşrafa oturabileceklerini işaret etmişti. Sözlerine başladığında ilk kez alttan alır bir tavır sergiliyordu. Sûret-i haktan görünerek; "Keşke!" deyiverdi.

"Hüseyin diretmeyip Muaviye oğlu Yezid'e biat etseydi. Sizin de biat etmeye yanaşmamanız birçok insanın yok yere umut beslemesine sebep oluyor. İnsanlara yazık olacak."

"Bizi bunun için mi çağırdın?"

"Hayır! Derdim biat almak değil. Bana Yezid'in güçlü olduğunu söyleyin, bu da yeter."

"Kimden daha güçlü? Allah ve Resûlünden mi?"

"Hâşa!.. Yezid'in babasının senin babandan, Yezid'in ise ağabeyinden güçlü olduğunu söylemen yeterli."

Güya talebinde indirime giden vali, Zeyneb'i sıkıştırmak niyetiyle ekledi.

"İstersen, bir kendi durduğun yere bak, bir de benimkine... Zihnini açar!"

Haydar'ın Kızı, Zülfikâr'a çifte su verircesine dirilmişti yine. Bakışlarıyla muhatabını eze eze konuşacaktı.

"Dünya nimetlerine biz değil de sizler sahip çıktınız, diye mi güç derdine düştün? Oysa; *'Kim bu dünyanın nimetlerini isterse bilsin ki, dünyanın da ahiretin de nimetleri Allah'a aittir.'* Bunları dilediğine verir. Tıpkı ilmi, güzelliği ve asâleti dilediğine verdiği gibi..."

İmâyı anlamak istemeyen İbn-i Ziyad bir süre sessiz kalıp Kûfe ileri gelenlerini takip ettikten sonra; "Kûfe'de kalmanıza gerek kalmadı!" diyerek seslendi.

Muhsineler serbest mi bırakılacaklardı? Eşraf, İbn-i Ziyad'ın neredeyse iki dudağının içine düşmek üzereydi ki, vali noktayı koydu.

"Muaviye oğlu Yezid'in daveti var. Âl-i Hüseyin'i bizzat ağırlamak arzusunda..."

Ahmet Turgut - Aşkın Evi

13

"Beni candan usandırdı, cefâdan yâr usanmaz mı?
Felekler yandı âhımdan, murâdım şem'i yanmaz mı?
Fuzûlî rind-i şeydâdır, hemîşe halka rüsvâdır
Sorun kim bu ne sevdâdır, bu sevdâdan usanmaz mı?"
-Fuzûli-

Güneş tepeye doğru çıkarken Muhsineler pazar meydanına getirilmişlerdi. Âl-i Hüseyin ve onları çevreleyen iki yüz civarındaki asker, ahâlinin şaşkın bakışları arasında şehir kapısına doğru ilerlerken münâdiler tek bir ağızdan ilân etmekteydiler. Saraydan dün gece yarısı gelen ulağın bildirdiğine göre Muaviye oğlu Yezid'in kesin emri vardı. Kâfiledekiler izzetlerine yaraşır şekilde payitahta götürüleceklerdi. Üstelik arzu edenler giderayak Âl-i Hüseyin ile serbestçe görüşebilirlerdi.

İzin bilgisi dalga dalga yayılırken ahâli, kâfileyi kuşatıvermişti hemen. Genç yaşlı, çoluk çocuk helâlleşmeye uğraşanlar akın akın Kerbelâ Ehline gelip maruzatlarını iletiyorlardı. Kalabalığa karışmadan beride bekleyen bir kadıncağız, Seyyide'nin dikkatini çekti. Yanında boy boy evlâdıyla bir kenarda ağlaşı-

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

yordu. Seyyide ona doğru birkaç adım ilerleyince kadıncağız bir koşu gelip sarılıverdi. Bir kanadı kocasından taraf kırıktı, diğeriyse Muhammedî Yusuflardan...

Evet!..

Naim'in henüz dul kalmış eşiydi o. Kesik kesik gelen birkaç sözle muradını belli etmişti. Naim her ziyaretinden sonra Mekteb-i Yusufiyye'deki tefekkürlerini, oradaki hissiyatlarını eşiyle de paylaşmıştı. Güzelliğin kaderinde vardı. Bölüşüldükçe çoğalıyordu. Annelerinin ardından tek tek çocuklarla da vedalaşan Seyyide, yeğeni Rukayye ile yaşıt olan kızın önünde durmuştu. İsmini sordu.

"İsmim Hatice!.. Bu adı rahmetli babam koymuş bana."

Zeyneb henüz fark etmişti. Kızcağızın sağ kulağında iaşe bedeli olarak geçen hafta Naim'e verdiği küpe asılıydı. Hatice'nin ömür boyu buna bakıp kendilerini hatırlayacağından emindi. Yanaklarından öpüp kulağına fısıldadı.

"*Hasbu'n-Allahü ve nimel-Vekîl!..*"

Devamında kızcağızın asıl küpesini takdim edecekti. Her dem kulaklarında kalması niyazıyla...

"Ey ninemin isimdaşı!

Nasıl ki, Hatîcetü'l-Kübra bu ümmetin annesiyse; Dedem Habibullah da seçebilenlerin Babasıdır.

Unutma sakın!..

Allah her akşam evine dönebilen babaların yerine onlardan daha hayırlısını lütfedebilendir. Ne istersen Rabbinden iste yavrum. Allah seninle birlikte!.."

Yetimlerin Annesi, öksüz yavrucağıza en büyük sermayesini verirken Naim'in dul eşi de kocasının duasını yineliyordu.

"Ya Rab! Erime sunduğun nimetleri yavrularımızdan ve benden esirgeme!"

Seyyide ayrılmak üzereydi artık. Bal rengi gözleri kâh hayranlık, kâh umut saçıyordu etrafındakilere. Farkındaydı. Naim'in

eliyle şu şehre öylesine derin bir maya çalınmıştı ki; gönüller Kûfeli nâdim ile ibret buluyor, diller onunla hakkı ve güzelliği paylaşıyordu. Naim'in eşine son bir kez sarıldığında; "Rabbim sizleri cennetinde yeniden maaile kılsın!" diye dua etmişti.

Medrese-i Yusufiyye'nin asıl öğrencisi Naim yerine eşiydi sanki. Erinden duyup dinledikleriyle o da güzelliğe vurulmuştu ya; niyâzı gözlerindeydi.

"Mutluluk kadehini eline her aldığında
Bir yudum da bizlerin üzerine dök!
Bütün Hakk âşıkları yoluna toprak olsun.
Dünyanın gözünün sürmesi, senin kapının turabıdır.
Cana can veren halkaysa senin belinin kemeri...
Rabbim senin şefaatine bizlere nail eylesin!"

Henüz başlayacak hasretin, duayla buluştuğu demde yeniden sarılmışlardı birbirlerine. Seyyide'nin sağ ayasına dudaklarını değdirirken sadece öpmemiş, derin derin kokusunu içine de çekmişti. Ayrıldıkları esnada rahmetin devamını niyaz edecekti. Bu kez niyâzına nefes, nefesine ses karmıştı.

"Ey Âlemlerin Rabbi olan Allah'ım!
Bizlere Rahmet olarak gönderdiğin
Habibin Muhammed Mustafa'nın
Ve Onun Ehl-i Beyt'inin
Kokusundan bizi mahrum etme!
Yarın rûz-i mahşerde bizi onlarla beraber haşreyle.
Beni ve Naim'im yetimlerini
Kevser Kızı Zeyneb'e komşu eyle!.."

Kadıncağız konuştukça Âl-i Muhammed'i uğurlamaya gelen binlerce insanın feryadı dalga dalga semâyı sarsıyordu. Naim'in

Ahmet Turgut Akın Evi

hemşerilerine son bir kez bakan Seyyide; "Amin!.." derken, duyabilen kulaklara Kitabı hatırlatacaktı.

Aradıkları murat; ismi "Kadınlar" mânasına gelen Nisâ Süresinde aynen geçmekteydi.

"*Her kim Allah'a ve Resûlüne itaat ederse, işte onlar; Nebiler, sıddîklar, şehidler ve salihlerle beraberdirler. Onlar ne güzel refâkâtçilerdir.*"

Bu esnada birliğin komutanı, valiye uzaktan uzağa selam verdikten sonra askerlerine emirler yağdırmaya başlamıştı. Kâfile nihayet hareketlenirken beriden yükselen bir sesle askerler dâhil herkes durmuştu. Gelen, valinin üvey annesiydi. Mariye kendisi adına yarım kalan vedalaşmayı tamamlamak arzusundaydı. Atının üzerindeki Seyyide'ye bakarken iki gün önce olduğunca mahcuptu yine. Kelimeleri aracı kılmaksızın gözlerini temize çektikten sonra utana sıkıla elindeki iaşe sepetini uzattı. Yol azığı yapılmasını istiyordu. Elini yanağına atıp başörtüsünü hafifçe aralarken yetim Hatice'ye verilenlere benzer bir muştu beklentisindeydi. Belki de sırf iaşeyi gönül hoşnutluğuyla kabullenmeleri için kulağındakini gösteriyordu. Onun küpesi de, Hatice'ninki gibi yiyeceklere mukabil alınmamış mıydı?

Seyyide, kadıncağızın derdini sezmişti. Babası İmam Ali'nin o günkü sahibinden satın alarak azat ettiği şu can, şimdi konaklarda yaşıyor olmasına rağmen ebedî özgürlüğünün derdindeydi. Ona iki kelime emânet bıraktı.

"Âsiye'yi unutma!.."

Habibullah'ın dilinde 'Dört Büyük Kadın'dan biri olarak zikredilen Müzahim kızı Asiye, Firavun'un eşi olmasına rağmen *Hakk*'a itaati ve bu uğurda gösterdiği mücadelesiyle tanınmıştı. Tahrim Sûresinde onun diliyle yapılan duaya şüphesiz ki, Mariye de muhtaçtı.

"Rabbim beni Firavundan ve onun işlerine uymaktan koru!.."

Her zâlimin yanı başında bedenen ondan daha güçsüz de olsa; "Allah benimleyken sen hiçbir şeysin!" diyecek bir kadın bulunmalıydı belki de...

Mariye bükmüştü boynunu. "Âmin" diyordu: "Allah benimle! Gönlüm O'nunlayken Süfyanî Ziyadların zulmünden korkmak da ne?.."

Askerler ve Kerbelâ Ehlinden mürekkep kâfile yeniden yola koyulduğunda Seyyide son bir kez Kûfe'ye bakacaktı. Artık şehir ahâlisini değil kendi ehlini görmekteydi. Gözlerinin önünde İmam Mücteba ile gelişleri vardı. Kûfe Mescidinde ahâliye görevden çekildiğini açıklarken onu ve Hüseyin'i izlemişti. Asra bedel kaç geceyi ân misâli sabah etmişler, gurup vaktinin ziyasından damla damla kan düşürmüşlerdi gönüllerine...

Evet!..

Kûfe'de yıllar yılı yaşadıkları ne varsa; gerdan misâli uc uca bağlanıp yeni baştan boynuna dolanıyordu. Öylesi bir gerdanlık ki, taşları ateş parçası...

Şimdi de babasıyla birliktelikleri gözlerinin önündeydi. Şehrin tüm sokaklarını sanki bir daha adımlıyordu. Mescitlerde kadınlara vaazlar veriyor, onlara Kurân'ı ve Ceddini anlatıyordu. İmam Ali'nin katledildiği günü düşünürken komutanın bağrış çağırışlarıyla kendine gelecekti.

Kâfile durmuştu. Ufkun muğlâklığında kaybolan şehri seçemiyordu artık. Duraklamanın sebebini az sonra anladı. Şimr, askerlerine peş peşe emirler yağdırırken bineklerinden indirilen Âl-i Hüseyin yeniden zincirlenmeye başlamıştı. Yezid'in emirnâmesinde yazıldığı üzere konuklar izzetlerine yaraşır şekilde Şam'a götürüleceklerdi, evet!..

İbn-i Ziyad ahâlinin tepkisini kırmak için güya konuksever bir edâyla esirlerini uğurlamıştı ama artık eski düzene geçiliyordu. Nitekim leşkerbaşının kamçısı havada birkaç kez şak-

layıp Ali Seccâd'ın sırtına inerken hakâretler ardı ardına sıralanmaktaydı.

"Kâfirlerin korkusu, Müminlerin iftiharı, Hicaz'ın Efendisi Muaviye oğlu Yezid'e âsi olanlara Allah lânetler etsin!.."

Küstâh naralar belki Kûfe'ye ulaşmıyordu. Ancak *el-Semî*, dillerin açık ettiklerini de, gönüllerde setredilenleri de pekâlâ duyuyordu.

Her bir adımlarında Âlemlerin Rabbini kendilerine *Vekîl* belleyen canlarsa O'nun rızasıyla, O'na doğru seferde olduklarını ikrârdaydılar yine.

"Hasbu'n-Allahu ve nim'el-Vekîl,
Nim'el-Mevlâ ve nim'el-Nasîr..."

Ahmet Turgut - Âlkım Matbaası

14

"Ezelden divane kıldı aşk beni
Hüseyniyiz, mevâliyiz neylersin!
Yine taan edersin tarik düşmanı
Hüseyniyiz, mevâliyiz ne dersin?"
-Kul Himmet-

Âl-i Hüseyin'deki dinginliğe nispetle birliğe komuta eden Şimr hayli gergindi. Kerbelâ'da Yezid adına komutanlık yapan diğer dört hemşerisinin esirleri Şam'a götürme görevinden bir şekilde sıyrıldıklarını ve işin kendisine yıkıldığını düşündükçe boşluğa doğru küfredip atının yularını çekiştiriyordu.

Yardımcısını çağırdığında sağa sola keşif birlikleri göndermesini emretti. Güzergâhları üzerindeki en küçük bir hareketlenme dahi ânında kendisine bildirilmeliydi. İsteklerini bir bir sıraladıktan sonra kesik başların doldurulduğu küfeyi izlemeye koyuldu. Yolculuk esnasında bozulup tanınmaz hâle gelmemeleri için her biri bal mumlarına bulanarak ayrı ayrı sarılıp sarmalanmıştı. Böylelikle Yezid hangi düşmanlarının katledildiğini görüp rahatlayacaktı. Bir an durup; "İnşallah bunların

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

karşılığında üç beş nimete ereriz!" diye hayıflandığında yardımcısı hemen araya girdi.

"Gönlünüz müsterih olsun! Yezid kimi besleyip kime karşı yumruğunu sıkacağını gayet iyi biliyordur."

Şimr duydukları karşısında tebessüm etmişti. Şam sarayında yetişmiş bir Veliahdın başka türlü davranabilmesi mümkün müydü? Yezid'in kendisine cömert davranacağından zerrece şüphesi yoktu. İş ki, oraya sağ salim ulaşabilsinlerdi.

Yardımcısı, Şimr'deki bu tedirginliği civarda yaşayan Ehl-i Beyt muhibbi Bedevîlere bağlamıştı. "Âl-i Hüseyin elimizdeyken onları tehlikeye atma bahasına kâfileye saldıramazlar!.." diyordu ki; Şimr araya girdi hemen.

Yüzünde bu kez müstehzi bir gülüş vardı. Hâlâ Ehl-i Beyt'e sâdık birilerinden ziyade bilakis onlarla sorunlu olan başkalarından çekiniyordu. Az evvel dile getirilen hassasiyet Hâriciler için bağlayıcı olamazdı. Zira onlar, Sıffin'deki savaşa kadar İmam Ali ile birlikteyken sonradan ondan ayrılıp üçüncü bir güç hâline gelmişler ve en kanlı savaşlarını eski Hâlifelerine karşı verip sonunda Emir'el-Müminin'i suikast düzenleyerek katletmişlerdi. Müteakip yıllarda Muaviye ile de çatışmışlar, düzenli ordularla baş edemeyeceklerini anlayınca çeteler hâlinde dağlara çekilerek buraları mesken tutmuşlardı. En büyük alâmetleri kendileri gibi düşünmeyenleri anında kâfir ilan edip öldürmeleriydi. Gerçi infaz konusundaki pervasızlıkları İbn-i Ziyad'ın yaptıklarıyla kıyas kabul etmezdi. Ama bu bile ödenmesi gereken bir bedel hâline gelebilirdi.

Şimr düşündükçe valiye daha çok kızacaktı. Gece yarısı gizlice şehri terk etmek yerine gün ortasında, hem de davul zurnayla Kûfe'den gönderilmişlerdi. Vali bu gidişin civarda duyulacağını hesaplamış olmalıydı. Tahminine göre Hâriciler ya kan davası hâline getirdikleri kinleriyle Âl-i Hüseyin'i katletmeyi deneyecekler; ya da Yezid'e şantaj yapabilmek için esir-

leri kaçırıp fidye isteyeceklerdi. Zihnindekiler usul usul yerine oturuyordu. Bu tehlikenin farkında olan vali, esirlerle birlikte binlerce kişilik bir ordu yola çıkarabilecekken tamamı acemilerden müteşekkil iki yüz kadar yeni yetme genç seçmişti. Aklına gelenler başına gelecek olursa her hâlükârda suçlanacak kişi kendisiydi. Kerbelâ'da yaşananlar dâhil son on günde işlenen tüm cürümlerin biricik sorumlusu addedilerek cezalandırılacaktı. Bu durum olaylardan habersiz olan diğer beldelerdeki insanlara başka türlü aksettirilecek; "Şimr kendi başına bir şeyler yaptı ve bedelini ödedi!" dedikodularıyla Yezid ve valisi işin içinden kolaylıkla sıyrılmış olacaklardı.

Derinden gelen oflamalarla iyice kararmıştı içi. Nedensonra esirleri gözlemeye başladı. Seyyide düşe kalka ilerleyen çocuklardan birinin elini tutmuştu. Onun ardınca gelen diğer kadınlar da adımlarını karış karış atıyorlardı. Onları izledikçe içindeki geç kalma korkusu iyice kabardı. Karanlık bastırmadan Kadisiyye'ye ulaşıp güneş doğarken Fırat'ı aşmaları lazımdı. Böylesi bir hızla bunu başarabileceklerini sanmıyordu. Kâfileyi durdurup esirlerin tekrar binitlere alınmasını emredecekken vazgeçti. İçlerinde valinin veya Yezid'in muhbirleri olabilirdi. Şam'a ulaştıklarında yaptıkları çarpıtılıp esirlere şefkât gösterdiği anlatılacak olursa ödülleri unutması gerekecekti.

Henüz başlarındayken yolculuğu gözünde bu denli büyütmemesini söyleyen yardımcısına hışımla bağırıp kendisini yalnız bırakmasını emretti. Aslında kendisine bile itiraf edemediği esas sıkıntı içinden atamadığı suçluluk hissi ve buradan beslenen korkulardı. Benzer hâlet-i ruhiyelerde boğulan çoğu insan gibi bedel ödeyeceği gerçeğiyle yüzleşmekten çekiniyordu. Zâlimin baş belası, üzeri örtülmüş dahi olsa içindeki ilâhî adâlet beklentisi değil miydi? Bu inancın kırıntıları bile bir şeylerin başka şeylere gebe kılınıp kendisinden hesap so-

rulacağını vazediyordu. Artık ayağı taşa takılsa bunu bile lânet tezahürü olarak görmeye hazırdı.

Bir ara Ali Seccâd'a dikkat kesilmişti. O niye gergin görünmüyordu? Birkaç saat içerisinde babasını, kardeşlerini ve diğer yakınlarını yitirdiğinden sebep dünyanın müstakbel dertlerine gönlünü mü kapamıştı? Hâlâ kaybetmekten çekindiği bir şeyler olmalıydı. Eşi ve henüz konuşmaya başlayan balası, iki kız kardeşi, yeğenleri ve halaları da cabası...

En iyisi muhatabını dinlemekti. Atını ondan taraf sürüp yanına geldi. Sözü bir yerlerden başlatmak için; "Daha önce Şam'a gittin mi?.." diye sordu. Seccâd'ın sessiz kalışına aldırmadan yineledi sorusunu.

"Şam'a gitmişliğin var mı?"

İmam "Hayır!" manasında başını sallayınca kendi kendine söylenmeye başladı.

"Güzel şehirdir, görsen seversin!"

Bu esnada sol kolunu güneş istikametinde açıp işaret etmişti.

"Şöyle gidersen üç beş günde varılır. Aslında Şam o kadar da uzak değil... Diyeceksin ki, o hâlde neden batıya değil de, kuzeye gidiyoruz? Gitmediğin için bilemezsin. Şu dağların ardı çöldür. Bir tek ulaklar o güzergâhı kullanır. Tabii yanlarında yedek atlarıyla... Hiç durmadan iki gün koşturup çölü geçerler. Ama biz aksilik çıkmazsa beş gün kuzeye gideceğiz sonra dört gün batıya, ardından iki, belki üç gün güneye... Çölü aşmak için başka çaremiz yok. Hele de sizler gibi değerli ama yavaş konuklarımız varken..."

Şimr alnından süzülen terleri sildikten sonra bu kez tereddüt etmeden konuşacaktı. Sözleri Ali Seccâd'a değil de, sanki onun görüp görebildiği tüm ceddineydi. Belki de çelişkilerle dolu kendi mazisine seslenmekteydi.

"Bana öfkelisin, biliyorum. 'Dedeme biat ettiniz ama onun düşmanlarıyla birlik olup babamı öldürdünüz!' diyorsun. Doğru!.. Dedeni sevmiştik, amcanı da... Ama gördük ki, ikisi de bize bir şey vaat etmedi. 'Muaviye kendi safına geçenlere araziler, konaklar veriyor; fethedilmemiş yerlerin dahi valiliklerini sağa sola ısmarlıyor!' diyerek her ikisini de defaatle uyarmıştım. Dinlemediler beni...

Sen bilmezsin, o zamanlar iki üç yaşındaydın. Amcan Kûfe'ye geldi. Yanında baban da vardı. Yönetimden çekildiğini söyledi. Ahlanıp vahlandık tabi. 'Bizler, Âl-i Muhammed'in yönetimi altında yaşamaya layık değiliz!' diyorduk. Ama esas ne oldu, biliyor musun?

Dört beş yıl savaştığımız Muaviye'nin kucağına düşmüştük. Öyle ki, evvelce saf değiştirenler başımıza vali atandılar. Erken ihanet edenler, sonradan gelenlere dönek gözüyle baktılar. Hiç kimse Ümeyyeoğullarına gönülden bağlı olduğumuza inanmadı. Babamdan kalan bağlarım, bahçelerim vardı. El koydular. Birçoklarımızın başına aynı şeyler geldi. Ne zaman ticaret için Şam'a, Filistin'e, Mısır'a gitsek; 'Bunlar Ali'nin adamlarıdır!' diyorlardı. Bize bütün kapılar kapatıldı. Neredeyse yirmi yılımız böyle geçti.

Sonra Muaviye'nin öldüğünü duyduk. Amcan Hasan'ül-Mücteba ile yaptıkları anlaşma bitti, diye sevindik. Tekrar eski işimize gücümüze döneriz, diye umutlandık. Medine'den bir haber geldi. Dediler ki; 'Ali oğlu Hüseyin, Yezid'e biat etmiş!..' Sonra; 'Aslı astarı yok, İmamı Mekke'deymiş!' dediler. Heyecanlandık. 'Gel, başımıza geç! Bu zâlimlerden bizi kurtar!' diyerek babana haberciler gönderdik.

Ümeyyeoğulları da boş durmuyormuş. İbn-i Ziyad gelip tepemize bindi. Doğrudur, yalandır; bilmiyorum. Dediklerine göre babanı şehre davet edenler içerisinde önceden Yezid'le aralarında anlaşanlar bile varmış. Baban çağrılara kulak tıka-

saydı, onun için 'Yezid'e biat etti!' diyeceklerdi. Çağrılara cevap verince de onların tuzağına düştü.

Şurası kesin! Kûfe'de çok kan akıttılar. Ve yıllar sonra ilk kez bize bir fırsat sundular. Dediler ki, 'Şehrinize girmesine engel olun ve Hüseyin'i çölde durdurun! Anlayalım ki, sizler gerçekten Ümeyyeoğullarına bağlısınız!..'

Aramızda aldık verdik. Baktık ki, işin sonu belli. Baban da, amcan ve deden gibi bize bir şey vaat etmeyecek. Yine kanlar akacak, sonra Ümeyyeoğulları içimizden birilerini satın alacak, erken taraf değiştirenler kıymete binecek ve olan yine bize olacak..."

Şimr tüm sözlerini az sonra dile getireceği yargı için sıralamıştı. Sakladığı hükmü açık ederken söylediklerinden gayet emin görünüyordu.

"Kabul et!.. Deden İmam Ali de, onun iki oğlu da siyaset bilmezlerdi."

Doğrulayan yahut "Ama!" diyen bir çıkış bekliyordu. Umduğuna ulaşamayınca bu kez hükmünü bir misal ile yineledi.

"Seyis de, siyasetçi de hem zaptetmesini bilecek, hem ödüllendirmesini... Atlar bile yularsız, yulafsız yola devam etmiyor. Bunu dahi çözemeyen insanların ardınca yürümekten yorulduk. Yezid en azından bizim neyi istediğimizin farkında."

Yeniden Ali Seccâd'a bakınmıştı. Yok muydu, bu konuda edebileceği iki kelam?..

İmam Seccâd'ın zihninde dedesi Aliyy'el-Murteza'nın bir sözü belirmişti. "Yeryüzünün hilekâr yollarını da, gökyüzünün Rahmanî yolları kadar iyi bilirim."

Ama, amaydı işte!..

Ahlâkı Muhammedî olan, hakkâniyet ve rıza üzere yürüyen Haydar ve Oğulları kendilerini de, davalarını da kirletemezlerdi. Kirletmemişlerdi.

Şimr hâlâ bir yanıt, küçücük bile olsa tepki peşindeydi. "Söylesene!" diyerek çıkıştı:

"Hak vermiyor musun bana?"

İmam sanki on yıllarca sürmüş bu uzun vaaza ve ardından gelen sorulara mukabil muhatabına birkaç saniye bakmakla yetindi.

Şimr öfke dâhil hiçbir etkilenim vaaz etmeyen bu nazardan sonra ısrarından vazgeçmişti. Geldiği şekilde uzaklaşıverdi. Aşurâ Günü yaşanan katliamlardan sonra ilk kez kendisini bu denli rahatlamış hissediyordu. Son cuma namazında asılan hemşerilerinin aksine darağacına kendi vicdanını koymuş ve dilinden dökülen üç beş itiraf güvenciyle vicdanının son kırıntılarını da yağlı ilmikte sallamıştı.

Ali Seccâd, Şimr'in bu hâlini izlerken duyup dinlediği her söze Kitabullahı tanık kılacaktı.

"Allah, ilimden nasibi olmayanların kalplerini mühürler!..
Görmez misin ki onlar, türlü vehimlerle
Her vadide şaşkın ve amaçsızca dolanırlar."

Ahmet Turgut Tahir Elçi

15

"Ey hâli râna güzel!
Yağmaladın gönlüm evin
Pek bağla aşkın zincirin
Boşanmasın divâneler"
-Şemsî Sivasî-

Gece, Şimr'in öngördüğü şekilde Kadisiyye civarında geçirilmişti. Ancak ateşler içerisinde yanıp sayıklayan yavrular; ne annelerinin uyumasına müsaade etmişlerdi, ne de diğer Muhsinelerin...

Sabah namazını müteakip kâfile yeniden ayaklandığında Hacer ve Rukayye'de adım atabilecek mecâl kalmadığı belliydi. Beş ve altı yaşlarındaki körpe canların hastalanması yetmezmiş gibi Ümmü Gülsüm ve Safiye de iyi değillerdi. Öksürüyorlar, arada bir kan tükürüyorlardı.

Seyyide, kardeşlerinin kollarına girip onları kaldırmaya uğraşırken beriden aç balaların feryatları da semâyı dövmeye başlayınca uykusuzluktan ve yorgunluktan kızıla kesmiş gözlerini bir dem kapatmıştı.

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

Açar açmaz "Ya Rab!" diyerek seslendi: "Sen bizimlesin!.."

Bunu birkaç kez yinelemek arzusundaydı. Fakat hançerelerine ilmik ilmik düğümlenen iç çekişlerle kesilivermişti soluğu. Bir dem sonra nefes bulduğunda yardım etmek için geriye dönmüştü. Önce Rukayye'ye baktı. Ardından Hacer ve Hamza'ya...

Şehid Güzellerin hangi yetimini tutup kaldırmaya yeltense aynı koku vardı burnunda. Reyhandı onlar. Kimi 'İnci'ye cânan, kimi 'Mercan'a...

Kerbelâ'da gözleri önünde boğazlanan üç oğlu da böylesi reyhan kokmuyorlar mıydı? Kalan öksüzlerin derdiyle uğurladığı evlâtlarına bile yanamamıştı.

"Ah Muhammedim, Avn ve Küçük Hüseyin!.. Üç ciğerpârem, nazlı kuzularım. Selâm edin Ceddinize!.."

Kalakalmıştı Zeyneb...

Bakmak istiyor bakamıyor, yüzünü çevirecekken duruluyordu. 'Yetim Nebi'nin emânetlerine annelik yaparken kaç güneşi sinesinde saklayacaktı? Doğurup doyunca yüzlerine bakamadığı kendi oğullarını bile düşünemiyordu.

Zihninden gönlüne, oradan ta ciğerlerine akan her hislenişle birlikte eti lime lime kıyılıp kemiklerinden sıyrılıyordu yine. Yüreği, sadrını parçalayabilse kuş olup uçacaktı yedi kat gökyüzüne...

"Aaah Dedecim!..
Salât ve selâm olsun, Sana ve Âl-i'ne!..
Gidenler gitti, kızın kaldı geride...
Ah Dedem!.."

Arzın depremlerine inat zangır zangır titrerken dolunaydan pak cemâl, günler sonra yeniden belirecekti.

İşte!.. Gözlerinin önündeydi, Fatımatü'z-Zehra...

Gonca-ı gül...

Nazlı Betül...

"Annecim!.."

Sarılıp ağlamak istiyordu. Yusuf'u bekleyen kuyular ne ki, Yunus Nebiyi yutan balıkların yedi deryasını doldurmaya talipti. Vermiş olduğu söz olmasa tufan nasıl olurmuş, şu ümmet de bizzat görmez miydi?

"Anne! Kızın nasıl dayanacak?.."

Dizlerinin bağı çözülmüştü artık. Kendiliğinden uzanıverdi toprağa. Anneciğini izlerken Kıssaların En Güzelinde yer alan âyetlerden birkaçı daha doğacaktı gönlüne.

Nefsinin tutkularına çağıran Züleyha'ya bir an meyledecek gibi olan Yusuf Nebiyi mi anlatıyordu? Yoksa doğrudan doğruya kendisine miydi ikaz?

"Eğer Rabbinin işaretini görmeseydi,
Neredeyse arzularına uyacaktı.
İşte biz, Onu böylece kötülükten
Ve türlü isteklerden uzaklaştırdık.
Çünkü O, ihlâsa ermiş seçkin kullarımızdandı."

Seyyide'nin pak alnı yaratılışın harcına karılmıştı. Secdedeydi gayrı. Yalvarıyordu. Bir an bile olsa kendisini dertleriyle baş başa hissetmenin hicâbındaydı. *El-Vekîl* ile amelde buluşmak, O'nun adıyla arz üzerinde eylemde olmak; topraktan gelen tene de, Rahmanî olan ruha da zûldü, zorluktu. Yine de bunca ıstırap karşısında -çözülmese bile- içinin anlık titremelerle doluşundan çekiniyordu.

Ve dönüp şükretmeye başlamıştı...

Bir düzine can bir aradaydılar. Gönülleri hep O'nunlaydı. Direnirken, durulurken; inanırken ve hatta "Acaba!.." derken

bile O'nu düşünüyorlardı. Kul bundan öte nasıl bir rahmet arayabilirdi ki?..

Alnını secdeden kaldırdığında gözlerinin önünde anneciği yoktu bu kez. Rabbin burhânı başlı başına bir *'Kelime'* olup dile minnet etmeksizin 'Vâris'in dirayetini tazelemişti. Bunun güvenciyle tüm Muhsineleri başına topladığında askerlerin çoğu nehir kenarındaydı. Hep birlikte aşağıya doğru inerlerken bal rengi gözleriyle bir yandan da ufku takip ediyordu. Fırat'ın ardındaki dağlar yeniden zorlu bir güne başlamaması için güneşin doğmasına direniyor olmalıydılar. Hâlbuki Rabbin Yeryüzü Hâlifesi olma yükümlülüğüyle onlar donatılmamışlardı. Kelâmullah'ın bildirisiyle; dağlar, gökler ve yeryüzü korkup reddederken, bu emâneti kabullenen kâh Rahmânî bir nefes olduğunun şuurundaki, kâh cehâlet ve zalimlik peşindeki Âdem Evlâdıydı. Tamamı Evlâd-ı Resûl olan koskoca bir insanlık...

Dağlardan tepelerden kurtulup huzme huzme arza süzülen ışıklar, Fırat'ın coşkunluğuna çarpıp yüzlerini aydınlatırken sallara binmeye başlamışlardı. Karşı kıyıya geçtiklerinde yine her bir adımlarında *"Hasbu'n-Allahu ve nim'el-Vekîl, nim'el-Mevlâ ve nim'el-Nasîr..."* ikrârı vardı.

Hacer ve Rukayye'yi an gelip omuzlarcasına, başka bir dem sürüklercesine yürütseler de; Ümmü Gülsüm'ün ciğerlerinden kanlar sökün etse de, balaların çığlıkları karşı dağlardan yankılanıp üzerlerine dönse de ikrârları aynıydı. Onlar *Hakk* yolcusuydular; zâhiren kendilerine eşlik eden gardiyanlar Şam'a doğru yol aldıklarını zannetseler de...

Gonca-ı gül...

Nazlı Betül...

"Annecim!.."

Sarılıp ağlamak istiyordu. Yusuf'u bekleyen kuyular ne ki, Yunus Nebiyi yutan balıkların yedi deryasını doldurmaya talipti. Vermiş olduğu söz olmasa tufanı nasıl olurmuş, şu ümmet de bizzat görmez miydi?

"Anne! Kızın nasıl dayanacak?.."

Dizlerinin bağı çözülmüştü artık. Kendiliğinden uzanıverdi toprağa. Anneciğini izlerken Kıssaların En Güzelinde yer alan âyetlerden birkaçı daha doğacaktı gönlüne.

Nefsinin tutkularına çağıran Züleyha'ya bir an meyledecek gibi olan Yusuf Nebiyi mi anlatıyordu? Yoksa doğrudan doğruya kendisine miydi ikaz?

"Eğer Rabbinin işaretini görmeseydi,
Neredeyse arzularına uyacaktı.
İşte biz, Onu böylece kötülükten
Ve fuhşu isteklerden uzaklaştırdık.
Çünkü O, ihlâsa ermiş seçkin kullarımızdandı."

Seyyide'nin pak alnı yaratılışın harcına karılmıştı. Secdedeydi gayrı. Yalvarıyordu. Bir an bile olsa kendisini dertleriyle baş başa hissetmenin hicâbındaydı. *El-Vekîl* ile amelde buluşmak, O'nun adıyla arz üzerinde eylemde olmak; topraktan gelen tene de, Rahmanî olan ruha da zûldü, zorluktu. Yine de bunca ıstırap karşısında -çözülmese bile- içinin anlık titremelerle doluşundan çekiniyordu.

Ve dönüp şükretmeye başlamıştı...

Bir düzine can bir aradaydılar. Gönülleri hep O'nunlaydı. Direnirken, durulurken; inanırken ve hatta "Acaba!.." derken

bile O'nu düşünüyorlardı. Kul bundan öte nasıl bir rahmet arayabilirdi ki?..

Alnını secdeden kaldırdığında gözlerinin önünde anneciği yoktu bu kez. Rabbin burhânı başlı başına bir *'Kelime'* olup dile minnet etmeksizin 'Vâris'in dirayetini tazelemişti. Bunun güvenciyle tüm Muhsineleri başına topladığında askerlerin çoğu nehir kenarındaydı. Hep birlikte aşağıya doğru inerlerken bal rengi gözleriyle bir yandan da ufku takip ediyordu. Fırat'ın ardındaki dağlar yeniden zorlu bir güne başlamaması için güneşin doğmasına direniyor olmalıydılar. Hâlbuki Rabbin Yeryüzü Hâlifesi olma yükümlülüğüyle onlar donatılmamışlardı. Kelâmullah'ın bildirisiyle; dağlar, gökler ve yeryüzü korkup reddederken, bu emâneti kabullenen kâh Rahmânî bir nefes olduğunun şuurundaki, kâh cehâlet ve zalimlik peşindeki Âdem Evlâdıydı. Tamamı Evlâd-ı Resûl olan koskoca bir insanlık...

Dağlardan tepelerden kurtulup huzme huzme arza süzülen ışıklar, Fırat'ın coşkunluğuna çarpıp yüzlerini aydınlatırken sallara binmeye başlamışlardı. Karşı kıyıya geçtiklerinde yine her bir adımlarında *"Hasbu'n-Allahu ve nim'el-Vekîl, nim'el-Mevlâ ve nim'el-Nasîr..."* ikrârı vardı.

Hacer ve Rukayye'yi an gelip omuzlarcasına, başka bir dem sürüklercesine yürütseler de; Ümmü Gülsüm'ün ciğerlerinden kanlar sökün etse de, balaların çığlıkları karşı dağlardan yankılanıp üzerlerine dönse de ikrârları aynıydı. Onlar *Hakk* yolcusuydular; zâhiren kendilerine eşlik eden gardiyanlar Şam'a doğru yol aldıklarını zannetseler de...

16

"Cevr-i cefâ etmek ile
Şemsi seni terk eylemez
Seni seven âşıkların
Hâşa senden usâneler."
-Şemsî Sivasî-

Türlü hesaplarla boğuşan Şimr yolculuğun ilk iki gününde kâfileyi yerleşim yerlerinin uzaklarından geçirmişti. İaşeleri tükenmeye yüz tutunca istemeye istemeye ilk rast geldikleri köye uğramış, tedbirli davranmak adına yanlarındaki esirlerin yeni yakalanan Hâriciler olduklarını söylemişti. Her ne kadar amacına hizmet eden bir yalan söylemiş olsa da, az sonra büyük bir hata yaptığını anlayıverdi. Zira ahâli bir anda galeyana gelip kâfileye taşlar ve sopalarla saldırmış, askerler güçlükle araya girebilmişti. Şâhid olduğu bu manzara Şimr'in hiddetine hiddet eklemiş, bir kez daha vali İbn-i Ziyad'a okkalı küfürler savurmuştu. Baldırı çıplak köylülerle bile başa çıkmakta zorlanan bu askerlerden çekeceği vardı.

Her can kendi derdi, kendi bakışıyla yaşamaktaydı ya; kâfile uzaklaşırken Seyyide'nin gözleri berideydi hâlâ. Bağrışıp

çağrışanı köylüleri izliyordu. Farkındaydı. Ahâli, Hâricilere karşı öylesi bir nefretle doluydu ki, adlarının anılması bile akıllarını başlarından almaya yetmişti. Hiçbiri azıcık fikredip; "İyi de, bunlar bir düzine kadın-çocuk! Başlarında hasta bir erkek var. Kime ne yapmış olabilirler?" diye söylenenleri sorgulayamıyordu bile...

Farkındaydı!..

Temiz aklediş üzerine ambargo koyan korkular, mağdur insanları başka zulümlere çağırıyordu. Aslında bu durum tam da zâlimin arzuladığıydı; Firavun misâli kibirlenip halkı fırkalara ayıran zâlimin...

Seyyide tefekkürlerine adım adım devam edecekti. Biliyordu. Haklı tenkitlerden muaf kalmak uğruna hoşnutsuz kitlelere; "Hâlinize şükredip oturun oturduğunuz yerde!.." mesajı veren zâlimler, varlıklarını devam ettirmek için kendilerinden daha çok çekinilen öteki dehşet kaynaklarına muhtaçtılar.

Bu yüzden yirmi yıldır yönetimi ele geçirmiş olmalarına rağmen Ümeyyeoğulları bölgede asayişi sağlamak için gerekli önlemleri almamıştı. Hatta parayla tuttukları eşkıyalar aracılığıyla zaman zaman hac ve umre kâfilelerine baskınlar düzenletip suçu Hâricilerin üzerine atmışlar, onlara karşı duyulan mevcut korkuyu daha da körüklemeyi seçmişlerdi. Üstelik Şam, Filistin ve Mısır ahâlisine Hâriciler farklı tanıtılmışlardı. Bu bölgelerdeki insanlar Hâricileri, İmam Ali'ye ihânet edip onunla birçok savaşlar yapan ve sonunda Emir'el-Müminin'i kâtleden insanlar olarak değil, bizâtihi İmam Ali adına hareket eden intikamcılar olarak biliyorlardı. Düşmanını bile kendi çıkarlarına hizmet ettirmek Kitabın diliyle yeryüzünü ifsat etmenin örneklerindendi. Lâkin kimilerine göre bu durum doğrudan doğruya siyaset bilirlikti.

Az evvelki saldırıda kaşı yarılan Rukayye'yle ilgilenirken Seyyide'nin zihninde yeni sorular belirmişti. İnsanoğlu neden

bir zâlimi diğerine tercih ediyordu? Emin değildi. Aklına gelen her gerekçe için peşi sıra "Ama!.." ile başlayan cümleler sıralanıyordu.

Peki, mukaddermişçesine zulme rıza gösteren bu kişilerin aynı teslimiyeti Allah'tan sakınmaları tesadüf müydü?

Doğru soru bilginin yarısıydı ya; aradığı yanıt burada gizliydi. Bunun üzerine gittiği esnada beriden Fatımalara tutuna tutuna gelen Ali Seccâd'ı fark etti. Ay ve dünya yine birbirlerinin etrafında dönmekteydiler. İmam, mushafın son sözleri olan Nâs Sûresini dillendiriyordu.

"De ki;
İster görünmez türden olsun, ister görünür,
İnsanların kalbine vesvese fısıldayan,
Bazen sinip geri çekilen
Ama hep pusuda bekleyen
O sinsi vesvesecilerin şerrinden
İnsanlığın Rabbine sığınırım.
İnsanlığın Melikine, İnsanlığın İlâhına..."

Seçkin İki Güzelin tefekkürlerine Fatımalar da ortak olmuşlardı. Evet!.. İki gün önce İmam Seccâd'ın dilince -Şimr'in o uzun vaazına cevap veren- Kelâmullah'ın vazettiği üzere; ilimden nasibi olmayanların kalpleri mühürleniyordu. Gerçeğin bilgisine gönlünü açmayan, onu aramayan veya görüp duyduklarını şaşmaz doğruyla tartmayanlar kendi vehimlerini kuşanıp her vadide şaşkın ve amaçsızca dolaşmaktaydılar. Oysa bilgilerin en büyüğü, *el-Kebîr* olanın bilgisiydi. Bilgilerin en üstünü, *el-Azîz*'e aitti. Ve en güzeli, 'En Güzel'den gelen bilgiydi. Esmâ-ı Hüsnâ bu yüzden mühim değil miydi?

Şaşmaz vahiyle akletme çabasından uzaklaşanlar, tanıdıkları yahut tanımadıkları vesvese kaynaklarına kolaylıkla tutu-

luyorlardı. Arşın dilince bunlar şeytandı, kirlenmiş akıl yahut kötülükler emreden nefisti. Arzdan bakıldığındaysa bu kez vesvese kaynakları kendi çıkarlarını başkalarına dayatanlar, gönülleri birbirlerine düşman etmeye uğraşanlar, iyi-güzel-doğru ve hayırdan yana nasipsizler olarak beliriyordu. Onlar sağdan veya soldan fısıldamakta ve uygun zamanları kollamak hususunda pek mâhirdiler. Kin, intikam, dedikodu, iftira yahut kibirle beslenen bu yeryüzü vesvesecilerinin Rabbi, Allah mıydı?

Asla!..

Onlar kullanmayı bilmedikleri nefis ve akıl emânetlerine merbub idiler. Kendi çıkarlarını ve heva'larını Rab edinmişlerdi. Dillerinde "Allah" lafzı elleriyle O'nun Kitabı olsa dahi...

Bu vesvesecilerin etkilerinden korunmanın yolu da belliydi. Kişi; *er-Rabb ve el-Melik* olarak Allah'ı kabullenmeliydi.

Mücteba kızı Fatıma bu inceliği Muhammedî Şuuru oluşturan şubelerden biri saymıştı. Biliyordu! Ulûhiyetle sorunu olanlar ekseriyetle müşriklerdi. Kaldı ki, onlar bile Allah'ın ilâhlığını reddetmeyip bunu başkalarına da vehmederek O'na eşler koşmuşlardı. İblis bunca isyanına ve kulları baştan çıkarma uğraşına rağmen Allah'ı inkâr yoluna gitmemişti. Bu konudaki diğer bir açık örnek Firavunların hâliydi. Onlar ahâliye; "İlâhınız benim!" diyemeyip Rablıklarını ilân etmişlerdi. Bu yüzden çoğu insanın indinde Rubûbiyet ve Melikiyet hayli karışık mevzulardı. Hele de yaşamakta oldukları süreci göz önüne alınca *el-Melik* İsm-i Şerîfini akletmeye yoğunlaşacaktı.

Kitap, "Melik" ismini sadece Allah için kullanmıyordu. Musa ve İbrahim Nebilerle ilgili bahislerde Mısır yöneticileri "Firavun" denilerek anılmakta; güç tutkuları ve zâlimlikleriyle öne çıkarılıp davete direndikleri vurgulanmaktaydı. Oysa Yusuf Sûresinde Mısır'ın o günkü yöneticisi hakkında "Melik" ismi geçiyordu. Onun herhangi bir zulmüne vurgu yapılmadığı gibi Yusuf Nebiyle uyumlu çalıştıkları hissettirilmekteydi.

Usul usul anlamaya başlamıştı. Aradaki farklar beşer olan melikin yükümlülüklerini temellendiriyordu. Yönetici adâletli davranmak; insanların iyi, güzel, doğru ve hayırlı olanla hukukunu engellememek zorundaydı. Bunlara karşı gelip halkını fırkalara ayıransa Firavun ahlâkına bürünüyordu.

Düşündükçe babasını hatırlamıştı, Hasan'ül-Mücteba'yı...

Düşmanlarının türlü vaatleri ve vesveselerine kanıp savaş ortasında kendisini terk eden komutanlara rağmen ne yapmıştı babası?

Bugün onun adıyla anılan muahedenin şartlarını düzenlemiş, muhatabını antlaşma metni çerçevesinde iç barışa çağırmıştı. İlk maddede; "Emir olacak kişi, Allah ve Resûlüne uyacak!.." yazılıydı. Devamında; "Emir olacak kişi bir topluluğa dayanıp diğerlerine zulmetmeyecek, mescitlerde İmam Ali ve Resûl Ciğerparesi Fatımatü'z-Zehra'ya küfredilmeyecek, iç kargaşalık yıllarında öldürülen herkesin ailelerine hangi taraftan olduklarına bakılmaksızın devlet hazinesinden destek sunulacak, Muaviye öldükten sonra hak sahibine rücû edecek!.." kabilinden maddeler vardı.

Bunları enine boyuna düşündükçe Firavun ile Melik arasındaki farklar zihninde daha da berraklaşıyordu. Kitabın anlattığı zâlimler kendilerini bağlayacak bir üst hukuka, -bugün ya da yarın hesap veriyor olmaktan rahatsızlık duymuşlardı. Bu yüzden Allah'ın terbiyesi altına girmektense Rablıklarını ilân etmişler ve halkı kendi Rububiyetlerine koşmuşlardı. Üstelik bir şekilde varlığına inandıkları ilâhları bile ısrarla gökler ardına saklayarak yeryüzünü tamamen kendi emellerine ayırmışlardı.

Şimdi daha iyi anlıyordu. Habibullah'ın dilinde "İnci" ile remzedilen ve yarınları inşa uğruna 'Dedesinin Barıştıran Oğlu' olan İmam Hasan; metne bu yüzden; "Emir olacak kişi..." diyerek başlamış; her devrin ve her beldenin yöneticilerine hitap etmişti. Buna göre yöneticiler uymaları gereken bir üst

makam olduğunu bilip kendilerini nihai ve mutlak karar mercii olarak görmemek durumundaydılar.

İmam Mücteba devamda gelen maddelerle babasını şehid eden Hâricileri bile koruyup kollamış, mâzinin yaralarını sarıp iç barışa uzanabilmek için savaşlarda ölen herkesi devletin şefkati ve mesuliyeti karşısında bir kılmıştı. Zira iç barış arzulanan bir ülkede ahâli bu konuda bile fırkalara ayrılamazdı.

Mescitlerde edilen küfürler Ehl-i Beyt'in hukukunu ve yüceliğini inkâr etmekle kalmıyor, yönetimin kendisine muhalif gördüğü yahut ileride çıkarlarının uyuşmayacağını düşündüğü herkesi hedef hâline getiriyordu. Nitekim Ümeyyeoğulları herkese seslerini iletebilecekleri yegâne vasıta olan mescitleri kendi çıkarlarını vazeden telkin yuvaları hâline getirdikçe ahâlinin bir kısmı diğerini hepten düşman bellemişti. Devlet eliyle tek bir ses hâlinde halka üflenen vesvesenin gönüllerden kazınması için belki de nesiller boyunca uğraşmak gerekecekti.

Mücteba kızı Fatıma, babasının adıyla anılan bu muahedeyi fikrettikçe bir noktayı daha seçmişti.

İnci olmanın inceliğini...

Sedefler ardınca gizlenen Güzellik, mânâları yenilenen müteşâbih âyetler gibi her devirde kabuklarını kırıp güzelliğini gözler önüne serecek seçkin ve yetkin eller bekliyordu. O; kendisiyle ve diğer insanlarla sulh bulması için hem kişiye, hem de topluma ilke ve değerleri sunan güzellikti. Zamana göre yeniden ve yenilenerek okunmak istiyordu.

Yusuf Nebinin kervancıları veya kardeşleri gibi onun karşısına çıkanlar da kendi arzularının gözüyle bakmak yerine -En Mükemmel Terbiyeci olan- Rabb'in vazettiği akılla hâkikati aramalıydılar. Zira sedefin içinden kâh beyaz, gri; kâh gök rengi yahut gülkurusu, hatta dem dem siyah inciler çıkıyordu. Ne bulacağına peşinen karar verenlerin görünce onu tanımaları hayli zordu.

Benzer durumlar Habibullah'ın hayatında da vardı. Hudeybiye antlaşmasını zillet zanneden bazı sahabiler o 'Ekmel Nebi'ye neredeyse gönül koyacak noktaya gelmişler, Lâkin aradan birkaç yıl geçip Mekke'yi fethettiklerinde bu antlaşmanın nasıl bir izzete gebe olduğuna bizzat kendi gözleriyle şâhidlik etmişlerdi. Zira inci misâl ilkeler ve değerlerde sadece ilim değil hikmet de vardı. İnci; *El-Alîm* ve *El-Hakîm* olan Rabbin süsüydü.

Güneş batmak üzereyken Şimr kâfilenin burada konaklayacağını emredince Muhsineler tefekkürlerine ara vermişlerdi. Oysa göz gördükçe akıl işlemeye devam edecekti.

Sağ tarafları rükûdaymışçasına iki büklüm duran palmiyelerle doluydu. Sollarında ise ağzı kendilerine bakan uzunca bir vadi vardı. Belli ki, o taraftan kuvvetli rüzgârlar esiyor ve bu yüzden berideki ağaçlar henüz kalınlaşıp güçlenemeden eğiliyorlardı.

Askerler denklerin olduğu develeri palmiyelerin altına çektikten sonra kampı kurmaya başlamışlardı. Ağaçların ucuna bağladıkları iplerle çadırları gerginleştiriyorlar, sırtlarını vadiye bakacak şekilde sağlamlaştırıyorlardı. Her ne kadar askerlik konusunda acemi görünseler de, kısa süre içerisinde kampın işlerini tamam etmişlerdi. Bu konudaki maharetleri onların Bedevî olduklarını ele veriyordu.

Şehir veya köylerde yaşamayı bile özgürlüklerine vurulan zincirler addedip gezginliği tercih eden bu insanların, askerlik gibi disiplin isteyen bir işe soyunmaları Seccâd'ın aklına pek yatmamıştı. Yakınındaki askerlere abdest almak için su sormasıyla başlayan cümlelerin nihayetinde öğrenecekti. Bu bedeviler birkaç hafta önce tüm sürülerini eşkıyalara kaptırmışlardı. Hırsızların bulunması için birkaç kez valiye gelip gitmişler, dört gün önce İbn-i Ziyad'ın teklifiyle maaşa bağlanıp askere alınmışlardı.

Muhataplarından birinin en parasız zamanlarında valinin kendilerine cömertçe bir iş sunduğunu söylemesi Seccâd'ı epey şaşırtmıştı. Babasından dinlediği kadarıyla Habibullah'ın sağlık günlerinde insanlar Beyt'ül-Mal'ı kendi hazineleri bilirlerdi. Aradan geçen on yıllar içerisinde devlet hazinesi, Ümeyyeoğullarının öz varlığı addedilmeye başlanmış ve aslında emânetçi olan yöneticilerin malı veya parayı gerçek sahiplerine iade etmesinin adı lütuf olmuştu. Şimr'in bahsettiği siyaset bilirliğe dair örneklerden biriydi bu...

Hırsızı yakalamak yerine ona müsaade etmek, sonra da bu işin mağduruna yardım edip onun takdirini kazanmak...

Bu durum karşısında âyetin şâhidliğiyle; *"İnsanoğlu pek câhil ve zâlimdir!"* demek gerekiyordu.

Namazdan sonra Ali Seccâd, Muhsinelerle birlikte kendilerine ayrılan çadıra geçmişti. Dışarıdan gelen rüzgâr uğultuları, içeriden yükselen öksürük sesleri ve bebek ağlayışlarına rağmen kendi dinginliğindeydi artık.

Seyyide bir yandan İmam'ın bu hâlini takip ediyor, bir yandan da Muhsineleri süzüyordu. Nedensonra meşalelerin oynak gölgelerine takılıp dört ay öncesini hatırlamıştı; Şaban ayının başlarında Medine'den çıkıp Mekke'ye uzandıkları günleri...

Yolda kum fırtınasına yakalanmışlar, sonrasında tepedeki bir mağaraya sığınmışlardı. Kardeşleri İmam Hüseyin ve Celâl Abbas; büyük oğlu Muhammed, yeğenleri Kasım ve Ali Ekber de o gün kendileriyle birlikteydiler. Çakmak taşlarıyla ateş yakmışlar, etrafına sıralanıp birbirlerini izlerken gölgelerin kalıpları nasıl yuttuğunu izlemişlerdi. Defalarca görülen gölge oyunlarının bir dem için farklı anlamlar vazetmesiydi bu...

İbrahim Halilullah'ın gece tefekkürlerine de benziyordu. Önce ay ve yıldız için *"İşte, Rabbim budur!.."* buyuran Nebi, sonra ikisinden de vazgeçip aynı ithamı güneş için yinelemiş ve ardından bu düşüncesinden de geri dönmüştü.

Biliyordu!..

Halilullah ne ilk kez gecenin ardınca gündüzün geldiğini görmüştü; ne de kendi devrinin bu gözlemi yapan yegâne kişisiydi. Demi beklemek böylesi bir işti. Mükerrerin içinden bile kula ibret olabilecek anlar çıkıyordu. Diğerleri de mi, aynı özlemdeydiler? Rukayye, babasından örnek verecekti.

"Hatırladın mı hala? Babamın da etrafına böyle toplanırdık. Bize sohbet ederdi. Ceddimizi ve Kitabı anlatırdı."

Zeyneb kızarmakta olan gözlerinin daha fazlasına cesaret etmemesi için tebessüme sığınmıştı hemen. Kûfe'deyken yapageldiğince yeğenini sağ dizine yatırıp elleriyle onun saçlarını taramaya başladı. Zihninde ve gönlünde alıp verdiklerini belli etmeksizin bir an gözlerini açıp kapadıktan sonra İmam Hüseyin'in dul eşine baktı.

"Ne de güzel ismin var?"

Rübab şaşırmıştı. Neredeyse yirmi yıldır birbirlerini tanımalarına rağmen ilk kez Seyyide'den ismi konusunda iltifat almıştı. Sanki mükerrerin içinden yeni bir ibret çıkıyordu.

Evet!..

"Rübab" kinâye yoluyla türetilmiş bir isimdi. Mahiyetindeki rahmeti arza boşaltıp toprağı terbiye ederek onun ürün vermesine vesile olduğu için yağmur yüklü bulutlara "Rübab" denilmekteydi.

Zeyneb sözü istediği noktaya getirdiği için bu kez sözlerine "Rab!" diyerek başladı. "Rübab" ile aynı kökten geliyordu. Günlük kullanımda; "terbiye etmek, ıslah etmek, yetiştirmek, göz kulak olmak" gibi mâna zenginliklerine sahipti.

Kulu, Allah'a en çok yakınlaştıran O'nun *Er-Rab* oluşuydu. Öyleki, Kurân'da bahsi geçen birçok insan; "*Rabbim, Rabbimiz, Âlemlerin Rabbi...*" benzeri ifadelerle O'nu mahlûka izâfe edebiliyordu. Tam da bu noktada Rubûbiyetin çift yönlü oluşunu açmıştı.

"Terbiye eden ve terbiye edilen aynı fiilde buluşur. Rab ve merbub muradlarını birler. Dem tamamlandığında ilâhi terbiyenin yansıdığı en büyük ayna insan oluverir."

Hüseyin kızı Fatıma evvelce Ahsen'ul-Kasas'la ilgili tefekkürlerde de ayna üzerinden örnek verildiğini hatırlamıştı. O vakit bunun üzerinde durmamıştı. Ama şimdi sezebiliyordu. İmam Seccâd'ın dilince 'Güzelliğe ayna oluş' ile Vâris'in vazettiği 'Rububiyetin aynası olmak' öz itibariyle Allah'ın Esmâsıyla ahlâklanışı anlatmaktaydı.

Tefekkürlerinde derinleşirken aynayı meydana getiren unsurlara yönelmişti. İlki camdı; ikincisiyse camı arkadan sırlayan hamur...

Camın pürüzsüz oluşu ve hamuru sırlamaktaki hüner, aynayı emsâllerinden üstün kılmaktaydı. Hamur gerektiği miktarda, yeknesak şekilde usulünce yedirilmezse ve cam temizlenip parlatılmadıkça ayna mükemmelleşemiyordu. Kişi, buradaki hususları ruh ve nefis olarak da okuyabilirdi. Rahmâni bir nefes olan pırıl pırıl ruh, temizlenmiş-kâmil nefse sırtını verince seyrettiği güzelliği tastamam aksettirebiliyordu. Hem de seyrettiğinin aynısı olma iddiası gütmeden...

İşte Rububiyet, camı ve sırrını yaratıp onları Esmâsına ayna kılan O eşsiz hüner sahibinin Kendi mülkündeki mutlak ilâhlığıydı. Kişinin hadsiz evhamlara düşmeden, Ulûhiyetin hukukunu gözeterek O'nun ahlâkından nasiplenmesinin yoluydu.

Seyyide'nin baba-bir kardeşi Safiye de benzer düşüncelerdeydi. Seçebildiği kadarıyla Esmâ-ı Hüsna, O'nun Zâtının aynaları iken Rabbin terbiyesinden kâmilen geçen insanlar da bu Güzel İsimlerin aynalarıydılar. Rubûbiyetin tecelligâhı olan canlar elbette ki Rabbin Yeryüzü Hâlifesi sayılmayı da hak ediyorlardı.

Üstelik böylesi Hâlifeler kendilerine ulaşan nuru yansıtmakla Rab adına diğer insanlara 'Mürebbi' de oluyorlardı. Hem de asla rahmet kaynağının yerine geçmeden...

İncinin Fatımasına göre kul, Allah'ın Rubûbiyetine sarılıp bundaki kemâli O'nun Melîkiyetinde buldukça aklını, nefsini, kalbini, vicdanını ve tüm âzalarını O'nun mülkü belleyip kendisini bu mülkün emânetçisi saymalıydı. İçinde bulunulan dünyanın aslında bir rüya olduğunu başka türlü idrak edebilmek de mümkün değildi sanki. Muhammedî Şuura eren böylesi bir kişi, rüyanın Mutlak Sahibine; "Kulunu hayra ve güzelliklere yorl.." diyerek niyâz edebilirdi.

Zâlim yöneticilerin insanları nasıl da birbirlerine düşürüp kendi çıkarlarını onlara dayattıklarını düşünerek girdikleri bu bahsin nihayetinde kişinin Allah'la olan hukukuna yoğunlaşmışlardı ya; Seyyide şimdi de bu türlü örtüşmelere dikkat çekecekti. Sözlerini Fussilet Sûresinin sonlarından seçmişti.

"Demi geldikçe insana hem dış âlemde -afâkta- hem de bizzat kendi iç dünyasında -enfüste- âyetlerimizi göstereceğiz. Ta ki, bu vahyin mutlak bir hakikat olduğu herkes için ortaya çıksın. Her şeye şâhid olan Senin Rabbin, insana yetmedi mi?"

Enfüsün ve afâkın birliği veya geçmişin ve geleceğin, arşın ve arzın aynı terbiyeyle kişiyi kuşatıcılığı Kelâmullahta sürekli dillendirilmekteydi.

"O; iki doğunun ve iki batının Rabbidir... Göklerin, yerin ve bunlar arasındakilerin, hayatın ve ölümün ve atalarınızın Rabbi O'dur..."

Üstelik Kurân'da -kelimesi kelimesine- en sık tekrarlanan âyet de yine buna işaret etmekteydi.

"Peki siz ikiniz, Rabbinizin hangi nimetini reddedebilirsiniz?.."

Seyyide algıların yerli yerince oturup şuurun belirginleşmesi için ince farkları hatırlatmaya devam ediyordu. Kitap özellikle belirtiyordu. Âdem Nebi ağaca yaklaşmama konusunda yasağı çiğnerken Ulûhiyete değil Rabbine karşı gelmişti. Bunun akabinde yine Rububiyete sığınmış, Rabbinden aldığı

birtakım kelimelere sarılınca tevbesi kabul edilmişti. Zaten Âdem henüz yokluk âlemindeyken Onun hakkında "*Kendime yeryüzünde bir Hâlife yaratacağım!*" muradını beyân eden de Rab değil miydi?

Seyyide, ağabeylerinden görüp öğrendiğince sohbeti soruyla kapatacaktı.

"Hatırlayın! Güzelliğin Nebisi rüyasında yıldızların, ay ve güneşin kendisine secde ettiklerini görmüştü. Teslimiyetin Nebisi ise her birine ayrı ayrı bakıp önce '*Rabbim budur!*' dedi, ardından hepsi için de '*Olamaz!*' buyurdu. Üzerinde tek tek fikretmeye değmez mi?"

Ahmet Turgut - Aşkın Elçisi

17

"Sana gül ile dokunan şefaatin kimden umar
Vâris-i hulk-ı Hasan, Müctebâ'sın ya Hüseyn."
-Zeynel Baba-

Sondördündeki ay ortadan kesilmişçesine yarı yarıya aydınlık ve karanlıktı bu gece. Bir yüzüyle nur, ötekiyle zulmeti kuşanan hayata benziyordu. Beş gün önce yola koyulmuş olan şu kâfileye öykünmüştü belki de...

Bir yanda alacakları mükâfatları hayalleyerek horultularla uyuyan askerler, beride yorgunluktan bitap düşmüş balalarıyla uğraşan anneler vardı. Gecenin son demleri olmasına rağmen Muhammed Bâkır'ın ağlayışlarıyla yüreciği pârelenen Mücteba kızı Fatıma, başparmağını yavrusunun damaklarına banmış hâlde onun açlığını bastırmayı deniyordu. Arzın dertleriyle bunaldıkça arşın delilleri mi gönlüne karılıyordu; ötelere uzanacaktı. Halasının dün akşam bahsettiği üzere İbrahim Halilullah'ın göktekileri Rab bilip sonra inkâr edişindeki ibreti arıyordu. Gün boyu aklına gelen yegâne yorum; Nebinin kula uzak Rububiyet vehimlerini adım adım terk ederek yakın olana meylettiğiydi. Kâf Sûresinden hatırlıyordu.

"Andolsun!
Nefsinin insana ne vesveseler fısıldadığını iyi biliriz.
Çünkü Biz insana şah damarından daha yakınız."

Nitekim bu yakınlığın bilinmesi ve her dem hissedilmesi istenmekteydi. Nefsin vesveseleri hükmündeki açlık veya tokluk, uyku yahut uykusuzlukla Allah'a olan kurbiyet artıp azalabilir miydi? Balasının dem be dem hızlanan ağlayışlarına binaen tefekkürleri yarım kalsa da Rubûbiyetin işleyişi üzerine düşünmeye devam edecekti.

Rab, merbubla olan işinde sebepler ve vesileler kullanıyordu. Mazlumu zâlimle, evlâdı ebeveyniyle, hastayı hekimle terbiye ediyor; mümin-münkir ayırt etmeksizin herkesi bu eğitim ve terbiyeleniş sürecine dâhil ediyordu. İnsana düşen görevse bunu fark edip terbiye edicinin muradına uzanabilmekti.

Düşündükçe seçebilmişti. Kitapta *"er-Rab"* esması sadece *"er-Rahîm"* ve *"el-Ğafûr"* ile yan yana zikrediliyordu. Sanki tüm terbiyeciler ve eğitimciler için bunda bir işaret vardı. Mürebbilerden merhametli ve bağışlayıcı olmaları istenmekteydi. Öyle ki, *"Ğafûr"* ism-i şerifindeki vurguya binaen kişinin yüzüne affedildiği bile vurulamıyordu. Zira terbiyedeki bir amaç da kişiyi hiç suç işlememiş hâle getirmekti. Yani onu tertemiz kılmak...

Her türlü ricsten arınmış bir şekilde terbiyeye cevap vermek -ayna teşbihindeki gibi- O'nun Rubûbiyetinin tecelligâhı olmak değil miydi?

Hatırlıyordu!

Yusuf Kıssasını fikrederlerken sûrenin başında yer alan *"Elif-Lam-Ra"* harflerinin sonuncusunu *'Rabbimizden lütfedilen basîretler'* olarak yormuştu. Şu anki idrakine göre burada yer alan 'Ra' harf-i mukataası ile Rubûbiyetin tecelligâhı olan ve böylelikle Risâlete Vâris kılınan Muhammedî Mürebbilere

işaret vardı. Bu üçlü harfle başlayan Yunus, Hûd, Râd ve İbrahim Sûrelerinde de ana konu ilâhi rehberlikti ve bu rehberliğe direnenlerin ahlâksızlıkları örneklendiriliyordu.

Çadırın içinde arz ve arş buluşmuşken dışarıdaki nöbetçi askerler bastıran ayaz ve vadiden esen sert rüzgârlar nedeniyle üşümeye başlamışlardı. Birkaçı gelip ateş başında ısınıyor, ardından diğerleri onları takip ediyordu. Henüz ısınan bir leşker, nöbet yerine döndüğünde arkadaşına seslendi.

"Git, biraz da sen ısın!.."

Birkaç kez yinelemesine rağmen cevap gelmeyince sinirlenmişti. Uyuyacak zaman mıydı? Güç bela ellerine geçen şu işi adam gibi yapamazlarsa Şimr'in kendilerini ordudan uzaklaştıracağından korkuyordu. Son bir kez arkadaşına seslendiği esnada ayağına takılan bir şeyler fark etti. Karanlıkta seçemiyordu. Eğildiği esnada inceden bir ıslık sesi duymuştu ki, boğazına saplanan okla birlikte cansız yere uzandı.

Bu esnada ateş başında öbeklenmiş olan askerler nöbet değişimi için yanlarına kimsenin gelmemesinden işkillenmeksizin sohbetlerine devam ediyorlardı. Şam dönüşü Yezid'den alacakları mükâfatlar sayesinde yeniden koca koca sürüleri olacaktı. Yine hayvanların peşinde o diyar senin, bu otlak benim dolaşacaklar; valiye de, şehirlilere de eyvallah etmeyeceklerdi. Eski düzenlerine kavuşmalarına en fazla bir ay kalmamış mıydı? Gecenin zifiri karanlığından kopup gelen ıslıklar aynı kanaatte değildi. Askerler boyunlarını parçalayan oklarla ardı ardına devrilirken birinin elinden düşen meşale yakınındaki çadırı ateşe verdiğinde ardı çığlıktı gayrı...

Tüm çadırlar oluk oluk boşalmaya başlamıştı. Deve homurtuları, at kişnemeleri ve askerlerin bağırış çağırışları arasında Şimr'in sağa sola yağdırdığı emirler duyulmuyordu bile. Kargaşayı dindiremeyeceğini düşünen komutan, Âl-i Hüseyin'in tutulduğu çadırın önündeydi şimdi. Kûfe'den çıktıklarından

beri korktuğu durum sonunda başına gelmişti ya; bir yandan İbn-i Ziyad'a küfürler savururken bir yandan da etrafı kolaçan ediyordu.

Neredeydi bu adamlar? Neden ortada kimsecikler yoktu?

Sadece kampın tepeye bakan tarafından ok atılmadığını fark edince iyi-kötü yapması gerekeni anlamıştı. Muhsineleri çadırlarından çıkarıp tepe istikametince sürüklerken yardımcısına da beride kalan askerleri çekip çevirmesini emretti. Nedensonra başıboş şekilde koşuşturan develer tarafından ezilmemek için durmuştu. Peşine kattığı bunca kadın, çocukla nereye gidiyordu? Acemiliklerine kızdığı yeni yetme Bedevi askerler kadar şaşkındı. Onları kaybedecek olursa sıra esirlere ve hâliyle kendisine de gelmeyecek miydi? Dönüp askerlerinin başında durmaya karar verdi. Yedek olarak yanında taşıdığı kamasını tehlike anında kendisini koruması için Ali Seccâd'a uzatmıştı. Bahası büyük bir ödülün yolda telef olmasına gönlü razı olamazdı. Oysa Ali Seccâd kamayı almak istememiştî. Zülfikâr'a izzet katan ahlâkın oğluna, kin ve zulüm ile bileylenmiş çelik yaraşır mıydı? Bileklerinden ayaklarına değin paslı zincirlerle kuşanmış hâlde dizleri üzerine çökmüş, kelepçelerin izin verdiğince avuçlarını semâya kaldırmıştı. Onun ardınca da Muhsineler...

"Hasbun-Allahû ve nim'el-Vekîl,
Nim'el-Mevlâ ve nim'el-Nasîr!.."

Tepe eteklerinde eller, diller ve gönüller Âlemlerin Rabbiyleyken berideki kamp alanında baskın yapan Hâricilerle askerler artık boğaz boğazaydılar. Kollar, gövdeler doğranıyor; omuzlar başsız kalıyordu. Askerler nihayet görünür düşmanlarla muhatap oldukları için üzerlerindeki paniği atmışlar, sayıca kalabalık olmalarının üstünlüğüyle baskıncıları uzaklaştırmaya başlamışlardı.

Bu esnada palmiyelerin ardınca gizlene gizlene ilerleyip tepe eteklerine değin süzülebilen iki Hârici, gözlerine Âl-i Hüseyin'i kestirmişlerdi. Öndeki genç nereden geldiğini fark edemediği bir atın altında kalınca bu kez arkadaşı koşmaya başlamış, tırmana tırmana birkaç adım ilerilerine değin geldiğinde Ali Seccâd'a bakıp seslenmişti.

"Hüseyin'in Oğlu sen misin?"

Cevap Seyyide'nin dilindeydi. Muhatabını ikâz ediyordu.

"Şehidler Seyyidi Hüseyin'in ve Emir'el-Müminin Ali bin Ebu Talib'in ve Âlemlere Rahmet Muhammed Mustafa'nın Oğludur o..."

Genç aradığı ikrâra kavuşunca kılıcını kaldırıp "Ya Allah!" nidasıyla hamle etmişti ki, Seyyide kollarını açarak önüne atıldı. Hâricinin keskin çeliği Seyyide'nin iki bileğini buluşturan paslı zincirlere çarpıp durmuştu.

"Çekil aradan. Kadınsın, kanın kılıcıma bulaşmasın!.."

Kevser'in Kızı kılıç ile 'Vaktin Ali'sinin arasından çekilmeyince Hârici daha bir hınçlanmıştı.

"Sen mi beni durduracaksın? Çekilsene aradan! Artık kimse alamaz onu elimden!.."

Nesiller değişse de yaşananlar aynıydı ya; benzer durumlarda yakasına yapışan katillere Dedesi Habibullah'ın cevap verdiğince seslenecekti Seyyide...

"Seni, beni yaratan Allah'tan gayrı güvencim yok!"

Evet! Tek tek hatırındaydı. Ceddi, "Allah!" deyince, semâdan saf saf melekler inerdi.

O, "Ya Rab!" derdi; yıkılırdı yer ve gök...

Ve bazen diline kilit vurup susardı Âlemlerin Rahmeti...

Öylesi demlerde üzerine taşlar yağardı Taif'te...

O susar, gözleri önünde sütkardeşi Hamza'nın ciğerleri dişlenirdi.

Dedesinin Kızıydı ya; görmüştü. Dem, sesin arş-ı âlâyı titreteceği demdi. Susmak haramdı gayrı. Yarı yaşında bile olma-

yan eli kılıçlı gence yineleyerek; "Seni, beni yaratandan gayrı güvencimiz yok!" diyordu: "Allah Azze ve Celle korur bizi. Var, işine git delikanlı. Ellerinle kendini ateşe atma!"

İşittiklerinden etkilenmemiş dahi olsa, bunca sözü dinleyecek denli tepkisiz beklediğini fark eder etmez, yeniden atıldı genç...

Ancak bu kez bilekleri havada kalmıştı. Ardı ardına inen kamçılardan soluğu kesildiğinde yığılıverdi toprağa. Birkaç askerle birlikte son anda yetişen leşkerbaşı, infaz için kılıcını kaldırmış hâlde Şimr'in emrini bekliyordu.

Hârici genç son bir umut Seyyide'den emânet kelimelerle komutana seslendi.

"Seni, beni yaratan Allah aşkına, kıyma canıma!.."

Komutan henüz hiçbir şey söylememişti ki, yardımcısı geldi koşturarak. Nefes nefeseydi.

"Efendim. Adamları tamamen püskürttük. Lâkin develerin yarısı kayıp..."

Şimr söylenenlerle ilgilenmez bir edâyla leşkerbaşına bakmıştı. Gecenin hıncını birinden alması gerekiyordu. Öfke dolu bir sesle "Öldür!" diye bağırdı. Aynı anda Ali Seccâd'ın da sesi duyuldu.

"Durun, yapmayın!.."

Şimr şaşkınlıktan mıdır, dönüp Seccâd'a bakmıştı. Yüzünde; "Hangi cüretle işime karışabilirsin?" diyen sorgulamalar vardı. İmam bunu fark etmemişçesine muhatabını ikna edebileceği gerekçeler sunacaktı.

"Adamı konuşturmayacak mısınız? Nasıl öğrenmişler, kâfilenin güzergâhını? Belki de askerlerin arasında arkadaşları vardır. Öldürürsen asla öğrenemezsin!"

Şimr anlık bir duraklayışın ardından hak vermişti. Genç şimdilik yaşayabilirdi. Güneşin doğmak üzere oluşunu da hesaba katarak yardımcısına seslendi.

"Toplanın gidiyoruz!.."

18

"Deşt-i Kerbelâ'da güzeller şâhı
Mülk-i melahatta şehâdet mâhı
Hüseyn'e muntazır Hakk'ın dergâhı
Sıddık ağlar, Muhtar ağlar, Yâr ağlar."
-Muhammed Lutfî-

Yanıp yakılan kampı toparlamak veya elde kalan malzemelerden kullanılabilecek olanları seçip ayıklamak için bile oyalanmaksızın yola koyulmuşlardı. Şimr bir ara kaybolan develeri bulmaları için arkalarında birkaç asker bırakmayı düşünmüş sonra vazgeçmişti. Tehlikeyi tam olarak atlatıp atlatamadıklarından emin değildi. Bu şüphesinde isminin "Şahab" olduğunu öğrendiği Hârici gencin sorgusu da etkendi. Güzergâhlarının nasıl ortaya çıkartıldığı konusunda aldığı cevaplarla tatmin olamadığı gibi askerlerin arasında Hârici muhbirlerin olup olmadığından da emin değildi. Kimseye güven duymadığı için acilen Musul Valisine ulaklar çıkartmıştı.

Yaşadıklarının sıcaklığını üzerinden attıkça zihni usul usul açılıyordu. En büyük tesellisi kesik başlarla dolu küfenin gece-

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

ki kargaşada kaybolmamış olmasıydı. Üstelik bu olayı bahane ederek İbn-i Ziyad'ı Şam Sarayına şikâyet de edebilirdi. Artık tüm endişesi ertesi gün Musul'a sağ sâlim ulaşabilmek hakkındaydı. Bunun için hızlanmaları gerekiyordu. Çocuklu kadınların elde kalan develere alınmasını emrettikten sonra Âl-i Hüseyin'in diğer yetişkinlerini zincirlerinden tek tek develere bağlattı. İşleri yoluna koyduğunu düşündüğü esnada beriden yükselen kadın çığlıkları duyacaktı.

Kâfile yokuş yukarı çıkarken kendisini çekiştiren devenin adımlarına yetişemeyen Ali Seccâd yığılıp kalakalmıştı öylesine. Şimr'in durmaya niyeti yoktu. "Devam edin!" diye seslendi.

İmam sürükleniyordu artık. Başına taşlar kayalar çarpıyor, kurumuş otların üzerinden geçerken yüzü ve boynu inceden ince kıyılıyordu. Çalılar ellerini, kollarını pâreliyor; dudaklarını azıcık aralayacak olsa ağzı toz toprakla doluyordu. Üstelik tüm Muhsineler ayrı ayrı develere bağlandıklarından İmam'a yardım edebilecek kimse de yoktu.

Seyyide boğazına ilmik ilmik düğümlenen nidâlara nihayet yol verebildiğinde geceki gibi "Allah!" diyerek seslenecekti.

"Allah Azze ve Celle!..
Biliriz; Senden başka sığınağımız yok.
Vekilimiz, Mevlâmız ve Yardımcımız Sensin
Ey *Basîr*!..
Gecenin zifiriliğinde kapkara taşın üstündeki
Karıncayı görüp gözeten Rabbimiz!
Gördüklerimizi Sen de görüyorsun.
Âlemlere Rahmet olanın Oğlu yerlerde sürüklenmekte...
Ve hatırlıyoruz!
Şu toprak nice Nebilerin kanını emdi.
Sonra onlara istiraatgâh oldu.

Dedemin dilinde 'Ebu Turab' için künyeydi toprak...
Ve dem geldi, gökten rahmet inince
Bağrındaki tohumları çatlatıp filizler verdi.
Onunla halkettiğin Âdem'in evlâtları,
Kâh Habil misâli rızanı gözetti,
Kâh Kabil'e öykünüp 'Allah!' diyene arzı dar etti.
Şükürler olsun!
Sen, Kitabında bizleri uyarmıştın.
'Sakın zâlimlere zerrece meyletmeyin!
Sizin Allah'tan başka Yardımcınız yok,
Sonra büsbütün yardımsız kalırsınız!' demiştin.
Ey zâlimi de, mazlumu da yaratmış olan Rabbimiz!..
İşittik ve iman ettik.
Dünün, bugünün ve yarının diliyle ikrardayız:
Hasbu'n-Allahü ve nim'el-Vekîl,
Nim'el-Mevlâ ve nim'el-Nasîr."

Vesilelerle iş gören Allah'ın nusretinden bir nusret miydi; Hârici genç yanına kadar gelip yerde sürüklenen İmam'ı ayağa kaldırmıştı. Yüzünden okunan onca kine rağmen adımlarını önleri sıra kendilerini çeken deveninkine uydurarak Ali Seccâd'a omuz veriyordu. 'Güzel Âhlâkın Oğlu' bu yardıma binaen "Allah razı olsun!" deyince Şahab önce oralı olmamış, ardından Şimr'i işaret etmişti.

İmam farkındaydı. Komutan, Şam'da baha edecek ödülün dağlarda tepelerde ölüp yitmesinden korkmaktaydı. Her can kendi hesabmdaydı ya; gözlerini Şimr'den alıp Şahab'a çevirdi. Kendisine omuz veren akranına tebessüm ederken onun için hayıflanmıştı. Bir gece önce canını almaya uğraştığı düşmanıyla şimdi omuz omuza yürümek kin sahiplerine verilebilecek en büyük cezaydı. Nitekim Hârici genç, ağzını bıçak

açmaksızın yürüyor ve yürütüyordu. Öğlenki molada kısa süre ayrı kalmışlar, ardından yine yolları birlikte adımlaya devam etmişlerdi. İkindinin demi de birdi, akşamın da...

Yol üzerindeki bir köyde konaklamaya karar verildiğinde Hârici genç sonunda Ali Seccâd'dan ayrılacağı için sevinmişti. Az sonra yanıldığını anladı. Leşkerbaşı her ikisini birbirlerine zincirleyip atların tutulduğu bir ağıla bırakmıştı. Düşmanıyla diz dize birlikteliğinin devam etmesine mi yansındı; yoksa şu hayvancağızların ürkekliğine mi; şaşırmıştı iyice...

Günün tüm yorgunluğuyla bir parça dalacak olsa, atlardan biri ya cırcır böceklerinin tiz sesleriyle irkiliyor; ya nöbetçi askerlerin meşalelerinden huysuzlanıyor; sürekli bir şeyleri bahane edip homurdanarak kendisini uyandırıyordu. Ali Seccâd'ın bu durumdan rahatsız görünmemesine de takılmıştı. Zoraki yoldaşı uyku illetinden azâde miydi? Gecenin son üçte birine girilmesine rağmen durumda bir değişiklik olmayınca oflana söylene içindekileri dile getirdi.

"Hem uyuyamıyorsun, hem de hayran hayran atları izliyorsun."

"Onları dinliyorum."

Şahab için ummadığı bir yanıttı. Alaycı bir dille soruverdi.

"Ne konuşuyorlar?"

"Tanımadıkları her şeyden ürktüklerini söylüyorlar. Tanımayanlar sevemez! Şu hayvancağızlar için de geçerli, insanlar için de..."

"Derdin atlarla mı, benimle mi?"

"Bana yoldaşlık eden her kim olursa, derdim odur. Bugün sen, yarın başkası..."

"Ben seni tanıyorum. Ve bu yüzden senden nefret ediyorum."

"Benden nefret etmen için sana ne yaptım?"

Şahab cevap vermemek için başını öteye çevirse de ardından dayanamayıp geri döndü. Soluksuz şekilde sıralamaya başladı.

"Senin deden, amcan ve baban; Nehrevan'daki savaşta ailemin bütün erkeklerini öldürdüler. Yirmi üç yıl oldu ama acısı dün gibi taze. Kerbelâ'da yaşananları duydum. Bütün ailen öldürülmüş. Bunun nasıl bir acı olduğunu artık sen de öğrendin. Fırsatın olsa Şimr'i, İbn-i Ziyad'ı gebertmez misin? Kendinden pay biç ve sabrımla oynama!.."

İmam kurulan mukayesenin sakatlıklarına takılmadan Şahab'ın durumunu anlamaya çalışacaktı.

"Benim fırsatım olmadı. Ama senin var. Hasta ve çelimsiz birini öldürebilecek durumdasın. Neden yarım kalan işini tamamlamıyorsun?"

Şahab dün gece Seccâd'ın çıkışıyla infaz edilmekten kurtulduğunu unutmamıştı. Bunun başına kakıldığını düşünürken sesi de öfkesi gibi parlayıverdi.

"Mecburum!.. Sana bir şey olursa Şimr, geride kalan ailemin de öldürüleceğini söyledi. Annem, kız kardeşlerim, eşim, çocuklarım... Onlardan yana endişem olmasa seni bir an bile yaşatmam."

Ali Seccâd hiçbir tepki vermeksizin dinledikçe Şahab hızlanacaktı.

"Benim gibi birçok insana bu acıları yaşattınız ya; bak, aynısı sizin de başınıza geldi. Amcaların ve baban çöllerde telef oldular. Allah'ın adâleti bu işte!.."

Seccâd, Şahab'ın kanaatlerinin iki kelâmla değişemeyeceğinin farkındaydı. Acılar içerisinde körelen bakışa dikkat kesilmişti. Muadil durumlar üzerinden yeni ve temiz görüşlere açılması için asgârî müşterekleri üzerinden örnek verdi.

"Sadece Kerbelâ'yı düşünme! Bedir'i, Uhud'u veya Mûte'yi hatırla! Oralarda şehid düşenler herhangi bir günahlarının bedelini mi ödediler? Yoksa Rabbin rızasına mı uzandılar?"

Şahab mukayeseyi farklı noktadan kurduğu için verilen örneklerden etkilenmemişti. "Resûlullah'ın karşısındakiler müşrikti! Ama siz Müslümanlarla savaştınız!" diyerek çıkıştı.

Seccâd iç savaşı kimin başlattığının üzerinde durmadan muhatabının adâlet beklentisine yoğunlaştı bu kez. Hakikate dair bilginin Şahab'ın vicdanında hayat bulması için onun rahmine doğru soruları bırakacaktı.

"Burada ve tez elden yaşananları adâletin ta kendisi olarak görmen; yarına dair umutsuzluğundan mı kaynaklanıyor? Yoksa Emevî tacirler gibi sen de peşin tahsilâtlar derdinde misin? Ya da müşrikler gibi sadece gözünün görebildiklerine itibar ediyorsun. Karar ver!.."

Şahab bu kez kıskıvrak yakalanmıştı.

Sahi!..

Dünyada yaşananları adâletin tesisi görmek, Âhiret Gününe duyulan inançsızlığın eseri olabilir miydi? Müşriklere ve dünyaperest Emevilere benzetilmek de zoruna gitmişti. Kendi kendine "Olamaz!" diyordu. Ama gönlü mutmain değildi. Uyku ve uykusuzluk arasında gidip gelirken de; zincirlenmiş olmalarından sebep sabah namazını omuz omuza birlikte kılarlarken de aynı noktadaydı. Gün ışıyıp yola koyulduklarında da durum değişmemişti. Bir yandan Ali Seccâd'a omuz verip onu yürütmeye çalışıyor, bir yandan zihnindekileri belirgin bir istikâmete sokmaya uğraşıyordu.

İmam Seccâd, mecburi yoldaşının nerede takılıp nerede Ceddinin pak yolundan ayrıldığının farkındaydı. En genel hâliyle değerlendirdiğinde görüyordu ki; Hâriciler, dünyaperest Emeviler gibi kendi menfaatlerini öne almamışlardı. Onları yoldan çıkartan ana sebep, doğru sözlerin yanlış veya aşırı yorumlanmasıydı. İç karışıklık günlerinden itibaren baskı altında yaşadıkça sağlıklı düşünebilme nimetinden de git gide uzaklaşmışlardı.

Şahab'a dinini öğretenler gayet haklı bir şekilde; "Gaybı Allah bilir. Biz gördüklerimiz ile amel etmek durumundayız!" demişlerdi. Her an birilerinin muhbirlik yapmasından canları yandıkça insanların ne denli samimi olduklarını ölçmek istemişler, bunun için de çevrelerindeki herkesin emir ve yasaklara uymadaki hassasiyetlerini takibe almışlardı. Geldikleri nihai noktada iman ile günâhın bir arada bulunamayacağını iddia ediyorlardı. Hâliyle günâhkâr sayılması gereken kişileri anında münâfık yahut kâfir ilan ediyorlar ve ardından onları düşman belleyip en ağır şekilde cezalandırıyorlardı.

Meselenin özüyse ortaya çıkış söylemlerinde gizliydi. Âsi vali Muaviye'ye karşı Sıffin'de savaşırlarken düşmanların mızrakların ucuna Kurân sayfaları astıklarını görünce mushaflara kılıç kaldırmamak için cepheden çekilmişlerdi. "Bu bir harp hilesidir. Savaşmayı bırakmayın!" diyerek kendilerini ikâz eden İmam Ali'yi önce Kitaba saygısızlıkla ardındansa kâfir olmakla itham etmişlerdi. Ona yönelttikleri diğer bir ithamsa Allah'ın hükmüyle hükmetmekten kaçındığıydı. Zira Hâricilere göre Kurân'ı yorumlamak Allah'ın hükmünden hisse çalmaktı. Zaten Hâriciler için insanoğlunun yegâne yaşama amacı şirkten uzak kalmaktı. Oysa Allah insanları bilinip tanınmak istediği için yaratmıştı. İlk anda birbirleriyle çelişmedikleri zannedilen bu iki bakış arasındaki ince fark, şuuru şekillendiren ana noktalardan biriydi. Muhammedî Şuur; tevhidi "Lâ" ile başlatıp "İllâ" ile devam ettiriyorken; Hariciler şirkten kaçma uğruna "Lâ" bahsinde takılıp kalmışlardı. Dini sadece ama sadece tenzih üzerinden yorumladıkça şirke düşmemek için Allah'ı kulların niyâzından, aklından kısaca beşerin hayatından çekip çıkartmaktaydılar. Bu yanılgının eski ümmetlerdeki karşılığıysa Yahudi Rabbilerdi. Onlar çağın zâlimi olan Firavunla ve onun temsil ettiği kadim Mısır şirk düzeniyle mücadele adına tenzihte öylesine ileri gitmişlerdi ki, Yaratıcının ismini dilleri-

ne almayı ilâhi olanın beşeri ifadeyle kirlenmesi saymışlardı. Kullara yakın olmak yerine gayet uzak duran böylesi bir ulûhiyet algısı, sadece emir ve yasakların yer aldığı sevgisiz ve şiddet dolu bir din icat etmişti. Hâricilerin tasavvurunda da Yahudilerdeki gibi Allah sadece zâhirle ilgileniyordu. Üstelik düşündükleri zâhirin sadece bir yüzü vardı. Güzellik algısının olmadığı bu tasavvur "Doğru tektir. O da bizimdir!.." şeklinde de özetlenebilirdi.

Ali Seccâd zihinlerin karışmadan durulmayacağını bildiğinden mecburi yoldaşını sarsmaya devam edecekti. Öğlen molası bitip yeniden omuz omuza yol almaya başladıklarında "Sence gurbet neresidir?.." diye soruverdi.

Şahab durduk yere dillendirildiğini vehmettiği bu sorunun mahiyetinden ziyade Ali Seccâd'ın kendisiyle neden konuşmak istediğiyle ilgilenmişti. Zihninde belirenler usul usul dağılırken nihayet ses verdi.

"Sevdiklerimden uzak olduğum her yer gurbettir bana!"

"Çoğu insan 'Gurbet' denince, memleketini hatırlar. Demek ki; yurdun, yerin sevdiklerinin yanı. Ne güzel!.."

"Sevdiklerimin bazıları mezarda ama..."

Şahab fırsatını bulur bulmaz iğneleyici sözler etmişti. Aynıyla devam edebilmek için "Sence?" diye ekledi:

"Sence gurbet neresi?"

"Nereden baktığına bağlı!.. Aradığın '*Dost*' veçhiyse, her nereye dönersen O var. Bu durumda gurbette olduğunu söylemen haramdır sana. Derdin '*Dost*'a kavuşmaksa yaşadığın her an gurbettesin. Ta ki son nefesini verip O'na rücû edene değin..."

Söylenenleri usul usul sindirmeye çalışan Şahab dün geceki gibi zihninin karıştığını hissetmişti. Ali Seccâd'ın sözleri doğrudan ya da dolaylı olarak Kurân'dandı.

"Sen" diyerek çıkıştı: "Gurbette misin, değil misin? Onu söyle!"

"Birbirimizden ne farkımız var? İkimiz de âdemoğluyuz. Birimiz için şu dünya gurbetse diğerine de gurbettir. Öyle değil mi?"

Şahab aynı Kitaptan iki kul için ayrı ayrı hükümler mi çıkaracaktı? Şaşırmıştı. Ona dinini öğretenler hep tek hükümden bahsetmişlerdi. "Bilmiyorum!" deyiverdi.

Nihayet öğrenmenin ilk adımı olan "Bilmiyorum!" ikrârı geldiği için muhatabı adına sevinmişti İmam. Şahab'a Kurân'ın genel üslubundan bahsedecekti.

"Allah, Kitabını 'Mesânî' olarak tasvir eder. Zira Kitapta zıtlar bir arada zikredilir. Umudun peşi sıra korku gelir. Dünya işlerinden bahsedilirken âhiretten söz açılır. Allah'ın *Rahmân* ve *Rahîm* olduğu anlatılırken O'nun pek çetin bir günde hesap soracağı hatırlatılır. Allah'ın hiçbir şeye benzemediği söylenirken O'nun mahlûklarda da görülen görme, işitme benzeri fiillerinden bahsedilir. Celâl, Cemâlle; tenzih teşbihle iç içedir hep..."

Bu kez duydukları Şahab'ın aklına yatınıştı. Zihni karışmak yerine duruluyordu. Ta ki, Seccâd, Kurân'daki mesânî uslûbu aynıyla kuşanmışçasına muhatabının can damarına basana değin...

"İnsan da Kitap gibidir. Sever, öfkelenir; hüzünlenip mutlu olur. Kitap da, insan da bu yönleriyle Rahmanî midir; ne dersin?"

Son cümle ile birlikte Hârici idrak bir anda durmuştu. İnsan, Kurân ve Allah arasında ortak özellikler vazetmek şirk değil miydi? Kendisindekinden hayli farklı bir bakışla muhatap olduğunu seçebiliyordu. Bir yanıyla ezberinin bozulmasından korksa da, içinde beliren merakı susturamıyordu. Yine de kendince karar vermişti. En iyisi onunla konuşmamasıydı.

Nitekim aynı anlarda ileriden Şimr'in sesi geldi. Kâfilenin durmasını istiyordu. Birkaç adım ilerleyip önlerindeki engebeyi aştıklarında olağandışı konaklamanın sebebi belli olmuştu. Yaklaşık iki bin asker ellerinde Musul sancaklarıyla kendilerini bekliyordu. Şimr'in dün gönderdiği ulaklar da içlerindeydi. Gayrı Musul valisine bağlı askerlerin eşliğinde yola devam edilecekti.

Ahmet Turgut - Aşkın Ötesi

19

"İnsanlık nedir diye bana sorarsan
Gönüller birleşip Hakk'a dönmektir
Bu nutk-ı güşine yazmak dilersen
Ölmezden evvel hemen ölmektir."
-Sabri Çavuş-

Yeni birliklerle takviye edildikten sonra mütevazı bir orduyu andıran kâfile kuzeye doğru ilerlemeyi bırakıp batıya yönelmişti. Şimr'in emniyet konusunda herhangi bir endişesi kalmadığı için rast geldikleri tüm köylere, kasabalara ve şehirlere uğruyorlardı. Şimr'in yardımcısının başı çektiği; "Muaviye oğlu Yezid'e âsi olanların Allah belâsını verdi!" naralarıyla Kerbelâ'da yaşananları anlatıyorlar; âba altından sopa göstererek Emevîler'e karşı gelen herkesi benzer âkıbetlerin beklediğini hatırlatıyorlardı. Genelde gözyaşlarıyla karşılanan Âl-i Hüseyin için kimsenin fiili bir yardımda bulunabilmesi de mümkün görünmüyordu.

Nusaybin'de konakladıklarında bölge ahâlisi kimi Hristiyanlar gördükleri bu zulme şaşırıp kalmışlardı. Bir keşişin;

"Biz İsa Mesih'in atının nalı için can vermeye hazırken siz Nebi bildiğiniz insanın kızlarını esir mi ettiniz?.." sorusuna cevap veremeyenler, çareyi alelacele şehri terk etmekte bulmuşlardı.

Harran ovasında karşılaştıkları Sabîilerden de benzer tepkiler almalarına rağmen kâfilenin durumunda değişiklik yapılmamıştı. El kadar balalar annelerinin kucağında; yeğenler halalarının omuzlarında sürüklene sürüklene yürütülmekteydiler.

Uğranılan her beldede Yezid adına güç gösterileri yapılırken Muhsine canları en çok acıtan olay Muharrem'in yirmi yedinci gününde yaşanmıştı. Kim olduklarını bilmedikleri esirlerin perişan durumlarına acıyan ahâli, yardım edebilmek için yanlarına gelmiş; onların Ebu Türab'ın evlâtları olduklarını öğrenince taşlar ve sopalarla Muhsinelere saldırmışlardı. Neredeyse yirmi beş yıldır her namazdan sonra küfrettikleri insanlarla ilk kez karşılaşan öfkeli kalabalığı durdurmak için sonunda askerler girmişti araya.

Seyyide yaşadıklarını Dedesinin Taif Günüyle kıyaslarken artık Şam topraklarına yakın olduklarını da anlamıştı. İslâmiyeti Emevilere kayıtsız şartsız itaat etmek ve Ehl-i Beyt'e küfretmek şeklinde öğrenen bu insanların vebâlinin kimde olduğunu da gayet iyi biliyordu. Bu insafsız ve nankör âdeti başlatan Yezid'in babasını Allah'ın adâletine havale etmişti.

Ve farkındaydı!..

Her nefis kendi nasibince iş görüyordu. Birileri zulmetin, birileri aydınlığın safındayken hakikati bâtıldan ayıran *Mevlâ* hayatın ta merkezindeydi. O her şeye rağmen nurunu tamamlamayı vaat etmiyor muydu?

Yokluklar, ıstıraplar yahut aşağılanmalar içerisinde yürüdükleri bu yol, her türlü kirden arındırılmaları murad edilen Ehl-i Beyt'in *Hakk*'a olan temiz seferinin şâhidiydi. Her bir adımlarında *Rahmân*'ın Güzel İsimleriyle mukaddere doğru

ilerliyorlar; O'ndan gelip O'na döneceklerinin bilinciyle açlık, yorgunluk ve uykusuzluk illetlerinin karşısında Zülfikâr gibi keskin, Haydar-ı Kerrâr gibi dimdik ayakta oluyorlardı.

Dem gelip arştan arza, dirayetten özleme evrildiklerinde yse doğan ve batan her güneşin Hüseynî kızıllığıyla yanıp kavruluyorlar; gülkurusu yanaklardan süzülen her damlada Kerbelâ'da ölümü öldüren Muhsinleri görüyorlardı. Her hâlükârda hakkâniyetin delili olmak zorundaydılar ya; suskunluklarında Fatımatü'z-Zehra'nın mahzunluğu; örtüp gizledikleri ıstıraplarında İmam Mücteba'nın sedefleri vardı.

Geceyi geçirmek üzere Hama şehri yakınlarında konakladıklarında esir addedilen tüm canlar aynı dört duvarın içinde buluşmuşlardı. Mekân ve zaman değişse de, Kerbelâ Mektebinin dersleri devam edecekti. Zeyneb, Kitabı hatırlattı.

"İnsanlığa şâhid olasınız diye,
Sizin Vasat Ümmet olmanızı diledik.
Elçi de size tanık olsun!.."

Çilenin diğer yoldaşlarınca da fark edilebilmesi için tek tek saymıştı. Merkez veya orta gibi anlamlar ihtiva eden "Vasat" kelimesi aynı zamanda denge ve adâlet yerine de kullanılmaktaydı. Hâliyle vasatın zıddı ifrat veya tefrit oluyordu.

Âdil, dengeli ve hayatın merkezinde duran ümmetin 'İnsanlığın Şahidi' sayılması; üstelik de bu duruma bizâtihi Resûlullah'ın da tanık kılınmasının şartları belliydi. An olup Rabbin Celâl tecellileriyle yanıp yakılsalar, başka bir dem dirâyetin ve *Hakk*'a teslimiyetin alemdârı olsalar da; hudutları belirlenmiş çerçevenin içinde kalmalıydılar.

Seyyide bu durumu açarken Rabbin diriden ölü, ölüden diri çıkardığını hatırlatmıştı. Her ne acı yaşarlarsa yaşasınlar O'nun *'Kadir-i Mutlak'* oluşuna halel getirmeden rıza edepleri-

ni muhafaza etmek zorundaydılar. Ayaklarının üzerinde durdukları her yerde izzetin ve vakarın sancağını taşımak kolay değildi elbet... *Malik'u-Mülk* olduklarını zanneden zâlimlere *'el-Azîz*'in onlar olmadıklarını göstermek, Rabbin Yeryüzü Hâlifesinin boyun borcuydu.

'Oğullar' katledilişleriyle, 'Kızlar' güçsüz düşürülmek için esir edilişleriyle bu şahâdetin içindeydiler ya; Seyyide yaşananlar karşısında hamdediyor, yakınlarını da buna çağırıyordu. Her dem diri olan *Hayy*'ın ve O'nun *es-Sabûr* oluşunun izindeydiler. Dirâyetlerinden ödün vermezlerse -yine O'nun izni ve lütfuyle- konup göçtükleri düzinelerce beldenin ahâlisi belki bugün, belki yarın hakikatin sesini duymaya başlayacaktı. Yezid ve onun menfaatperestleri Âl-i Muhammed'i zillete düşürecek denli güçlendiklerinin propagandasını yaparken kendi elleriyle binleri, on binleri Kerbelâ şâhidi kılmıyorlar mıydı?

"Allah onların tuzaklarını ayaklarına doluyor!" derken bir an kız kardeşiyle göz göze gelmişti. Ümmü Gülsüm'ün gül veçhinde beliren mahzun burukluğun farkındaydı.

Evet!..

Kitabın ifadesiyle; '*Zebh-i Azîm*' olan o 'Yüce Kurban'a ün bırakılmıştı. Mercan misal kan kızıl olan İmam Hüseyin'in şahâdeti gizlenemeyecekti. Onun neler uğruna ve nasıl can verdiği dünya durdukça dillerden gönüllere akacaktı. İrfan ocağı Kerbelâ Mektebi gökteki yıldızlar gibi kendisini gözleyenlere yollarını gösterecek, takipçilerine istikâmetler sunacaktı. Oysa inci misal İmam Hasan'ın güzelliği gibi şahâdeti de sedefler ardınca saklıydı. Çoğu insan Fatımatü'z-Zehra'nın ilk gülünü şehid ettirenin Muaviye olduğunu bildiği hâlde bilmemezlikten gelmiyor muydu?

Şehid Mücteba'nın büyük kızı, bir an halalarına bakmıştı. Gönlünde Tevbe Sûresindeki ikâz vardı.

"İki Güzellikten bir başkasını mı bekliyorsunuz?..
Bekleyin öyleyse!
Biz de sizinle birlikte beklemekteyiz."

Ali Seccâd da benzer tefekkürlerdeydi. Tecellileri nâr ve nur olan Celâl ve Cemâl arasında gidip geldikçe depremlere inat sarsılıyordu teni. Bir an durulabildiğinde dört harfle nefesleniverdi.

"Elif, Lâm, Mim, Râ!.."

Şahab neredeyse haftayı bulan zoraki yoldaşlıkları müddetince birçok kereler Ali Seccâd'ın sözlerine anlam verememişti. Bunun da onlardan birisi olabileceğini düşünüyordu. Oysa Muhsineler farkındaydılar. Bu harfler ismi "Gök Gürültüsü" mânasına gelen Râd Sûresindendi.

Seyyide "*Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla!..*" Sûrenin ilk âyetini dillendirmeye başladı.

"Elif, Lâm, Mim, Râ!
Bunlar Kitabın işaretleridir.
Rabbin katından Sana indirilen hakikatin ta kendisidir.
Fakat insanların çoğu buna iman etmezler!"

Muhsineler evvelce Yusuf Kıssası tefekkürlerinde '*Elif-Lâm-Râ*' üzerine değişik yorumlar yapmışlardı. Bu kez sûre girişinde bir de '*Mim*' harf-i mukataası vardı.

Hüseyin kızı Fatıma bununla Ceddi Habibullah'ın kastedildiğini sezmişti. Vahyi dosdoğru şekilde ümmete taşımasının ve bununla ahlâk bulmasının hürmetine 'Mim' vurgusundaki Muhammedî Şuuru arıyordu.

Hasan kızı Fatıma'ya göre 'Elif-Lâm-Mim' üçlüsü *'el-Alîm'* İsm-i Şerîfinin remziydi. Devamda gelen tekil 'Râ' ise Rabbin seçkin kullarına hakikat bilgisinden dilediğince bildirdiğini hatırlatmaktaydı.

Seyyide ilk kez Şahab'ı muhatap alarak onu da tefekkürlerinin içine çekecekti. "Sence buradaki harfler ne anlatıyor?" diye soruverdi.

Hârici genç boynunu bükmüştü. Emin değildi. Kitap hakkında yeni ve iddialı sözler etmekten çekiniyordu. "*Gaybı Allah bilir!*" diye cevapladı.

Seyyide zaten âyet olan bu sözün hükmüne "Âmenna!" demişti. Hârici idrakın akletmek hususundaki çekincelerinin ve ürkek tavrının da farkındaydı. Sûrenin ikinci âyetine geçti.

"Gökleri sizin de gördüğünüz üzere direkler olmaksızın semâda tutan sonra arşa istiva buyuran Allah'tır. Belirli bir vakte değin akıp gidecek olan güneşi ve ayı Kendi emrine alıp idare etmektedir. Rabbinize kavuşacağınıza kesin olarak inanmanız için her işi düzenleyip âyetlerini tek tek açıklamaktadır."

Hüseyin kızı Fatıma gecenin ilk tefekkürleri olan 'Vasat Ümmet'i hatırlamıştı. Âdil veya dengede olmak için terazinin iki kefesini eşitlemek gerekiyordu. Kitabın çift kutuplu mesâniliğinden faydalanabilmenin şartlarındandı bu...

Göklerin direksiz oluşuna kafa gözleriyle şâhid tutulan insanlara Allah'ın arşa istiva ettiği söylenirken bu kez tanıklığın aynı gözlerle olamayacağı da zımnen hatırlatılıyordu. Kûfe'den henüz çıktıklarında 'Arş' üzerine yaptıkları tefekkürlerde onu 'şuur' olarak seçmişlerdi ya; vahiyle akleden bilinçlerin temiz yolu 'Mim' ile işaret edilen Muhammedî Şuura varıyordu. Ceddinin tamamladığı güzel ahlâkın Rabbin İsimleri olduğuna tanıklık edebilmek için kulun, Rabbânî bir lütuf olan basîrete ihtiyacı mutlaktı. İçten içe Rabbinden basîretini açmasını niyâz ediyordu.

Nedensonra âyette yer alan '*Rabbe kavuşmak*' fiiline dikkat etmişti. En yalın hâliyle; hesap vermek üzere Rabbin huzuruna çıkılacağını ikâz ediyordu. Evvelki tüm Kitaplar da bu konuda inananları uyarmıştı.

Peki, başlangıçta yer alan 'Mim' üzerinden âyeti yeniden okuyamaz mıydı?

Halasıyla göz göze geldiklerinde muradı ona malumdu sanki. Rengi elâdan maviye, kızıldan bala dönen Kevser bakışlarda Ceddinden kelimeler bulacaktı.

"Mûtu kable ente mûtu!.."

Evet!..

Habibullah; "Ölmezden evvel ölün!.." buyurmuştu. Bunun üzerine düşünürken hatırlayıverdi. Yine Ceddinden biliyordu. İnsanoğlu uykudaydı, ölünce uyanırdı. Dünyayı misafirhane, vücudunuysa emânet bilen kişi; kalbini Rabbinden gayrısından uzaklaştırıp bununla hâllenince ölmeden evvel ölmüş demekti. Arzdan arşa bakıştı bu. Bir ömürlük uykudan ebedî olana uyanıştı. Ölümle *Hakk*'a rücû eden insanın, bunu henüz nefes alıp verirken yaşamasıydı.

Ölmezden evvel ölerek Sahibine rücû eden kul, artık 'Küll-i İrâde'nin elindeydi. Rabbine kavuşunca yaratılmışların sevgisi de, sebep ve vesilelerle doğan korkular da bitiyordu. Övülmenin ve yerilmenin aynılaştığı böylesi bir hâlde varlığa sevinmek, yokluğa üzülmek mümkün müydü?

Ne demişti, İmam Mücteba?

"Bana Allah yeter!.."

Fikredilenlerin ağırlığıyla titremeye başlamıştı. Secdeye kapandı. Gönlünde beliren nidada aradığı muştunun izi vardı.

"*Demi geldikçe insana hem dış âlemde –afâkta– hem de bizzat kendi iç dünyasında -enfüste- âyetlerimizi göstereceğiz.*

Ta ki, bu vahyin mutlak bir hakikat olduğu herkes için ortaya çıksın. Her şeye şâhid olan Senin Rabbin, insana yetmedi mi?"

Niyaz ve şükür iç içe geçmişti. Başını secdeden kaldırmaksızın sarsıla sarsıla; "Rabbim şâhidim Sen ol! Enfüste ve afâkta âyetlerinin tanığı kıl!" diyordu.

Şahab gördükleri karşısında şaşkındı. Evvelce hiçbir insanın Kurân okurken vecde gelebildiğine tanık değildi. İçten içe onun bu hâline gıpta ediyordu. Bakışlarıyla kimseye rahatsızlık vermemek için gözlerini kapatmıştı ki, Seyyide'nin kendisine seslendiğini duydu. Âyette geçen bir tabiri soruyordu.

"Allah'ın arşa istiva etmesinden ne anlıyorsun?"

Şahab kelimelerin günlük kullanımdaki bire bir mânâsıyla yanıtladı:

"Allah gökyüzünün en yukarısına yerleşti!"

"Peki, Allah'a mekân atfetmek şirk değil mi?"

"O, gökyüzüne yerleştiğini söylüyorsa doğrudur. Bunun aleyhine söz söyleyen dinden çıkar!"

Zeyneb, muhatabının akledebilmesi için onu sorular üzerinden temiz düşünüşe çağıracaktı.

"Allah mekândan münezzeh değil mi?"

"Âmenna!.. Ama Allah gökler katında değilse hiçbir yerdedir!"

"Sen akıllı bir insan mısın?"

"Evet!.."

"Nerede aklın, göstersene!.."

Şahab bunun mümkün olmadığını biliyordu. Seyyide bu kez tersinden sordu.

"Delileri, mecnunları düşün! Onların aklı nerede?"

Yine cevap yoktu. Zeyneb sözlerini açmaya başladı.

"İnsan; varlığına inandığı aklı da, inanmadığı aklı da gösteremiyorken mekânı ve aklı yaratan Allah'ı, bu ikisinin esiri olabilir mi?"

Şahab'ın zihni yine karışmıştı. Allah'ın sözüne itibar etmemesi mi söyleniyordu? Bunu alenen dile de getirdi.

Seyyide, Kitap ile cevap verecekti. Muhatabının rahat anlayabilmesi için araya kendi kelimelerini de ekliyordu.

"*O;* öncesizliğiyle *el-Evvel*, sonrasızlığıyla *el-Âhir*'dir. Basiretlerini kullanan kullarını delillerine şâhid kılmasıyla *ez-Zâhir*, Zâtının asla görülememesiyle *el-Bâtın*'dır. Nasıl ki, vasatın zıddı ifrat ve tefritse; karanlığın zıddı nur ve nâr ise; zamanın O'nu kuşatamamasıyla *Evvel* ve *Âhir*; hükmettiği mekânda *Zâhir* ve *Bâtın*'dır, O..."

Seyyide Kitabın mesânî anlatımıyla türlü örnekler üzerinden Rabbin Celâl ve Cemâl yönlerini açarken Muhsine gönüller kendi tefekkürlerine devam etmekteydiler.

Hasan kızı Fatıma; amcazâdesi gibi *'Rabbe kavuşmak'* hakkında düşünüyordu. Onun ilgisini çeken noktaysa bu ifadenin hemen evvelinde yer alan güneş ve aydı. Kulun Rabbe kavuşması öncesinde *-belirli bir vakte değin akıp giden-* güneşin ve ayın zikredilmesi tesadüf müydü? Seçebildiği kadarıyla İbrahim Nebinin güneşi ve ayı -belirli bir vakit- Rab bilip sonra onları reddederek Allah'a yönelişiyle mezkûr âyetin ilişkisi vardı. Ancak ne denli akletse de, aradaki bağı çözememişti. Bir dem erine bakıverdi. Ondan devşireceği kelimelere muhtaçtı. Hâlbuki İmam Seccâd'ın bakışlarında hüküm yerine merak vardı. Hakikatin bilgisinden nasip bulması için eşine doğru soruyu ikram ediyordu.

"Vasat ümmet olmak için tenzihin ve teşbihin dengesi nedir?"

İncinin Fatması kendi arzuladığına değil araması gerekene yönlendirilmişti. Farkındaydı. Hazır olmadığı bilgiden ziyâde kendisine lâzım olana meyletmeliydi. Mürebbiye teslimiyet merbubdan bunu istiyordu

Düşünmeye başlamıştı. Salt tenzih üzere yürüyen insanlar, Şahab'ın da yapageldiği üzere kendi tutuculuklarının bir yer-

den sonra körleştiğini fark edemez hâldeydiler. Şirkten kaçmak veya Allah'ın sözüne akıl karıştırmamak uğruna tamamen zâhire meylettikçe O'nu hâşâ kâinatın bir köşesine hapsediyorlardı. Gökler Allah'ın olunca yeryüzü de güya onlara kalıyordu. Aksi de geçerliydi. Sadece teşbih üzerinden hareket edenler, Yaratıcıyı yaratılanlar üzerinden tanımaya çalıştıkça sonunda *el-Hâlık* ile mahlûku aynılaştırıyorlardı.

İlk bakışın zamanla Yahudi Rabbileri yoldan çıkarması gibi, ikincinin peşindeki Hristiyan Keşişler de İsa Nebi için "Allah'ın Oğludur!" demekteydiler.

Gözlerini İmam Seccâd'la buluşturduğunda erinden yeni kelimeler devşirmeye başlamıştı. Aralarındaki sessiz akışta Üç Kitabın Nebileri vardı.

"Musa Nebi celâletiyle maruf; İsa Nebiyse cemâliyle...

İlkinden ümmetine tenzih kaldı, ikincisinden teşbih...

Musa Nebi gece vakti gördüğü nârı takip ederek Tur Dağına vardı. Mirâcını arzın üzerinde yaşadı. İsa Nebi nurlarla dolu gökler katına çekilmişti bir gündüz vakti. Rabbine 'Zirve Yakınlığı' arştayken buldu

Arzın Nebisiyle gelen Kitap, emirler ve yasaklar vazetti. Arşın Nebisiyle inen Kitapta şeriat yoktu, erdemler öne çıktı.

Ceddimiz Habibullah, Nübuvvetin ve Vahyin Mührü olduğundan evvelkileri tasdikledi. Zira O, tüm Nebilerin 'Ekmel'idir. Onlarla beliren mânâların kemâle ermiş hâlidir.

Hatırla!.

Âlemlere Rahmet olan Nebi, mirâcına kardeşi Musa gibi arzda başladı. Mekke'den bir gece yarısı Kudüs'e götürüldü. Ve kardeşi İsa gibi gökler katına yükseldi. Arş-ı Âlâ'da Rabbine *'İki yay kadar hatta daha da yakın oldu'*. Ama O, yeniden insanların arasına döndü.

Onunla indirilen Kitapta Celâl ile Cemâl bir aradadır. Hem kurallar, hem erdemler vazedilir. Nur da, nâr da birlenmiştir.

Sakın unutma!..

Ceddimiz Habibullah aynı şuur altında tenzihi ve teşbihi birleştirip 'Tevhid'i sundu bizlere. Ve gündüz ve gece O'nu zikretmemizi istedi. La ilâhe illallah, Muhammeden Resûlullah!.."

İncinin Fatıması, İmam Seccâd'ın gözlerinden devşirdiği her mânâyla yeni baştan sarsılırken bilginin nihai kaynağını unutmamıştı.

"*Ya Rahmân!* Sen Kurân'ı öğrettin, insanı yarattın ve bunu bizlere beyân ettin! Hamdolsun verdiğin ilme ve nefese!.."

Muhsineler enfüste ve âfakta gösterilecek her bir âyet için secdeye varırken şaşkınlığı kat be kat artan Şahab, Ali Seccâd'a bakınmıştı. Kendisi okunan âyetlerden neden etkilenemiyordu?

Nitekim bunu fark eden İmam, zoraki yoldaşına bir teklifte bulundu: "Sûrenin başında yer alan harflerle Kitabı okumaya hazır mısın?"

Şahab cevap verememişti. İmam aynı Sûrenin dokuzuncu âyetini hatırlattı.

"*O; gizli kalan veya şâhid olunan her şeyi bilmesiyle 'Alîm'dir. Mutlak büyüklüğüyle hiçbir şey tarafından kuşatılamayıp her şeyden aşkın oluşuyla 'Müteal'dir.*"

Yeniden Râd'ın baş kısımlarına dönmüştü.

"Sarsılmaz şaşmaz dağlar dikip nehirler akıtarak arzı genişleten ve orada her üründen erkekli-dişili çiftler var eden, gündüzü geceyle örten O'dur. Elbette bütün bunlarda düşünen bir topluluk için derin ibretler vardır. Ve yeryüzünde birbirine komşu olan kıtaları, asma bahçeleri, ekinleri, aynı kökten gelen veya çeşitli köklerden dallanmış hurma ağaçlarını düşünün! Hepsi de aynı suyla sulanırlar. Fakat Biz onların her birine farklı lezzetler vermişizdir. Elbette bunların arasında bağ kurmak maksadıyla düşünenler için bitip tükenmeyen ibretler vardır."

Muhsine gönüller Şahab'ın nezdinde söylenenleri üzerlerine almışlardı. '*Elif-Lam-Mim-Ra*' harfleri üzerinden Rabbin; *el-Müteal, el-Melik, el-Müdebbir* ve *el-Alîm* esmâsıyla okudukları âyetler gönüllerinde kendi yankılarını buluyordu. Muhsine arşlarda beliren bu ses, doğrudan Zeyneb'e aitti.

"Varlığıyla hiçbir şeyin içinde olmaksızın, hükmüyle her şeyi kuşatan ve her mülkün sahibi olan Allah; senin, benim, arzın veya semânın uzağında olabilir mi? Enfüsün ve afâkın sahibidir O...

İç âleminde okumak dilersen; ruhunu güneş, kalbini ay belle!..

Geceyi tenzihle aklediş, gündüzü teşbihle anlayış say!

Şaşmaz dağları, Allah ve Resûlünü hatırlatan Veliler olarak seçersen; Rabbin hakikat bilgisini o dağlardan süzülen nehirler gibi görürsün.

Hâlifesi olduğun arz, sana emânet edilen bedeninse; dağlar o bedeni ayakta tutan kemiklerindir. Damarlarında dolaşan kanı, 'Arzın nehirleri' diye bilsen, kim 'Hayır!' diyebilir sana?

Kendi muradını, O'nunkinin emrine verirsen dağların bile ardınca yürüdüklerini görürsün. Zira bedeni hareket ettirmekle arzı yürütmek Rabbin için aynı emirdendir.

O'nun çifter çifter yarattığı meyvelere 'cömertlik ve cimrilik, edep ve hayâsızlık, cesaret ve korkaklık, adâlet ve zulüm' diyebilirsin. Sendeki ahlâk ve şuur ağaçlarında hangileri bitiyor, asıl ona bak!

Birbirlerine örtü olan gece ve gündüzü, cehâlet ve hidâyet olarak seçebildiysen sor kendine! Cana hayat veren su misâli sana ulaşan vahiyle dirileştin mi hiç?

Bir kez olsun düşün!..

Bu âyetlerin olduğu sûrenin adı neden Râd? Gök gürültüsünün ardınca gelen yağmurlar, senin arzında ürünler bitiren rahmet mi olacak? Yoksa her emeği yıkıp geçen tufan mı?.."

İmam Seccâd hâlâ âyetlerin içine girememiş olan Şahab'a son bir söz edecekti.

"Râd Sûresini kendi başına tekrar tekrar oku!.. Göreceksin! Orada yazılanlar insanın Allah'a dönük yüzüyle tevhidi anlatır. Beşeriyete bakan yüzündeyse kesret vardır, çokluğu anlatır. Sakın unutma!.. *Hepsi de aynı suyla sulanırlar ama Biz onların her birine farklı lezzetler vermişizdir.*"

Ahmet Turgut - Aşkın Elçisi

20

"Evvel baştan Muhammed'e salavât
Gönül kalk gidelim, Hüseyn'e doğru.
Ecel gelip ömür gülü solmadan
Gönül kalk gidelim, Hüseyn'e doğru."
-Pir Sultan Abdal-

Muharrem'in son gününe de ulaşmışlardı. Ordu rehberlerine göre ikindi vakti Humus'ta olacaklardı; Şam'a bir günlük mesafede bulunan Humus'ta...

Artık yolun sonuna mı geliyorlardı? Yoksa yeni başlangıçlar arefesinde miydiler? Her gönül kendince alışverişlerdeydi. Şimr, Şam Sarayınca kendisine takdir edilecek mükâfatları düşünüyor; nereye, ne denli harcayacağının plânlarını dahi yapıyordu.

"Valilik de kapabilirsem!" diye hayıflanırken İbn-i Ziyad'ı hatırlamıştı. Onun hakkındaki şikâyetlerini Yezid'e dinletebilecek miydi? Az sonra bu düşüncesinden vazgeçti. Esirleri ve Âl-i Hüseyin'e ait cansız başları Yezid'e sunduktan sonra oyalanmadan geri dönmek istiyordu. İyi kötü duyup bildiği

Ahmet Turgut Yıldırım Elçisi

kadarıyla Muaviye'nin Oğlu dengesiz tavırlarıyla meşhurdu. Olmadık bir anda öfkesini üzerine çekerse tüm emeklerinin zai olması işten bile değildi. İlle de esirlerin dikbaşlılığı her an ayağına dolanabilirdi.

Nabız yoklamak niyetiyle Ali Seccâd'ın yanına geldiğinde; "Şam'da Allah yardımcın olsun!" deyiverdi. Merhamet vaazeden kinâyeli tehditin yerini bulup bulmadığını merak ediyordu. Gözlerini dört açarak yineledi.

"Yezid'in Afrikiyye'den şempanzeler getirttiğini duymuşsundur. Dediklerine göre sırtlarına birer cübbe geçirip hayvancağızları mescitlere yolluyormuş. On binlerce insan itiraz etmeden onların arkasında namaza duruyormuş."

Şimr, Seccâd'ın ilgisini çekmeyi başaramayınca; "Söylediklerimi kulak ardı etme!" diyerek sesini yükseltti.

"Yezid çevresindekilere her istediğini yaptırabilecek güçte. Şam'da akıl fikir arama! Baban gibi dikbaşlı olmayı bırak; Yezid'le anlaşmanın yoluna bak! Yoksa..."

Devamını getirmeden önce göz ucuyla kadınları ve çocukları işaret etmişti. Çirkin imâlarla dolu müstehzî gülüşler eşliğinde ekledi:

"... Yoksa kaldıramayacağın işler gelir başına. Benden söylemesi!"

Seccâd duyduklarından ziyâde duyamadıklarından etkilenmişti. Tehdidin nereye denli uzanacağını bilmezken gözleri Vâris'i aramıştı. Develerin ardınca sürüklenen bir çift Kevser bakış, seçebilenler için arzdan arşa haykırıyordu.

"Onların söyledikleri şeylerden dolayı
İçinin daraldığını biliyoruz.
Öyleyse Rabbinin adını anarak
O'nun yüceliğini hamd ile dile getir."

Seccâd cuşa gelmişti. Göğsünü yarıp kanatlanacakmışçasına; "*Ya Rahmân-u ya Rahim*!" diyerek inliyordu kalbi, an be an, dem be dem...

"İşte, dinin uğruna yollardayız!
Lütfeyle ya Rab!
Sen *Malik'ül-Mülk* olansın. *'El-Hafiz'*sin.
Senin koruduğun mülke kim dokunabilir?
Ey dünün, bugünün ve yarının Sahibi!
'El-Azîz' olan değil misin?
Kim Senin yüceliğinle boy ölçüşebilir?
Lütfedip gönüllerimize genişlik ver!.."

Seccâd'ın niyazına gelen cevap, Kevser bakışlarda beliren âyetlerdeydi yine.

"Rabbinin ismini anarak
O'nun yüceliğini hamd ile dile getir.
Ve secde edenlerden ol!
Ta ki, mutlak olan Seni buluncaya dek
Kulluğuna devam et!"

İmam secdeye kapanmıştı hemen. Alnı, yaratılışın harcı olan topraktaydı. Zangır zangır titriyordu.

Zoraki yoldaşına ne olduğunu anlayamayan Şahab da eğilmişti. Onu yerden kaldırmaya çalışıyordu. Oysa mıh gibi sabitkademdi Seccâd. Doğrulmuyordu. Az sonra leşkerbaşı yanlarına gelmişti. "Kalk ve yürü!" diyerek bağırırken yılan misâli tıslayan kamçısını ardı ardına indirmeye başladı.

İncinin Fatması, erinin başına inen kırbaç darbelerini izlerken kucağındaki balasını tutmakta zorlanıyordu. Bir dem sonra "Ya *Rahmân*!" diyerek o da yığılıverdi. Secdedeydi.

Ahmet Turgut Aslan Elçisi

Safiye, Rübab ve diğerleri...

Hepsi de alınlarını yere bırakmışlardı.

Zeyneb hariç...

Haydar'ın Kızı 'Elif' misali dimdik ayaktaydı. Toprakla 'Mim'-lenen canlara İsrafil'in sûrunu mu üflüyordu? "*Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla!*" tekrarlamaya başladı.

"Allah, kuluna kâfi iken
Seni başkalarıyla korkutabilirler mi?..
Rabbimiz Allah'tır deyip, dosdoğru olanlar için
Ne korku vardır ne hüzün...
Muhakkak ki Allah, Muhsinlerle birliktedir..."

Sadece leşkerbaşı değil kamçılarını kapan tüm askerler Âl-i Hüseyin'i kuşatmışlardı.

Seyyide; "*Rahmân!*" diyor, iniyordu bir kırbaç..

Kevser'in Kızı; *"Rahîm!"* diye seslenince bir başkası vuruyordu bu kez...

Şahab gördüklerinin şaşkınlığını üzerinden atar atmaz kamçı tutan ellerin karşısına dikilmişti. Askerlere; "Vurmayın!" diye bağırıyor, kadınlara bir an evvel yerden kalkmalarını söylüyordu. Yeniden Seccâd'ın başucuna geldiğinde son bir gayretle onu doğrultabilmişti. O hareket edince diğerlerinin de bir şekilde yürüyeceklerinden emindi. Seccâd'ı sırtına alıp birkaç adım ilerlemişti ki, Şimr'ın sesini duydu. Mola verilmesini istiyordu.

Az evvel hiçbir şey yaşanmamışçasına gayet rahat görünen askerler yol boyunca sağlı sollu uzanan hurma bahçelerine dalmışlardı. Kimileri ılgıt ılgıt akan dereden su içiyor, kimileri atlarını suvarıyordu. Birileri askerlere kumanyalarını dağıtırken leşkerbaşı da her biri ayrı develerin ardına bağlan-

mış olan Muhsineleri çözmüş, yanlarından ayrılırken; "Fazla vaktiniz yok!" diyerek söylenmeyi ihmal etmemişti.

Kamçı darbeleriyle perişan olduğu için kımıldayamayan Rukayye'nin yerine işe sepetini Şahab almıştı. Kalan son hurmaları pay ederken eline kadifemsi bir şeyler takılınca sepeti ters çevirdi. Yere bir para kesesi düşmüştü. Açması için getirip Ali Seccâd'a uzattı. İçinden dört altın dirhem çıkmıştı. Uzaktan yeğenini takip etmekte olan Seyyide altınları görür görmez hatırlayıverdi. Yirmi dört yıl evveline aitti bunlar. Henüz İmam Seccâd dünyaya gelme arefesindeyken yapılan iyiliğin karşılığıydı. Kûfe istikâmetine dönüp gıyabında selam verdi Mariye'ye...

Kendilerine sadaka düşmeyen neslin ilerleyen günlerde bununla işe temin etmesinde beis yoktu. Zor zamanda gelen yardım için Rabbine hamdetmeyi de unutmamıştı. O'na olan kölelikten daha yüce bir makam görmediğini dile getirirken; "Sen, kuluna lâzım olanı bilirsin!" diyordu *'El-Kâfi'* değil miydi O?

Bu esnada ağır aksak adımlarla Ali Seccâd gelmişti yanına. Elleri ve gözleri birbirleriyle buluştuğunda muratlar yekdiğerine akıyordu. Kendilerini Şam'da bekleyen her ne olursa olsun, Âlemlerin Rabbine sığınmışlardı. O elbette kuluna lâzım olanı bilir ve gözetirdi. İki lokma için de geçerliydi bu durum, Habibullah ile gönderilen ilmin ve ahlâkın devam etmesi için de...

İki Seçkin Güzel, ay ve dünya misâli birbirleriyle devir daimdeyken Fatımalar da yanlarına gelmişti. Ardı sıra Ümmü Gülsüm, Rübab ve Safiye...

Atike, Rukayye ve balalar da etraflarına toplandığında Âl-i Hüseyin aynı halkada buluşan bir düzine candı yine. Hep birden ikrâr ediyorlardı:

"Hasbun-Allahu ve nim'el-Vekîl,
Nim'el-Mevlâ ve nim'el-Nasîr!.."

Ve bu temiz sığınış için Sahiplerine hamdetme makamındaydılar.

"Elhamdülillahi Rabbi'l-Âlemîn!.."

Kâfile yeniden ayaklandığında Seccâd ve zoraki yoldaşı omuz omuzaydılar yine. Tepelerindeki güneş usul usul batıya doğru kayarken Şahab'ın aklı mola öncesi yaşananlardaydı.

On gün evvel canlarını almak için yanıp tutuştuğu insanlar yüzünden askerlerin karşısına nasıl dikilebilmişti? Yoksa onları sevmeye mi başlamıştı?

"Ama!.." diyen acı dolu sesler, Âl-i Hüseyin'e duyduğu kan davasını hatırlatıyordu. Nehrevan'da öldürülen babasını ve amcalarını unutamazdı. Unutmamalıydı.

İçindeki başka bir ses ise; "Bugün yaşıyorsan bunu Seccâd'a borçlusun!" deyip kendisini vefâya davet etmişti. Leşkerbaşı infaz için kılıcını kaldırdığı an Ali Seccâd "Durun!" diyerek araya girmemiş miydi?

"Durduk yere secdeye kapanmasalar bunlar yaşanmayacaktı!" diyen öte bir ses, sitemlere yol veriyordu ha bire: "Neden emirleri dinleyip komutanı alttan almıyorlar? Mecburiyetlerini fark edemeyecek denli kör mü bu insanlar?"

Şimr'in tehditleri de hatırındaydı. Hele de Şam'da yaşanabilecekler hakkındaki son imâları yenilir yutulur cinsten değildi.

Şahab dünü ve yarını yaşamaya çalışırken Seccâd onu âna çağıracaktı. Râd Sûresinin ismine atıfla sordu.

"Gök gürültüsünün ardı rahmet mi, tufan mı?"

Soru yinelendiğinde Şahab henüz aymıştı. Yüzleşmekten mi korkuyordu; yoksa acizliğini mi ikrâr ediyordu? "*Gaybı Allah bilir!*" deyiverdi.

İmamı; "Gönlün ne diyor, onu söyle!" diyerek yineledi bu kez.

Şahab derince nefeslenmişti. Bir şeyler söyleyecekken durulup sessizliğe büründü. İçinde alıp verdikleriyle tek başına mücadele edemeyeceğini anlayınca soruyu aynen iade etti.

"Sence Şam'da neyle karşılaşacağız?"

Ali Seccâd "Biz?" diyerek bakınca Şahab düzeltme ihtiyacı hissetti. "Seni yürütmek haricinde Şimr'in işine yaramıyorum. Şam'a vardığımızda bana ihtiyacı kalmayacak. Ve bir darağacında sallandırılmış olacağım."

"Gaipten haber mi geldi sana?"

Şahab az evvelki sözüyle mukabele görmekten hazzetmemişti. "Şam'da Hâricî esirlere neler yapıldığını biliyormuşsun gibi konuşma!" diyerek diklendi. Üstelik kendisi yerine ailesini düşünmesini istiyordu.

"Asıl siz ne olacaksınız? Duydun Şimr'i..."

Seccâd doğrudan cevap vermek yerine Râd Sûresindeki âyetlerin devamını hatırlattı.

"Size hem korku, hem de ümidi tattırsın diye şimşeği gösteren sonra ağırlık yüklü bulutları meydana getiren O'dur."

Şahab mesânî üslubun tekrarlandığını fark etmişti. Allah korku ile ümidi yan yana zikrediyordu. Anlayabildiği kadarıyla ümit rahmet beklentisi içindi, korkuysa tufan...

İmam bir gün evvel üzerinde konuştukları âyetlere dönüp orada geçen bir tabiri açmaya başladı.

"Hatırla!.. *Arzı genişleten ve orada her üründen erkekli-dişili çiftler var eden O'dur.* Korkuyu da böylesi bir ürün say! Allah'tan layığınca korkarsan, cesaret seninle vücut bulur ve başkalarından korkmazsın. O'nun korkusu bile rahmet olur

sana. Ama hem Allah'tan, hem de başkaca şeylerden korkarsan kendine dikkat etmen gerek! Zira başkalarından korkanlar, Allah'tan korkmayı unuturlar."

Her emeği yıkıp geçen ve böylelikle insanı helâk edebilecek tufanı burada aramasını istiyordu. Son cümlesini yineleyecekti.

"Başkalarından korkanlar, Allah'tan korkmayı unuturlar. Dikkat et kendine!.."

Ahmet Turgut - Aşkın Elçisi

21

"Doğdu ol, Sadr-i Nübüvvet, bastı arş üzre kadem
Gelmeseydin âleme Sen, yaratılmazdı Âdem.
Nûr-i veçhinden alın ziyâ-ı şems u kâmer
Bahr-i ilminden bilinir hikmet-i levh-i kalem."
-Niyâzî-i Mısrî-

Geceyi Humus'ta geçirmişler, henüz girdikleri Safer ayının ilk güneşi doğarken yeniden yola koyulmuşlardı. Gönlünün geniş köşesinde Şam'da başına geleceklerin tedirginliği varken; bir yandan da Seccâd'ın ikâzını düşünen Şahab işin içinden çıkamayınca; "Benimle açık konuş!" deyiverdi. Az sonra sesindeki tokluk yitmiş, bakışları incelmişti. Bu kez "Lütfen!" diyerek söze girdi:

"Kimsin sen? Bana kendini anlat!.."

Günlerdir bu ânı beklermişçesine sağ elini uzatmıştı Seccâd. Kelimelere minnet etmeyen hâl dilince; "İşte!" diyordu sanki: "Hidâyet yollarını beyân eden Kurân-ı Nâtık karşında durmakta! Kurtulmak istiyorsan vakit geçirmeden bu ele sarıl!.."

Ahmet Turgut Akın Elçisi

Şahab kalakalmıştı öylesine. Ne kendisine uzatılan eli tutup İmam'a biat edebiliyor, ne de ikrârına dilini şâhid kılabiliyordu. Yirmi beş yıllık ömrünce böylesi bir kararsızlık yaşamamıştı. Seccâd daha ilk muhabbetlerinde; "Tanımazsan sevemezsin!.." demişti ya; itiraf etmeliydi. Tanıdıkça ondan etkileniyordu. Sözlerinden dolayı mıydı bu, hâlinden mi? Emin değildi. An oluyor onun ve Seyyide'nin anlattıklarını efsunlanmış gibi dinliyor, kendini verip derin mânâ dehlizlerinde dolaşmak istiyor; başka bir an "Acaba!.." diyordu. Esas anlayamadığı nokta, onun ve yakınlarının perişan hâllerine aldırmadan nasıl böyle dik durabildikleriydi. Sanki esir olan onlar değil de; Şimr'di, leşkerbaşıydı. Sürekli Allah'ın Kitabından konuşmalarını takdir etse bile zorda kalan herkesin O'na sığındığını düşünüp bunu bir güçsüzlük işareti olarak da algılayabiliyordu.

Gittikçe karışan zihnini daha fazla onlarla meşgul etmek istemeyince dikkatini rastlaştıkları kervanlar çekmişti. Şam'ın zenginliğine delâlet edercesine yüzlerce deveden oluşan en az bir düzine tâcir kâfilesi saymıştı. Her türlü malla dolup boşalan, ha bire bir şeylerin alınıp satıldığı bir beldede başkalarının yitip gidecek hayatlarına değer veren birileri çıkar mıydı? Sanmıyordu. Kaybedecek varlıkları çoğalan insanlar başkalarının kaybettikleriyle ilgilenmez oluyorlardı. Bunu dile de getirdi. Seccâd'ın kendisini onaylamasını bekliyordu. Oysa İmam'ın başkaca dertleri vardı. Muhatabının her seferinde kaçındığı ama yüzleşilmesi mutlak olan noktaya onu adım adım ısrarla itmek istiyordu.

"Anlamaya çalış!.." deyiverdi: "*Kesin bir bilgiyle inananlar için hem yeryüzünde, hem de doğrudan sizin benliklerinizde nice âyetler var. Hâlâ bakıp görmeyecek misiniz?...*"

Devamında peş peşe sorular sıralayacaktı. Her bir sözüyle muhatabının zihnine balyoz gibi indiğinin de farkındaydı.

"Az evvelki âyette kimlere çağrı var sence, kâfirlere mi?.. Artık bakmayla yetinmek yerine görebilmenin vakti gelmedi mi? Âyetlere enfüste ve afâkta şâhid olabilmek için Rabbine yol aramayacak mısın?

Hatırlasana!..

'İnsan da Kurân'a benzer!' dediğimde burun kıvırmıştın bu söze. Şu gördüğün kıyafetlerin içinde seninkine benzer bir beden var. Hatta tek başına yürümekten bile âciz olan bir ten..."

Sağ elini göğsüne bastırdığı esnada; "Ama işte!.." deyiverdi:

"Tam da şurada Kurân var. Aç onu! Ve *Oku, Yaratan Rabbinin adıyla!..*"

Seccâd ilk Hâricîlerin, Velâyet Pınarı İmam Ali'yi terk etme bahasına düştükleri o vahim hatayı işaret etmişti. Rabbe uzanan temiz yolları ellerinin tersiyle itenler, *Rahmân*'ın beyânı olan Kurân-ı Nâtık'ı, -kendi sığ akıllarınca- Kitabın sayfalarıyla değişmişlerdi. Gün, evvelkilerin bu en temel yanlışından dönme günüydü. Sağ elini yeniden yukarı kaldırdı.

Oysa Şahab vahiyle akletmek yerine geçmişin acılarıyla boğuşup geleceğe dönük korkuların altında ezildiğinden teklifin önemini kavrayamamıştı. Üstelik nefsinin arzuladıklarına gerekçeler bulmak hususunda zorlanacağa da benzemiyordu.

Kendince alıp verirken, '*Rabbin adıyla oku!..*' emrini düşünmüştü. Âyet Resûlullah'a gelmişti. Başkalarının bununla mükellef olabileceğine ihtimal veremiyordu. İçten içe; "Kul kulluğunu bilmeli; Nebi Nebiliğini!.." demişti. Üstelik içindeki aynı ses; "Nebi'ye indirilen âyetlere kendini de muhatap sayacak olursan büyüklük vehmedip kibirleneceksin ve adım adım şirke uzanacaksın!" diyerek bu kez de başka türlü korkutuyordu onu.

Ağır aksak ilerlerken omuz verdiği yoldaşına son bir kez bakmıştı. Zihnindeki karmaşa yüzüne de yansıyordu. Şüpheler içerisinde olmasına rağmen yine de çıkış yolunu Seccâd'dan

beklemesi arayış açısından ümitti belki. Lâkin bulup ermek için tam teslimiyet şarttı. Hâlâ tam olarak onun kim olduğundan emin değildi. Düşmanlarının oğlu muydu? Yoksa Kitabı kendilerine ulaştıran Nebinin Vârisi mi?

İmam boşlukta kala kalan elini indirirken iki gündür fikrettikleri Râd Sûresinden son bir âyet hatırlattı.

"Gerçek şu ki; insanlar nefislerindekini değiştirmedikçe Allah da onları değiştirmez."

Açık tekliflere bağlanmayı reddeden ve işaret edilen hakikati sezmek konusunda çekingen duran muhatap için hüccet tamamlanmıştı gayrı. Seccâd bundan geri hidâyete ulaşması için zoraki yoldaşına sadece dua edebilirdi. "Allah zorunu kolaylasın!" deyiverdi.

Aynı duaya herkes kadar Muhsineler de muhtaçtılar. Günlerden cumaydı ya; üç hafta önce aynı saatlerde Kerbelâ'da yaşananları yineliyorlardı. Gözlerinin önünde kâh kan ve gözyaşı vardı, kâh izzet ve adanmışlık...

Rabbin Celâl ve Cemâl tecellileri yekdiğerinin ardınca belirirken an gibi hatırlıyorlardı. İmam Hüseyin kendileriyle vedalaşırken; "Allah güzeldir, güzeli sever. Hamdolsun, sizler Allah'ın sevdiklerindensiniz!" demişti.

O azîm ânı yeniden yaşadıkça hançereleri düğüm düğüm olan Zeyneb mâzîden gelen bu hamde eşlik etmeye başladı.

"*El-Vedûd* İsm-i Şerîfince sevip sevilen Rabbimize hamdolsun!..

Ceddimizin 'İki Güzellik' saydığı Hasaneyn'in izinden yürüten *'el-Hâdi'*ye hamdolsun!..

Güzelliklerin peşince bizi Vasat Ümmet yapıp İnsanlığın şâhidi kılan *'eş-Şehîd'*e hamdolsun!..

Âlemlere Rahmet olan Ceddimizi üzerimize tanık kılan *er-Rahîm*'e hamdolsun!..

Hamdolsun *er-Rahmân*'a ki; insanı Kurân'ın özeti, kâinatı ise Kitabın tafsilatı yaptı. *El-Hamdül'İllahi Rabbi'l-Âlemin!..* "

Hamdlerle birlikte Muhsine idraklar adım adım sezmekteydiler. Âdil, ölçülü ve her şeyin merkezinde oluşlarıyla insanlar içerisinden tanık seçilenler, enfüste ve âfakta şâhid kılındıkları, arzı ve arşı buluşturan tüm âyetlerin toplandığı 'Ana Kitap'a açılıyorlardı. Çokları tek kılıp kendinde bütünleştiren o '*Ümmül-Kitab*'a...

Seyyide tefekkürlerin derinleşmesi için 'Ana Kitap' ile ilgili inen ilk âyetleri hatırlatacaktı. Bir yandan adımlarını kendisini çekiştiren deveninkilere uydurmaya çalışırken bir yandan da ses veriyordu Kelâmullah'a...

"Hâ - Mîm
Apaçık beyân eden Kitaba andolsun!
Onu anlaşılır bir okuma kıldık ki, sizler akledesiniz.
Muhakkak; katımızda bulunan Ümmü'l-Kitab'tandır o.
Pek yücedir, hüküm ve hikmet doludur.
Azgınlaşıp aşırı giden bir toplum oldunuz diye,
Sizi uyarmaktan vaz mı geçelim?

Mezkûr âyetler, ismi "Süs" veya "Altın" mânâsına gelen Zuhruf Sûresiindendi. Vahyin diriltici soluğuyla muhataplarını doğru yola çağıran bu sûrenin genelinde dünyevîleşmiş aklın alâmetleri ortaya koyuluyordu. "*Atalarımızı böyle bir iş içinde bulduk!*" diyerek evvelki nesillerin hatalarında ısrarın insanları körleştirdiği anlatıldıktan sonra alenen ikâz vardı. *Rahmân*'ın tertemiz beyânına körleşenler; şeytansı bir kabuğun içinde hapsediliyorlardı. Asıl esâret, işte bu vehim ve vesveselerle kuşatılmış benlikte hapsolmak değil miydi? Belki de bu yüzden sûre, Kitabın üzerine yemin ederek başlıyordu. Tefekkürlerinin merkezine Kitabı alanlar '*Ha*' ile vahyin sahibi olan '*Hakk*'ı

ve onu koruyacak olan '*el-Hafîz*' İsm-i Şerîfini hatırlamışlardı. '*Mim*' ise onu aynıyla halka taşıyan Vahyin Eminî Muhammed Mustafa olmalıydı.

Mercanın Fatıması sûrenin geneline yayılan 'bakma-gör(eme)me' vurgusuna binaen '*Ha*' ile güzelliğin işaret edildiğini düşünmüştü. Tabii ki, güzelliğin olduğu her yerde akıllara "Hasan" ve "Hüseyin" isimleri de gelmekteydi.

'*Mim*'deki Muhammedî Şuuru ararken Ceddi in vahiyle ilk kez karşılaştığı Kadir Gecesini hatırlamıştı. Ona; "*Rabbinin adıyla oku!..*" diye emredilmişti ya; ortada Kurân'a dair hiçbir âyet yokken Nebiden neyi okuması istenmişti?

Seyyide'nin bal rengi gözlerinde aradığı cevabın parladığını biliyordu. Ondaki bir çift nur kandilinde eriyip yiterken seçmeye başladı. Ceddi Habibullah; "İnsan ile Kurân ikiz kardeştir!" buyurmuştu. Buradaki insan; Kurân'a vâkıf olan, Kitabullah'ın vazettiğince ahlâklanan ve âlemlerin göz bebeği hükmündeki insandı. Onun en güzel yaratılış üzere oluşu, "*Ahsen-i Takvîm*" tabiriyle Kitaba nakşolmuştu.

Düşündükçe cuşa gelmekteydi.

Göğüs kafesini kıracakmışçasına titreten ve her bir atımda "Ya *Rahmân!*" diyerek inleyen kalbi; aynıyla ikrâr ediyordu.

Ümmü'l-Kitab, Habibullah'tı.

Âlemlere Rahmet olan Nebi, Kadir Gecesi kendi gerçeğini okumaya başlamıştı. Sûrenin başındaki '*Hâ, Mim*' harfleriyse bu '*Hakîkat-i Muhammediye*'nin Mushaftaki şâhidleriydiler.

Amcazâdesiyle benzer telekkürlerde buluşan Hasan kızı Fatıma da Ceddini düşünüyordu. Doğru yolda kalmaları için ümmetine iki ağır emânet bırakan Habibullah; bunları Kurân ve Ehl-i Beyt olarak bildirmişti. "Bu ikisi Kevser havuzunda tekrar bana dönünceye değin asla ayrılmazlar!" derken; hem Kurân ile birleşen bir insan zümresinden bahsetmişti, hem de buluşmanın zemini olarak "Kevser" ismini öne çıkarmıştı.

Tenini saran ürpertiyle bir an durup halasına bakıverdi. Mahzun tebessümlerle örülü gülden nâzenin o pak sima; "Ümmü Ebîha!" diyordu.

Evet!..

Sır bu iki kelimede gizliydi. Kurân'da "Kevser" ismiyle zikredilen Fatımatü'z-Zehra, Habibullah'ın ifadesiyle "Babasının Annesi" değil miydi? Bu yüzden Kurân ve Ehl-i Beyt onun altında buluşuyordu. Kevser; 'Ana Kitap'tan neşet eden 'Seçkin İnsan'ın Kurân ile bir araya gelip ondan kana kana içtiği makamdı.

Yine Ceddinden biliyordu. Kevser'i cennet nehrine benzeten Habibullah; "Onun iki tarafı altından yapılmıştır. Suyu sütten ak, baldan tatlı ve miskten daha güzel kokuludur!" buyurmuştu.

Gönlüne yeni kelimeler devşirmek için son kez halasını izlemeye başladığında Kevser gözlerde beliren mânâ, gerisini muhatabının fikretmesi şartıyla bilinmesi gerekenlerin bir kısmını bildirecekti.

"Âyetleri yeniden oku ve düşün!..

Ümmü'l-Kitab'dan haber verilirken; insanlar neden akletmeye davet ediliyor? İstersen Sürenin ismini hatırlamakla başla!..

Zuhruf; süstür, altındır. Güzelliğini, O'nun yüceliğinden alandır. İki taraftan murad; Rabbin Celâl ve Cemâl tecellileri değil de nedir?

Süt hakkında ister; 'Nesildir!' de, istersen; 'Anneden yavrusuna gıda!..' hiç fark etmez. Yegâne karşılığı sevgi -meveddet- olan rahmettir o. Üstelik zahmeti merhamet sahiplerince çekilmiştir. Sana düşen ağzını dayayıp lıkır lıkır içmektir sadece...

Sütün beyazlığını dert ettiysen; bunu Zehra misâli ak ve pak oluşta ara!..

Allah, Kitabında '*Arıya vahyettik*!' buyuruyor. Bal, işte böylesi vahye muhatap olan candan gelir. Tatmayan bilebilir mi onu?..

Koku, güzelden işarettir aşığa. Yakub Nebi misâli, görmese dahi âşık sezmez mi sevdiğini?

Hatırla!..

Ceddim Habibullah, Kitabın ve Ehl-i Beyt'ın buluştuğu Havuzu anlatırken ne demişti en sonunda?

'Kevser, inci ve mercan kayaları üzerinde akar!..'

Şehid Hasaneyn, Kevser'i taşıyan yoldur. İnci'nin de, Mercan'ın da bir yüzü hep bu Kevser'e bakar durur!.."

Halasının yarım bıraktığı silsile, Hasan kızı Fatıma'nın gönlünde belirmişti. Kadir Gecesi Rabbinin adıyla 'Ana Kitab'ı okumaya başlayan ve bunu insanlığın idrak seviyesine indiren Nübuvvet, 'İlmin Şehri'ydi şüphesiz. 'Yaşayan Kurân' olmak Onun hakkıydı.

Beşeri idrâke indirilen bu Kitabı, layığınca okuma seviyesine çıkansa Velâyetti. Dedesi İmam Ali böylesi bir 'İlmin Kapısı'ydı. Ona "Kurân-ı Nâtık" -Konuşan Kurân- denilmesinin asıl hikmeti burası olmalıydı.

Tekrar halasına bakmıştı. Kevser'in ve Haydar'ın Kızı, Kitaba dâhil olan insanlardan değil miydi? Onu nerede arayacaktı?

Önce Rahmân Süresinin baş kısmı geldi diline: "*Rahmân, Kurân'ı öğretti. İnsanı yarattı. Ona beyânı öğretti.*" Ardından yine Zuhruf'a döndü. "*Apaçık beyân eden Kitab-ı Mübin'e, andolsun!*"

Farkındaydı artık!

İsmiyle "Babasının Süsü" olan Zeyneb, hakikatine vardığı mânâ itibariyle de Kitab-ı Mübin'di. Beyân etmek bu yüzden ona düşmüştü. 'Risâlet'in Vârisi'ydi ya; Kerbelâ'da had hudut tanımamış olanlara bile *Hakk*'ı tebliğ etmekle yükümlüydü.

"Azgınlaşıp aşırı giden bir toplum oldunuz diye,
Sizi uyarmaktan vaz mı geçelim?"

Gökyüzü ezan sesleriyle çınlarken Hasan kızı Fatıma gibi diğer Muhsineler de arşın tefekkürlerinden arzın dertlerine dönmeye başlamışlardı. Kâfile Şam öncesi son konaklama yerine girmek üzereydi. Üç yüz civarında evden müteşekkil bu kasabada Cuma namazı için mola verilecekti.

Şimr kâfileyi mescidin az ilerisinde durdurduğunda askerlerin bir kısmı içeri girip cemaate dâhil olmuş, kalanlar ise Âl-i Hüseyin'i çevrelemişlerdi.

Vaizin dışarıya ulaşan gür sesinden anlaşıldığı üzere hutbenin konusu ümmetin birliğiydi. İnsanların arasına nifak sokmanın ne denli büyük bir günah olduğu anlatılıyordu. Hutbenin nihayetinde idarecilere itaatin farz olduğunu söyleyen vaiz; "Şu an avluda isyankâr bir topluluk var. Emirimiz Muaviye oğlu Yezid'e karşı geldiler, Allah da onları zelil eyledi!" diyordu.

Nitekim namaz bitip ahâli dağılırken aynı vaiz, âsi ilân ettiği esirlerin yanına gelmişti. Bir yandan onlara lânetler okurken eğilip yerden irice bir taş aldı. Elindekini atmak üzereydi ki, kâfileden birkaç adım öne çıkan Seyyide; "Sakın!.." diyerek seslendi. Kim olduklarının bilinmesi için bazı isimleri sayarken dudakları titreyecekti.

"Sakın başkasının zulmüne ortak olma! Çıldırdın mı sen? Lânetler sayurduğun bu insanlar 'Nübuvvet Evi'nin evlâtlarıdır. Başını yarıp kanlar içinde koymak istediğin şu bala, Dedem Habibullah'ın Ciğerpâresi... Onun yanındakiyse hüznü, Resûl'ün hüznü olan Fatımatü-'z-Zehra'nın gülüdür."

Seyyide, vaizden ziyâde etraflarına toplanan halkı muhatap almaya başlamıştı. Kitabı hatırlamalarını istiyordu.

"Ne indirildi size, açıp okumaz mısınız? Ezanlarda adına şâhidlik ettiğiniz Allah'ın Elçisinden; size olan tebliğine karşılık

tek bir şey talep etmesi emredildi. *'Onlara de ki; Yakınlarıma sevgi duyun!..'* Azıcık da olsa düşünsenize! Onun yakınlarına sevginizi böyle mi göstereceksiniz?"

Seyyide'nin ikâzlarına rağmen "Onu dinlemeyin!.." diyerek çıkışmıştı vaiz. Herkesi Âl-i Hüseyin'i taşa tutmaya çağırıyordu.

Zeyneb yaralı bir aslan olsa da; yinelenen bir ihtişamla kalabalığa seslendi.

"Ağabeyimin Kerbelâ'da bizi katledenlere dediği gibi ben de diyorum ki: Sevginizi ve Ceddimin size olan Risâletini az bir menfaat karşılığı satmayın! O ki sattınız. Bari özgür insanlar gibi davranın! Başkalarının menfaatleri için kendinizi ateşe atıyorsunuz.

Unutmayın! Bugün amel var, hesap yok. Yarın hesap var, amel yok...

Defterlerin açılıp hesapların sorulacağı o çetin günde Muaviye'nin Oğlu size şefaat etmeyecek. Din Gününün Mâliki olan Rabbim şâhidimdir. Mazlumun hakkını alacağı gün, zalimin zulmünden daha ağır olacak. Ellerinizle kendinizi ateşe atmayın!.."

İçleri titremeye başlayanlar gerisin geri kâfileden uzaklaşmaya başlayınca vaiz; "Durun!" diyerek seslendi.

' Onlar Emirimize âsi oldular. Kitapta yeri var. Allah buyuruyor: *'Emirlerinize itaat edin!'* Buna uymayanlar ümmetin içinde fitne çıkarırlar. Yine Kurân ile sabit: *'Fitne cinâyetten beterdir!'*

Ey insanlar!..

Oğulları da Ali gibi rahat durmadılar. Onlar yüzünden on binlerce insan öldü. İstiyorlar ki, yine birileri ölsün. Yazık onlara!.. Dedelerinin bile adını kirlettiler. Resûlullah, ismini kirleten bu fitnecilerden davacı olacak. Saflarını belli etmiş insan-

lar olarak kurtuluşa ermek istiyorsanız acımayın onlara! Köyünüzün şerefi, onlara atacağınız şu taşlarla inşa edilecek..."

Vaiz konuştukça Seyyide bir kez daha fark ediyordu. Hiç akletmeyenler veya vahiyle akledenler olduğu gibi bir de vahyi kendi akıllarına uyduranlar vardı. Zihinlerin açılması için ahâliye doğru soruları verecekti.

"Hatırlayın! Allah ne buyuruyor?..

'Ey iman edenler! Allah'a itaat edin. O'nun Resûlüne itaat edin ve sizden olan emir sahiplerine itaat edin. Herhangi bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz, bunu Allah ve Resûlüne götürün. Eğer Allah'a ve Âhiret Gününe inanıyorsanız böyle yapmanız daha hayırlı ve daha güzeldir.'

Ey Kitabın tamamına iman edenler!..

İtaat edilecek yöneticinin şartları bellidir. Bizler, Allah'a ve Resûlüne itaat eden ve içimizden olan emir sahiplerine uymakla yükümlüyüz.

Bilenler hatırlasın, bilmeyenler öğrensin! Büyük ağabeyim İmam Mücteba antlaşmanın ilk maddesine ne yazmıştı?

'Emir olacak kişi, Allah ve Resûlüne uyacak!'

Ama Muaviye uymadı. Allah'ın adı üzere yemin etmesine rağmen son nefesinde yerine oğlu Yezid'i bıraktı. Sorarım: O, sizden biri midir? Söz verip sözünden dönenlerle ilgili âyetleri hiç mi okumadınız? Yezid'i ve babasını kendinden gören, Din Günü hesabını onlarla versin.

Doğrudur!.. Bugüne değin sizlere değişik haberler ulaştı. Yıllardır duyup öğrendikleriniz yüzünden kalplerinize vehimler, vesveseler bulaştı. Sonunda da anlaşmazlığa düştünüz. Bunu Allah ve Resûlüne nasıl götüreceksiniz? Artık ne Allah konuşur sizinle, ne de Resûlü... Öyleyse Kitapta yazılanlara müracaat edin ve Ceddimin yapıp ettiklerini hatırlayın! O, zâlimleri itaat edilmesi zorunlu emirler olarak görmedi. Görseydi, Medine'ye hicret etmek yerine Mekke'de kalmaz mıydı?

O, aralarında anlaşmazlığa düşen kişilerden hangisinin daha çok dünyalık elde ettiğiyle ilgilenmedi. İlgilenseydi; İbrahim'in Rabbini bırakıp Nemrud'a tâbi olurdu. İnsanları Musa'nın Rabbine değil Firavunlara çağırırdı. Hâlbuki O kendisine ilişmemiş bile olsalar Kayzerleri ve Kisraları Allah'ın yoluna davet etti.

Rahmân'ın temiz beyânını eğip bükerek, âyetleri bozmaya kalkanların hiç mi akıllarına gelmez? Allah ve Resûlüne itaat eden ve insanların reyleriyle seçilerek içimizden gelen Emir'el-Müminin Ali bin Ebu Talib'e neden isyan etti Muaviye? Yoksa bu âyet onu ve ailesini muhatap almıyor mu?

Evet!.. Yezid'in babası, Ceddimin bildirdiği dinde olmayan bir şey icad etti. Firavun'a öykünüp halkı fırkalara ayırdı ve idareciliği saltanat hâline getirdi. Fitne arıyorsanız bundan âlâ ne var?"

Vaiz cevap yetiştirmeye çalışırken konuşulanların umduğu gibi seyretmediğini gören Şimr; "Toplanın!" diye seslendi. Artık Şam'a değin durmak yoktu. Üstelik Âl-i Hüseyin develerin ardınca bağlanıp çekiştirilmeyecekti. Kerbelâ'dan Kûfe'ye götürüldükleri gün yapıldığı gibi herkes elleri ve ayaklarından birbirlerine zincirlenip tek sıra vaziyette yekdiğerine bağlanıyordu.

Şahab eskisince omuz vermek için Ali Seccâd'ın yanına geldiğinde leşkerbaşı; "Sen ayrıl!" diye seslendi. Zoraki yoldaş kupkuru kesilmişti. Şam'a vardıklarında bir şeylerin değişeceğinden korkarken erkenden gelecek mukadder karşısında bir an donup Seccâd'a baktı. Yüzünde; "Bir şeyler yapsana!.." diyen yalvarmaklı ifadeler vardı. Sığınış mıydı bu? Tek bildiği, baskın gecesi ölümden kurtulduysa bunu Seccâd'ın sözlerine borçlu olduğuydu. Aynı rahmetin bir şekilde tekrarlanmasını istiyordu. Onun da kendisi kadar esir olduğunu düşününce leşkerba-

şına yöneldi bu kez. "Ne olur, öldürmeyin!.." diyerek dizleri üzerine çökmüşken kamçının havalandığını gördü. Elleriyle hemen yüzünü kapamıştı. Ardı ardına duyduğu şaklama sesleriyle canı yanmayınca korka korka da olsa tekrar açtı gözlerini...

Leşkerbaşı Ali Seccâd'ın ardınca Zeyneb'e yönelmişti ve onun akabinde Ümmü Gülsüm'e... Safiye, Rübab ve Fatımalar da kırbaçlardan kaçamamışlardı. Leşkerbaşı Âl-i Hüseyin'in canını sırayla acıtmaya yeminliymişçesine balalara dahi merhamet etmeksizin vuruyordu ardı ardına...

Sözle veya ahâlinin kınamalarıyla geri adım atmayan Muhsineleri bu şekilde sindirebileceklerine inanmış olmalıydı. Hele de Şam'a ulaşmazdan evvel mutlaka kırılmalıydı Zülfikâr...

"En keskin hâtip, kılıçtır!" diyen Muaviye de diz çöktüremediği herkese bu dilden konuşmamış mıydı? Leşkerbaşı hınçla Muhsinelere vurmaya devam ederken bir yandan da Şahab'ı süzüyordu. Evvelki olayda kamçıların önüne atılan adam bu kez bir kenarda pusmuştu. Ona doğru ilerlemeye başladı. Başucuna değin geldiğinde Şahab kendince dualar etmekteydi. Yüzünü kamçılardan sakınmak için başını ellerinin ve ayaklarının arasına almıştı. Oysa leşkerbaşı vurmak yerine kamçısını uzatacaktı. Almasını emrettikten sonra; "Nasıl kullanıldığını görüp öğrendin mi?.." diye seslendi.

Şahab kâh Seccâd'a, kâh leşkerbaşına bakınırken beriden Şimr'in sesi duyuldu: "Nehrevan'da babanı ve kardeşlerini öldürenlerin evlâtları sana emanet. Yürümekten imtina eden olursa nasıl yürünmesi gerektiğini hatırlatırsın. Kolay gelsin sana!.."

Elinde kamçı, zihninde yığınla soruyla kalakalmıştı Şahab. İçinde çoğalan seslere tek tek yanıt vermeye çalışırken iki bini aşkın süvarinin ortasında yalın ayak yürüyordu artık. Her adımda ayrı bir sorgu vardı. Önce Seccâd'ın diliyle hatırlamıştı:

"Gök gürültüsünün ardı rahmet mi olacak, tufan mı?"

Elbette rahmete tâlipti. O an düşünebildiği en büyük rahmetse nefes alıp verebilmekti.

Peki, bunun yolu neydi?

Emirlere kayıtsız şartsız itaat etmek...

Önlerine bir bayır çıktığında Rukayye ve Hacer düşe kalka ilerlemeye başlamışlardı. Onların ardınca Safiye de yığılıp kaldığında leşkerbaşının keskin bakışları Şahab'ın üzerindeydi yeniden. Kamçıyı sıkı sıkıya tutan ellerin sahibi de gözetlendiğini fark etmişti. Gölgesiyle kavgalı her nefsin yapageldiğince titriyordu içi. Kamçısını şaklattığında yerden toz kaldırmakla yetinmişti. Tenlere vurmak yerine toprağı dövüyordu ama zalimi ve mazlumu aynı anda hoşnut etmek imkânsızdı. Beriden yükselen ses; "Vursana!" diye tekrarlarken kamçıyı yeniden kaldırmakta zorlanmıştı. Aynı ses bu kez daha bir hınçla haykırıyordu.

"Ey delikanlı!.. Sözümü sana çiğnetmem. Vur şunlara!.."

Gözleri Seccâd'ınkileri yakalar yakalamaz içi titremişti en baştan. Kamçısını yere vurmak suretiyle kurtulamayacağının farkındaydı. Önceleri kararsızlıktan şikâyetçiyken artık iki karar arasında dayak yiyordu âdeta. Zihninde karşılıklı mevzilenen ordular ha bire birbirlerine kılıç çalmaktayken mecburiyetlerin diline kulak verdi önce.

"Sana söylenenlere uy! Yaşamak için Şimr'i memnun etmen lâzım..."

Yetmeyince bu sözler; şefkatin içinden konuşan başka bir ses belirdi. Sorumlu davranmasını istiyordu.

"Aileni düşün! Sen öldürülürsen onlar ne olacak? Çoluk çocuğun aç açık ne yaparlar?"

Kamçıyı yeniden kavramıştı. Elini kaldırmasına rağmen devamını getiremiyordu. İçindeki sesler yeniden taarruza geçti.

"Baban ve kardeşlerin Nehrevan'da öldürüldüklerinde sen de şu çocukların yaşındaydın? Onlar senin yakınlarına acıdılar mı?"

Bu esnada leşkerbaşı son kez emrini yinelemişti.

"Vur, diyorum sana! Yoksa!.."

Devamda gelecek sözlerin iyi kötü farkındaydı Şahab. Artık kaçınılamaz olan kararı vermek zorundaydı. Zihninde nida bulan ses, "Elini kolunu bağlayan sebep, Seccâd'a duyduğun vefa mı?" diyordu. Üstelik böylesi bir gerekçeyi inanç zaafı olarak takdim edecekti.

"Hayatını o kurtarmadı ki!.. Yaşamanı dileyen Allah'tı. O'ndan gayrısına gönül borcun yok!.."

Yeniden Seccâd'dan taraf bakındığında bu kez içi titrememişti. Kamçı toprağa değil doğrudan Ebu Tûrab'ın evlâdına inecekti. Yeniden kamçısını kaldırmıştı. Muhsine omuzlara inen her darbede şükrünün sadece Allah'a karşı olduğunu düşünüyor; bu şekilde düşündükçe içi rahatlıyor, kamçısını toplayıp yeniden vuruyordu.

Ehline âyândı. Kendinden evvelki Hâriciler gibi Şahab da doğru olan bir sözün yanlış yorumuna tutunmuştu. Kin, nefret veya acziyet üzerinden Şahab'ın vicdanını susturamayan akıl, en sonunda nefsanî bir erdem icat ederek onu yoldan çıkarmayı başarmıştı. Rabbin Kâdir-i Mutlak oluşunu bedel öderken veya işlerine çekidüzen verirken hatırlamak yerine bununla kendine çıkar sağlamayı iman zannetmek beşer aklının düştüğü belki de en büyük tuzaktı.

Sırtlarına, yüzlerine ve ellerine ardı ardına kamçılar inen Muhsine canlar farkındaydılar. Şeytanın soldan saldırılarına bir şekilde direnebilen kul, sağdan gelen karşısında yıkılmıştı yine. Nefsine uydukça Rabbine yakınlaştığını vehmeden vicdanın gayrı sızlaması zordu. Nitekim ne diyordu Kitap?

"Şüphesiz insan nankör ve cahildir...
... Allah bâtıl dileyen kimsenin sapmasını murad eder.
Kendisine yönelen kimseyi ise doğru yola yönlendirir...
... Sadece Allah'tan korkarsanız,
O size iyi ile kötüyü ayırt edici bir anlayış verir.
Kötülüklerinizi örter ve sizi bağışlar..."

Sonraki anlar boyunca da Âl-i Hüseyin'den herhangi biri tökezleyip düşecek olsa, birbirlerine zincirli oldukları için hepsi birden devriliyor; Şahab ise yegâne yaşam sebebi saydığı kamçıya sarılıyordu.

İkindi vakti Şam camilerinin minareleri iyi kötü seçilmeye başlarken Mercanın Fatıması sırtına inen son kamçıyla birlikte Kûfe günlerine dönüvermişti. Naim'in tevbe edip ikrâr verdiği anları yaşıyordu. Kapı önünde bekleşen nöbetçilerin arasından onlara görünmeksizin içeri girmesi karşısında hayretlere bürünen Naim, devamında Kitabın şâhidliğiyle doğru yola uzanmıştı.

"Önlerine ve arkalarına setler çektik. Böylece gözleri perdelendi. Artık onlar göremezler. Kendilerini uyarsan da, uyarmasan da onlar için fark etmez. İnanmayacaklar. Sen ancak zikre uyan ve görmediği hâlde Rahmân'dan korkan kimseyi uyarabilirsin."

O vakit; kulun ardına çekilen seddi, bilinenden ders çıkaramayıp mazinin hatalarında boğulmak olarak seçmişti. Öne çekilen sedde ise gayba iman edememeyi görmüştü. Geleceğine çekidüzen veremeyen kul, ilk olarak Hesap Gününü göz ardı ediyordu. Bu iki perde aynıyla Şahab'ı da kuşatıp sarmalamıştı şimdi. Gözünün; 'Kurân-ı Nâtık' yerine 'Mushaf'ı seçmesi gibi; göremediği *Rahmân*'ın yerine görünür olan zâlimin korkusuna meyletmişti.

Biliyordu!..

Enfüsü dışlayıp sadece zâhiri arayan kullar için görünür olandan korkup görünmezi terk etmek kaçınılmazdı.

Amcazâdesi Mücteba kızı Fatıma da kâh Naim'i, kâh Şahab'ı düşünüyordu. Evvelce arkaya çekilen seddi, arza dönük körlükler olarak seçmişti. Böylesi kullar; emir ve yasakları görmezden gelip apaçık hükümleri bile dikkate almıyorlardı. Öne çekilen sedde ise kalbi istilâ eden dünyalık hevesler vardı. Kulun arşa bakıp hakikatin nurunu görmesini engelleyen bu vehimler, kendi varlığını mutlak gerçek saydığından kişinin *Hakk*'â kavuşma özlemini engelliyordu. Şahab'ın izzet dolu bir ölümdense zilletli bir yaşamı seçmesi de buna benziyordu.

Safiye de Şahab'ın durumundan kendisine ibretler çıkarmaktaydı. Seçebildiği kadarıyla emek verilen iki insan arasındaki en büyük fark Naim'in kendisini sevmedebilmesiydi. Kûfeli nâdim işe nefsini ayıplamakla başlamışken, Şahab; "Ben bilirim!" kibrinin en incelmiş hâli olan; "Ben bilmezken sen nasıl bilebilirsin!.." şüphesini asla terk etmemişti. Yine de onu kınamıyordu. Birçok insan Şahab'dakine benzer iç çatışmalar yaşamaksızın kötülükler emreden nefislerine tâbi olmaktaydılar. Hem de anlık bir tercih basitliğinde...

"İçimden öyle geldi, yaptım. Ne var bunda?" diyebilen şuursuz nefislerden olmamak için; "Rabbim sen bizi kendimizle baş başa bırakma!" diyerek niyâz ediyordu.

Ümmü Gülsüm rahmet ve tufan arasında fikrederken helâk edilen kavimleri hatırlamıştı. Hepsi de gösterilen mûcizelere rağmen inatta direndikleri için kahredilmişlerdi. Rahmet kapılarının sonuna kadar açılması bedelin de yakın olduğunu gösteriyordu. Bunun tersi de doğruydu. Kahırdan önce son bir kez daha rahmet vardı. Yeğeni İmam Seccâd'ın Şahab'a neden biat etmesini önerdiğini şimdi daha iyi anlıyordu.

Bu esnada birlik şehir surlarını çevreleyen mahallelere ulaşmıştı. Ekseri olarak yoksul insanların yaşadığı bu mıntıka-

da mola verilecekti. Sonrasında ne yapılacağı bilinmediği için askerlerin çoğu atlarından inmemişti henüz. Âl-i Hüseyin toplu şekilde bir ağacın altına alınmış; leşkerbaşı birkaç düzine asker ve Şahab'la birlikte onların başucuna kurulmuştu.

Kûfe önlerinde olduğu gibi yine kâfile ile şehir arasında ulaklar gidip geliyordu. Hareketliliğin belirgin bir intizam içermemesinden dolayı Seyyide'ye göre hazırlıklar son ana bırakılmış olmalıydı. Ali Seccâd'ın ilgisini ise Şimr ve yardımcılarının bir kenara çekilip harıl harıl konuşmaları çekmişti. Anlaşılan ganimetçiler arasında sorun vardı.

Nitekim Şimr başarısını Musul valisinin askerleriyle paylaşmamak için öncelikle onlardan kurtulmanın derdindeydi. Gerisin geri dönebileceklerini söylemişti. Musullu komutan bununla neyin murad edildiğinin farkındaydı. Askerlerinin yorgun olduklarını bahane etti. Birkaç gün Şam'da dinlenmek istiyordu.

Yezid'in sağı solu belli olmaz düşüncesindeki Şimr, hizmetlerinin karşılığında para ve makam koparır koparmaz şehri erkenden terk etmek derdindeydi. Lâkin Musullu komutanın kendisinden geride kalması pişirdiği aşa soğuk su katabilirdi. "Varlığınız Şam'dakileri tedirgin edebilir!" derken komutana âba altından sopa gösteriyordu. Güvenlik konusunda hayli takıntılı olan Yezid, tanımadığı birkaç bin askerin payitahtta, üstelik de tam teçhizatla beklemesinden işkillenebilirdi. Musullu komutan, askerlerini surların dışında bekletip kendisinin içeri gireceğini söylemişti bu kez. En azından Yezid'in gözünü ilk boyayan olup mükâfatın büyüğünü kapmak derdindeydi.

Şimr taktik değiştirmeye karar verip "Sen bilirsin!" dedi: "Askerlerini başıboş bırakıyorsun. Olay çıkaracak olurlarsa bundan sen sorumlusun. Ona göre!.."

Yardımcısıyla bir kenara çekildiklerinde içinin Âl-i Hüseyin'den taraf rahat olmadığını da anlatmıştı. Dikbaşlılık ede-

rek ayaklarına dolanabilirlerdi. Bu şekildeyken onları Yezid'in karşısına çıkaramazdı. Leşkerbaşını yanına çağırıp emretti.

"Ne yap, yap; onları adam et! Yarın için hiçbir aksilik istemiyorum."

Sözün ardınca atını koşturup Musullu komutana yetişen Şimr, şehir kapısından içeri girerken yanındaki küfeye son bir kez göz attı. Her biri özenle bal mumuna yatırılmış şehidlere ait gövdesiz canları sunmak bahanesiyle Yezid'in huzuruna çıktığında hem rakiplerini bertaraf edecek, hem de Horasan Valiliğine talip olduğunu iletecekti.

Ahmet Turgut - Aşkın Gücü

22

"Hakikat bağına girmiş
Muhabbet güllerin dermiş
Ta ezelden lütfe ermiş
Dilde her dem ezkârı var"
-Kul Hudâi-

Güneş semâdan çekilip Muhsine gönüllere inerken eziyet etmeyi en keskin hatip zannedenler dertlerini yine kamçılarla anlatmışlardı.

"Yarın huzura çıkarıldığınızda Yezid'den af dileyeceksiniz. Onun ne denli güçlü olduğunu yüzüne karşı ikrâr edeceksiniz. Yoksa?.."

Geride türlü imalar bırakarak yüreklere korku ekmeye çalışan leşkerbaşı artık vurup söylenmekten bıkmış mıydı? Yoksa saraya götürülmeden Muhsinelerin ölmelerinden mi çekinmişti; yatsıdan sonra onları kendi hâllerine bıraktı.

Muhsine canlar takatsizlikten baygın düşmüşlerdi gayrı. Kamçı darbeleriyle kabaran vücutları cayır cayır yanıyordu. Sonbaharı karşılayan kuzey rüzgârları iliklerine değin işleme-

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

ye başlayınca bu kez de soğuktan titrer olmuşlardı. Üstelik evvelki ayazlarda birbirlerine sokularak ısınmaya çalışabilmişlerken çürüyen yaralar yüzünden artık birbirlerine dokunamıyorlardı bile...

Dünya da Kitap kadar mesâni mi kılınmıştı? Âl-i Hüseyin'deki ıstıraplara inat, surların ardınca yükselen davul sesleri şehrin yarınki kutlamalara şimdiden hazırlandığını işaret ediyordu. Az ilerilerinde kamp kuran Kûfeli leşkerlerin Musul askerleriyle atışması da dikkat çekiciydi. Efendilerinin geçici menfaatlerini aynıyla üzerlerine alan insanlar nasıl olup da bu denli sefilleşebiliyorlardı.

Evet!..

İnsanoğlu câhil ve zâlimdi. Dünyaperestliğin düşürdüğü zillet kuyusu onları tanınmaz kılıyordu. Seyyide o gece bunu dert edinmişti. Açmaya başladı.

"Gönülleri dünya sevgisiyle dolanlar adâlete değil güce meyledeler! Ve yarın endişesiyle sırtlarını zâlim de olsalar devlet adamlarına verirler. Başkalarının varlıkları hasetlerini artırır. Zenginlerle yarışa tutuşurlar. Her an başka bir eğlencede olan insanlara gıpta ederler. Ve gün gelir, kalplerinden merhamet kalkar..."

Sözün sonunda mahzunlaşmıştı Zeyneb.

Sâhi!..

Rahmet Nebisinin merhametten nasipsiz bir ümmeti olabilir miydi? Rukayye'nin yaralarıyla ilgilenmeyi bırakıp öteleri izlemeye koyulmuştu. "Allah var, gam yok!.." diyerek araya giren Ümmü Gülsüm uzanıp ablasının ellerini tutuverdi. Kevser'in iki kızı birbirlerini izlerken üzerlerine çöken kederde *Hakk*'a yürüyen yakınlarının özlemi kadar merhametten nasipsiz insanların düşkünlüğü de vardı. Koskoca ümmetin bağrından sadece bir tane mi Naim çıkacaktı? Zeyneb; "Nasip!.." diyebilmişti sadece. Netice itibariyle ne 'keşke'lerin demiydi, ne de gönül koymanın..

Allah tarafından temizlenip arındırılmaları murad edilenler önlerine veya arkalarına sed çekemezlerdi. Onlar haklı bulunmak veya merhamet duyulmak için değil kendilerine bağlanan canları Sahiplerine ulaştırmak üzere Risâlet Vârisleriydiler.

Sözleri bizâtihi kendisine miydi, yoksa yakınlarına mı? Şimdi de Yunus Nebiyi hatırlatacaktı.

"Risâlette bulunduğu insanların git gide doğru yoldan uzaklaşmaları karşısında Yunus Nebi üzülüp öfkelendi. Başka yerlerdeki insanların tebliğe daha açık olabileceklerini düşünüp Rabbinden izin almaksızın görevli olduğu şehri terk etti. Şu yürüdüğümüz yolları aynen O da aşıp denize ulaştı ve bir gemiye bindi. Malumdur! Sonunda gemiden atıldı ve kendisini bir balığın karnında buldu.

Ardından karanlıkların bağrında yakarmaya başladı: 'Senden başka ilah yok! Sen her şeyden münezzehsin. Ben kendime zulmettim!' diyordu... Eğer Allah'ı çokça tespih etmeseydi Kıyamet Gününe değin balığın karnında kalırdı.

Aradan nesiller geçti. Ama insanları uyaranların kaderleri değişmedi. Ardı ardınca tahammülü zor durumlar yaşayan Dedem Resûlullah'a vahyedildi bir gün:

Sen, sabırla Rabbinin hükmünü bekle! Ve balık sahibi gibi olma! Hani o gayet gam yüklü ve hüzünlü bir şekilde niyaz etmişti. Eğer ona Rabbi katından bir nimet ulaşmasaydı kınanmış hâlde çorak bir yere atılacaktı. Fakat Rabbi onu seçip yüceltti ve salihlerden kıldı... Sonra kavmi ona inanınca onları belli bir süre refah içinde yaşattık... Keşke diğer şehirlerin insanları da iman etselerdi de, bunun onlara yararı olsaydı."

Halası hatırlattıkça Mercanın Fatıması bir kez daha anlıyordu. Sorumluluktan kaçışın mutlaka bedeli vardı. Nebiler bile bu konuda cezalandırılabiliyorsa Risâletin Vârisleri olarak dikkat etmek zorundaydılar. Yine de korkulması gereken asıl nokta hata yapmak değil hatada ısrar etmekti. Üstelik dirâyeti-

ni gösteren kul, Yunus Nebi örneğinde olduğunca sonunda bu azminin karşılığını görebilmekteydi.

Mücteba kızı Fatıma mezkûr âyetlerdeki Allah'ı çokça tespih etmeyi ve Rabbin katından ulaşan nimeti düşünürken Âdem Nebiyi hatırlamıştı. O da Rabbinden birtakım 'Kelimeler' almıştı. Yusuf Nebinin kuyuda kalışında da aynı durum vardı. Kıssaları anlatılan Nebiler aydınlığa kavuşmak için kötülükler emreden nefsin, maslahatçı aklın veya uyuyan vicdanın vehim ve vesveseleriyle örülen zulmete karşı her biri meşale hükmünde nur kaynağı misal bu 'Kelimeler'i anmışlardı. Bunun üzerine düşünmeye devam edecekti ki, hafızası yeniden ses verdi Kitabullah'a...

"Allah'ın insanlar için açacağı rahmet kapısını kimse kapatamaz. O'nun kapattığını da kimseler açamaz. Zira O, -her şeyden yüce oluşuyla- 'el-Azîz'dir. Tam hüküm ve hikmet sahibi olan 'el-Hakîm'dir."

Açılan veya kapatılan rahmet kapıları her gönülde kendi yankılarını bulmaya başlamıştı. Biliyorlardı. Çoğunlukla ucuz menfaatler için dile getirilen şu söz aslında rahmet talipleri için söylenmişti.

"Su akarken, testini doldurmaya bak!.."

Zira kapıyı açan, onu kapatabilirdi de... Bu durumda kul, kimseyi kendisine yardımcı bulamazdı. Fâtır Sûresinin henüz başında yer alan bu âyeti yenilip yutulmayacak bir ikâz olarak seçenler, kurtuluş yolunun hemen devam eden kısımda olduğunun da farkındaydılar.

"Ey insanlar! Allah'ın üzerinizdeki nimetini anıp hatırlayın!.."

Beyân açıktı. Kitapta anlatılan tüm kıssalarda nimetleri görmeyenlerin kaçınılmaz sonu nankörlüktü. Nankörlükteki ısrar, insanları azgınlığa sevk ediyordu. Haddi aşmanın ortaya çıkardığı ahlâki çürümenin akabinde rahmet kalkıp helâk baş-

lıyordu. Bazen Semûd veya Ad kavimlerinde olduğu gibi anlık ve toplu bir kahredilişle geliyordu bu durum; bazen de adım adım içten içe kendilerini yok ediyordu insanlar...

Allah'ın kullarına saldığı kurtuluş ipini -az evvelki âyetlerin ışığında- O'nun nimetini anıp hatırlamak olarak seçmişlerdi ya; şükrediyorlardı. Üzerlerindeki en büyük nimet, Âlemlere Rahmet olarak gönderilen Nebiydi. Onun davasına Vârisliler ve bunun uğrunda bedel ödüyorlardı. Üstünlükte benzersiz ve her zaman için mutlak galip olan Rabbe sığındıkça Kendisine tutunanları izzet sahibi kılan *'el-Azîz'*e hamdetmekteydiler.

Evet!..

Onlar *'el-Azîz'* olanın kullarıydılar. İzzetlerinin kaynağı O'na duydukları güvendi. Üstelik tüm Nebiler içinde sadece Cedleri hakkında "Azîz" nitelemesi yapılmıştı. Âyette; *"İzzet Allah'a, Resûlüne ve müminlere aittir. Ama münâfıklar bunu anlamazlar!"* denilmekteydi. Resûlün izzeti Allah'a bağlıyken, müminlerinki Allah ve Resûlüne dayanıyordu. Seyyide, ağabeyinden emânet bir teşbihle bunu açmaya başladı.

"Öğütülüp ekmek yapılan buğdayı, gerisin geri kim başaklar içine doldurabilir? Dalında şekerlenen üzümden koruk çıkmaz gayrı. Ne anam, babam, kardeşlerim bâtıla biat ettiler, ne de ben edeceğim. Zilletle yaşamaktansa izzetimle can vermeye hazırım. *'El-Hakîm'*in üzerime yazdığı her hükme razıdır boynum..."

Aralarında bir misakmışçasına her biri tek tek ikrâr ediyordu. Rıdvan Günü Resûlullah ile biat tazeleyen ashabın da yaptığı gibi ellerini Seyyide'nin avuçlarına bırakmışlardı. Bağlılıklar Allah ve Resûlüneydi. Zâlimlere boyun eğmemekle yetinmeyecekler, onları kendilerinden güçlü de görmeyeceklerdi.

Mücteba kızı Fatıma, Âlemlerin Rabbinden alınan birtakım kelimeler ile rahmet kapıları arasında kalmıştı. Bahsi geçen

sûrenin "Fâtır" oluşundaki hikmet ne olabilirdi? Kendince akletmeye başladı.

Fâtır, meyveyi yarıp çekirdeğini ortaya çıkarmayı anlatıyordu. Böylelikle meydana gelen nüve varlığın yokluktan açığa, zulmetten aydınlığa alınarak yaratılmasını sağlıyordu. Halasındaki Kevser bakışlara yöneldiğinde devamını nasıl okuması gerektiğini görecekti. Bir çift nur halesi; "*O; 'Evvel'dir, Âhir'dir, 'Zâhir'dir ve 'Bâtın'dır!*" diyordu.

Evet!..

Tohumlar ağacın hem ilk sebebi, hem de son gayesiydi. Varoluş sürecine bir tohumla başlayan ağaç, sonunda meyve sûretinde tohumlar veriyordu.

Secdeye kapanmıştı...

Yunus Nebinin balığın karnından çıkışı veya Yusuf Nebinin kuyulardan kurtulmasındaki gibi -fatredici- Rabbânî Kelimelere talipti. Onlarla Rabbini anmak; benliğine bulaşan tüm rics-lerden arındırılıp tertemiz olmak istiyordu. Açık olan rahmet kapılarından içeri girmek için vehim kabuğunda hapsedilmiş olan canların *Rahmân*'a, En Güzel İsimlerin Sahibine ihtiyacı mutlaktı.

Evet!..

"*Rahmân* insanı Kendi sûretinde yarattı!" diyen Ceddinin şâhidiydi. Allah yokluğa rahmetiyle tecelli ederek varlığı ortaya çıkarandı. İnsana Kendi ruhundan üflediğini beyân etmişti. İkrâr ediyordu!..

Bu yaratılışın nüvesinde '*Nefes-i Rahmân*' vardı. Açılan her rahmet kapısı, çatlayan bir tohummuşçasına meyvelerini de verecekti. Şâhid olduğu ihsânın büyüklüğü karşısında "*Ya Rahîm!*" diyerek sarsıla sarsıla ağlamaya başlamıştı. Âfakta belirip enfüse dönen tanıklığında; "*Rahmetim her şeyi kuşatmıştır!*" âyeti vardı.

Mercanın Fatıması da usul usul arşa açılıyordu. Her ikisi de yokluktan varlığa çıkaranı yani Yaratıcıyı ifade eden *'Fâtır'* ve *'Hâlık'* İlâhi İsimleri arasındaki farkı merak etmişti. Adım adım düşünüyordu.

İlkinde içinde gizleneni ortaya çıkarmak için yaratmak vardı. İkincisindeyse varlığa hüviyet kazandırmak esastı. Hâliyle *Fâtır* fıtrata dairken; *Hâlık* ahlâka ilişkindi.

Fıtrat her insanın özü mesabesindeki *'Nefes-i Rahmân'*dan gelen iyi, güzel, doğru olana duyulan meyli anlatıyordu. Tevhîd ve adâlet üzere yaşaması için her insana sunulan imkânın adıydı. Zaten kişiyi Rabbin Hâlifesi yapabilecek olan da bu mümkünât değil miydi?

Temiz bir ahlâk üzere olmak; işte bu fıtrat kumaşını ölçüp biçerek insandan dengeli, ölçülü, hakikatin merkezinde olan ve buna uygun yaşayan bir şuur çıkarmaktı. Allah'ın Güzel İsimleriyle ahlâklanan kul, fıtratında gizlenmiş hakikati açığa çıkarmış oluyordu. Böylelikle Vârisi olduğu Güzel Ahlâkın vazettiği tavrı tüm insanlığa aynen gösteriyordu. Ahlâkın bu şekilde dışa yansımasının şartı elbette ki fıtratın öze dönüşüyle ilgiliydi.

Kalbîydi...

Bir çift Kevser bakışla 'Mim'lendiğinde Ceddinden beyânlar inecekti gönlüne:

"Yere göğe sığmayan Allah; mümin kulunun kalbine sığar..."

Hüseyin kızı Fatıma da amcazâdesi gibi secdeye kapanmıştı şimdi. Kalpleri evirip çeviren Rabbineydi niyâzı...

İçinde herhangi bir rics kalmayan 'Ev'in seçkin 'Ehli'nden olmak için yalvarıyordu. O'nun 'Beyt'ini inşa eden Âdem'deki ilim, Nuh'daki azim, İbrahim'deki teslimiyete muhtaçtı. Ve nihayetinde aynı 'Beyt'i içindeki tüm putlardan arındıran 'Ekmel Nebi'nin ve Onun Vârislerindeki şuura muhtaçtı. Alâlede dört duvarı "Beytullah" hâline getiren her ne varsa, hepsine de talipti.

Safiye bir yandan secdedeki yeğenlerini izlerken bir yandan da rahmet kapıları âyetinde vurgulanan Rabbin '*el-Hakîm*' oluşunu teîekkür ediyordu. Fikrettiği kelimelerden yeni mânâlar yakalayabilmek için fatredecekti. Bu çaba meyveyi yarıp tohumunu ortaya çıkarmaya benziyordu. Tek tek düşünmeye başladı.

"Hakîm" kelimesi "hukm" kökünden gelmekteydi. Islah maksadıyla mâni olmayı anlatıyordu. Hâkim ise verdiği hükümle ıslaha direnişi engelleyendi. Hâliyle âdil olmak zorundaydı. Kurân'a göre hikmet; vahiy, ilim, incelikleri kavrayış, duyular üstü idrak, ilhâm, tatminlik, öğüt, iyi-doğru-güzel ve hayırlı olanı seçiş ve varlığın sırlarını sezişti.

Kurân'ın tamamına yayılan bu hikmeti anlayabilmenin yolu yine Kitaba göre; "*Rabbin adıyla oku!*" emrindeydi. 'Yaşayan Kurân' aynı konuda; "Kendini bilen Rabbini bilir!" buyurmuştu.

Varlığı hikmetiyle bilip tanımak arzusundaki insan nihayetinde fark etmekteydi ki; tüm okumalar kişinin nefsine dönüyordu. Enfüsü ve âfakı; insanı ve kâinatı aynı hakikatin cüzleri kılan bu okuma Zuhruf Sûresinin tanıklığıyla kulları, hakîm olan 'Ana Kitab'dan nasiptar kılıyordu.

Ve her şeyin başıydı; Allah'ın üzerimizdeki nimetlerini zikretmek...

Haşr Sûresinin son üç âyetinde yer alan 'Kelimeler' ile hep birlikte Rabbi tespih etmeye başlamışlardı.

"Allah'tır yegâne ilâh.
O'dur; gaybı ve şuhûd âlemini bilen el-Alîm.
Rahmân O, Rahîm O.
O Allah ki, Kendisinden gayrı ilâh yok!
Mülkün gerçek sahibi olmasıyla el-Melik'tir O.
Dilediğini mukaddes kılabilmesiyle el-Kuddûs'tür.

Mutlak kurtuluş ve huzurun kaynağı olan es-Selâm'dır, O.
İnananlara güven verişiyle el-Mümin iken
Onları himaye etmesiyle el-Müheymin'dir.
O, üstünlük ve izzet sahibi el-Azîz'dir.
İradesine karşı çıkılamayışıyla el-Cebbâr'dır.
Büyüklenmeye hakkı olan yegâne el-Mütekebbir'dir.
Müşriklerin ortak koştukları şeylerden münezzehtir O.
O Allah ki, yaratmasıyla el-Hâlık'tır.
Var ettiklerini olgunlaştırmasıyla el Bâri'dir.
O'dur varlıkları tasvir ederek el-Musavvir olan
En güzel isimler O'nundur.
Göklerde ve yerde ne varsa O'nu tespih ederler.
Her işinde mükemmel olan el-Azîz,
Tam hüküm ve hikmet sahibi el-Hakîm'dir O..."

Ahmet Turgut - Hakk'ın Elçisi

23

"N'oldu bu gönlüm, n'oldu bu gönlüm
Derd-ü gâm ile doldu bu gönlüm
Yandı bu gönlüm, yandı bu gönlüm
Yanmada derman buldu bu gönlüm"
-Hacı Bayram Velî-

Safer ayının ikinci güneşi tepeye doğru ilerlerken sabahtan beri belki kırk defa tekrarladığı nasihâtleri son bir kez daha sıralıyordu leşkerbaşı.

"Huzura çıktığınızda size bir şey sormadan konuşmayacaksınız. Cevap verirken de, beklerken de yüzünüz yere bakacak!.."

Uzun vaazların ortasında birkaç kez; "Beni anladınız mı?" diyen leşkerbaşı, bir an durup Rübab'a baktı. "Sen!" diyerek seslendi: "Tekrar et! Muaviye oğlu Yezid'in huzuruna çıktığınızda ne yapacaksınız?"

Ondan ses gelmeyince Atike'ye dönmüştü. Yine cevap yoktu. Rukayye'ye bakarken; "Sen ufaksın, anlamışsındır!" diyordu: "Tekrar et! Neler anlattım ben?"

"Ne dediğini duymadım."

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

Leşkerbaşı belinde katlı duran kamçısını eline alır almaz Seyyide öne atıldı hemen.

"Aklından dahi geçirme! Yavrucağızın konuşacak mecâli mi var?"

Bu esnada ridasından bir dirhem çıkarmıştı. Onu uzatırken; "Su ve hurma istiyoruz!" deyiverdi. Leşkerbaşı parayı almıştı ama Âl-i Hüseyin'e iaşe yerine akıl verecekti.

"Muaviye'nin Oğlu, babası gibi cömerttir. Huzura çıktığınızda karnınızın aç olduğunu söyleyin. Size mükellef bir sofra açtırır. Bu dirhemi de öğütlerime karşılık sayın!.."

Sözlerini bütünleyen müstehzi gülüşlerin ardınca yeniden Rukayye'ye bakmıştı. Ona bir teklifi vardı.

"Benim kızım da senin yaşlarında... Hâline baktıkça üzüldüm şimdi. Saraya varana kadar açlığa susuzluğa dayanamazsın. Yezid'in yanında nelere dikkat edeceğini bir bir sayarsan sana su ve hurma verebilirim!"

Altı yaşında bile olsa Hüseyin'in kızıydı ya; doğrudan reddetmişti Rukayye. Leşkerbaşı keyifli bir oyuna henüz başlamışçasına "Öyleyse!" diye seslendi: "İstediğin başka bir şeyi söyle, onu yerine getireyim!"

Rukayye'nin içi erimişti bir anda. Önünü arkasını düşünmeden; "Bana babamı gösterin!" deyiverdi. "Onu çok özledim!.."

Leşkerbaşı müstehzi gülüşlerin ardınca hayıflanmıştı güya.

"Keşke mümkün olsaydı... Ama şu an sarayda baban!"

Seyyide hazzetmediği bu konuşmaların bir an evvel bitmesi için ne vakit Yezid'e götürüleceklerini soruyordu ki, leşkerbaşı atıldı hemen.

"Bunu ancak Allah ve O'nun bize emir tayin ettiği Yezid bilebilir!.."

Son kez Rukayye'ye bakarken güya kendi kızıyla mukayese etmişti.

"O bir şey istenildiğinde yapıyor. Lâkin sen âsi çıktın. Anlaşılan Hüseyin seni çok şımartmış."

Sözün noktasında kırbaç vardı yine. Kamçıların altında inleyen Rukayye can çekişen bir kuşçasına "Baba!.." diyerek çırpınacaktı.

"Ya Ebi!..
Yürürken ardı sıra dağları titreten babacım!
Neredesin?..
Sen yanımızdayken kimseler dokunamazdı bana
Ne hâldeyiz şimdi?
Ah, Babacım!
Keşke bir baksan kuzuna!.."

Bu esnada kırbaçlar yeniden ve yinelenen bir öfkeyle iniyordu; Muhsine yüzlere, ellere, boyunlara...

Kinle bileylenen eller gaddarlığı azâmet, insafsızlığı kudret sayma vehmini şeytandan mı almışlardı? Zülfikâr'ı kırmak için ardı ardına vurmaya devam ediyorlardı.

Seccâd bunca hengâme esnasında bir an göz göze geldikleri Şahab'a bakışlarıyla da olsa anlatabilmişti. Allah'tan rahmet talep eden kul, öncelikle kendinde belirecek merhameti aramalıydı. Surların ardınca yükselmeye başlayan namaz çağrısı şâhiddi. Merhamet, vicdânın kalbe okuduğu ezândı. Bunu duymak istemeyene rahmet de yoktu, secde de...

Uzun zaman sonra belli belirsiz içi titreyen Şahab, leşkerbaşının karşısına dikilip "Durun!.." demeye cesaret edemeyince "Geç kalıyoruz!" diye seslendi. İkâz leşkerbaşının aklına yatmıştı. Ahâli camilerden dağılırken şehirde olmaları gerekiyordu.

Yüze yakın Kûfe leşkeri ortalarına aldıkları Âl-i Hüseyin ile birlikte şehir kapısına doğru yürümeye başladığında surlardaki münadiler tek bir ağızdan bağırmaktaydılar.

"Geliyorlar, açın kapıları!.. Ebu Tûrab'ın evlâtları geliyor. Bakın onlara! İyice bakın!.. Allah âsileri nasıl hor ve zelîl eyledi!.."

İlk kez bu denli büyük bir şehir gören Hüseyin kızı Fatıma, Kûfe'dekine nispetle hayli geniş olan caddelerin hınca hınç insan kaynamasına şaşırmamıştı. Genç yaşlı, kadın erkek, zengin fakir, Müslim gayrimüslim on binlerce göz kendilerini süzerken her şeyi görüp gözeten biricik Rabbineydi münâcatı...

"Sensin her iş ve oluşta bize *Vekîl*,
Doğruyu gösteren *Mevlâ*...
Kulunun biricik yardımcısı olan *Nasîr*'sin Sen.
Ya *Muhyi*!..
Gönüllerimize genişlik ver!
Bizi kudretin ve izzetinle ihya et!
Zillet sahipleriyle ayrı haşreyle!.."

Nedensonra davullar çalarken münâdilerin sesleri araya karışmıştı yine. Haydar-ı Kerrâr ve Resûl Ciğerpâresi Fatımatü'z-Zehra'ya küfürler ederek başladıkları sözlerine Yezid'i, babasını ve dedelerini överek devam etmekteydiler. Kerbelâ'da yaşananları iki muntazam ordunun savaşıymışçasına anlatırken Kûfe leşkerini kahraman ilân etmişler, İmam Hüseyin'in ser-i saadetini Şam'a getiren cânî Şimr'i hassaten anmışlardı.

Münadiler sözün sonunda Âl-i Hüseyin'i taşa tutmaya çağırınca çeyrek asırdır her namazda küfrettikleri bu insanlara eziyet etmek için birbirleriyle yarışacaktı ahâli...

Evlerin damlarından ve yol kenarlarından irili ufaklı taşlar yağarken halalar yeğenlerine, anneler balalarına sarılmışlardı. Ellerini, kollarını siper edebilecek kadar mecâli bulunmayan Ali Seccâd'sa başına isabet eden taşların ardınca yığılıp kalıvermişti. Alnından yanaklarına, dudaklarından boynuna

süzülen kanlara rağmen doğrulamıyordu bir türlü. Şahab belirmişti az sonra. Kavrayıp kaldırmak istiyordu ki, yaralı aslan eliyle ittirdi onu. Can yakan bakışlarında; "Dokunma!.." diyen bir dirâyet vardı.

"Gayrı dokunamazsın!.. Uzak dur!.."

Evet!..

Kendilerinin yeryüzünde ilelebet kalıcı olduğunu zannedenler, Zekeriyya Nebiyi lîme lîme doğrayan evvelki ümmetler gibi önce '*Oğulları*' boğazlamışlar sonra İsrailoğullarına gönderilen çoğu Elçilere reva görülen ezâlara nispetle kalanları taşa tutmaktaydılar. Oysa *Rahmân ve Rahîm* olan Rabbin kulları yine de vakar sancağını taşımaya devam ediyorlardı.

Her iki Fatıma, Rübab, Atik[illegible] ve balaları...

Ümmü Gülsüm, Safiye, Zeyn[illegible] ve yeğenleri...

Ve İmam Seccâd; Vaktin Hidâyet Önderi...

Ehl-i Kerbelâ görebiliyordu. Atılan taşlara rağmen o Seçkin Güzeller Pak Cedlerine uzanan yoldaydılar. Âlemlere Rahmet Nebiyi takip edenlerin isimleri Taif Günü de Onunla yazılıydı, Hicrette de...

Kitaptaki sîretleri benzer kılınanların sûretleri de birdi, kaderleri de...

Evveli ve âhiri, bâtını ve zâhiri aynı hukuka tabi olanlar zulmetten aydınlığa, zilletten izzete yürüyorlardı. Dillerin ve gönüllerin ikrârı yine birdi, biricikti.

"Hasbu'n-Allahu nime'l-Vekîl,
Nime'l-Mevlâ ve nime'l-Nasir..."

Ahmet Turgut Erkan Elçisi

24

"Nice şehid yoldaş oldu işine
Çözdü mahramasın sardı başına
Beli dedi, hile gelmez kaşına
Gel dinim imanım Hasan Hüseyin."
-Kul Hüseyin-

Buhurdanlardan yayılan bahar kokularına rağmen sütunları yarı yarıya mermer ve elmas kaplı, tavanı gümüş ve ayna bezeli koskoca kabul salonu üzerine üzerine geliyordu. Dün akşamki görüşme talebinin reddedilmesine mi yansın; saatlerdir boşu boşuna burada bekletiliyor olmasına mı, şaşırmıştı iyice. Tek tesellisi Musullu komutanın da Yezid'le görüşememiş olmasıydı. Sıkıntılı hâlini rakibinden gizlemek için Hüseyin'in ser-i saadetinin konulduğu sepeti izlerken ardı sıra gelen tiz ve tek bir sesi irkiliverdi. Sesin sahibi uzun cübbesinin yarısı yerlerde sürünen, sakalları ve saçları kahverengi boncuklarla süslü, ufacık gözleri yuvarlarına kaçmış bir ihtiyardı. Yetmişli yaşların sonunda olmalıydı. İlk bakışta çıkartamamıştı onu. "Baban nasıl?.." diye sorunca hatırladı. İsmi Neccar'dı. Birkaç

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

kez Kûfe'ye gelmiş, Emeviler adına mescitlerde vaazlar vermişti.

"Emir Yezid, oğlu ile birlikte avdan dönmek üzeredir!.." derkenki rahat tavırlarında saray hayatına vukûfiyetinin işaretleri vardı. "İsterseniz beklerken bir şeyler yiyelim!" diye ekleğinde alenen belliydi. Neccar artık sıradan bir Emevî vaizi değildi. Doğrudan saray ahâlisindendi. Nitekim Kûfe ve Şam'daki ortak tanıdıklar üzerinden açılan hoşbeşle kendisini yakinen tanıtmaya başlayacaktı.

Otuz yıl önce bir manastırda keşişken Muaviye ile tanışıp Müslümanlığı seçmişti. Şam yerlilerinin çoğunluğu Hristiyan olduğu için onun gibi saygın bir keşişin din değiştirmesi aylarca konuşulmuş, kendisindeki dönüşümü misal vererek birçok eski dindaşının İslâmiyeti kabul etmesini sağlamıştı. Sonraki yıllarda Muaviye adına vaazlar verip civar beldeleri gezmesi için yüklüce bir tahsisatla ödüllendirilmişti. O ölünce Yezid'in emriyle saraya taşınmış ve danışmanları arasına katılmıştı. Altı aydır sarayda kendisine ayrılan odada yaşıyordu.

Sadece Şimr değil Musullu komutan da Yezid'i etkileyebilecek biriyle hukuk kurmanın ne denli önemli olduğunun farkındaydı. Onu Musul'a davet ederken; "Civarda yaşayan Süryaniler sizin gayretlerinizle imana gelebilirler!" diye de şerh düştü.

Neccar; "Sanmıyorum!.." diyerek teklif için teşekkür etti. Zira bu tür işler artık geride kalmıştı. Sebebi saraydan ayrılamaması veya yaşının ilerlemiş olması değildi. Yezid, başvezirinin yönlendirmesiyle İslâm'a geçişlerin durdurulmasını emretmişti. Gayrimüslim tebaadan cizye adı altında fazladan vergiler alınabiliyor ama Müslümanlardan bu tedarik edilemiyordu. Gelirlerin düşmesi bahasına kimsenin din değiştirmesine razı olamazlardı.

Neccar'ın bunu gayet doğal bir gerekçeymişçesine dillendirmesi Şimr'i bile şaşırtmıştı. Bu esnada sarışın tenli, tüysüz

siması ve iri gövdesiyle bölgenin yabancısı olduğu ilk bakışta anlaşılan ancak buna rağmen yöresel Arap kıyafetleri giyinmiş elli yaşlarında birisi içeri girmişti. Nezaketten yoksun şekilde üst perdeden konuşması kendisinden çekinilmesi gerektiğini vazediyordu. Sözün akabinde surların dışında bekleyen askerleri sorunca Musullu komutandan önce Şimr atıldı.

"Güzergâh tehlikelerle dolu olduğu için yardım istemiştim. Sağ olsunlar, bize eşlik ettiler ama işleri bitti. Hemen dönecekler."

"Yarın güneş doğmadan Şam'ı terk etsinler! Şehirde yabancı asker görmek istemiyorum."

Sırf bu bilgi için gelmişçesine sözünü bitirip gerisin geri odadan çıkmıştı. Emrivâki karşısında suskun kalan Musullu komutan merak içindeydi. Kimdi bu adam? Emretme yetkisi var mıydı?

Neccar; "Bahsettiğim başvezir oydu!" deyip ekledi:

"İsmi Serhun'dur. Aslen Konstantinapollü. Dediklerine göre Roma hanedanındanmış. Kayzer'le sorun yaşayınca kaçıp Şam'a gelmiş. İlkin ticaretle uğraşmış. Çok da para kazandı. Ben tanıdığımda Roma saray âdetlerini öğretmesi için Emir Muaviye yanına almıştı onu. Sonra yükselmeye başladı. Geçen yıl başvezir oldu. Şehrin ticareti onun elinde sayılır. Para işlerinden iyi anlar..."

Duydukları karşısında Şimr iyice keyiflenmişti. Neccar'ı ve Serhun'u etkin kullanabilirse değil Horasan'ın, Hamedan'ın; tüm Türk illerinin valiliğini kapabilirdi. Birilerinin içeri girdiğini görür görmez hemen ayağa kalktı. Serhun bu kez arkasında bir düzine eşratla geliyordu. Ardı sıra bir münadi seslenmeye başladı.

"Umudumuz, velinimetimiz, müminlerin emiri, kâfirlerin korkusu Muaviye oğlu Yezid avdan döndüler. Birazdan salona teşrif buyuracaklar!.."

Aynı anlarda Âl-i Hüseyin saray kapısının önündeydi artık. Şehrin ana caddelerinden taşlatılarak geçirilen Muhsineler yol boyu devasa kiliseler, Bizans'tan kalma konaklar, bahçeler, su kemerleri, havuzlar, köprüler ve eskilerle yarışan yeni binalarla karşılaşmışlardı. Fakat hiçbiri bu sarayın ihtişamına yaklaşamazdı. Dış duvarları uzaklardan getirtildikleri belli olan mavi, yeşil taşlarla örülüydü. On adam yüksekliğindeki devasa kapılar açıldığında karşılarında hassa askerlerini görmüşlerdi. Kûfe leşkerinden nöbeti devralan bu askerlerle birlikte avluda ilerlerken uzaklardan kendilerine bakıp ağlayan iki kadın dikkatlerini çekti. Şaşırmışlardı. Koskoca Şam'da merhamet sahibi iki gönül kalmışken, onlarla Yezid'in sarayında mı karşılaşacaklardı? Nitekim kadınların hemen gözden kaybolmaları bunu başkalarına belli etmekten korktuklarını gösteriyordu.

Sağlı sollu rengârenk gül bahçelerinin yer aldığı, havuzlar ve kameriyelerle bezeli avlunun sonunda yer alan tek katlı iki odalı binaya girdiklerinde muhafızbaşı; "Burada bekleyeceksiniz!" diyerek kapıyı üzerlerine kilitledi.

Saatlerdir taşlanmaktan bîtap düşmüş canlar boş buldukları yerlere yığılırken Seyyide her bir yakınını tek tek süzmeye başladı. Kiminin yüzü tamamen kızıla boyanmıştı. Kimi kırbaç darbeleriyle yırtılan üst giysisini toparlamaya uğraşıyordu. Mücteba kızı Fatıma bu kez süt gelir umuduyla ağlamaktan morarmış balasını avutmakla meşguldü. Ümmü Gülsüm ellerini duvarlara vurarak teyemmüm almaktayken, Atike de evlâtlarının yüzünü silmeye çalışıyordu. Rukayye ise köşede duran bir sürahi fark etmişti. Halasına gösteriyordu. Dile gelmeyen soru bakışlarında gizliydi.

O sudan içebilir miydi?

İki gündür yudum su verilmediği, hele de taşlanıp kan revan içinde bırakıldığından sebep cayır cayır susamıştı işte!..

Yanı başlarından geçtikleri havuzları izlerken serçelerin, güvercinlerin kana kana su içtiklerini görmüştü. Güneşin altında bekletilirken ciğerleri kavrulmuş; her şeye rağmen Rabbin indinde vaat edilen o sütten ak, baldan tatlı, misk kokulu Kevser'den içeceğini düşünmüş, yine de narin canı susuzlukla baş edememişti.

Sahi!..

Bir yudum dahi olsa bedeli ödenmemiş şu sudan içebilir miydi?

Yutkunmuştu Seyyide...

Yeğenine bakmaya kıyamıyordu. Ağabeyine söz vermemiş olsa nehirler misâli çağıldayacak gözyaşlarıyla tüm yetimleri suya kandırmaz mıydı? Kerbelâ'da kendilerini katledenler gibi kırk ordu karşısına dikilse yine de "Davamdan dönmem!" diyecek bir dirâyetin sahibesi, Zülfikâr'a şan katan yiğidin kızı, Şehid Güzellerin bacısı, Ceddinin Süsü ve yapsındı şimdi?

Sıkışmıştı yüreciği...

Gözleri annesini arıyordu.

"Ah Fatımatü'z-Zehra!.. Annelerin En Güzeli! Söyle haydi! Benim yerimde olsan; ne derdin şimdi?"

Yığılıp kalmıştı oracıkta...

Bir dem sonra gözlerini açtığında Ali Seccâd'ı görüverdi. Sürahiyi ters çevirip içindeki tastamam yere dökmüştü. Ardınca içi boş sürahiyi getirip kardeşine uzattı.

"İç!.." diyordu: "*Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla*, kana kana iç bu sudan! İçtiğin ana sütü kadar helâldir sana!.."

Rukayye çatlamış dudaklarını hemen sürahiye götürmüştü. Sonra diğer çocuklar ve tüm yetişkinlerin ardınca İmam Seccâd da gidermişti susuzluğunu...

Safiye kan kızıl ellerini yıkamak için sürahiyi yeniden aldığında bu kez su dökülmeyecekti. Her nasılsa bitivermişti.

Evet, farkındaydı Muhsine canlar...

Ölüden diri, diriden ölü çıkaran Âlemlerin Rabbi, *er-Rezzâk* İsm-i Şerîfi hürmetine cana can katan suya kefildi. Ama fazlasını takdir etmemişti. Hep birlikte şükrediyorlardı.

"Ey dilediğini, dilediğince lütfeden,
Ne vakit dileveceğine Kendisi karar veren,
Ve lütfuna dilediğini vesile kılan Rabbimiz,
Muradını muradımız eyle!
Sensin *el Hakîm*.
Bizleri hükmünde sebatkâr eyle!"

Niyaz devam ederken ayak seslerinin ardınca kapı yeniden açıldığında içeriye bir düzine halayık girmişti. İçlerinde az evvel ağlayarak kaybolan yirmili yaşlardaki o iki kadın da vardı. Yanlarında su ve temiz bezler getirmişlerdi. Aldıkları emre göre Âl-i Hüseyin huzura çıkarılmadan önce kandan kirden temizlenmeliydi. Muhsinelere yardım ederken çıt çıkarmayan kadınlar işlerini tamam eder etmez çekilmişlerdi ayakaltından. Muhafızbaşı onların çıkmasını mı, bekliyordu. Dışarıdan seslendi:

"Haydi, acele edin! Huzura bekleniyorsunuz!.."

Ahmet Turgut Akın Elçisi

25

"Bedir iken Kerbelâ oldu
Aldık dediler intikam
İntikam alınan kim?
Hüseyin midir acep?
Yoksa Cedd-i Pâk'i mi?"
-Cevat Gök-

Ümeyye ailesinin ileri gelenleriyle artık hınca hınç dolu olan kabul salonu bayram tebriği için bir araya gelen kalabalıkları ağırlıyordu sanki. Yüzlerde sevinç varken yine de herkesin fısıltıyla konuşması adı konulmamış bir gerginliğin de habercisiydi. Kapı son kez açılırken giriş perdesini aralayan hizmetçi gür sesiyle nida etti.

"Kâfirlerin korkusu, tebaasının velinimeti, Mekke ve Medine'nin hâkimi; Mısır'ın, Irak'ın ve Horasan'ın güneşi, sevdiklerine merhamet şahikası, Allah düşmanlarının kahredicisi, tüm iltifatların onun yüceliğini tariften aciz kaldığı Müminlerin biricik Emiri gelmekteler!"

Sonunda Yezid görünmüştü. İki yanı muhafızlarla örülü hâlde kucağında Ebu Kays isimli şempanzesiyle ilerliyordu.

Ahmet Turgut Uşkun Elçisi

Üzerindeki ipek kaftan gökkuşağının tüm renklerini kendinde toplamıştı. Sarığını bütünleyen elmas ve zebercetler ışıl ışıl parlarken tepesinde dolunay taşıyan bir kayzerdi o. Kisralarınkinden daha azâmetli görünen asası gökler katından yeryüzüne uzanan bir direkçesine maviden yeşile çalan zümrütlerle kaplıydı. Adımlarını ağır ağır atarken tüm dikkatli bakışların kendisini ve ihtişamını tastamam görmesini arzu ediyordu. "Yüce Arş" adını verdiği tahtına yerleşirken kimin, nereye istiva buyurduğunun anlaşıldığından emindi. Önce halayıklarına işaret edip Ebu Kays'ı almalarını istedi, ardından kalabalığı süzmeye başladı.

Şimr nereyi taradığı belli olmayan bu bakışlarla muhatap olur olmaz elini kalbine götürmüştü. Böylesi bir selamlamanın saray âdetlerinde yer almadığını fark edince kızardı birden. Durduk yere Yezid'in dikkatini ve öfkesini çekebilirdi. Neyseki 'Yüce Arş'ın sâkini otuzlu yaşların ortasındaki biri için hayli dingin görünüyordu. Ta ki; "Oğlum nerede?" diyerek sesleninceye değin...

Görebildiği ihtişamdan davudî bir tını beklediği için midir, önce sesin inceliğini yadırgamıştı; ardından Neccar'a bakıverdi. İhtiyar vaiz, Yezid'in oğlu ile birlikte avda olduğunu söylememiş miydi? Ya Neccar iddia ettiği kadar sarayın rutinine vakıf değildi; ya da oğul, babasını bu en mutlu gününde yalnız bırakmıştı. İlki doğruysa valilik için yanlış adama bel bağlamaktan çekiniyordu. Kendince değerlendirmeler yapa dururken nihayet Yezid'in oğlunu da gördü. Emevilerin son nesil gözdesi olduğu ona gösterilen hürmetten belliydi. On üç on dört yaşında olmasına rağmen o da bunun bilincindeydi sanki. Babasına öykünerek kucağında şempanzesi, ardında halayıklarıyla tahta doğru ilerliyordu. İsmini dedesinden almıştı. Şimdilik "Muaviye el-Sügra" -Küçük Muaviye- diye anılsa dahi, tahta oturduğu gün "Muaviye el-Ekber" olacağını hissettiriyordu.

Altı aylık saltanatının en önemli günlerini yaşayan Yezid, zaferine oğlunu da tanık kılmanın coşkunluğuyla iyice yerleşmişti tahtına. Göz ucuyla işaret ettiğinde Neccar bir adım öne çıktı. Sözlerine başlarken Allah'ı anmayı unutmayacaktı.

"Bizlere sizin gibi cömert bir yönetici bahşeden Allah'a şükürler olsun! Siz ve aileniz İbrahim Nebiye değin uzanan temiz şecerenizle insanların hep iftihar kaynağı oldunuz. Gördük ki, Beytullah'ın hizmeti onu inşa eden İsmail Nebinin necip evlâtlarınca yapılageldi. Allah bu yüce onuru dün babanız Muaviye'ye, bugün de size lütfetti. Mescid-i Harâm'ı ziyaret eden tüm müminler sağlığınıza ve muvaffakiyetinize duacıdır. Lâkin Kurân'da da belirtildiği üzere kimi insanlar nankördür ve cahildir. Sizin hizmetlerinizi göremeyen, görse bile hasetlik ederek sizi ve şanlı ailenizi çekemeyenler yeryüzünde nifak çıkarmak istediler. Çok şükür, Allah onları zelîl eyledi. Şu an burada toplanan tebaanızın ileri gelenleri lütfedip bu mümtaz günde bizi de yanınızda görmek istediğiniz için size müteşekkirler..."

Yezid bile sözün uzamasından rahatsız olmuştu. Eliyle geri çekilmesini işaret etti. Bu kez Serhun bir adım öne çıktı.

"İzniniz olursa esirler huzurunuza getirilecekler!"

Nitekim perdeler aralandığında Âl-i Hüseyin birbirlerine zincirlenmiş hâlde içeri giriyordu. Seyyide Zeyneb ve İmam Seccâd yan yanaydılar. Artları sıra diğer Muhsineler ve çocuklar vardı. Yetmiş iki ciğerpârenin katledilişlerine tanıklık etmek veya haftalardır bilfiil işkence görmek; izzet ve vakârla aynı kalıpta buluşabilir miydi? Öndeki adım; "Allah'tan gayrı büyüklenebilecek hiçbir kudret yok!" diyordu. Ardından gelen adımda; "Siz ancak şu tenlere zulmedebilirsiniz!" ikrârı vardı. Henüz kundağındaki Muhammed Bâkır bile Ceddinin edebini kuşanmıştı. Haftalardır ağlayan baladan çıt çıkmıyordu.

Söze ilk girenin Yezid veya Seyyide Zeyneb olacağını düşünenler yanılacaktı. Serhun'un işaretiyle birlikte Neccar bir adım öne çıktı. Muhsinelerden birini göstererek Yezid'e baktı.

"Ey haşmetmeap! Şu kızcağızı bana bağışlayın. Onu hizmetime almak dilerim!.."

Cariye edinmek istediği Muhsine, İmam Hüseyin'in on yedi yaşındaki kızı Fatıma'ydı. Canlar canı Mercanın Fatıması...

Neccar Kerbelâ'da battığını vehmettiği bir gemiden, 'Sefine-i Âl-i Muhammed'den, arta kalan mülkün yağmalanacağını ima ediyordu. Oysa Haydar'ın Kızı sağken mümkün değildi bu. Nitekim mermer duvarlarda yankılanan ses; "Asla!.." diyordu:

"Bunu yapmaya kimsenin hakkı yok!.."

"Kimse" sözündeki iddiayı üzerine alan Yezid; "Emin misin?" diye sordu: "Ben istersem her birinizi cariye olarak buradaki insanlara dağıtırım. Buna engel olamazsın. Aklın varsa bunu dilememem için bana yalvarırsın!.."

Hak ve ilke üzerinden dillendirilen ikâzın, güç ve kibir vurgusuyla karşılanması Kitaptan habersiz olan insanlara Nemrud'u hatırlatmıştı. Bakara Süresinde anlatılıyordu. İbrahim Nebi, "*Rabbim hayat veren ve öldürendir!*" dediğinde Nemrud; "*Bunu ben de yaparım!*" diyerek iki köle çağırtmıştı. İlkini azâd edip vezirliğe atamış, diğerinin ise oracıkta boynunu vurdurmuştu. Bunun üzerine ne buyurmuştu İbrahim Nebi? "*Allah güneşi doğudan getirir. Haydi sen de batıdan getir de görelim!..*" Bu teklif üzerine âyetin bire bir ifadesiyle; *küfre gömülen adam donakalmıştı.*

Evet!..

Kişilerin kendilerinde vehmettikleri gücün ulaşabildiği nihai sınır, varlığın sebep ve işleyiş kurallarına -sünnetullah duvarına- çarpana kadardı. Bu yüzden fıtrat çerçevesinde kalan her Elçi, muhatabını ortak kabul gören doğrulara çağırmıştı. Nitekim vahiyle akleden Risâlet Vârisi de bunu yapacaktı.

"Hayır!.. Allah ne sana, ne de başka bir kuluna böylesi bir hak tanımadı. Yanı başında duran sakalları boncuklu vaize sor! Ceddimin dininde Müminleri esir almaya herhangi bir Mü-

minin hakkı var mı? Üzerlerinde başkalarının nikâhları olan kadınlar, cariye olarak alınıp verilebilirler mi? 'Gücüm yeter, bunu muhakkak yapacağım!' diyorsan; sen bilirsin. Önce dinimizden çıktığını ilan et! Sonra tâbi olacağın başka bir hukukla gönlündekini yap!.. Buna ancak sen karar verebilirsin."

Seyyide, muhatabının en güçlü silah gördüğü "Müminlerin Emiri" yaftasını hedef almıştı. Yezid onca savaşlar, infazlar ve yüz binlerce ölü bahasına babasının gasp edip mirasçısına kendisine bıraktığı pâyeyi birkaç cariye uğruna tehlikeye atamazdı. Sinirlenmeye başladığını belli ederken "Benimle böyle konuşamazsın!" diye bağırdı:

"Senin baban ve kardeşlerin bize itaat etmeyerek dinden çıktılar."

Seyyide Zeyneb; "Siz?" diyerek vurguladı: "Kimsiniz siz?.. Fetih Günü baban, deden ve ninen; Resûlullah'ın elinde esir değiller miydi? Ceddimin Risâletini kabul ettiklerini söyleyip serbest bırakılmadılar mı? Unuttuysan hatırla!.. Ceddimin bu Risâletine karşılık Onun yakınlarını sevmeniz emredildi. Senden evvelkilere de, sana da farzdır bu..."

Yezid nankörlük ithamı ve âyetler üzerinden sıkıştırılmaktan hazzetmemişti. "Yalan söylüyorsun, ey Allah düşmanı!.." diyerek atıldı. Söze Neccar'ın devam etmesini istiyordu. Nitekim yaşlı vaiz, mescitlerde binlerce kez dile getirdiği sözleri ezberinden sıralamaya başladı.

"Sizler Ehl-i Beyt'in sadece kendileriniz olduğunu söyleyen kıskanç ve habis insanlarsınız. Oysa Kitapta yücelikleri anlatılan Ehl-i Beyt, Beytullah'ın hizmetini gören Kureyş ulularıdır. Allah bugün bu şerefi Emirimize bahşetti. Kurân'da sevilmesi farz kılınan siz değilsiniz. Sevip itaat edilmesi gereken kişi şu an tahtında oturan haşmetmeaptır."

Seyyide'nin bal rengi gözlerinde öfkeden ziyâde acıma belirmişti. "Bunları vahyin indiği evin ahâlisine mi anlatıyor-

sun?" deyiverdi: "Karşındaki insan, Cebrail'in uğradığı sofrada büyüdü."

Zeyneb artık onu muhatap almayacaktı. Yeniden Yezid'e baktı.

"Güçlü olduğunu düşünüyorsun. Haksızlık yaparken saltanatına güveniyorsun. Evet!.. İstediğin kişiye istediğin şeyleri söyletebilirsin. Ancak Kitabı değiştiremezsin. Onu korumak Allah'ın bizlere vaadidir."

Yezid cevap vermemişti. Kâh kendisini, kâh Zeyneb'i dinlemekte olan oğluna bakıyor; Küçük Muaviye'nin zihninden geçenleri anlamaya çalışıyordu. Sessizlik devam etmekteyken o âna kadar hiçbir şey konuşulmamışçasına Neccar en başa dönecekti.

'Ey haşmetmeap! Hüseyin'in kızını bana bağışlamayacak mısınız?"

Yezid hışımla dönüp bağırmaya başladı.

"Kes sesini!.. Bugün kimseye ihsanım olmayacak."

Bu sözle birlikte kendince tavır koyarak türlü imalarda bulunmuştu. Bir yandan; "İsteseydim onu cariye olarak verirdim ama istemedim!.." demeye getiriyordu. Bir yandan da gazabının herkese ulaşabileceğini göstermek arzusundaydı. Emektar danışmanını bile reddetmişken düşmanlarına lütfeder miydi? Bu ikircikli siyaseti anlayıp anlamadığını görmek için yeniden oğluna baktı. Onun ismini aldığı dedesi kadar ketum durmasını bazen takdir eder, bazen de çözemediği bir şeyler olduğu hissine kapılıp sinirlenirdi. Şu an bunların pek bir önemi yoktu gerçi. Yeter ki oğlu, gücün nelere kâdir olduğunu anlayabilsindi.

"Bana Hüseyin'i getirin!.." diye seslendi.

Emrin ardınca Şimr huşuyla sepeti açmıştı. İçinden örtülere sarılı hâldeki ser-i saadeti çıkarıp Yezid'in ayakları ucuna bıraktı. Şimr hareketlenirken halalar da yeğenlerine sarılmışlardı anında. İlle de kızlarının İmam Hüseyin'i bu hâlde görme-

sini istemiyorlardı. Oysa Rukayye can çekişen kuşlar misâli çırpınmaya başlamıştı yine. Ciğerlerinden "Babacım!.." diyerek sökün eden çığlıklar, bu kez boğazına değin gelip izzet perdesine takılıyor ve bir türlü dışarıya ses veremiyordu. Feryadıyla Müctebâ'ydı o. Sedefler ardınca gizlenen bu haykırışları sadece diri kalpler duyabiliyordu.

Ağabeyine ait ser-i saadeti Aşurâ Günü vedalaştıkları andaki kadar canlı gören Zeyneb sağ elini yumruk yapıp yüzüne götürmüştü. Ah edip inlememek için işaret parmağını ısırıyordu. Bir anda kızıla kesen bal rengi gözler, Zeyneb'in miydi, Zehra'nın mı?.. Kevser'in Kızı öylesine kalakalmıştı. Kardeşlerin Sultanını bu hâlde gören o değildi sadece. İmam Müctebâ'nın pâre pâre edilmiş ciğerleri de yeni baştan yanıyordu.

Peki, Ebu Turab?.. Başsız şekilde toprağa düşen şehidlerin babası?..

Onun gözlerine diken boğazına kemik olan ne varsa derlene toparlana şu salona sığmıştı sanki.

Yakub Nebide olduğunca neredeyse Zeyneb'in gözlerine de aklar inecekti. "*Ya esefa alâ Yusufa*!.." diyen Kitaba şâhiddi.

"Ey gam yüküm! Yusuf'a dair tasam!.. Va Huseyna, Va Muhammeda!.."

Yine de dik durmak zorundaydı Seyyide. Tenini taşımaktan bile acizken zâlimin karşısında izzeti korumak hiçbir vakit bu denli zorlamamıştı canını...

Rabbin Yeryüzü Hâlifesi, Resûl Ciğerpâresi, Cennet Yiğitlerinin Efendisi; Yezid gibi bir sefilin ayakları altına serilebilir miydi?

Zeyneb'in hilal misâli çatılan iki kaşı arasında Zülfikârcasına keskin bir çizgi belirmişti. Şahâdet Gecesi içinde kabaran tüm acıların yeni baştan varlığını sarıp sarmalamasından korkuyordu. Allah şâhiddi. Topluca kahredilen Semud Kavminin bu denli büyük bir cürmü olmamıştı.

Evet!..

Şuracıkta ah etse, gökten yağmur misâli yıldız inmez miydi?

Ama... Amaydı işte!..

Düşmanlarına ah etmeyen Nebinin Vârisiydi. Rahmetiyle her şeyi kuşatan *er-Rahmân*'ın kuluydu. Taif Günü gazab için indirilen meleklere rağmen ne demişti, Rahmeten'lil-Âlemin?

"Allah'ım! Bu insanları kahretme! Belki onlardan sonrakiler iman ederler..."

Zeyneb rahmet üzerinden alıp verdikçe Yezid damarına damarına basacaktı. Âsasıyla 'Şehîd İmam'ın kanlara bulanmış dişlerine vurarak şiirler okuyordu.

"Keşke Bedir'de öldürülen büyüklerim burada olsaiardı! Düşmanlarımızın feryatlarını duyup 'Ellerine sağlık Yezid!..' deseydiler. Uhud'da Hamza'nın ciğerlerini dişleyen ninem Hind'in ruhu altmış yıl sonra ancak huzur buldu. Vaktiyle bizi azâd ettiklerini söyleyenler, şimdi zincirlere vurulup karşımıza dizilmediler mi? Nerede göklerden haber aldığını söyleyenler? Kızlarının şu hâli de onlara bildirilmiş miydi? Yok mu içinizde bunu merak eden birileri?.."

Yezid'in bu denli pervasızlığı Serhun'u ve Neccar'ı kaygılandırmaya başlamıştı. Nitekim hazirûnu takip ederlerken fark edeceklerdi. Kendi akrabalarının bile bakışları önlerine devrilmiş, yüzleri kızarır olmuştu.

Yezid şiirlerine devam ederken arştan arza inen bir nidayla araya girdi Seyyide. Kimi isimleri zikrederken dudakları titriyordu yine.

"Ey Zâlim!..

Kendine gel! Şu an vurmakta olduğun o yüzü Dedem Resûlullah öperdi. Annem Fatımatüz-Zehra o yüze bakmaya kıyamazdı. Haddini bil, daha fazla gönlümüzü darlandırma!..

Sanıyorsun ki; yaptığın hayâsızca işlerden dolayı bütün dünya senin oldu. Vallahi yanılıyorsun. Cehâlet ve sapıklıkta ısrar eden şu serkeş nefsinin inadını bırak! Etrafında seni hayra ve güzelliğe çağıracak insan kalmamış. Sana türlü zulümler fısıldayan dillerle yalan bir hayat kurmuşsun kendine.

Ey Hind'in Torunu!..

Görüyorum; aklın müşrik dedelerinde kalmış. Gözlerin Bedir'de öldürülen akrabalarını ararken hiç mi korkmuyorsun? Ya onlarla birlikte hesaba çekilirsen?..

Din Gününün Sahibi olan Allah, kimsenin hakkını kimsede koymaz. Bilirim; mazlumların hakkının alınacağı gün, zâlimlerin zulmünden daha çetin geçecek. İşte o gün, bizim hakkımız da kimsede kalmayacak. Oğullarımızı boğazlayıp kızlarımızı esir edenlerle hesaplaşmak ancak O'nun şanındandır. 'Bedirdeki dedelerim beni görselerdi!' demek yerine; 'Keşke hiç yaşamasaydım!' diyeceğin günler gelecek.

Ey Muaviye'nin Oğlu!..

Hesabın sadece ahirette sorulacağını zannetme! Seni bu makama oturtanlar yakında görecekler; asıl bedbaht kimdir ve kimler kötü bir akibete sahipler...

Şunu da asla unutma! Allah kullarına zulmetmez. Her kim bir zulüm içindeyse ancak kendine eder. Bil ki; senin aklın çok zayıf, düşüncelerinse bulanıktır. Ömrün tamam olduğunda etrafındakiler dağılacaklar. Ve kâinatın her yerinden; "Allah'ın lâneti zâlimlerin üzerine olsun!" diyerek seslenecek melekler...

Ey Ceddimin Risâletine nankörlük eden adam!..

Onun kızlarını nasıl çarşı pazar teşhir edersin? Şunu iyi bil ki; bu yaptıkların sana ne insanların nazarında, ne de Allah'ın indinde büyüklük kazandırmaz. Ne de bizim Rabbimize olan yakınlığımızı azaltabilirsin...

Hamdolsun Allah'a!..

O, işimizin evvelini saadet ve bağışlanma olarak karar kıldı. Sonumuzu şahâdet ve rahmetle tamamladı. Biz şikâyetimizi O'na bildirir, O'na sığınırız. İşittik ve iman ettik! *Allah bize yeter... O elbette nurunu tamamlayacaktır.*"

Seyyide'nin sözlerini üzerine almadığını belli etmek için pencereden dışarıyı seyretmekte olan Yezid, şehrin sokaklarından yükselen davul seslerine dikkat çekecekti.

"Ey Ali'nin Kızı!.. Takdir etmem gerek. Baban gibi sen de güzel konuşuyorsun. Merak ettim şimdi. Kulağın da iyi çalışıyor mu? İşittiğin kutlamalar Ümeyyeoğullarının zaferini haykırmakta... Davullar babam Muaviye için vuruyor. Münadiler Ebu Süfyan ve Hind için sesleniyor. Kabul et! Allah sizi değil sizi esir edenleri seviyor..."

O âna dek hiçbir kelime etmemiş olan Ali Seccâd "Dinle!" diyerek araya girdi. Tevafuk muydu? Ezan okunmaya başlamıştı.

"Ey Yezid!.. Kulak ver semâya! Bugün sokaklarda senin ailen için davullar çalıyor. Ama her gün gökyüzünde yankılanan şu ezânlarda Âlemlere Rahmet Muhammed Mustafa'nın adı var."

Yeniden sessizliğe bürünen Yezid, artık Âl-i Hüseyin ile ilgilenmek istemiyormuşçasına oğluna bakmıştı. Yanına kadar geldikten sonra sadece ikisinin duyabileceği şekilde; "Hüseyin'in Oğlu yanılıyor!" diye fısıldadı: "Şam müezzinlerin bağırdığı isim onun Dedesi ama çağırdıkları senin deden!.."

Sözün nihayetinde Küçük Muaviye'nin başını okşamıştı. Ona bırakacağı saltanatın ne tür bedellerle elde edildiğini bilip bunun kıymetini anladığını umuyordu. Nedensonra hazirûna bakıp seslendi.

"Akşam oldu. Huzurdan çekilebilirsiniz!.."

Yaklaşık üç yüz kişilik topluluk salonu boşaltırken âkıbetleri hâlâ belirsiz olan Âl-i Hüseyin bekletilmekteydi. Şimr gergin geçen saatlerden dolayı bir yandan Zülfikâr'ı kıramamış olan

leşkerbaşına içten içe saydırıyor, bir yandan da içindeki umudu muhafaza ederek müstakbel ödülleri düşünüyordu. Belki de bu akşam valilik konusunun açılmaması kendisi açısından daha isabetli olacaktı. Ürkek bakışlarla kâh Yezid'i ve oğlunu; kâh Serhun'u, Neccar'ı takip ederken Musullu komutanın da salondan çıkarılmasıyla sevinmişti.

Bu esnada Yezid, Âl-i Hüseyin'i süzmeye devam ediyordu. Mühim bir karar arefesinde olduğunu odada kalan iki düzine insanın da fark etmesi için kalkıp ileri geri yürümeye başlamıştı. Adımlarına eşlik eden âsasını hızlıca yere vurup durduğunda sesin mermer duvarlarda yankılanması gücüne güç katmıştı sanki. Seyyide'ye bakarken altı yedi nesil yukarıda birleşen soy ağaçlarına vurgu yaparak "Ey amcam kızı!.." hitabıyla seslendi:

"O kadar konuştuk. Akrabalarımıza tâziye vermeyi unuttuk. Kusura bakma!.."

Cevap bekliyordu. Seyyide'den ya da bir başkasından aradığını bulamayınca "Anladım, yorgunsunuz!" deyip ekledi:

"Kûfeliler tuhaf adamlardır. Hem Ümeyyeoğullarından korkarlar, hem de akrabalarımıza arz-ı hürmet etmezler. Bu Şimr kesin sizi aç susuz dolaştırmıştır. Düşünemedim. Sizi yanlış ellere emanet ettim. İyisi mi, gidin dinlenin artık!.."

Halayıklar Âl-i Hüseyin'le birlikte dışarı çıkarken az evveiki sözlerle korkuları yeniden zirve yapan Şimr, Yezid için "Dengesiz!" diyenlerin ne denli haklı olduklarını düşünüyordu. Bir umut Neccar'a bakındığı esnada Yezid'in kendisine seslendiğini duydu.

"Neden onları da öldürmediniz?"

Şimr sorudaki niyeti kestiremediği için ne tür bir gerekçe dillendireceğine karar verememişti. Yezid bu kez sorusunu değiştirdi.

"Kâfileyi basıp onları öldürmek isteyecek yığınla Hârici var. Yanlış mı biliyorum?"

Şimr kâfilenin güvenliği için acemilerden müteşekkil küçük bir muhafız bölüğü veren İbn-i Ziyad'ın neyi, kimin emriyle yaptığını şimdi daha iyi anlamıştı. Kararların onun tercihleri olduğunu sanması büyük bir hataydı. Bu yetmezmiş gibi bir de Musul Valisinden güzergâh güvenliği için asker istemişti. Artık alenen görebiliyordu. En başından plan belliydi. Yezid içinde kendi isminin anılmayacağı bir komplo ile Hüseyin'den geriye kalan herkesten kurtulmak istemişti. Bunun için geç kalmış sayılmazlardı.

"İzin verin, yarın yola çıkalım. Küfe yolu hâlâ eşkıyalarla dolu..."

Serhun ilk kez müsaade almaksızın araya girdi.

"Maalesef şimdilik bu mümkün görünmüyor. Sıcağı sıcağına yeni bir şey yapılmamasından yanayım. Muhbirlerden gelen bilgilere göre ahâli çok gerilmiş durumda..."

Yezid, Neccar'ın da fikirlerini merak etmişti. Konuşmasını emretti. Güngörmüş vaizin çözümü gayet basitti.

"Babanız olsaydı bu işe adı karışanların bırkaçını Şam'da, kalanını Küfe'de ve Medine'de herkesin gözü önünde astırırdı. Taziye çadırları kurar, bizzat oturup ağlardı."

Şimr'in beklemediği bir öneriydi. Bu fikir makbul bulunursa Şam pazarında kurulacak darağacına ilk olarak kendisi çıkardı. Kekeleye kekeleye "Ama!.." diyordu ki, Yezid kahkaha atmaya başladı.

"Ah Neccar! Ne vakit akıllanacaksın? Beni babamla kıyaslamayı bırak! Onun babası benimki kadar güçlü değildi. O hep görünmez işlerden yana oldu."

Dönüp oğluna bakmıştı. Küçük Muaviye'nin bu konuda söyleyebileceği bir şeyler var mıydı?

Veliaht da sanki bu anı bekliyordu. Tane tane sıralamaya başladı.

"Bugün sadece ailemizin ileri gelenleri buradaydı. Yarın Ümeyyeoğullarından olmayan şehir eşrafını da davet edelim. Onların huzurunda Hüseyin'in Oğlu'nu küçük düşürelim. Kimse güçsüz birinin peşinden gitmek istemez. Böylelikle gelecekte bile bizimle dava güdecek insan kalmaz."

Yezid, oğluyla neden iftihar ettiğinin bilinmesi için "Duydunuz!.." diye seslendi. Özellikle Neccar'ın yarın için sıkı sıkıya hazırlanmasını istiyordu.

Ahmet Turgut - Aşkın Gücü

26

"Nâtuvanım, yoktur gücüm
Alaz alaz yana içim
Kıydılar ki, bilmem niçin?
Ah Hasanım, vah Hüseynim."
-Kul Hudâi-

Avlu bitiminde yer alan tek katlı, iki odalı binada geceyi geçirenler için değişen bir şey olmamıştı. Yine sabah namazından beri O'ndan kelimelerle O'nu anmaya devam ediyorlardı. Dillerinden gönüllerine inen, arzdan arşa uzanan her nefeste Rabbin âyetlerini arıyorlar; Kitapta bildirildiği şekliyle kalplerinin tatminini O'nun zikrinde buluyorlardı. Her daim ikrârdaydılar.

O'ydu *Alîm*, O'ydu *Hakîm*...

O'ydu hakikate ulaşmaları için kullarına vesileler sunan *Hâdi*...

Her dem diri oluşuyla *el-Hayy*'dı O. İlmiyle ölü misal canları diriltiyordu.

Muradı için sebep ve vesileler kullanan ama Zâtıyla kaim *el-Kayyum*'du O.

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

O'ydu Kendisine bağlananlara yetebilen biricik *Vekîl*, *Mevlâ* ve *Nasîr*...

"Ya *Rahmân-u* ya *Rahîm*!" diyerek Âlemlerin Rabbini anıdıkça enfüste ve afâkta beliren delillere şâhid olan Muhsineler yineleye yineleye tasdikliyorlardı.

İnanıp güvenen kulları himaye eden *el-Mûmin* ve *el-Muheymin* iken gayrısından beklenebilecek bir lûtuf yoktu. Her ne yaşarlarsa yaşasınlar, bu durum O'na duydukları rızayı değiştiremezdi. Yüreklerine düşen kor ateşlerde eriyip sonra Zülfikârcasına kalıplara alındıkça şerre keskin, *Hakk*'a bende kılıçlar olmamışlar mıydı? Sahibine teslim canlar için gurbet de yoktu, zulümden korkmak da...

Esmâ-ı Hüsna bilgisinden kalplerine inen her 'Kelime' hakikatin bir veçhiyken Kalem Sûresinin beyânıyla ona ve yazdıkları üzerine bir kez daha and içiyorlardı.

Yüce bir ahlâk üzere olanlar, gerçeği yalanlayanlara boyun eğemezdi, eğmeyeceklerdi. Aynı sûre, Rabbin ihsânı sayesinde asla bitip tükenmeyecek rahmet hazineleri vaat ederken apaçık uyarmıyor muydu?

"İsterler ki; hoşlarına gidecek sözler edesin, onlar da seni hoşnut kılacak şeyler söylesinler. Sen yine de büyük sözler eden alçağa boyun eğme! Sürekli kınayan ve dedikodu eden, hayrı engelleyip sınırları aşan büyük günahkâra, o taş yürekliye, malıyla ve evlâdıyla böbürlenen o soysuza boyun eğme!"

Zikir Ehli olanlar Rabbin üzerlerindeki nimetlerini anıp hatırlarken vakit öğleni bulmuştu artık. Kapı önünden seslenen muhafızlar huzura çıkarmak için Ali Seccâd'ı çağırıyorlardı. Seyyide bir an yeğenine baktı. Zincirlere vurulduklarından beri ilk kez birbirlerinden ayrılacaklardı. Uğurlamak üzere ona sarılırken; "*Alîm* ve *Hakîm* olan Allah bizimledir!" deyiverdi. Gözden kaybolana değin İmam'ın gidişini izlemişti. Tekrar

içeriye girecekken karşıdan gelmekte olan üç kadın fark etti. Birkaç adım beride olanlar dünkü halayıklardı.

Peki, ortalarındaki?..

Onu evvelce gördüğünü sanmıyordu. Giysilerini bütünleyen takılar variyetli olduğuna tanıktı. Yirmili yaşlara henüz ulaşan bu kadın, isminin Leyla olduğunu söyledikten sonra; "Sizi ziyaret etmemde mahzur var mı?" diyerek nazik bir şekilde arzusunu dillendirmişti. Seyyide aynıyla içeri buyur ediverdi onu...

Bu esnada Seccâd ihtişam dolu koca salonlar aşıp tahtın bulunduğu kısma gelmişti. Perdeler aralanıp içeri girdiğinde yaklaşık yüz kişilik hazirûn mükellef bir sofranın başındaydı. İmam'dan iki, üç hatta dört kat yaşlı insanlar bile ihtiramla ona doğru dönmüşlerdi. Eller birer ikişer sofradan çekilirken bakışlarda pişmanlık, çaresizlik ve merak vardı. Bu üçünü kuşatıp bastıran biricik duyguysa korkuydu. Nefisleri vicdanlarıyla kavgalı olanlar sadece Allah'tan veya Yezid'den değil, o an kendileriyle birlikte olan Küçük Muaviye'nin dikkatini çekmekten bile korkmaktaydılar. Yarının Hesap Sorucusu ile bugününki arasında sıkışanlar kalplerindeki ikircimin farkında mıydılar? Ali Seccâd'ın bakışları kimin üzerinde beklese muhatabı kızarıp yüzünü indiriyordu. Yegâne vaazın sessizlik olduğu bu anlar uzadıkça evvel rahat görünenler bile usul usul utanmaya başlamışlardı.

Hâlbuki Neccar'ın hesabına göre günlerdir aç susuz olan Hüseyin'in Oğlu iki lokma için minnet edip sofraya oturacak, onu örnek göstererek hazirûnu velinimetleri olan Yezid'in rızasını kazanmaya çağıracaktı. İlk hedefini ıskalamasına rağmen moralini bozmamıştı. Henüz haremden çıkınamış olan Yezid ve haftalık âyin için kilisede bulunan Serhun kendilerine katılana değin birkaç numarası daha vardı. Her şeyin planlandığı üzere ilerlediğini belli etmek için bugünkü meclisin fikir baba-

sına, Velahıt tahtındaki Küçük Muaviye'ye bakmıştı. Oturumu başlatma iznini alınca ayağa kalktı. Dün akşam Yezid'in değindiği noktadan ilerleyecekti.

Seccâd'ı işaret ederek; "Ey Emirimizin amcazâdesi!.." hitabıyla söze girdi:

"Biliriz ki; -Resûlullah'ın dedesi- Abdulmuttalib bin Haşım ile -Ebu Süfyan'ın dedesi- Ümeyye bin Abdişems amca çocuklarıdır. Buna rağmen bu iki seçkin aile arasında husûmet körükleyen cahil insanlar var. Bu türlü kişiler yüzünden akrabaların birbirlerini üzmeleri bizleri de ziyâdesiyle müteessir kılmakta..."

Uzayıp giden söz katarının nerede düğümleneceğini kestiremeyen Şimr, sıkkınlıktan öte git gide büyüyen endişelere sahipti. Akrabalık vurgusunun nihayetinde Seccâd yumuşar ve Ümeyyeoğullarına biat ederse karşılığında Kerbelâ'da katledilen tüm yakınları için diyet talep edebilirdi. Bu diyet mal mülkle kalmayıp kısas uygulanmasına kadar uzanacak olursa kendisini darağacında bulacağı mutlaktı. Boynunda yağlı urgan hissetmişçesine yutkunuyordu ki, Neccar nihayet sözlerini bağladı.

"... Basiret sahipleri bırakın aynayı gözlemekle, yerdeki çamura bile bakarak kendilerini görebilirler. Basîretinin açık olduğunu hüsn-i zan ettiğim Hüseyin Oğlu Ali arz ettiğim bu hususlarda bizlere ne der acaba?"

Neccar usturuplu bir şekilde içindekileri tastamam aktardığında Şimr emindi artık. Ali Seccâd, başta babası olmak üzere Kerbelâ'da katledilenlerin intikamını almak diliyorsa bu imkânı kullanmak onun iki dudağının arasındaydı artık.

Düşündükçe beti benzi atıyordu. Daha yirmi küsür gün önce gözleri önünde babası, iki kardeşi, sekiz amcası, üç amcazâdesi, otuz civarında akrabası ve bir o kadar da yoldaşı

boğazlanan birinin bu durumda ne yapacağı belli değil miydi? Pür dikkat Ali Seccâd'daydı gözleri ve kulakları...

Nitekim İmam da dalıp gitmişti. Uzaklardaydı aklı. İlk olarak henüz kundağındayken boynu parçalanan küçük kardeşini, Ali Asgar'ı hatırlamıştı.

Ya yiğitler yiğidi ağabeyi Ali Ekber?..

On üç yaşında kılıçlar altında pârelenen amcazâdesi Kasım...

Düşündükçe Aşurâ Günü Kerbelâ semâsını dolduran oklar babasının göğsüne değil kendi sadrına saplanıyordu yeniden ve yeniden...

Omzundan giren mızraklarla nefesi kesilmişti. Boynuna dayanan kılıçların berisinden Şimr bakıyordu yine. Kinle ve acımasız...

Evet!..

Başlarından ayrılan gövdeleri kurda kuşa terk ettiğini söyleyen o küstah adamın kaderi ellerindeydi şimdi. İntikama uzanıp uzanmamaksa an mesabesindeydi. Yolculuk boyunca kırbaçlanan yetimler de gözlerinin önündeydi.

İlle de Rukayye...

O; "Baba!.. Baba!..." dedikçe evlâd sahibi her can lîme lîme kıyılmıyor muydu? Oysa daha bir gün evvel Şimr; "Benim kızım da senin yaşında!.." demesine rağmen altı yaşındaki yetimi kırbaçlarla terbiye etmeye çalışmıştı.

Tanık olduğu her acıyla daha bir keskinleşen bakışları Şimr'in üzerindeydi hâlâ.

Biliyordu!..

Kendisine sunulan teklifi kabul ettiği takdirde sadece şehidlerin intikamı için yürek soğutmuş olmayacak, onlardan geriye kalan yetimlerin esâretlerini de sonlandıracaktı. Hangi mazlum, yakınlarının emânetlerini sâlimen evlerine götürmek istemezdi ki?

Nitekim teklifi reddetmesi hâlinde gönülleri Ehl-i Beyt'e karşı vehim ve vesveselerle doldurmak için pusuya yatmış ağızlara kendi eliyle yeni fırsatlar sunacaktı. O kirli diller; "Hüseyin'in Oğlu, Yezid'den öylesine korkuyordu ki, ailesi için kan diyeti bile talep edemedi. Redd-i miras eyledi!.." diyeceklerdi.

Hepsinin farkındaydı!..

Arslan ava çıkarsa kan dökmekle, ava çıkmazsa miskinlikle suçlanacaktı. Peki, herhangi bir mazlum için gayet masumâne istekler olan diyet ve kısas talebi yahut yetimlerin geleceğini sağlama almak arzusunun kendileri için bedeli neydi?

Rabbin Yeryüzü Hâlifesi, yoldan çıkmış bir zorbaya biat ederek ona meşrûiyet atfedebilir miydi?

Neseben evlâd oluş her şeye rağmen ilkini dayatsa da, ahlâken vâris olmak buna engeldi. Yaratılışın harcındaki toprağı gözleyen basîret sahibi daha bir saat önce Kitabı hatırlatmamış mıydı?

Muhatabı için; *"Şüphesiz sen, üstün bir ahlâk üzeresin!.."* diyen beyân, devamında apaçık ikâz etmekteydi.

"İsterler ki; hoşlarına gidecek sözler edesin, onlar da seni hoşnut kılacak şeyler söylesinler. Sen yine de büyük sözler eden o alçağa boyun eğme!.."

Vaktiyle Nebilere bile -dem be dem- Allah'ın emrini unuttturup türlü vesveseler sunabilen ve bunları sanki birer erdemmişçesine pazarlayan şeytanî akıl ve nefsanî arzuların hepsine birden "Hayır!" diyecekti.

Ucunda nasıl bir nimet olursa olsun; Rabbin Yeryüzü Hâlifesi, zâlime biat edemezdi, etmeyecekti. Muhatabının sunumundaki başka bir hatanın da bilinmesini istiyordu.

"Ey Neccar!.." diyerek seslendi: "Sürekli akrabalardan ve atalardan bahsettin. Kan bağı üzerinden yücelik kurdun. Ama iman kardeşliğinden ve takvadan hiç söz açmadın. Allah'ın indinde yücelik, bizimle akraba olmakta değil O'nun isteklerine

uymadadır. Asıl seçkin insanlar, atalarına ve akrabalıklarına bel bağlamak yerine Rabbe dayanırlar ve O'ndan sakınırlar."

Neccar mesajı anlamıştı. İthamı -Yezid ve ailesi adına- üzerlerine almamak için "Haklısın!" deyiverdi: "Nuh Nebinin oğlu Kenan, babasına uymadığından ötürü helâk edildi..."

Sözlerine devam edecekti ki, araya girdi Seccâd. Farkın belirmesi için; "Hayır!" diyerek seslendi:

"Babasına uymadığından dolayı değil, Allah'ın -Resûlü aracılığıyla- bildirdiklerine iman etmediği için helâk oldu. Evvelki Elçiler de, Resûlullah da insanları kendi emirlerine çağırmadılar. Onlar sadece *Hakk*'a ve O'nun isteklerine davet ettiler. Ama sonradan gelen kimileri bunu unuttu. Allah ve Resûlüne uyacaklarına dair İmam Hasan'a söz verenler, yeminlerini ayaklarının altına aldılar."

Gelinen noktadan hazzetmeyen Neccar konuyu değiştirip sıradaki oyununa geçmek arzusundaydı. "Biz çok konuştuk. Biraz da insanlara kulak verelim!" diye seslendi. Evvelce anlaşmalı olduğu bir adamı ayağa kalkmıştı.

"Ey Hüseyin'in Oğlu!.. Duydum ki; yirmi üç yaşında olmana rağmen sana da dedene söyledikleri gibi 'İlmin Kapısı' diyenler varmış. Hem deden Ali'yi hatırladıkça, hem de senin şu perişan hâlini gördükçe bu ilmin, size bir faydası olmadığını düşündüm. Sonra merak ettim. Acaba benim için dünya malı mı hayırlıdır, yoksa ilim mi?.."

Seccâd güçlükle ayakta durabildiği için sağ yanını bir sütuna dayayıp cevap verdi:

"İnsanlar için ilim daha hayırlıdır. Zira ilim Nebilerin; mal ise Firavunların ve Kârunların mirasıdır."

Berilerden başka biri ayağa kalkmıştı. "Cevabın aklıma yatmadı. Babasından, atasından miras bulanlardan değilim!" diyordu. Kendisi gibilere uygun bir gerekçe var mıydı?

Seccâd aynı soruyu bu kez; "İlim daha hayırlıdır. Zira ilim seni korur. Ama mal seni koruмaz!" diyerek yanıtladı.

Bir başkası ayaktaydı şimdi de...

"Düşmanım yok. Hâliyle korunmaya muhtaç değilim. Söyler misin; benim için dünya malı mı hayırlıdır, yoksa ilim mi?"

Soranların niyeti doğruya ulaşmak yerine Seccâd'ı tartmak olduğundan aynı hüküm için sürekli farklı gerekçeler isteniyordu. İmam yine de her defasında yeni bir cevap sunmaya devam edecekti.

"İlim daha hayırlıdır. Çünkü ilim sahibinin seveni; mal sahibinin ise kıskananı çoktur."

"İlim daha hayırlıdır. Çünkü ilim dağıttıkça çoğalır, mal azalır."

"İlim daha hayırlıdır. Çünkü ilmi hırsızdan korumana gerek yoktur. Ama malı çalmak için uğraşan çok olur."

"İlim daha hayırlıdır. Çünkü mal sahibini malından dolayı hesaba çekerler, ilim sahibi ilim öğrettiklerine şefaat eder."

"İlim daha hayırlıdır. Çünkü mal kaldıkça çürüyüp bozulur ama ilim asla bozulmaz."

"İlim daha hayırlıdır. Çünkü mal insanın kalbini taşlaştırır, ilimse kalbi nurlandırır."

"İlim daha hayırlıdır. Çünkü mal sahibi Firavun misâli rablık güder. Ama ilim sahibi kulluğu talep eder."

Artık yeni bir gerekçe isteyen kalmayınca Seccâd; *El-Alîm* olan Allah'a hamdederek hazirûna seslendi:

"Bütün Şam ahâlisi toplansa, onlara Irak ve Mısır halkı eklense, kıyamete değin aynı soruyu tekrarlasalar, yine de her defasında farklı cevaplar veririm. Bilirim ki, en yüce bilgi *el-Azîz*'den gelen bilgidir. *Hakîm* olan Allah, görebilenler için Kitabını hikmetleriyle süslemiştir."

Seccâd konuşurken gönülleri dünya hırsıyla dolu olanlar vahiyle akledeni seçip ayırt edememişlerdi. Lâkin "*Elif-Lâm-*

Mîm" diyerek başlayan ve hemen devamında; "*Bunlar Muhsinler için rahmet ve hidâyet olan hakîm Kitabın delilleridir...*" buyrulan Lokman Sûresi şâhiddi:

"*Yeryüzündeki tüm ağaçlar kalem olsa, koca deniz mürekkep kesilse ve ardından yedi deniz daha eklense yine de Allah'ın Kelimeleri tükenmez. Şüphesiz Allah, Azîz'dir, Hakîm'dir.*"

Neccar mükerreren aynı cevabı talep etmekle bunaltamadığı Ali Seccâd'ı güya takdir ederken sözü kendi arzuladığı noktaya çekecekti. Soluksuzca sıralamaya başladı.

"Maşallah!.. Gördük ki, senden evvelkilerin ilimleri ve hitabetleri sana da miras kalmış. Zaten baba ile evlâdı Kitapta birbirlerine mirasçı kılınmıştır. Öyleyse şu mülk, Muaviye'den oğluna, ondan da onun oğluna neden miras kalmasın?.. Yoksa sen işine gelmeyince Allah'ın Kitabına karşı mı çıkıyorsun?"

Bir hitapla kırk çam devrildiğini gören Seccâd, evvelki ikâzlarına rağmen muhatabının aynı yerlerde dönüp dolaştığının farkındaydı. Onun herhangi bir beyânla doğru yola yöneleceği beklentisinde değildi. Onun gıyabında hazirûna seslenirken hüccet başladığı şekilde yine Lokman Sûresinden devam edecekti.

"Ey insanlar! Rabbinize karşı gelmekten sakının. Babanın evlâdı yerine, evlâdın da babası yerine hiçbir işin üstesinden gelemeyeceği o çetin günden korkun. Şüphesiz Allah'ın vaadi haktır."

Herkesin kendi nefsinden pay biçebilmesi için devamda gelen sözleri bizatihi üzerine almıştı. Konuşurken Kitabın üslubunca mesâniydi ve tasdiklenilmesi için cevabı malûm sorular yöneltiyordu.

"Babası babamdan, dedesi Dedemden üstün olanınız var mı?..

Okuduğum âyetleri bize ulaştıran Ceddim Resûlullah şâhiddir. İnsana atasının ne kemâli miras kalır, ne de Rabbe yakınlığı...

Herkes kendi emeğinin karşılığını bulacak. Her kim; Ceddimdeki güzelliklere vâkıf olmadan bununla itibar görmek peşindeyse ondan uzak durun! Kitap apaçık bildirmekte... O çetin gün geldiğinde bana; 'Sen kimin oğluydun?' diye sormayacaklar. 'Allah için ne yaptın?' diyecekler. Ve ben de böylesi meclisleri tanık göstererek diyeceğim ki: 'Allah rızası için insanları uyardım. Önceki nesillerin dünyaperestliklerini aynen alıp devam ettirenleri; ucu kendilerine dokunmasın diye geçmiş nesilleri hatasız sayanları; evvelki hataları kabullenseler bile bundan ibret almamak hususunda direnenleri tek tek ve ayrı ayrı ikâz ettim!'

Beni bırakıp kendinizi düşünün şimdi de!..

Peki, siz ne yapacaksınız?

Güzelliği vazedip sizi çirkinlikten uzaklaşmaya çağıranları dün terk ettiniz, bugün katlettiniz. Yarın için de türlü hesaplarınız var. Sizden evvelkilerin veya muasırlarınızın zulümlerinden nemâlanıp bir kenara çekilmekle kurtulacağınızı mı sanıyorsunuz? Ne Yezid sizin yerinize hesap verecek, ne de Neccar misâli insanlardan bekleyin bunu...

Ey, her söyleneni olduğu gibi dinleyip hiçbir sözü üzerlerine almayanlar!..

Mezarlarına konmuş taze ölüler gibi olmayın! Hem işitirsiniz, hem de bir şey yapmazsınız. Bu mu sizin diriliğiniz?

Halkın ortak malını gaspedenlerin bu mülkleri evlâtlarına bırakırken dillerinden 'Allah' lafzını düşürmemeleri tuhafınıza mı gitti? Az evvelki âyetin devamında ne buyrulmakta? Kulak verin!..

'Şüphesiz Allah'ın vaadi gerçekleşecektir. Sakın dünya hayatınız sizi aldatmasın. Ve ayartıcılar sizi Allah ile kandırmasın!'

Sözün sonunda doğrudan Neccar'a bakan İmam bazı kelimeleri vurgulayarak yineleyiverdi.

"Zâlimden dünyalık elde etmek için didinen şu ayartıcıya dikkat edin! Sizi Allah'ın sözleriyle aldatmasın!.."

Son âna değin sâkin görünmeye çalışan yaşlı vaiz sinirlenmişti artık. "Hayır!" diyerek çıkıştı:

"Allah'ın adını kullanarak insanları aldatan ben değilim, sensin. Baban Hüseyin de aynısını yaptı, amcan Hasan da... Bu yüzden Allah ikisinin de cezalarını çarçabuk verdi. Hükmünü idâme etmesi içinse Yezid'i ve ailesini seçti. Ama sen ve halan hâlâ sapkınlık içerisindesiniz."

Oturumun arzu edilen yönde ilerlemediğini gören Küçük Muaviye, iyice yerleştiği veliaht tahtından Ali Seccâd'ı izliyordu. Konuşmanın her anına vâkıf olduğunu belli etmek istercesine ilk kez sözü üzerine aldı.

"Ey babası gibi kendisi de keskin dilli olan Hüseyin'in Oğlu!.. Neccar'ı duydun!.. Bu mülk dedemden, babam Hasan'dan miras kaldı. O da bana bırakacak. Sen ve halan istediğiniz kadar buna karşı koymaya çalışsanız da nafile!.. Zira ikiniz de yanlış yoldasınız."

İki gündür ilk kez Veliaht ile göz göze gelen İmam Seccâd yine Kitabın beyânına sığınacaktı. Ancak kendisi adına değil muhatabının yerine söylüyordu.

"*Onlar dediler ki: 'Siz ikiniz atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeyden bizi çevirip devlet ve ululuk size ait olsun diye mi geldiniz? Biz ikinize de inanmıyoruz!' Ve böylece Firavun emretti: 'Bilgisi olan tüm göz boyayıcıları bana getirin!'*"

Bir çift bakış yekdiğerini içerken Küçük Muaviye ayağa kalkmıştı. Boğazını gere gere seslenmeye başladı.

"Sen beni Firavunlara mı benzettin?"

Seccâd, sözü Rabbine atfetmişti. "Zâlimi tasvir eden ben değilim!" deyip ekledi:

"Allah'ın Kitabını açıp okuyanlar hoşlarına gitmese dahi apaçık gerçeği görürler. Her devrin zâlimleri kendilerinden ön-

ceki nesillerin törelerine dört elle sarılırlar ki; egemenlikleri ellerinden kayıp gitmesin...

Onlar kullanmaya alıştıkları her şeyin Allah'ın nimeti ve emâneti olduğunu, bununla kendilerinin ve çevrelerindeki insanların sınandıklarını unuturlar. Ve en sonunda gözlerinin gördüğü, ellerinin yettiği her şeyi kendi malları zannederler. Düzenlerini devam ettirmek için halkı fırkalara ayırırlar. Ve sahip oldukları tüm imkânlarla ahâlinin gözünü boyamaya uğraşırlar."

"Duymadın galiba! Sen beni Firavunlara mı benzettin, diyorum!.."

Seccâd, Küçük Muaviye'nin karşı çıkış ısrarında Firavunlaşmayı reddeden bir izzetin kokusunu almıştı. Aynı koku Mısır konaklarına esir gelip sonra ülkenin idaresinde yer alan Yusuf Nebide de vardı. Henüz bir bebekken Nil'e bırakılan ve sarayda bizzat Firavun'un yanı başında büyüyen Musa Nebide de...

Doğrudan doğruya muhatabının göz bebeklerine bakan İmam; "*Tohumu yarıp çatlatan Allah; ölüden diri, diriden ölü çıkarır!*" diye seslendi.

Herhangi bir mânâ atfetedemediği bu sözler, Küçük Muaviye'yi daha da öfkelendirmişti. Aradığı apaçık bir özürdü. Alenen bağırıyordu artık.

"Ne dediğimi duymadın mı? Sen beni Firavunlara mı benzettin?"

Seccâd yine Lokman Sûresinden örnek verecekti. "*Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla!*" hatırlattı.

"*İnsanlardan öyleleri vardır ki; Allah hakkında bilgisi olmadan, bir yol göstericiye ve aydınlatıcı bir Kitaba dayanmaksızın seninle tartışıp dururlar. Böylelerine 'Allah'ın indirdiğine uyun!' denildiğinde cevapları şu olur: 'Hayır! Biz atalarımızdan ne görmüşsek ona uyarız!' Peki, şeytan onları alevli bir azaba çağırmışsa?..*"

İşlerin iyice sarpa sardığını gören Neccar, izinsiz teklifsiz müdahale etti hemen. Akla karşı güç, ilkeye karşı zorbalığa sığınan her zâlim gibi yine aynı nakarata sığınmaktaydı.

"Allah, Yezid ve ailesini sevdiği için onlara karşı gelenleri zelîl eyledi. Babanı ve amcalarını başlarından yoksun şekilde çöllere terk etti. Otur da onların hâline ağla! Kadınlarının ve çocuklarının âkıbetlerini düşünüp haşmetmeaptan af dile!.."

"Haklısın Neccar!.."

Son ses Yezid'e aitti. Tartışmanın harâretine kendilerini kaptıranlar onun içeri girdiğini henüz görüp hemen ayağa kalkmışlardı. Tahtına kurulana değin uzun uzadıya Seccâd'ı ve Neccar'ı süzen Yezid, onları aynileştirmek için her ikisine birden seslendi.

"Konuşup konuşup insanlar aklını karıştırıyorsunuz. İlim dediğiniz nedir? Karın mı doyurur? Türkistan'daki kâfirler yine ayaklanmışlar. Bizans ordusu şehirlerimize saldırmak için fırsat kollamakta. Ama sizin gibi insanların tek yaptığı konuşmak, konuşup kafa karıştırmak... Bu mu sizin ilminiz? Yapacak önemli işlerim var. Huzurdan çekilsin herkes!.."

Hazirûn anında ortadan kaybolmuştu. Görevliler Ali Seccâd'ı götüreceklerken Yezid; "Bekleyin!" diye seslendi. Bu esnada Serhun da gelmişti. Saatlerdir hiçbir şeye müdahil olmadan bir kenarda bekleyen Şimr çıkıp çıkmamakta kararsızdı. Serhun'un işaretinden beklemesi gerektiğini anlayınca dua etmeye başlamıştı. İnşallah bu işin sonunda ne canından olurdu, ne de valilik hesapları yatardı.

Yezid, oğluna bakarak; "Seni bu denli öfkelendiren neydi?" diye sordu. Ondan cevap gelmeyince Neccar'a yöneldi bu kez...

"Ali Seccâd'a neden dolayı oğlumdan af dilemesini söyledin?"

Vaiz söze başlayacakken araya girdi Küçük Muaviye...

"Arapçayı Hicazlılar gibi konuşamadığımı söyledi. Buna sinirlendim."

Yezid gülümsemişti. "Sen de tüm Şamlılar gibi konuşuyorsun. Ne var bunda?"

Velialtı -üstelik de babasının huzurunda- yalanlayabilecek cesareti olmayan Neccar duyduklarını yutkunmuştu. Kimbilir; belki de Küçük Muaviye bir esirle fazladan muhatap oluşunu babasının bilmesini istemiyordu. Her hâlükârda bu konuda laf etmeyecekti. Nitekim mesele kapanmıştı sanki. Yezid, görevlilere bakarak; "Artık çıkabilirsiniz!" deyiverdi.

Ali Seccâd gözden kaybolur kaybolmaz Serhun; "Önemli haberler var!" diyerek gündemi açtı.

"Kûfe'de ahâlinin bir kısmı şehirden çıkıp silahlanmaya başlamış. Çevre şehirlerden onlara katılanlar olduğu söylenmekte... Musul'da valinin evi taşlanmış. Kinnesrin, Hama, Harran ve Nusaybin'de de öfkeli kalabalıklar askerlerle çatışmışlar."

Liste uzadıkça Şimr içten içe "Eyvah!" çekiyordu. Gelen tüm haberler kâfile güzergâhını işaret etmekteydi. Kûfe'den başlayıp Şam'a bir konak mesafedeki köye değin uğramış oldukları her yerde sorun vardı. Serhun Hicâz'da da karışıklıkların başlayabileceğini söyleyince nedense rahatlamıştı içi. En azından ucu kendisine değmeyecek bir sorundu. Az sonra bundan da işkillenmeye başladı. Zira konuşmalar Kerbelâ'da Yezid adına komutanlık yapan hemşerilerinden İbn-i Saad'ın ismi etrafında ilerliyordu.

"Kûfe'den Mekke'ye geçmiş. Maalesef Hüseyin'i katletmeleri için Kûfeliler'e yazmış olduğumuz tüm emirnâmeler de onda. Sağda solda; 'Başıma bir iş gelirse, bu mektupları Kâbe duvarına astıracağım. Bana Hüseyin'i kimin öldürttüğünü herkes öğrenecek!' diyormuş. Sanırım onu bir yerlere vali atarsanız bu nâmeleri iade eder."

"Öncelikle onu Şam'a çağırt! Derdi tam olarak neymiş dinleyip öğrenelim."

"Geleceğini sanmam. Hayatına ilişmeyeceğinize dair garanti isteyecektir. Eğer uygun görürseniz, bir süre beklemekten yanayım. Sonra çağırıp ona uç vaililiklerden birini teklif edebilirsiniz."

"Olmaz!.. Emsal teşkil eder. Kerbelâ'da bulunan herkese valilik verirsem Hind'den Konstantinapol'e kadar her yeri ele geçirmem gerekir!.."

Yezid sözün sonunda kahkaha atmıştı. Şimr dâhil herkes gülerken oğlunun sessiz kalması dikkatini çekti.

"Bir şeyin mi var?"

Veliaht bambaşka diyarlardaydı sanki. Babası yineleyince ancak aymıştı. Diline gelen ürkek bir tınıyla "İyiyim!.." diyebildi sadece. Nedensonra düşünceli hâlini belli etmemek için huzurdan ayrılmak üzere izin istemişti. Neccar konuşmaya başlayınca duraklayıverdi. Kulağı berideydi.

"Ey Haşmetmeap!.. Madem insanlar Kerbelâ'da yaşananları öğrenip rahatsızlık duymaya başladılar; bu konuda acilen bir şeyler yapmalıyız. Rüzgâra karşı yelken açılmaz."

Yezid, Neccar'ın eski fikrinde direttiğini anlamıştı. Serhun'a "Duydun!" diye seslendi.

"Yarın sarayda Hüseyin ve yakınları için yas tutulmaya başlansın. Herkes akrabalarıma ne denli düşkün olduğunu görmeli!.."

Ahmet Turgut Aşkın Eksisi

27

Nice bu hasreti dildâr ile giryân olayım
Yanayım ateş-i aşkın ile büryân olayım
Görmedim gül yüzünü ah u figân etmedeyim
Kapladı bu nâr-ı firkat hüsn-ü âl-i demi
-Kazancı Bedih-

Ali Seccâd içeri girer girmez Rukayye boynuna atılmıştı. Hisleri kelimelerde değil gözlerinden süzülen bir çift inci tanesindeydi. Ağabeyini yeniden sağ salim görebildiği için şükrediyordu. "Seni kırbaçlamadılar, değil mi?.." diye sorduğunda gülümsemişti Seccâd. Sadece konuştuklarını söylerken uzanıp oğlunu almıştı kucağına. Öpe koklaya onu sevdiği esnada gözleri köşedeki sepetlere ilişti. Beride çam ağacından oyma kavanozlar da dikkatini çekince kendisi yokken ziyaretçileri olduğunu anlamıştı. Nitekim Seyyide de Leyla'dan bahsetmeye başladı.

"İaşe için biraz bal, biraz hurma ve taze ekmek getirdi. Tek tek her birimize nasıl olduğumuzu sordu. Haftalardır yıkanamadığımız için bu konuda bize yardımcı olabileceğini söyledi. Muhammed Bâkır için sütanne bulmayı bile teklif etti. Birazdan yeniden burada olur. Temiz kıyafetler getirecek..."

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

Seccâd yapılan iyiliklerin bedelini merak etmişti. Neye karşılıktı bunlar?

Seyyide yirmi dört yıl evvel âzâd edilen yetimi hatırlatırken Kûfe'ye doğru bakınmıştı. Gıyabında olsa dahi Mariye için dua ediyordu. Ondan kalan son dirhemler sayesinde iaşenin de, giysilerin de bedeli ödenebilmişti.

Peki, bu da bir oyun olabilir miydi? Yeni bir zehirleme çabası...

Seyyide; "Allah bilir!" deyince, Seccâd hayırlısını dilemekle yetindi. Güvenleri şahıslara değil Allah'aydı. Abdest alıp namaza durduğunda Muhsineler de onun arkasında yerlerini almışlardı. Tespihat henüz tamamlanırken muhafızların seslerinin ardınca kapı açılıverdi. Önde Leyla ve halayıkları, on beş yirmi adım gerideyse Veliaht ve korumaları duruyordu. Küçük Muaviye, muhafızlara geri dönmelerini söyleyince belli olmuştu. O da içeri girmek arzusundaydı. Nezâket gereği kapı önünde bir süre bekleyip içeri geçtiğinde kâh merak dolu bakışlarla herkesi süzmek isteyecek, kâh rahatsızlık verdiği endişesiyle önüne bakacaktı. Konuşurken de sıkıntılı hâli üzerinden atamamıştı. Açıklama yapmak zorundaymışçasına; "Leyla size geleceğini söyleyince..." diyordu ki, yarıda kesti cümlesini. Devamını getirmeden önce Ali Seccâd'a bakmıştı. Asıl yapmak istediği izah onun hakkındaydı doğrudan...

"Bugün sana bağırdığım için kusura bakma!.."

Dudakları mimlenir mimlenmez ardına bakmaksızın çıkıvermişti odadan. Seyyide de diğer Muhsineler kadar şaşırmıştı bu duruma. Her ne kadar yeni yetme bir genç de olsa, o bir Veliahttı sonuçta. Üstelik de Yezid'in tahtına namzet...

Açıkçası Leyla da bu duruma anlam verememişti. Yanlarında getirdikleri elbiseleri Muhsinelere sunarken ilk kez kendisinden bahsedecekti.

Aslen Hamedanlıydı. Arapçayı sarayda öğrenmişti. Üç yıl önce cariye olarak gelmiş, doğum yapınca kızıyla birlikte sarayın asîl ahâlisinden sayılmıştı. Gündüzki ziyaretinin Yezid'in bilgisi dâhilinde gerçekleştiğini söylerken, akşam Muaviye ile gelmiş olmaktan tedirgindi bir parça. Özellikle Veliahdın annesinin bundan haberdar olmasını istemiyordu. Belli ki, aralarında bir sürtüşme vardı.

Kalkmak için hazırlanırken; "Yarın birçok ziyaretçiniz olacak!" deyiverdi. Taziye kabulleri için bulundukları oda küçük geleceğinden belki sarayın dış kapısına yakın başka bir yer tercih edilebilirdi. Artık gitmesi lazımdı. "Geceniz hayrolsun!" diyerek Muhsinelerden ayrıldı.

O gittikten sonra uzunca bir süre odaya sessizlik çökmüştü. Tüm Muhsineler yarın başlayacak olan tâziye merasimleriyle ne murad edildiğini anlamaya çalışıyorlardı. Ali Seccâd iyi kötü farkındaydı. Tek taşla birçok kuş vurmayı hesap edenler yine her hâlükârda arslanı suçlamanın derdindeydiler. Öncelikli amaçları bugün sıklıkla üzerinde durdukları akrabalık vefasını vurgulayarak vicdanı sızlamaya başlayan kimi ahâliyi yanlarına çekebilmekti. Yıllardır Küfelilerle sorun yaşayan Şamlılara asıl kâtillerin Iraktaki insanlar olduğu söylenecek, evvelin husûmetlerine tav olanların nezdinde Yezid ve avânesi aklanacaktı.

İkinci hedef de ilki kadar mühimdi. Tâziye esnasında; "Bakın, Hüseyin'in ailesini bile ne hâle getirmişler?" denilerek Yezid'in iktidarına boyun eğilmesi için insanlara gözdağı verilecekti. Istırabı zillete, acıyı şahsi iktidarlarına tahvil etmeye çalışanlar davullarla ilân ettikleri zaferlerine bir de gözleri yaşlı Muhsineleri tanık kılmaya çalışacaklardı.

Tabii bir de aksi durum için tedbirlerini almış olmalıydılar. Âl-i Hüseyin, kâtillerin sarayında tâziyeleri kabul etmeyecek olursa bunu da maksadının dışına taşımaya uğraşacaklardı. "Müminlerin Emirine karşı çıktığı için Hüseyin'in yanlış yolda

olduğunu ailesi de biliyor. Bu yüzden onun arkasından ağlamayı bile doğru bulmuyorlar!.." propagandası belde belde her yere yayılacaktı.

Düşündükçe Yezid ve avânesinin bu hamleyle elde etmeyi umduğu başka muradlar da bulacakları kesindi. Lâkin akla gelen her gerekçe gönüllerini daha bir darlandırmaya başlamıştı. Kevser'in küçük kızı "Allah var, gam yok!" deyiverdi. Seccâd, Ümmü Gülsüm'e bakmıştı hemen. Haklıydı halası. Onu izlerken gönlünde beliren âyeti diğer Muhsinelerle de paylaştı.

Allah'ı seven ve O'nun tarafından da sevilen kullar için; "*Onlar Allah yolunda mücadele ederlerken kınayıcıların kınamalarından çekinmezler! Bu Allah'ın dilediğine verdiği bir lütuftur. Allah Vasi'dir, her şeyi hakkıyla bilendir!*" deniliyordu.

Sözün devamıysa Zeyneb'deydi artık.

"İşittik ve inandık. Şüphesiz O, '*el-Vasi*'dir! 'Her şeyi kuşatan' Rabbimize hamdolsun!"

Hamd dillerden dillere, gönüllerden gönüllere akarken tefekkürlerine Mümin Sûresini de şâhid tutacaktı Seyyide...

"*Ha-Mim*" harfleriyle başlayan bu sûrede insanlar öncelikle Yaratıcı karşısında hadlerini bilmeye ve diğer yaratılmışlardan daha değerli olduklarını idrak edip bu çizgiyi korumaya davet ediliyorlardı. Edeb terazisinin iki kefesinde yer alan tevazu ve izzetten nasipsiz kibir ehli içinse kalplerinin mühürleneceği tehdidi vardı. Servet, güç tutkusu, gösteriş, iktidar ve büyüklenme hırsıyla dolu insanların asla tatmine erişemeyecekleri ikâzının ardınca en kokuşmuş ortamlarda dahi diri vicdanların bulunabileceği gösteriliyordu. Umuda dair bu durumun tanığıysa Firavun ailesinin içinde kendisini gizleyen isimsiz bir mümindi. Umudun ardınca gelen son uyarıda imanın dayatmalarla oluşamayacağı, ancak özgür iradeye dayalı bir tercih neticesinde hayat bulacağı vurgulanıyordu. Nitekim tüm

kıssalarda ortaya çıkan hakikat; Firavunlaşan akılların eninde sonunda sahiplerini imha ettiğiydi.

Zeyneb, Allah'ın *el-Vasi* oluşunu sûrenin yedinci âyetiyle yeniden açıyordu.

"Arşı yüklenip taşıyanlar ve çevresinde bulunanlar Rablerini hamd ile tespih ederler ve O'na inanırlar. İman eden diğer kimselerin bağışlanmasını dilerler: 'Ey Rabbimiz! Sen her şeyi rahmetin ve ilminle kuşatmışsın! Tevbe edip Senin yoluna uyanları affet! Ve onları gözleri yuvalarından fırlatan o dehşetli ateşin azabından koru!' derler..."

Mercanın Fatıması öncelikle âyetin giriş kısmında konu edilen muhatapları seçmeye çalışmıştı. Arşı yüklenip taşıyanlar melekler miydi? Olamazdı. Zira onlar Rabbi hamd ile tespih edebilseler dahi iman misâli irade isteyen bir konudan münezzehtiler. Evveiki tefekkürlere binaen arşı, şuur olarak seçince muhataplar da zihninde şekillenmeye başlamıştı. Üstelik bunun işareti sûrenin ilk âyetinde yer alan *'Ha-Mim'* harflerinde gizliydi. Arşı yüklenip taşıyanlar; 'Hakîkat-i Muhammediye' şuuruna vâkıf olan Seçkin Kullardı. Âlemlere Rahmet Nebinin tamamladığı güzel ahlâka tâbi olan böylesi kullar, imana çağırdıkları herkes için Rabbin bağışlayıcılığına da taliptiler.

Secdeye kapanmıştı!..

Ahlâken Vârisi olduğu Ceddinin de yapa geldiği gibi hakikatten uzak olanlara hidayet verilmesini niyaz ediyordu.

"Bugün göremiyorlar, yarın belki görecekler. Onlar olmazsa evlâtları, belki de sonrakiler, olmadı onlardan da sonrakiler... Mutlaka birileri iman edecek. Onlara ve bizlere lütfeyle Ya Rab!.."

İncinin Fatıması ise âyette açık edilen yahut gizlenen kısımlar itibariyle rahmete dikkat kesilmişti. Allah'ın arşa istiva buyurup yerleşmesinin anlatıldığı İlahi İsim *'er-Rahmân'* değil miydi? Arşı yüklenip taşıyanlardan kastın tüm incelikleriyle

Rahmân'a iman eden şuur sahipleri olduğu açıktı. Onlar Rabbin *el-Vasi* olup her şeyi kuşatmışlığında bile önce O'nun rahmetini ardından ilmini dile getiriyorlardı.

Amcazâdesi gibi o da alnını yaratılışın harcı olan toprağa bırakmıştı. Niyâzındaki biricik istek; Allah'ın rahmetine açılmaktı. Bunun için O'nu *'el-Vasi'* oluşuyla anmaya devam ediyordu.

"Sensin; nimetlerinin enginliğiyle geniş olan!
İkramlarının çokluğu sayılamaz.
Ya *Vasi*!..
Nebilerin dilince yalvarıyorum Sana:
Bize bu dünyada da, ahirette de güzellikler yaz!..
Girdiğim yere doğrulukla girmemi,
Çıktığımda doğrulukla çıkmamı dile!.."

Seyyide *'el-Vasi'* İsm-i İlâhisiyle ahlâk bulacak kulun, Ceddinin bildirdiği kutsi sözlerde aranmasını istiyordu.

"Allah sizin için dedi ki: *'Ben yere göğe sığmadım. Ancak mümin kulumun kalbine sığdım!..*"

Evet!..

Rahmeti ve ilmiyle her şeyi kuşatan, Rahmâniyetiyle arşa istiva eden Allah, tenzihlerin ve teşbihlerin Muhammedî Şuur ile bir araya geldiği tevhîd üzere inanan kalpteydi.

Kanatlanıp semâya uçmak istercesine yerinde duramayan Muhsine kalpler her bir atımlarında *"Ya Vasi!"* diyerek inlemeye başlamışlardı. Toplu vuran yüreklerin *'Biricik'* olanı ikrârı, çokluğu *'Tek'* olana mı taşıyordu? Sütten ak, baldan tatlı, misk kokulu rahmete kananlar şâhiddiler. O, inci ve mercan kayalarından akmaktaydı. Enfüste ve afâkta görünen âyet apaçık bir muştuydu artık...

"Dedi ki;
'Bize bu dünyada da, âhirette de güzellikler yaz!
Dönüp dolaşıp Sana geldik.'
Buyurdu ki;
'Azabıma dilediğimi çarptırırım.
Fakat rahmetim her şeyi kuşatmıştır.
Onu sorumlu davrananlara
Ve arınıp yücelmek için bedel ödeyen
Delillerimize inanmış kimselere yazacağım."

Rabbi anmaya devam eden Muhsineler için o gecekî zikrin adı "Ya *Vasi*!" idi. O'ndan kelimelerle, O'nu hamd ile tespih etmek; kalpleri zikrullah ile tatmin bulan müminlerin süsü değil miydi?

İnanıyorlardı!

Kitabın şâhidliğiyle onları gayet güzel bir dönüş yeri ve göz aydınlığı beklemekteydi.

Ahmet Turgut Elçisi

28

"Ey Şehid-i Kerbelâ'ya ağlayan
Ağla, matemdir; Muharrem'dir bugün
Âteş-i hasretle sine dağlayan
İnle, matemdir; Muharrem'dir bugün"
-Âşık Sezaî-

Pazartesi günü Safer ayının dördüncü güneşi Şam caddelerini henüz ısıtırken tüm münâdiler aynıyla seslenmeye başlamışlardı.

"Ey ahâli!.. İftihar vesilemiz Muaviye oğlu Emir Yezid, Kerbelâ'da yaşananlarla ilgili tahkikâtını tamamladı. Ve gördü ki, kahrolası Kûfeliler Evlâd-ı Resûl'e kıymışlar. Emirimizin akrabalarına taziye vermek dileyenler, Yeşil Sarayın önünde toplansınlar!"

Nitekim aynı anlarda saray çevresinde de hummalı bir faaliyet vardı. İşlerle bizzat ilgilenen Serhun, saray kapılarının önlerine birer çadır diktiriyordu. Zaten iki gündür yüreği ağzında dolaşan Şimr, belirecek tüm öfkenin kendisine yönelmesinden çekindiği için tâziye günleri boyunca şehirden ayrılmak arzu-

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

sundaydı. Başvezir ile Saray Vaizini yalnız yakaladığı bir an bu konuda müsaade istemek üzereydi ki, Serhun tersledi anında. Tavırları gerginliğini anlatmaya yetiyordu.

Şimr en azından ne planlandığını öğrenmek arzusuyla; "Niye ayrı ayrı çadırlar kuruluyor?" diye sorduğunda Neccar; onu ayak altından çekip aldıktan sonra; "Kendin için korkma!" deyip ekledi: "Seninle ilgili bir durum olmayacak!.."

Duyduklarına inanmak isteyen Şimr, aldığı güvence karşısında boynunu bükünce Neccar; "Beni dinle!" diyerek devam etti.

"Arslanı ormandan koparmak istiyorsan önce onu kendi cinsinden ayıracaksın!.."

Şimr teşbihin Kerbelâ'daki katliamlar hakkında yapıldığını sanınca gülmeye başladı Neccar.

"Hayır! O meseleyi unut artık. Niye dört ayrı çadır var, diye merak etmemiş miydin?"

Şimr'in zihni, korkuların ambargosu altında işlemez hâle geldiğinden ancak aymıştı. Anlıyordu. Âl-i Hüseyin bir aradayken kırılamayan Zülfikâr için yeni bir taktikti bu. Aralarındaki iyi kötü samimiyete binaen asıl merak ettiği konuyu açtı.

"Birileri için 'Dönek' denildiğinde herkes Kûfelileri hatırlıyor. Oysa daha düne kadar Şam sokaklarında 'Kahrolsun Ali'nin evlâtları!' denilerek davullar çalıyordu. şimdiyse 'Yazık oldu Evlâd-ı Resûle!..' diyorlar. Nasıl oluyor bu?"

"Çok güzel oluyor!.."

Neccar ayrıntıya girmemek için cevabını kısa kesmişti. Şimr'in keyifsiz hâlini fark edince Yezid'in babasını hatırlattı. Bizzat ondan duymuştu.

"Binayı çıktıktan sonra iskelesini beklemeden yıkıp atmak gerek!.."

Şimr hâlâ anlamaz gözlerle bakınca Neccar kendince hayıflandı.

"Siz Kûfeliler hakikaten siyasetten anlamazsınız. Emir Muaviye akıllı adamdı. Nasihat kâr etmezse paranın diliyle konuşur, kesenin yumuşatmadığını görürse kılıçları hatip edinirdi. Bu arada binayı çıkar, işini halledince evvelin hesaplarını bir kenara atardı.

Hatırlasana!..

Hâlife Affan oğlu Osman katledilince 'Şehid Hâlifenin kanını isterim!' diyerek etrafına yığınla adam toplamıştı. Rızalıkla geleni baş tacı etti. Para isteyene para verdi. Parası yoksa sözler verdi, umutlar dağıttı. Direnene kılıcı gösterdi. Gün gelip tahta oturunca Şehid Hâlifenin adını anmaz oldu. Zira Osman seçimle başa gelmişti ve yerine geçecek bir oğul işaret etmedi. İşi biten her bina gibi onun da iskelesi sökülüp atıldı.

Hasan'a da -Allah'ın adı üzere- birtakım sözler vermişti. Sonra onu zehirletti. Aynı günlerde şu kapıların önünde yine tâziye çadırları vardı. İlk gözyaşını bizzat kendisi döktü. Ağlarken 'Hasan gibisi bir daha yeryüzüne gelmez!' diyordu. Görsen sen bile derdin ki, 'Aceb Hasan'ın kardeşi Hüseyin midır, yoksa Muaviye mi?'

Hüseyin; 'Ağabeyim için ağlamayı bize bırak. Verdiğin sözleri yerine getir, yeter!..' deyince; 'Evvelce sözü verdiğim kişi şimdi toprağın altında!..' demişti.

Neticede kaç iskele çıktıysa hepsine de birer bina kondurmayı başardı. Ve peşi sıra iskelelerle vedalaşmasını bildi.

Şunu sakın unutma Şimr!..

İnsanları ikna etmek zorunda değilsin. Onlara vaat edebildiğin çıkarlar varsa; bugün 'Ak' dersin, yarın 'Yok, karaydı!..' diyerek düzeltirsin. İnsanlar söylediklerinin doğruluğuyla değil, akın yahut karanın kendilerine ne sunduğuyla ilgilenirler.

Anlayacağın lafın çokluğu köpeğin ağzına atılmış kemik gibidir. Zira birilerinin havlaması, diğerlerinin de korkması lazım gelir. Herkese göre kemik atmazsan uğraşsız kalanlar so-

Ahmet Turgut - Gökün Elçisi

nunda senin paçana sarılırlar. Bırak, kemikleri paylaşmak için itler birbirlerini yesin!.."

Şimr; "Siyaset hakikaten ince iş!.." diyordu ki, Neccar araya girdi.

"Sence Ali ile Muaviye'nin en büyük farkı neydi?"

Şimr ilim, fazilet, adâlet yahut yiğitlik üzerinden mukayese istenmediğinin farkındaydı. Vaizin cevabını merak ediyordu. Kendisiyle paylaşması için ona baktı.

"Ali hayallerinin peşinden gitti. Muaviye ise insanları oldukları gibi kabullendi. Mesela; Kurân'da insanların câhil, nankör ve zâlim oldukları yazar. Ali bunları okuyunca 'Ahâliyi cehâletten kurtarmak, onlara vefâyı öğretmek ve adaleti tesis etmek gerek!' şeklinde anladı. İnsanları kendi safına çekmek için değil onları eğitmek için uğraştı. Muaviye ise; 'Madem Allah öyle yaratmış, biz de buna göre hareket edelim!' dedi. Yelkenini rüzgâra karşı açmadı. Zâlimi kendisine hizmet ettiği müddetçe kolladı. Cahili cehaletiyle kandırdı. Nankörü memnun etmek için önüne ha bire türlü nimetler koydu. Bu isabetli kararından dolayı Allah da Muaviye'yi ödüllendirdi."

Şimr başını sallamıştı. Vali olmak istiyorsa Neccar'dan siyâset adına öğrenmesi gereken daha nice nokta olduğundan emindi. Bu esnada yanlarına yaklaşan muhafızbaşı çadır kurumlarının tamamlandığını söyleyince iş, Âl-i Hüseyin'in çağrılmasına gelmişti. Neccar önce "Acele edin!" diye seslendi. Ardından; "Ama zincirsiz getirin!.." diye ekledi. Neticede Yezid'in akrabaları için bir araya gelmiyorlar mıydı?

Dışarıdaki hummalı faaliyetleri Leyla'dan öğrenen Seyyide, muhafızlar gelmeden evvel taksimatı peşinen yapmıştı. İlk çadırda erkek ziyaretçiler için Ali Seccâd duracaktı. İkincide Ümmü Gülsüm, Rübab ve Hüseyin kızı Fatıma; üçüncüde Safiye, Atike, Hasan kızı Fatıma ve balaları; son çadırda ise kendisi ve Rukayye...

Birbirlerinden ayrılırlarken tüm yakınlarını Esmâ-ı Hüsna'nın Sahibine emânet etmişti. O *Vasi*'ydi, *Mümin* ve *Müheymin*'di. *Hafiz* ve *Hakîm* olandı. İşlerinin *Vekîl*'i, yöneldikleri *Mevlâ* ve biricik Yardımcılarıydı. Her bir adımlarında kendilerine Kurân'ı ve beyânı öğreten *Rahmân* ile birlikteydiler. Kuşatılmış *Rahîmiyet* sayesinde alınıp verilen her bir nefes şâhiddi. Rabbin Yeryüzü Hâlifesi görmek isteyene delîl, görmek istemeyene zelîl olacaktı.

Saray kapılarından dışarı çıktıkları an hınca hınç kalabalıklarca karşılanmışlardı. Üç gün önce kerhen meydanları dolduranlar veya taş atmamak için berilerde kalmayı tercih edenler, şimdi en ön saflardaydılar.

Hele de kadınlar...

İç çekişler, vaveylalar ve dalga dalga semâya bırakılan ahlarla Fatımatü'z-Zehra'nın kızlarını izliyorlardı. Saçlarını başlarını yolan Şamlılardan yükselen uğultu deryasını beriden takip eden Serhun tedirgin olmaya başlamıştı. Arada bir Neccar'ı gözlüyor, içten içe; "Senin bu fikrin inşallah başımıza iş açmaz!.." diyerek başını sallıyordu.

Her can kendince dertlerdeyken yangın yeri Muhsine gönüller, tâziyenin ıstırabını dirayetin dinginliğiyle aynı potada eritmiş hâlde çadırlarına geçmişlerdi. Rübab kucaklarında balalarıyla kendilerine bakıp ağlayan her bir anneyle birlikte Kerbelâ'da kızgın kumlara bıraktığı yavrusunu yeni baştan hatırlıyordu. Ali Asgar'ı kundağına sarılı hâlde boğazlayanlar, onu toprağa vermesine bile müsaade etmeyenler, şimdi tâziye merasimi mi düzenliyorlardı? Bunu bilen yahut bilmeyen tüm insanlar sadece ağlaşmak için buradaydılar. Belli ki, kimsenin zâlimden hesap sormak gibi bir kaygısı yoktu. Niyetleri varsa bile buna dair cesaretten yoksunlukları aşikârdı.

Nitekim kalabalığı yarıp çadırların önüne gelen yirmi civarında kadın, ahâliyi daha da coşturmak için ellerinde defleriyle

ağıtlar söylemeye başlamışlardı. Civar bölgelerde bilinip söylenen ne kadar şiir varsa tekrarlıyorlar, yenisine başlamazdan evvel; "Allah o nankör Kûfelilerin belâsını versin!.." diyerek ahâliyi de lânetler okumaya davet ediyorlardı. Güya suçlular bulunmuştu. Birikmekte olan tüm öfke kimden emir aldıklarına bakılmaksızın oluk oluk Kûfeli tetikçilerin üzerine akıyordu.

Mücteba kızı Fatıma'nın bulunduğu çadırın çevresinde de durum aynıydı. Biliyordu!.. Ahâlinin efendisi yerine köleye kahretmesi tesadüf değildi. Emevî vaizler iki nesildir insanların beyinlerini yıkamışlardı. Hem de bizzat Resûlullah'ı küçük düşürmeye çalışarak...

Uhud Günü Hamza'yı şehid eden Vahşi, yıllar sonra karşısına çıktığında ona; "Gözüme görünme! Sana baktıkça amcamı hatırlıyorum!" diyen Nebi'nin, tetikçiye gösterdiği bu tavrın aksine onun sahibesi ve azmettiricisi olan Hind'i gayet sevip benimsediğini iddia edebilmek nasıl bir buhtandı? Hadi menfaatperest ağızlar o 'Şanı Yüce Nebi'yi böylesi bir zilletle anabiliyorlardı; ahâli neden aklını kullanmıyordu?

Anlamıştı!..

İzzete âşinalığı olmayanlar, Kitabın *"En Güzel Örnek"* dediği Âlemlere Rahmet Nebiyi bile kendilerine benzetmeye uğraşıyorlardı.

Sarayın kuzey kapısında kurulan çadırdaki Safiye de farkındaydı. Nefislerindekini değiştirmekten korkanlar için Kitapta; *"Kalpleri varken anlamazlar. Gözleri varken görmezler. Ve kulakları varken işitmezler!.."* deniliyordu. Böylesi insanları hayvanlardan da aşağı sayan Allah, şâhiddi. Yarın zâlimlerle hesaba oturulduğunda "Ama biz birilerine lânetler ediyorduk!" demek, zulme rıza gösterenleri asla kurtaramayacaktı.

Ellerinde defleriyle şiirler okuyan kadınlar hep birden ayakaltından çekildiğinde canhıraş feryatlar savuran orta yaşlı bir kadın meydana atılmıştı bu kez...

Uzaktan uzağa Seyyide'ye bakarken; "Ah talihsiz başımız!.." diyerek bağırıyordu. Bu kadın üzüntüden ne söylediğinin farkında mı değildi? Ardı ardına bûhtanlar sıralayacaktı.

"Allah'ım!.. O nâmert Kûfelilerin karşısında Hüseyin'i neden terk ettin? Sen isteseydin, onların üzerlerine Ebâbil kuşları salardın. Yeri yarıp onları yutardın. Semâdan alevler indirip hepsini kahrederdin. Neden Hüseyin'i bir başına koydun Allah'ım?..

Yazıklar olsun, onu Medine'den çıkaran fesatçılara!.. Evinde barkında oturmuş olsaydı, o da bizim gibi şimdi yaşıyor olacaktı. Evlâd-ı Resûle kıyan o sefil Kûfelilerin elleri kurusun!.."

Seyyide farkındaydı. Bu kadını ve tek tek neler söyleyeceğini Neccar ayarlamıştı. Güya hüznün doruklarını yaşarken hem Allah'a iftiralar ediyor; hem de kendisini dinleyenlere usul usul vesveseler üflüyordu.

Temiz Ahlâkın Vârisi, öncelikle bu oyuna karşı durmalıydı. Kevser bakışlarını ahâlinin üzerinde gezdirdikten sonra elleriyle susmalarını işaret etti. "*Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla!..*" iki farklı yerden Kitaba ses vermeye başladı. İlki Nahl Sûresindendi, devamıysa Âl-i İmran'dan...

"*Zulümleri nedeniyle Allah insanları hemen cezalandıracak olsaydı, yeryüzünde bir tek canlı bırakmazdı. Lâkin hesaplarını sormak için onları belirlenmiş bir süreye kadar bekletmektedir. Vâdeleri dolduğunda ne bir an geriye atabilirler, ne de öne alabilirler...*

İki topluluğun karşılaştığı gün başınıza gelenler elbette Allah'ın izniyle gerçekleşti. Bu durum müminlerin ve münâfıkların birbirlerinden ayırt edilmeleri içindir."

Kelâmullahın muhatap aldığı herkese; "Unutmayın!.." diyerek sesleniyordu Zeynep.

"Her biriniz vaktiniz geldikçe ölümü tadacaksınız. Bunda şüphesi olan var mı? Sizlere defaatle söylenmedi mi? Bugün amel var, hesap yok. Yarın hesap var, amel yok!..

Bugün zulüm karşısında susan dilleriniz ve bir türlü yerinden doğrulamayan elleriniz yarın sizin aleyhinize şâhidlik yapacak. Yardım etmek yerine akıl vermekle yetindiğiniz mazlumlarla tek tek yüzleştirileceksiniz. Şunu da iyice belleyin! Rabbim asla zulmetmez. Zulmedenin zulmünü de yanına bırakmaz. Elleriyle kendilerini ateşe atanlar o çetin gün gelip çattığında kimi suçlayacaklar? İçinizden kimin 'Biz uyarılmadık!' demeye hakkı var?.."

Serhun'un işaretiyle birlikte az evvelki kadınlar yeniden çadırların etrafını kuşatmışlardı. Deflerine vurarak şiirler, ağıtlar söylüyorlar; Kûfeli tetikçilere beddualar edip Seyyide'nin beyânlarını ısrarla gürültülere boğuyorlardı. Öte yandan gayet asâbî bakışlarla Neccar'ı süzen Serhun; yaşlı vaizin 'sarayda taziye' fikrinden hazzetmediğini de belli ediyordu.

Ağıtçı kadınlar tekrar meydandan çekildiklerinde sıra tek tek tâziye bildirimlerine gelmişti. Muhafızlar ahâliyi sıraya sokarken Serhun görüşmelerin kısa kesilmesi yönünde emirlerini sıralıyordu. Zaten binlerce insanın ikişer üçer kelimeyle dile getirecekleri başsağlıklarıyla öğlen edilecek, ikindinin ve akşamın demi de aynıyla tekrarlanacaktı.

Ahmet Turgut Tekin Evi

29

"El aman, el-Azîz tuttu elimi
Eşiğe yaslandım, müjdeler olsun
Bir Seyyid göz okur arzuhâlimi
Çöl idim ıslandım, müjdeler olsun."
-Ömer Lütfi Mete-

"Az evvel odalarına alındılar. İsterseniz ziyaretlerine birlikte gidebiliriz!"

Küçük Muaviye cevap vermeden önce uzun uzadıya Leyla'yı izlemişti. Emin değildi. O esnada içeri giren halayık, saray bahçesindeki nöbetçi muhafızların ayarlandığını söyleyince cesaretlenmişti sanki. "Tamam!" deyiverdi. Ama bir de şartı vardı.

"Fazla oturmadan kalkalım. Annem yokluğumu fark etmesin!.."

Kem gözlerden ırak şekilde attığı her bir adımda dem be dem son üç günde yaşananları alıp vermeye devam ediyordu. Cumartesi günü taht salonundayken en büyük düşmanını alt etmiş bir babaya sahip olmakla gurur duymuştu. Ta ki, o cansız

Ahmet Turgut Akın Elçisi

başı görene değin... İlle de Hüseyin'in kızlarına bakarken içi ezilmişti. Bir an başın kendi babasına ait olduğunu düşünmüş, Rukayye ve Fatıma'nın yerine kendisini koyup üzülmüştü.

Pazar günkü oturumda "Dünya malı mı hayırlıdır; yoksa ilim mi?" bahsine verilen cevapları sindirmeye çalışırken; devamda gelen "Allah ile aldatma!.." ithamı aklını karıştırmıştı. İşin sonunda Firavuna benzetilmekse hepten canını sıkmıştı. Ama asıl etkilendiği nokta Ali Seccâd'ın giderayak dile getirdiği âyetlerdi.

"İnsanlardan öyleleri vardır ki; Allah hakkında bilgileri olmaksızın, bir yol göstericiye ve aydınlatıcı bir Kitaba dayanmadan seninle tartışıp dururlar. Böylelerine 'Allah'ın indirdiğine uyun!' denildiğinde cevapları şu olur: 'Hayır! Biz atalarımızdan ne görmüşsek ona uyarız!' Peki, şeytan onları alevli bir azaba çağırmışsa?.."

Onu görür görmez '*Bir yol göstericiye dayanmak*' ve '*Aydınlatıcı Kitap*' hakkında merak ettiği her şeyi sormak arzusundaydı. Hele de bu ikisinin karşısında yer alan atalardan emanet kanaatlerin insanları azaba götürüp götürmemesi hepten zihnini bulandırmaktaydı. Lâkin cesareti mi kaybolmuştu; yoksa yapmak istediği işe yeterince kâni mi değildi; kapı ağzına kadar gelmişken duruverdi. Leyla ısrar edince çekimser adımlar eşliğinde içeri girmişti. İlk ziyaretindeki kadar sıkıntılıydı hâlâ. Kâh bakışlarını kaçırıyor, kâh cılız kandillerin izin verdiğince Âl-i Hüseyin'i takip etmeye uğraşıyordu.

Sessizlik bozulmayınca Seccâd ayağa kalkıp kıbleye yönelmişti. Muhsineler de İmam'ın ardınca kıyama durunca Leyla, Küçük Muaviye'nin kulağına eğildi. Ya namaz bitene kadar dışarıda beklemeliydi. Ya da beriye kadınların geçebilmesi için İmam'dan sonraki ilk safta onun durması gerekiyordu. Zira Muhsineler ergen yaştaki bir yabancının gözü önünde namaz kılamazlardı.

Küçük Muaviye dışarıda birilerine görünmek istemediğinden ikinci seçeneğe yönelecekti. Hiç hesabında yokken ilk kez Âl-i Muhammed'in ardınca namaz kılıyordu. İtiraf etmeliydi. Şam'daki vaizler Fatiha Sûresini daha bir yanık sesle okumaktaydılar. Seccâd'ın tegannisini pek beğenmemişti. Belki de âşinası olmadığı Hicâz kıraatını yadırgamıştı. Emin değildi açıkçası. Nedensonra tınılardan kelimelere, şekilden ziyâde hûşûya doğru yol aldıkça omuzlarından aşağı süzülen ürpertiler hissetti. Bu esnada İmam açıktan açığa Nahl Sûresinden âyetler okuyordu.

"Allah adâletli davranmayı, iyilikler yapmayı ve yakınlara yardım etmeyi emreder. Hayâsızlığı, çirkinliği ve azgınlaşıp âsi olmayı ise yasak eder. O, düşünüp tutasınız diye size öğütler veriyor!"

Küçük Muaviye *'Yakınlar'* kelimesini işitir işitmez okunanların bilinçli bir seçim olduğunu anlamıştı. 'Düşünme' çağrısı ve 'Tutulacak öğütler' vurgusundan mıdır; âyette yasaklanan durumları Kerbelâ'da yaşananlarla kıyaslamaya başladı.

Evet!..

Çocuklarının gözleri önünde babalarının başlarını kesip sonra bunu o yetimlere göstermek duyup düşünebileceği en çirkin, en hayâsızca ve en hadsiz hudutsuz işti. İkinci rekâtta da aynı âyetlerin bire bir devamını dinleyecekti.

"Muahede yaptığınızda sözlerinizi yerine getirin! Allah'ı kendinize kefil tutarak işinizi iyice sağlama bağladıktan sonra yeminlerinizi bozmayın! Allah yaptıklarınızı hakkıyla bilir. Bireriniz birilerinize karşı mal ve evlatça güçlü oldu diye yeminini onlara karşı hile vesilesi edinmesin!.."

Küçük Muaviye düşündükçe fark etmekteydi. Fikredip tutulması için sıralanan öğütler, şimdi de doğrudan emirmişçesine bildiriliyordu. Ali Seccâd'ın bu âyetlerle ne kastettiğini -taht salonundaki oturumlarda ondan ve halasından duyduklarına

binaen- iyi kötü tahmin edebiliyordu zaten. İçindeki seslere uyup; "Hayır!" deyiverdi. Aynı sesler gittikçe hız kazanıyordu. Kendisine toz kondurmak istemeyen herkes gibi öncelikle karşısındakini suçlayacaktı.

"Hem Neccar'ı Allah'ın adını kullanarak insanları aldatmakla suçluyor, hem de evvelin âyetlerini sonraki olaylara uyduruyor. Sanki Kurân onları kayırmak için indirilmiş!.."

Seccâd da mı benzer tefekkürlerdeydi; namaz biter bitmez, âyetlerin bire bir devamını dillendirdi. Üstelik de doğrudan doğruya Küçük Muaviye'nin göz bebeklerini içercesine...

"*Hakkında kararsızlığa düştüğünüz şeyin aslını yeniden diriltileceğiniz gün Allah size açıklayacaktır. Zaten Allah dileseydi insanları aynı şeye inanan tek bir topluluk yapardı. Fakat O, sapmak isteyeni saptırır. Doğru yola yönelmek dileyeni doğruluğa yöneltir...*"

Seccâd sükût edip gözlerini kapayınca Küçük Muaviye bir başına düşünmeye devam etmişti. Seccâd ile birlikteyken ikidir aynı hissi yaşıyordu. Muhatabı, Allah Kelâmını kendi sözüymüşçesine kullanmaktaydı. Aslında hissinin tam olarak bu olduğunu da söyleyemezdi. Garip bir durumdu. Adını bir türlü koyamıyordu.

Dünkü oturumda; "Sen ve halan karşı çıksanız dahi, babamın bu tahtı bana bırakmasına engel olamayacaksınız!.." dediğinde Ali Seccâd'ın cevaben ilettiği âyet sanki o an indirilmişçesine sıcacıktı ve kendisini etkilemişti. Üstelik dünkü âyet, bir sözün cevabıydı. Ama namazdayken sadece zihninden geçirdiği bir şüphe için anında cevap gelmişti. Belki tam da bu yüzden '*Bir yol göstericiye dayanmak*' ve '*Aydınlatıcı Kitap*' konusunda ona danışması gerekiyordu. Zihnindekileri toparlayıp asıl sorusunu yöneltecekti ki, İmam daha erken davrandı.

"Dileğin nedir? Bal yapan arılardan biri mi olacaksın? Yok-

sa peteğin yolunu bile bilmez yabanarılarından biri olarak mı kalacaksın?.."

Şaşırmıştı Küçük Muaviye...

Ne demekti şimdi bu?..

Leylâ'nın yönlendirmesiyle ucundan kıyısından seçmeye başladı. Bu akşam hatırlatılan âyetlerin yer aldığı sûrenin ismi "Nahl" -balarısı- idi. Soru ona atfen sorulmuş olmalıydı. Bu esnada Seccâd bir kenara kıvrılıp uzanmıştı artık. Gözlerini de kapayınca alenen belliydi. Birazdan uyuyacaktı.

Üzerindeki şaşkınlık hâli usul usul öfkeye evrilirken bir an Leyla'ya bakmıştı Küçük Muaviye. Kendince türlü tehlikeler göze alarak Seccâd'la konuşmaya gelmesine rağmen hem sebeb-i ziyaretini bile açamamış; hem de suale vereceği cevap beklenilmeden dönüp yatılmıştı. "Beni Firavunlara mı benzettin?" diyerek bağırdığı, sonra pişman olup özür dilediği için mi, böylesi bir saygısızlıkla karşılanıyordu? Değil bir Firavuna, sıradan bir valiye bile kimseler böyle davranamazdı. Ali Seccâd'a "Kalk ve beni dinle!.." diye seslenecekken vazgeçti.

Sahi!..

Dinleyecek olursa ona ne cevap verecekti?

"Filanca cins arı olmak istiyorum!" mu diyecekti? Gözleri çakmak çakmak yanarken sitem dolu bakışlarını yeniden Leyla'ya yöneltmişti. "Gel, diyordun geldim. Ne oldu?.." deyip sözün sonunda kapıyı çekip hışımla çıkıverdi.

Leyla onun arkası sıra "Keşke!" diyebilmişti sadece: "Ah, Seyyidem! Keşke, onu dinleseydiniz!.."

Yüzündeki ifade, hayal kırıklığını aşarken o da ayaklanıp çıkmak üzereydi ki, Zeyneb bileklerinden yakalayıp oturmasını işaret etti. Hilal misâli çatılan kaşlar muhatabını ateşe konmuş yağ gibi eritmekteyken "Derdin ne?" deyiverdi.

"Niye onu yanımıza getirmek için uğraşıyorsun?"

"Sadece yardım etmek istemiştim."

"Neden bize yardım etmek istiyorsun?.."

Cevap vermezden önce Leyla'nın gözleri kızarmıştı. Yanaklarından süzülen iki damla yaşı Âhiret Günü kendisine şâhid tutacakmışçasına soruyu aynen iade etti.

"Resûlullah'ın yakınlarına yardım etmek için bahanelerimizin mi olması lazım?"

Seyyide cevap verememişti. Haklıydı Leyla. Mahcup bir edâyla; "Kusuruma bakma!" deyiverdi. Yaşadıkları bunca sıkıntı ister istemez her şeyden şüphe duymalarına yol açıyordu. Hele de Yezid'in sarayında, onun cariyelerinden birinin şartları zorlama bahasına belli belirsiz ziyaretlerinden, yardım uğraşlarından işkillenmemek mümkün müydü.

Leyla misliyle mahcup şekilde hemen Seyyide'nin eline uzanmıştı. Öpmek istiyordu. Zeyneb geri durunca "Lütfen!" diyerek ısrar etti:

"Benim doğduğum beldelerde büyüklerin elleri öpülür. Uzatın bileklerinizi Seyyidem! Ben bu ellere kurban olurum."

Arzusuna kavuştuğunda o nâzenin Kevser elleri üç kere öpmekle yetinmeyip alnına da götürmüştü. Kendince için için ağlıyordu.

Beriden her ikisini izleyen Kevser'in diğer kızı daha bir meraklanmıştı. "Kimsin sen, kimlerdensin?.." diye sordu. Onun hakkında tek bildikleri İran'ın doğusundan, Hamedan taraflarından esir olarak saraya getirildiğiydi. Görüldüğü kadarıyla İslami bilgilere ve hassasiyetlere de sahipti. Hepsinden önemlisi edepten nasiptar bir hâli vardı.

Aynıyla onaylamıştı Leyla.

"İslâmiyetle bu sarayda tanışmadım. İki nesildir Müslümanız. Rahmetli babam, Horasanlı Selmân'ın yâveriymiş."

Seyyide "Tamam, şimdi anladım!.." mânâsında usulca sallayıverdi başını. Aldığı ilâhi bir koku nedeniyle yıllar süren bir

arayışın ardınca ta Medine'ye kadar gelip Son Nebi ile tanışan ve Ona aşkla bağlanan 'Hayırlı Selmân', İmam Ali'nin hilâfetinin ilk aylarında kendi memleketinde valilik de yapmıştı. Leyla'nın babası, yirmi beş yıl önce İslâm ile şereflenip Selmân'ul-Hayr'ın emrinde devlet hizmetinde yer almış olmalıydı. Üstelik belliydi. Leylâ; Selmân ile sadece hemşeri değil ahlâktaştı aynı zamanda. Nitekim kadıncağız anlatmaya devam ediyordu.

"Ben doğduğumda Selmân hayatta değilmiş. Hatta babamın dediğine göre İmam Ali şehid edilmeden birkaç ay evvel doğmuşum!.."

Bir an duraklayan Leyla gözlerinden süzülen yaşları elinin tersiyle silip yeniden Seyyide'ye baktı.

"Dört yıl kadar önceydi. Düğünüm için hazırlanıyorduk. Askerler obamızı bastı. Babam, üç ağabeyim, kocam, akrabalarım gözlerimin önünde katledildiler. Ve iki ablamla beni zincirlere vurup Şam'a getirdiler. Köle pazarında beni görüp beğenen saray hanımağaları Muaviye'nin Oğlu için cariye olacağımı söylediler. Yalvar yakar kardeşlerimi de yanıma katabildim."

Bu esnada halayıklarına bakmıştı. Onlar aslında ablalarıydılar. Birbirlerinden ayrılmamak için bunu saraydaki herkesten gizliyorlardı. Mazinin ıstıraplarından mevcut dertlere yönelen Leyla, Küçük Muaviye'yi hatırlattı.

"Onun annesi benden pek hazzetmez. Belki Arap olmadığım içindir. Belki de Âl-i Muhammed'e düşkünlüğümden şüpheleniyor. Eğer Veliaht, buradan sinirle çıkıp annesinin yanına gitmişse başımıza hoş olmayan işler gelebilir."

Ümmü Gülsüm; "Allah var, gam yok!.." demişti yine. Sezebildiği kadarıyla Küçük Muaviye -en azından Leyla'yı tehlikeye atmamak için- kimle, neler konuşacağını bilebilecek bir gence benziyordu.

Leyla "İnşallah!" diyerek ayağa kalktı. Odadan çıkarken o ve ablaları, Kevser misal elleri öpüp yine alınlarına götürmüşlerdi.

Biliyorlardı!

Âl-i Muhammed âşığı Horasanlı Selman da, onun yanında imanla şeref bulan rahmetli babaları da bu gece kendilerinden birer Fatiha bekliyordu. Seyyide ve tüm Muhsineler de onlar için duacıydılar.

"Rabbimiz onlara merhametiyle muamele eylesin! Kabirleri pür nur olsun! Onlardan sonra gelenler türlü mihnetlerle edinilen bu iman nimetinin kadrini bilsinler! Ruhları şâd olsun!..

Ahmet Turgut - Aşkın Gücü

30

"Dost cemâlin benzer güneşe aya
Bakamadım yüzüne yandırır beni
Âşığı kül eyler, sendeki ziya
Gonca güller gibi soldurur beni"
-Seyyid Mehtûni-

Ertesi sabah odalarından alındıklarında uzaklarındaki bir kameriye hemen dikkatini çekti Zeyneb'in. Veliaht -beride bekleyen iki muhafız sayılmazsa- tek başına oturmaktaydı havuz başında. Kimbilir, belki de kendilerini bekliyordu. Dış kapıdan çıkmak için mecburen önü sıra geçtikleri esnada göz göze gelmişlerdi. On dört yaşındaki o bir çift bakışta merak ve hayâl kırıklığı, usanç ve arayış, dün ve yarın iç içeydi sanki. Rengi kızıla evrilen gözakları gece boyunca uyuyamadığını, sabahı zor edip burada beklediğini söylüyordu. Her ne kadar ketûm durmak istese de ehlinden saklayamazdı. Küçük Muaviye'nin zihni, gönlü ve vicdanı farklı seslerden konuştukça bir yönüyle Kitap kadar mesâniyken yine de gözleri varken göremiyor, kalbiyle anlayamıyordu.

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

Peki, bunun sebebi yaşının küçüklüğü müydü? Ergenliğe henüz adım atması mı içindeki tâli sesleri çoğaltıyordu?

Asla!..

O ki, muhtaç olduğu nimetlerin eksikliğini hissedebiliyor ve bunun sıkıntısını çekebiliyordu; en azından dermanı aramakla mükellefti. Ama kendi becerisince, ama kendi nasibince...

Tersi için de durum aynıydı. Nice yaşını başını almış kişiler kendileriyle barışık olmadıklarının farkında bile değillerdi. Neticede terbiye edilmeye namzet her bir genç, bugün için değil yarın için yetiştirilmiyorlar mıydı?

Aşikârdı!..

Aramakla bulunamayan her ne varsa, yine arayanlara takdim edilmekteydi. İşe erken başlamak bugün için tohumu fidelikle sınayacaktı; yarın içinse ağaç olup meyve vermekle...

Üstelik tüm arılar çalışkanlıklarıyla bilinirken bazıları emeğin ardınca bal veriyor, bazılarıysa peteği muma çeviriyordu. Nitekim adı "Küçük", derdi büyük Muaviye en azından yeni sözler duyup bir şeyler sorabilmek umuduyla bugünkü taziyede bizzat bulunmak istemişti. Kevser bakışların ardınca ayaklanıverdiğinde sarayın yola bakan dış kapısında önce Serhun'u görecekti, ardından Neccar'ı...

Her ne kadar varlıkları sürpriz sayılmasa dahi onlarla karşılaşmak canını sıkmıştı. Her ikisinin de yanındayken gözetlendiğini hissediyordu. Âl-i Hüseyin'le dilediğince konuşamayacak mıydı? İçten içe hayıflanmıştı. Koskoca Veliaht kendi sarayında muradınca sohbetler edemeyecekse neye yarardı, görüp görebildiği en güçlü insanın oğlu olmak?.. Arzuları kısıtlanan herhangi bir insan güçten bahsedemezdi ki! Buna rağmen keyifsizliğini saklayabilmişti. Tüm dikkatini henüz toplanmaya başlayan ahâliye yönelttiğinde bugünkü ziyaretçilerin ekseri olarak civar muhitlerden geldiklerini fark etti. Yarınsa komşu şehirlerden insanlar bekleniyordu. Günbegün her gelen Âl-i

Muhammed'e bakıp ağlayacak ama hiç kimse "Onların burada ne işleri var?" diye sormayacaktı. Asıl güç; buydu belki de...

Akıllara hükmetmek...

İnsanların nereye kadar zihinlerini kullanabileceklerini tayin edip bunu onlara hissettirmemek ancak güce âşina insanlarca takdir görebilirdi. İçten içe; "Neccar'a ve Serhun'a haksızlık ediyorum!" deyiverdi. En azından zekâlarına saygı göstermesi gerekiyordu. Eliyle her ikisine birden gelmelerini işaret etti.

"Bugünkü taziye için düşündüğünüz özel bir planınız var mı?"

Serhun suskun kalınca Neccar bir adım öne çıktı.

"Hayır, haşmetmeap! Dün ne varsa, aynıyla devam etsin arzusundayız."

Neccar büyük konuşmuştu sanki. Tek tük düşen yağmur taneleri az sonra sağanak hâline dönecekti. Sonbaharı karşılayan Şam yağmurlarının çarçabuk dinmeyeceğini tahmin eden ahâli ıslanmamak için meydandan kaçıp çadırların altına hınca hınç yığılınca diz dize, dirsek dirseğe etrafında toplanan kalabalığa Kitabın diliyle seslenmeye başladı Seyyide...

"*Sor onlara: Göklerde ve yerde olanlar kime ait?*"

Dile getirilen bu âyetin ardınca Küçük Muaviye dâhil herkes kendilerince sorgulamalara uzanmışlardı. En azından şunun farkındaydılar. Arz üzerinde hüküm süren hiçbir idareci, göklerin ve yerin sahipliğine soyunamazdı. Cevabın asıl derinliğiyse âyetin devam eden kısmındaydı.

"*De ki: Göklerde ve yerde olanlar, rahmeti Kendisine farz kılan Allah'a aittir. O, Kıyamet Günü hepinizi bir araya toplayacaktır. Lâkin benliklerini hüsrana uğratanlar bu gerçeğe bir türlü inanmazlar.*"

Küçük Muaviye zâhiri mânâya bakan ilk algıyla yerin ve göğün rahmetini henüz yağmakta olan yağmurlara atfetmiş,

çadırların altında toplanılmasınıysa Kıyamet Günü yaşanacaklara işaret saymıştı. Evvelce -Ali Seccâd'la olan konuşmalarda- hissettiklerine benzer şekilde âyetlerin yine ân üzerinden belirdiğini sezdikçe şaşırmış ama kelimelerin içeriğinden ziyâde zamanlamasına kafa yormaya devam etmişti. Oysa Muhsineler defineci merakıyla zâhiri tevâfukları değil hakikati arayan bakışlarla kabuğun altındaki içsel mânâları aramaktaydılar. Öncelikle hesap sorulup bedel ödetileceği vaadiyle rahmetin bir aradalığını fikrediyorlardı. Şunun da idrakindeydiler. Kitap kendine has mesâni incelikle birilerince esir edilseler dahi asla sahipsiz olmadıklarını hatırlatıyordu.

Leyla dikkat çekmemek için Veliahttan ayrı olarak tâziye çadırlarına gelmişti. Seyyide'yi dinlerken babasının Horasanlı Selmân'dan aktardığı sözleri hatırlayıverdi.

"Kâinat yüz rahmetle yaratıldı. Bu rahmetler sıra sıra semâya dizildi. Sadece biri arza tahsis edildi. Annenin yavrusuna, karıncanın yuvasına, yağmurun buluta ilgisi bile işte o biricik rahmetin eseridir. Oysa semâdaki doksan dokuz rahmet Kıyamet Günü arzdakilerin de üzerine zuhur edecektir."

Maziden kopup gelen bu sözlerden sonra mezkûr âyette geçen tabirle; Allah'ın rahmeti Kendi üzerine farz kılışını düşünmeye başlamıştı. Fikrettikçe şükrediyordu! Allah adâleti insanlara emrederken, rahmeti Kendisine şart koşmaktaydı. Allah için rahmetin adâletin önünde belirmesi kadar insanlar için büyük bir nimet olamazdı.

Aynı noktaya yönelen Muhsineler gibi o da seçebiliyordu. Zâtını herhangi bir şeyle yükümlü tutmak elbette ki O'nun tasarrufuydu. Göklerde ve yerde olan her şeyin rahmetle kuşatılması muhatapların sadece irade sahibi varlıklar olmadığını; bizzat tüm yaşamın *Rahmân*'ın eseri olduğunu gösteriyordu. Hâliyle kurdu kuşu, ateşi suyu, ayı güneşi, dağı taşıyla varlığı devam edecek her şey öncelikle O'nun Rahmâniyetine muhtaçtı.

Bu esnada Seyyide devam eden âyete geçmişti.

"De ki: Ben gökleri ve yeri bir çekirdeği yarar gibi yarıp çıkaran Allah'tan başkasını mı Velî edineceğim? Üstelik O, herkesi doyurur. Ama doyurulmaya muhtaç değildir."

Evet!..

Muhsineler üç dört gün evvel Şam surları önünde bekletilirken; *'Açılıp kapanan rahmet kapıları'* âyetiyle ilgili tefekkürlerin nihayetinde de Allah'ın *el-Fâtır* oluşuyla karşılaşmışlardı. O bahiste çekirdek misâli yarılarak fatredilen insandı. Böylelikle yaratılan insanın fıtratına dair bazı işaretler yakalamışlardı. Oysa az evvelki âyette fatredilmek süretiyle var edilenin sadece insan olmadığı semâlar ve arzın da aynıyla yaratıldığı vurgulanıyordu.

'Er-Rahmân' İsm-i İlâhiyesiyle ikidir *'el-Fâtır'*a ulaşmaları Hüseyin kızı Fatıma'nın da dikkatinden kaçmamıştı. Üstelik bu kez Allah'ın *'Veli'* oluşu da zikrediliyordu. Sebildiği kadarıyla birbirlerini takip edecek şekilde Esmâdan Esmâya yollar vardı.

Benzer düşüncelerde olan İncinin Fatıması, dedesi İmam Ali'yyel-Murteza'nın mükerreren dile getirdiği sözleri hatırlayıverdi.

"Semânın yollarını, arzın yollarından daha iyi bilirim!.."

Zangır zangır titremeye başlamıştı. O an halasını dinleyenler ne hissetmekteydiler, bilmiyordu. Ancak şurası kesindi!.. Kerbelâ Mektebi, Kûfe'de dört duvar arasındaki bir Yusufiyye'yken yolculuklar boyunca *Hakk*'a sefer eden bir kâfile hâline gelmiş, bir dem Yunus Nebi misâli karanlıklardan aydınlığa çıkışı arayan balık karnıyken şimdiyse çadırlar altında bizzat Yezid'in sarayına taşınmıştı.

Ve ilk kez seçiyordu!..

Kitabın "Kat kat gökyüzü" kastıyla *"Semâlar"* üzerinden andığı bu Rabbânî Kelime, Muhammedî Şuur sahipleri için

her biri ayrı birer rahmet olan Esmâ-ı Hüsnâ'yı anlatıyordu. Fıtrâten Nefes-i Rahmân kılman insan, kendi gerçeğindeki İlâhi İsimler ile fatredildikçe En Güzel İsimlerin Sahibi olan *er-Rahmân*, kat kat semâlara tecelli edip şuur misal arşa istiva etmekteydi.

Amcazâdesi Mercan'ın Fatıması gibi o da farkındaydı artık. Fatreden Allah, Kendisinden gayrı *Velî* istemiyordu. O'nun 'Kuşatıcı ve Yol Gösterici Dostluğu' kulun tüm ihtiyaçlarına kefildi. Doyururken doyurulmaya muhtaç olmayan Allah zımnen ikâz ediyordu. Her bir insan kendisine özgü algılayış-görüş mertebelerini yine kendisine has bir semâ katı bellemeli; kat kat semâların ötesinde arşın yer alması gibi derece derece sıralanmış bu bilinçlerin nihayetinde mutlak hakikati kuşatan bir şuurun olduğunu da anlamalıydı.

Buna bağlı olarak rahmetlerin dem be dem açılması gibi her bir bilinç semâsını aydınlatan ayrı Esmâlar vardı. İbrahim Nebinin yıldızları, ayı ve güneşi Rab bilip sonra terk etmesi olayının da burayla ilişkili olduğunu sezinleyebiliyordu.

Bu esnada Seyyide, Kitabın farklı bir yerinden ses vermeye başlamıştı. Bu kez okunacak olanlar Şûra Sûresindendi.

"Gökleri ve yeri yarıp çıkartmak sûretiyle yaratan O'dur... Göklerin ve yerin anahtarları da O'na aittir. O dileyenlerin rızkını genişletmeyi diler, dilemeyenlerin rızkınıysa sınırlandırmayı diler."

Evet!..

Herkes kendi bilinç semâsına uygun farklı algılardaydı. Ahâlinin çoğuna göre evvelki âyette fatrederek gökleri ve yeri yaratan Allah'ın herkesi doyurduğu vurgulanırken bu kez O'nun rızkı genişletip azaltma tasarrufuna dikkat çekiliyordu. Sürekli başlarına kakılan; "Ümmetin velinimeti ve huzurumuzun teminatı Yezid bin Muaviye'ye itaat edin!.." kabilinden mesajlara karşın kulak ardı edilemeyecek bir ihtardı bu...

Muhsinelerse daha çok göklerin ve yerin anahtarlarını fikretmekteydiler. Kapalı olan her şeyin bir açanı olduğu gibi bir de açara ihtiyacı mutlaktı. Allah insanda fatredilecek her Esmâ için anahtarın yine bizzat Kendi Zâtında olduğunu hatırlatmıştı.

Biricik şartla!..

Bundan istifade etmeyi dileyen kullarına ziyâdesiyle vermeyi diliyor; dilediklerineyse emekleri ve nasipleri ölçüsünce azaltarak sunuyordu.

Yine aynı sûreden örnek veren Seyyide; "*Allah dileseydi, insanları tek bir ümmet yapardı. Fakat O, dileyeni rahmetine kavuşturmak ister. Zâlimlere gelince onlar için ne bir Velî vardır, ne de bir Yardımcı...*" demişti.

Vicdanında yankı bulan her bir ses karşısında iki büklüm olan Leyla, ağlayıp hâlini birile. ine âşikâr etmemek için parmaklarını ısırmaya başlamıştı. Hem Kitabın '*Vasat Ümmet*' diyerek insanlığa şâhid kıldığı ve Resûlullah'ın da onların üzerine tanık kılındığı 'Seçkin İnsanlar' arasına dâhil olmak istiyor; hem de bu dileğinde sebât edebilmek için mevcut Seçkinler ile aynı '*Velî*'de buluşmayı arzuluyordu.

Şunun da farkındaydı pekâlâ!..

Zâlim ile mazlumun aynı anda memnun edilemiyor olması gibi, her ikisinin Velîsi de bir değildi.

Tüm nefisler mezkûr İlâhi Kelimelerden kendilerince nasipler aramaktayken Muhsineler Kûfe'den çıktıkları günlerde Nas Sûresi hakkında yaptıkları tefekkürleri hatırlamışlardı.

Bunun ışığı altında idrâk etmekteydiler. Vesveselerinden ve zanlarından kurtulup Rabbin Katından sağlam bir bilgiye ulaşmak isteyen insanların Rubûbiyeti ve Melikiyeti mutlak anlamda Allah'a hasretmeleri ne denli zorunluysa; her biri O'ndan birer rahmet hükmündeki Esmâ-ı Hüsna'ya açılabilmek için de kişilerin nihâi mânâda Velâyeti Allah ile tamama erdirmeleri kaçınılmazdı.

Küçük Muaviye de her iki âyetin ortak vurgusu olarak "*Velî*" kelimesini seçmişti. Lâkin bu durum zihnini rahatlatmak yerine iyice karıştıracaktı. Zira Neccar'dan defaatle dinlediğine göre ailesinin saltanatına karşı çıkan çoğu insan, Seyyide Zeyneb'in babası için "Velîmizdir!" demekteydi. Oysa az evvelki âyetlerde yer alan *"Allah'tan başkasını mı Velî edineceğim?"* ikâzını aktaran da bizzat Seyyide'ydi. '*Velî*'nin Allah olması lazımken bir kul için de "Velîmizdir!" demek nasıl bir mantığın eseriydi, merak ediyordu.

Seyyide'nin dile getirdiği onca sözden sadece Allah'ın doyurması ve rızkın açılıp daralmasını seçip işitebilen Neccar; aklı karnında olan herkes gibi "Rızk" sözünü ekmek ve su üzerinden algılamıştı. Zâhirin sunduklarını bile kendi aklına uydurmakta gecikmeden ahâlinin rızkını genişletmeye karar verdi. Etraftaki hizmetlilere "Helvaları getirin artık!" diye seslendi. Hizmetçiler kap kap yiyecek taşırken yağmur hâlâ devam etmekteydi. Buna rağmen ahâliden kimileri üç beş lokmanın derdine düşünce çadırlar boşalmaya yüz tutmuştu. Serhun en azından bu şekilde Seyyide'nin vaazını bölebildikleri için seviniyordu. Zira dünkü konuşmaların arasına ağıtçıları sokabilmişlerken bugün yağan yağmur buna engel olmuştu. Zaten ikramlardan sonra da yağmurun devam ettiğini görünce ahâlinin yeniden çadırlara doluşmasına fırsat vermemek için taziyeyi bugünlük sonlandıracaktı.

Öğleden sonra Âl-i Hüseyin bahçeye ve kameriyelere bakan iki göz odalarına alındığında Serhun ve Neccar yarın için planlamalar yapmak üzere kafa kafaya vermişlerdi yine...

31

"Göster cemâlin şemini
Yansın od'a pervâneler
Devlet değil mi âşığa
Şem'ine karşı yâneler"
-Şemsî Sivasî-

Güneşin batışıyla birlikte Seyyide'nin gözleri kapıya yönelmişti. İyi kötü tahmin edebiliyordu. Mutad ziyaretçiler az sonra yanlarında olacaktı. Onlar gelene değin vaktin namazını edâ etmek için kıyama durmuştu. Nitekim niyâz biterken önce kapı önünde sesler belirmiş; ardınca Leyla, Veliaht ve halayıklar içeri girmişlerdi.

Küçük Muavıye evvelki iki ziyaretine nazaran bu kez rahat görünüyordu. Gün içerisinde duydukları merakını kabarttığından doğrudan doğruya içindekileri açık etti. Nispeten kısık ama ne sorduğundan emin bir tonlaması vardı.

"Veli kimdir?"

Basit bir yanıttı beklediği. Velî Allah mıydı, yoksa O'nun yanında başkaları da Velî olabilir miydi?

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

Seyyide, muhatabının gönül duruluğuna ulaşması için birtakım noktaları netleştirmesini istemişti. "Kime göre?.." diye sordu: "Sana göre mi, bana göre mi? Yoksa Leyla'ya yahut babana göre mi?"

Küçük Muaviye anlamıştı. Cevap kişilere izâfeten değişebiliyordu. Asgari bir müşterek yakalamak için "Herkese uygun söyler misin!.." deyiverdi.

Zeyneb mütebessim veçhini bütünleyen bal rengi gözlerini açıp kapadıktan sonra "O hâlde karar vermelisin!.." deyip ekledi:

"Sokaktaki insanların konuştuklarına göre mi anlam istiyorsun; yoksa Kurânca mâna mı?"

Küçük Muaviye şaşırmak yerine anlamak üzere kulaklarını aştığı için düşüncelere dalmıştı. Seçebiliyordu! Her ne kadar Şam'ın ve Hicâz'ın lehçeleri farklı olsa da sokaktakiler hep Arapça konuşmaktaydılar. "Kurânca" denilerek yeni bir dilden ziyâde anlayış üslûbu kastedilmişti. "Siz hangisini istersenizl.." diye yanıtladı.

Zeyneb; Leyla'nın ve ablalarının Arapçayı sonradan öğrenmişliklerini de dikkate alarak öncelikle ahâlinin kullandığı şekliyle "Veli" kelimesini açmaya başlamıştı. Sözün kökünde "Velâ" vardı. Öz itibariyle yakınlık anlatıyordu. Yakın birine destek verme, onun işini üstlenme gibi mânâlar ifade edebilmekteydi. Bunun karşılıklı rıza ve sevgi içerdiği mutlaktı. Hâliyle insanlar dostluklarını anlatmak için de "Veli" kelimesini kullanabiliyorlardı. Yine aynı kökten gelen "Mevlâ" kelimesi, köle azatlayan insanları anlatmaktaydı. Burada özgürlüğe ulaştırmak ve hürriyet mücadelesinde önderlik yapmak gibi unsurlar vardı. Netice itibariyle ahâli; "Veli" denilince "Yoldaş, Müttefik, Dost, Vekil, Efendi, Önder" kabilinden anlamlar çıkartabiliyordu.

Ahmet Turgut Aslan Arşivi

Kitapta "*Mevlâ*" kalıbıyla, "Velâyet" mastarı yahut çoğul hâliyle "Evliya" olarak da geçse, her türlü "Velî" kullanımlarında sokaktakine benzer mânâ zenginlikleri vardı. Âyetin içeriğine ve derinliğine, ille de birlikte anıldığı Esmâ-ı Hüsna'ya göre "Velî" sözü değişik anlam katmanları kazanmaktaydı.

Şurası kesindi!..

"Velî" kelimesi Kitapta sadece Allah için kullanılmıyordu. İnsan için hatta şeytan yahut doğruluktan ayartan herhangi bir durum için de "Veli" denilebilmekteydi. Bir âyette Yahudilerin ve Hristiyanların kendi içlerinde birbirlerinin velileri oldukları, Müminlerinse asla onları veli edinemeyecekleri ikâz ediliyordu. Zâlimin velîsinin de zâlim olduğu vurgulanıyor; başka bir yerde güzellikle muamele edildiği takdirde düşmanlık yapanların yumuşayıp samimi, sevecen birer velî hâline gelebilecekleri söyleniyordu. Buraya kadarki "Velî" kullanımlarında âyetleri işiten herhangi biri Kelâmullah'ta ne vazedildiğini azıcık fikrederek hissedebilirdi. Oysa az sonra açacağı âyetler; kimi gönüllerce baş tacı edilirken kimilerince ısrarla görmezden gelinmekteydi.

Seyyide bunun için ilkin Bakara'nın sonlarından bir âyet seçmişti.

"*Allah iman edenlerin Velîsidir. Onları zulmetin karanlığından nurun aydınlığına çıkarır. Küfre düşenlere gelince, onların velileri tağuttur. O türlü veliler nurdan zulmete döndürür.*"

Gün içerisinde tâziye çadırındayken dile getirilen; "*O, dileyeni rahmetine kavuşturmak ister. Zâlimlere gelince onlar için ne bir Velî vardır, ne de bir Yardımcı...*" âyetiyle az evvel zikredilenleri bir arada düşününce Küçük Muaviye âyetler arasındaki en büyük farkı yakalamıştı. Gündüzki beyânda zâlimlerin Velîsi veya Yardımcısı olmadığı söylenirken akşam bahsedilen âyetlerde zâlimlerin de velîleri vardı. Ki onlar da başka zâlimlerdi. Âyetler arasında çelişki olamayacağına göre bu durum

"Velî" kelimesine yüklenen mânâlardan kaynaklanıyor olmalıydı. Nitekim bu görüşünü dile de getirdi.

Seyyide onaylayıp ekledi.

"İnsanlar arasında mevki açısından alt-üst ilişkisi aramaksızın velâyete bakarsan beşeri dostluklar ve sağlam ittifaklar görürsün. Ensar, Muhacirle yahut herhangi bir Yahudi kendi dindaşıyla veli olabilir. Aynı şekilde zâlimler de birbirlerine yardım ederler, akıl verirler, ortak menfaatler için ittifaklar kurup güçlerini birleştirebilirler. Lâkin Velâyeti; 'İnsanı Mutlak Özgürlüğe Götüren Yol' veya 'Rüşde Erip Yetkinlik Kazanma' yahut 'Kulun Rabbine Yakınlaşma Süreci' olarak seçersen Velî bellediğin kudrete şeksiz şüphesiz bağlanman gerekir. Velâyetine teslim olduğun kudretin artık senin üzerinde tasarruf hakkı vardır. Karşılığındaysa seni zulmetten nura ulaştırmasını, zilletten izzete taşımasını beklersin. Bu aynı zamanda karşılıklı bir ahitleşmedir. Velîn sende gizli olan hakikati fatredip sana bildirir. Varlığında açılacak rahmetlere bizzat seni şâhid kılar. Ve nihayetinde farkına varırsın!.. Sen aslında Rabbin Yeryüzü Hâlifesisin. Allah seni *Rahmân* sûretinde yarattı. O'ndan gelip O'na dönüyorsun..."

Leyla ve ablaları secdeye kapanmışlardı. Muhtaç oldukları Velâyetin yüceliği nispetince mevcut hâllerinin âcizliğini ikrârdaydılar. Semânın anahtarları elinde olan *Âlemlerin Rabb*'inden kendilerine rahmetler sunmasını diliyorlardı.

Evvelce böylesi bir niyaza şâhid olmayan Küçük Muaviye hem gördüklerinden, hem de işittiklerinden etkilenmeye başlamıştı.

Seyyide, adı "Küçük" derdi büyük Muaviye'nin aklî tatmini için ona şimdi de bazı mânâları zıddıyla açacaktı. Dikkatini celbetmesi için mezkûr âyetin mesâniliğini hatırlatıyordu.

"...*Hakikati örtüp gizleyenlere gelince, onların velileri tağuttur. Onları nurdan zulmete dönderir.*"

Velîahd fark etmeye başlamıştı. Ahâliye göre tağut en yalın şekliyle; "Azdıran" veya "Yoldan çıkartan" demekti. Hâliyle en başta şeytan için "Tağut" denilebilirdi. Yine de Seyyide'nin yapacağı Kurânca izâhın peşindeydi. Nitekim aradığına ulaşıyordu. Can kulağıyla ona vermişti kendini. .

"Bu âyetin hemen öncesinde doğruluğun dalâletten ayrıldığı ve her kim tağutu bırakıp Allah'a inanırsa sağlam bir kulpa bağlanacağı söylenmekte. Âyetin hemen devamındaysa İbrahim Nebi ile Nemrud arasında yaşananlar anlatılmakta.

Hatırlasana!..

Halkı kendi Rubûbiyetine çağıran o zâlim yönetici, Allah gibi kendisinin de öldürüp diriltebileceğini iddia ederken bir köleyi infaz edip bir başkasını bağışlamıştı.

İstersen bu durumu bir de şöyle düşün!..

Nemrud insanların fıtratlarına hitap ederek onları inandırmayı değil zor kullanıp korkutarak sindirmek yolunu seçti. *Ama Allah zulme gömülen topluluğu hidayete erdirmez."*

Küçük Muaviye duyduklarını sondan itibaren anlamlandırmaya başlamıştı. Nihayeti âyetle bağlanan Nemrud meselesinden anladığı kadarıyla tağut, Allah'ın hidâyeti ile kullar arasına giren güçtü. Bu öylesi bir güçtü ki; zorbalık dayatırken aklı geriye atmaktan, göz göre göre açık doğruları hiçe saymaktan imtina etmiyordu. Tağut; hadsiz, hesapsız, kibir dolu bir güçtü sonuçta...

Bir an dönüp Ali Seccâd'a bakıverdi. Üç gün önceki oturumda kendisi hakkında Firavunlaşma ithamı yaparken bunları mı kastetmişti? O gün hakâret olarak algıladığı her sözün aslında büyük bir ikâz olduğunu henüz kavrıyordu. Seccâd'ın gözlerini takip ederken Seyyide'nin az evvel hatırlattığı âyette yer alan tâbiri de düşünmeye başladı.

'Sağlam bir kulpa tutunmak!..'

Evet!..

Pazar günkü oturumda aynıyla ikâz edilmişti. '*Bir Yol Göstericiye dayanmak*' ve '*Aydınlatıcı Kitap üzere olmak*' ile '*Sağlam bir kulpa tutunmak*' benzer manalar anlatıyordu. Bu üçünü arzu eden insan, kesinlikle tağuttan kaçıp Velî addettiği kudrete bağlanmak zorundaydı.

Tam da bu esnada Seyyide, Velâyet ile ilgili son âyete ses verecekti. İsmi "Gök Sofrası" anlamına gelen Mâide Sûresindendi bu sözler...

"*Sizin Veliniz; Allah ve Resûlü ve rükû eder hâlde namazdayken içinden gelerek zekât veren müminlerdir.*"

Adı "Küçük" derdi büyük Muaviye nihayet gecenin asıl sorusuna döndüklerini anlamıştı. İnananların Velîsi sadece Allah mıydı; yoksa başka kullar da Velî olabilir miydi?

Velâyeti silsileye bağlayan mezkûr âyet, Allah'tan sonra Elçisini bildirirken açık davranmıştı. Ama sıralamanın son halkası için aynı tahlili yapamazdı. Burada açık bir isim veya belirgin bir işaret verilmek yerine ilk bakışta karışık gelen detaylıca tasvir edilmiş bir durum vardı. Nitekim Zeyneb tam da bu noktayı açıyordu.

"Dedem Resûlullah namaz kıldırmaktayken mescide biri geldi. Acilen paraya ihtiyacı vardı. Babam Aliy'y-el-Murteza adamcağızın bu sıkıntısını fark etti. Namazını bozamayacağı için rükûya varırken ona elini uzattı. Adam, babamın parmağından yüzüğünü çıkarıp aldı. İşini halledebilmek için hemen mescitten uzaklaştı. Namazdan sonra Dedem Resûlullah henüz inen Velâyet Âyetini mescitte hazır bulunan ashabla paylaştı."

Seyyide farkındalıkların belirmesi için yeniden âyetin iniş ânına dönüyordu.

"O gün, oracıkta yapılmış olan öylesi bir yardımdı ki; muhatabı ihtiyacını dile getirmeden cevap alabilmişti. Hem de bizâtihi Allah'ın huzurundayken...

Bu öylesi bir yardımdı ki; babam İmam Ali, Rabbine olan görevlerini ihmal etmeden muhtacın işini görmüştü. Hem de Resûlullah'ın yanı başındayken...

Bu öylesi bir işti ki; yardım eden kişi önce *Hakk*'a bende sonra halka derman idi. Hem de hiçbir karşılık talep etmeksizin..."

Seyyide konuşurken Leylâ yine secdeye uzanıvermişti. Velâyet silsilesini düşündükçe içi titriyor; sarsıldıkça zihninin açıldığını hissediyordu. Kitapta '*el-Velî*' veya "*el-Mevlâ*" kelimelerinin neden en çok '*en-Nasîr*' İsm-i Şerîfi ile birlikte anıldığını henüz anlamıştı.

Evet!..

Velâyette aslolan yardım etmekti. Öyle bir yardım ki, şekli ve içeriği; bu yardıma muhtaç olan kişinin öncelikli ihtiyacına göre beliriyordu. Üstelik sadece arz misal beşerî-dünyevî konular hakkında değil semavî ihtiyaçlar için de yardım etmeyi kapsıyordu. İlle de kişinin kendinde fatredilecek rahmetlerin açığa çıkması için bu Kuşatıcı ve Yol Gösterici Yardıma mutlak ihtiyaç vardı.

Halasını dinlerken Mercanın Fatıması aylar öncesine gitmişti. Medine'den yola çıkıp Mekke'ye ilerledikleri günlerde babası -İmam Hüseyin- kendilerine sormuştu: "Dost kimdir?" Cevabı da peşinen iletmişti: "Dost odur ki, sen derdini söyleyemesen dahi ihtiyacını bilir, anlar ve derdini çözmende sana yardım eder!.."

İliklerine değin hissederek yeniden ikrar ediyordu.

"*Hasbun-Allahû ve nim'el-Vekîl,*

Nim'el-Mevlâ ve nim'el-Nasîr!.."

İncinin Fatıması ise Velâyet Âyetinin yer aldığı Maide Sûresinin genelini fikr tmekteydi. Daha ilk cümlesiyle inananları sözlerini tutmaya, ahitlerine sâdık kalmaya çağıran 'Gök Sofrası'; Velâyet konusunda da aynını vazetmiyor muydu?

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

Az evvel halasının zikrettiği üzere; kişi, Velî bellediklerinden kendisini zulmetten nura ulaştırmasını, zilletten izzete taşınasını beklerken Velîsinin de kendisi üzerindeki tasarrufunu peşinen kabullenmiş sayılmaktaydı. Kendi gerçeğine fatredilip rahmete açılmak arzusundaki bu kişi, aynıyla sorumluluklarının da bilincinde olmalıydı. Kişi ile Velîsi arasındaki bu aktin başarıya ulaşmasındaki temel şart ise verilen söze sadâkatti.

Zeyneb bu esnada Allah'ın Velî kullarını tasvirlemeye devam ediyordu.

"Dedem Resûlullah buyurdular ki; Evliyaullah kendilerini gören kişilere Allah'ı hatırlatan kullardır."

Velilerin en önemli özelliklerinden birini daha açmak için sözü Mekke'nin Fethine getirmişti. O gün Beytullah putlardan arındırılırken Resûlullah, İmam Ali'yi omzuna almıştı. Nübuvvetin üzerinde yükselen Velâyet ile Beytullah'ın tüm pisliklerden arındırılmışsa bunda işaret aramamak mümkün müydü?

Bu esnada Leyla hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ediyordu. Velâyetin tağut ile mücadelesinde zirve bir an olan bu durumu mâzinin hikâyesi olmaktan çıkartıp kendi nefsinde de bizzat bunun şâhidliğine talipti. Alnı hâlâ secdedeyken sarsıla sarsıla yalvarıyordu.

"Ey semâların ve arzın ve Kâbe'nin Rabbi olan Allah'ım!..

Kendi Gönül Evlerimizi dolduran ismini dahi bilemediğimiz nice tağutlar ve türlü türlü pislikler var. Senin O Güzel Esmân ile içimizdekileri temizleyecek olan Velî ellere sadakâtle bağlanmamızı dile!..

Bana ve sevdiklerime öylesi bir Fetih Günü lütfeyle ki, tanığımız Sen ve Resûlün ve namaz misâli her daim Senin huzurundayken bizlere yardım eden Mümin bir kul olsun!..

Bilirim! Senin salât ve selâmın putlar kıran ellerin üzerinedir. Bizleri onların temiz yolundan ayırma Ya Rab!.."

Bu esnada Küçük Muaviye bir yandan vaktin hayli ilerlemiş olmasının sıkıntısını yaşıyor, öte yandan bu gecenin hiç bitmemesini istiyordu. En azından şunu öğrenip odadan öylece çıkmak arzusundaydı. Tecessüsle Seyyide'ye yöneldi.

"Bizler için Veli kimdir?.. Bana, babama, Leyla'ya yahut size göre değişebileceğini söylemiştiniz..."

İsmi anılınca Leyla da merakla donanmıştı. Alnını secdeden kaldırıp Seyyide'yi izlemeye koyuldu.

Zeyneb muhataplarını daha fazla bekletmeksizin tek tek silsileler vazedecekti. Önce bir anlığına bal rengi gözlerini kapadı. Ardından sıralamaya başladı.

"Leyla ve ablaları için Velî; Allah ve Resûlü ve hakîkati hatırlamaları için yardım edip onlara yol gösteren mümin kuldur.

Baban Yezid için kimlerin velî olduğuna kendin şâhidlik edersin!..

Sana gelince, seçip ayırt etmek istersen senin Velîn; Allah ve Resûlü ve Aydınlatıcı Kitap üzere sana Yol Gösteren Mümin kuldur."

Anlık zuhurla ilgilenen Küçük Muaviye günlerdir içten içe boğuştuğu ama henüz dile getirmediği bazı tabirlerin açığa çıkartılmasına takılmıştı. Zihni; "Bir başkası bunları nasıl bilebilir?" diyor, gönlüyse; "Bilene tâbi olmak gerek. O, senin ihtiyaçlarını senden iyi tanıyor!" diyordu. Hayranlık ve şaşkınlık arasında gidip gelmekteyken kendisinden asıl beklenen teslimiyete uzanamıyordu bir türlü. Velî ile akitleşmek belki de onun açısından demi gelmemiş bir nimetti. Beklemesi lâzımdı.

Leylâ ve ablaları ise kendilerine özel zikredilen Velâyet silsilesinde Allah ve Resûlü'nün ardınca beliren son halkayı düşünmekteydiler. Tasvir edilen kişi hem doğrudan İmam Ali'ydi, hem değildi.

Bu esnada gönüllerinde nidâ bulan seste Habibullah'ın temiz beyânları vardı. Âlemlere Rahmet olan dil; "Ümmetimin

Velileri, İsrailoğullarının Nebileri gibidir!.." buyurmuş; hem de "Her kim Âdem'in ilmini, Nuh'un azmini, İbrahim'in hilmini, Yusuf'un cemâlini, Musa'nın celâlini yahut İsa'nın takvâsını görmek dilerse kardeşim Ali'ye baksın!.." demişti.

Anlamışlardı!..

Yedi semâyı kat be kat dolaşan Velî, sadece kendisi için değil bağlılarına sunacağı kılavuzluk için de makam değiştirmekteydi.

Üstelik Fetih Günü yaşananlar nasıl ki, sadece geçmişte kalmış bir vakıa değil, bilâkis süre gidecek bir mânâ ise; Velâyet silsilesinin son halkası da İmam Ali ve onun Vârislerini içermekteydi. Öyle bir Vâris ki, 'Muallimsiz Âlim' idi. Rabbin Katından ilim verilenlerdendi. Böylelikle kendisini Velî belleyenlerin ihtiyaçlarını anlamaya da vâkıf kılınmıştı. Tasvirdeki değişimler bile kulun ihtiyaçlarındaki önceliklerin işaretiydi.

Ve şüphesiz tüm silsilelerin son halkasında yer alan Vâris, aynı zamanda Kevser'dendi. Suyu sütten ak, baldan tatlı, reyhan kokulu, inci mercan kayalarından akan rahmetten nasiptâr bir Velîydi o. Aynı rahmetle rızıklanmaya çağırdığı insanları zulmetten nura, zilletten izzete yöneltiyordu.

Küçük Muaviye açısından duyduğu her bir söz aşinası olmadığı pırıltılı ifadelerdi sadece. Her ne kadar hiçbirine itiraz etmemiş de olsa mânânın kendi derinliğinden hayli uzaktı. Son bir merakı kalmıştı. Ürkek bir tınıyla sorusunu yöneltti.

"Kendiniz için saymadınız. Sizin için Velî kimdir?"

Seyyide tebessüm etmekle yetinecekti. Gözlerini bir an duvardaki kandile kaçırdıktan sonra "Geceniz hayrolsun!.." deyiverdi. Ziyaretçilerini uğurlamak için ayağa kalktığında herkes aynıyla ona uymuştu.

Kapı tekrar kapanıp Âl-i Hüseyin baş başa kalınca aynı soru bu kez Rukayye'nin dilindeydi.

Yeğenine cevap verdiği esnada Zeyneb'in içi titriyordu. Silsileler yine kişiye izâfetendi.

"Ah güzelim!.." demişti: "Senin Velîn, Allah ve Resûlü ve şahâdete erip canını 'En Sevgili'ye sunan Ciğerpâredir."

Evet!..

Haftalardır rüyalarda bile olsa yeniden babasını görmek dileyen ama bir türlü bu arzusuna kavuşamayan Rukayye için işaret edilen silsilenin son halkasında tanıklık vardı. Canı canâna sunmak vardı. Aşk ile pârelenmiş Şehîd İmam vardı.

Altı yaşındaki gözler kızarmıştı aniden. Dudaklarını büzmüş, alnından süzülen inci tanelerine aldırmaksızın; "Can hala!.." demişti.

"Ben babamı çok özledim!.. Onu ne zaman göreceğim?"

Rukayye'nin dilinden sökün edip Seyyide'nin gönlüne oturan her bir kelime vaktiyle -büyük ağabeyi- İmam Mücteba'nın boğazını yakan zehir misâliydi. İçi parça parça kıyılmaktayken ellerini açıverdi.

"Ya Rab!" diyordu: "Sen, kimsesizlerin Mevlâsı ve Âlemlerin Rabbisin! Yetim Nebinin güllerini sevdiklerine kavuşturabilecek olan sadece Sensin Ya Rab!.."

Niyazın son kısmını duyar duymaz secdeye kapanmıştı Ümmü Gülsüm. Ağlıyordu. Onun bu konuda ağabeylerine verilmiş bir sözü yoktu ya; ağlaması yasak olan ablasının da yerineydi gözyaşları...

Hissettikleri henüz vukû bulmamışken görüp anlatamamak, bilip haber verememek karşısında mahzundu belki de...

Kâh Rukayye'yi izliyor, kâh bakışlarını ondan kaçırıp diğer Muhsineleri takip ediyordu. Bu esnada Zeyneb kendileri için beliren mutlak Velâyetin silsilesini açmaktaydı.

Evet!..

Başıyla ve sonuyla Bir idi, biricikti; tabii oldukları Velâyet...

"Şüphesiz bizim Velîmiz; Kendi nefesinden üflemek sûretiyle kullarına hayat veren sonra bizi Âlemlere Rahmet olan Resûlünün sülbüne gizleyen, Onun sayesinde bizlere vahyini ulaştıran, 'Ev Halkı'nı arındırıp tertemiz kılmayı dileyen, bizi Kitabı ile ahlâklandırıp güzelliklerine şâhid kılan Allah'tır.

Biliriz! Mevlâmız; *Rahmân*'dır, *Rahîm*'dir. Her dem diri olan *el-Hayy*'dır O...

Görmek dileyenlere *Nur* ile tecelli edip onların basîretlerini açandır. Kendi yollarını apaçık gösteren *el-Hâdî*'dir O...

Bizim Velîmiz; En Güzel İsimlerin Sahibi olan, güzeli seven ve bizlere şah damarımızdan dahi yakın olan Rabbimizdir, amenna!.."

Ahmet Turgut - Aşkın Âlemi

32

"Şehidlerin serçeşmesi
Enbiyânın bağrı başı
Evliyanın gözü yaşı
Hasan ile Hüseyin'dir"
-Yunus Emre-

Tâziyenin üçüncü günü için yakın beldelerden Şam'a akın eden insanlar saray önündeki çadırların etrafında birikmeye başlamışlardı. Yine dünkü yerinde Âl-i Hüseyin'i beklemekte olan Küçük Muaviye pırıl pırıl gökyüzünün vazettiğince bugün yağmur yağmayacağını hissediyordu. Nedense kendi kendine gülümseyiverdi. Semânın berraklığı zihnine de yansıyacak mıydı? Geceden beri Velâyet üzerine alıp veriyor; "Ama?.." ile başlayan, "Oysa!.." diyerek haykıran yığınla sesin ortasında her defasında en başa dönüyordu. İtiraf etmekte zorlandığı esas nokta 'Veli'nin karşısına konan 'Tağut' idi.

Farkındaydı!

Veli addedilene yakınlaşıp tevella etmek, onun karşısında beliren ne varsa hepsinden beri durmayı -teberrayı- gerekti-

Ahmet Turgut Akın Elçisi

riyordu. Zaten insan, safların adını koymadan nereye dâhil olmak istediğini belirleyebilir miydi?

Asla!..

Peki, belirsizlikler içerisindeyken yön tayin etmenin altın kuralı neydi?

En bilinenden hareket etmek...

Çöldeki herhangi bir kılavuz gittiği yoldan geri dönmek için kum tepelerine bakmak arzusundaysa; ya fırtınanın coğrafyayı nasıl da değiştirebildiğinden habersiz olmalıydı. Ya da işini bitirene değin kum fırtınalarının çıkmayacağından emin olması gerekiyordu.

İlkine göre hareket etmek tamamen cehâletti. Yaşamı ve hâliyle fıtratı okuyamamaktı. Sonu hüsrandı. İkincisiyse ancak çölü, rüzgârı, kumları ve kılavuzu yaratıp onlara hükmeden Yüce Kudret Sahibinin apaçık bildireceği vaat ile mümkündü.

Aslında kılavuzlar açısından en emin yöntem arzı takip etmek yerine semâyı okumaktı. Oysa yıldızlara bakarak istikâmete karar vermek de başlı başına bir ilim ve tecrübe işiydi. Her hâlükârda yön tayini için iş dönüp dolaşıp tutunulacak sağlam bilgiye ve bunu aktaracak yetkin bir kılavuza bağlanıyordu.

Evet!..

Bir kez daha inanmıştı. Sağlam bir kulp misâli '*Yol Gösterici*'ye dayanmak kaçınılmazdı. Dalıp gittiği düşünce dehlizlerinden aydığında çadırlara götürülmek üzere odalarından alınan Âl-i Hüseyin'i görüverdi. Dışarıda biriken ahâlinin biraz daha bekleyebileceğini düşünüp muhafızlara durmalarını emretti. Sadece ikisinin duyabileceği şekilde yanaşıp Seyyide'ye sordu.

"Nasıl olacak?"

"Gönlündekine uy!.."

Ahmet Turgut Akın Elçisi

"Ama içim karmakarışık... Bir dem inandığıma az sonra 'Acaba!..' diyorum!"

Veliaht asıl sorununu itiraf etmişti ya; çözümün de aynıyla basit olacağını umarak yineledi.

"Nasıl olacak? İçim nasıl durulur? Ne olur bir akıl verin!.."

Seyyide, babasından emânet bir cümleyle yanıtlayıverdi. Ne demişti Veliyullah?..

"Boş eve hırsız girmez!.."

Zeyneb sözün ardınca hareketlenmişti yeniden. Küçük Muaviye'ye ise artları sıra Âl-i Hüseyin'i izlemek kalmıştı. Az evvelki yanıtla gönlünün durulmayacağının farkındaydı. Her ne kadar hazzetmese de yine en başa dönmüştü. Adımları kendiliğinden dış kapıya yöneldi.

Görüyordu!..

Önceki günlerde olduğunca ahâli çadırları kuşatmıştı yine. Yağmur veya başka bir nedenle mutad programın bozulmayacağını tahmin edebiliyordu. Nitekim ellerinde defleriyle ağıtçı kadınlar da meydana çıkmışlardı. Bilindik bilinmedik şiirler okuyarak, aralarda Kûfeli tetikçilere beddualar ederek günü tamamlayacağa benziyorlardı.

Tekrar edilegeldikçe bayağılaşıp âdeta törenleşen bu durum ikindiye değin devam etmişti. Tek tek tâziye kabullerine geçildiği esnada Seyyide; "Dinleyin!.." diyerek seslendi. Dün akşam da dile getirdiği 'Gök Sofrası' Sûresindendi sözleri...

"Ey Kitap Ehli! Size Elçimiz geldi. Kitaptan saklamış olduğunuz hakikatlerin bir kısmını size apaçık anlatıyor. Çoğunu da yüzünüze vurmuyor. Şu mutlaktır ki; Allah'tan size bir Nur ve apaçık beyan edilen Kitab-ı Mübin gelmiştir. Allah, Kendi rızasını gözetenleri Onunla ebedi kurtuluş yollarına ulaştırıp hidayet eder. Rahmetiyle onları karanlıklardan aydınlığa çıkarır ve dosdoğru bir yola yönlendirir."

Kitabın evvel ve âhir; bâtın ve zâhir mânâlarına gönüllerini açanlar Kelâmullah'ın sıcacık mesajlarından nasiplenmeye başlamışlardı. Seçebiliyorlardı. "*Ehl-i Kitap*!" hitabı sadece evvelin ümmetlerini değil Kurân'ın hakikatlerinden bîhaber olan kimi Müslümanları da kapsıyordu. Önceki nesilde bu tür konularda Resûlullah'ın ikâzlarına muhatap olan ashab gibi bugün de Risâlet Vârisleri eliyle uyarılanlar vardı. Pekâlâ, yarın da aynen devam edecekti bu...

Mücteba kızı Fatıma mezkûr âyeti dinlerken haftalar öncesine gidip gelmişti. Vahyin Emini olan Ceddini -âyetin ifadesiyle- "Ümmü'l-Kitap" olarak seçtiği vakit, Kitap ile Âl-i Muhammed'in birliğini Kevser Havuzu ile tasdiklemişken halasını da "Kitab-ı Mübin" olarak değerlendirmişti ya; az evvelki âyet bunun da şâhidiydi. Allah'tan bir Nur mesabesindeki Elçi, rahmet kapıları açılırken rızkın daraltılıp genişletilmesinde olduğunca Kitabın bazı hakikatlerini anlatırken bir kısmını da gizlemeye devam ediyordu.

Evet!..

Ahâlinin gözleri önünde şeklen secdeye varamıyordu ama kalben alnı topraktaydı. Her devirde gelecek Risâlet Vârisleri eliyle -evvelce insanların yüzüne vurulmamış olan- bazı hâkikatler açılmaya devam edecekti. Kitabı -kendi vakitlerinin şartlarına göre- beyân etmek onların yükümlülüğündeydi.

Görebiliyordu!..

Böylesi bir işle görevlendirilenler için öncelikli kapı Seyyide Zeyneb'di. Ancak Zeynebîlik sayesinde 'İnci'nin ve 'Mercan'ın hikmetlerine açılınabilirdi. Bu kapının ardındaysa Kevser Havuzunun rızkları vardı.

Bir veçhiyle daha anlamıştı!..

Son nefesini verme arefesindeyken dört yaşındaki kızına; "Ağabeylerin Hasan ve Hüseyin'in annesi ol!.." diyen Canlar Canı Zehra da bunu kastetmiş olmalıydı. Zira dün Onun doğur-

duğu İnci ile Mercan'ı hunharca katleden ümmetin kupkuru vicdanına bugün ve yarın için Seyyide Zeyneb yeniden ve yeniden güzellikler ekiyor; İnciler, Mercanlar doğuruyordu.

Şâhid olduğu bu rahmet karşısında iliklerine değin titrerken uzaktan uzağa da olsa gözleri halasındaydı doğrudan. Bal rengi bir çift kandil, dünyalar kurup dünyalar yıkarken onun şu nârin bedeni zincirlere vurulup defaatle kırbaçlanmıştı, ne hazin!.. Kandil yine yakınındakileri yakmadan uzaktakilere ışık vermez olmuştu.

Arşın tefekkürlerine açılamayıp arzda dolaşan adı "Küçük" derdi büyük Muaviye ise az evvelki âyetin ışığında beklemesi gerektiğini fark etmişti.

Evet!..

Allah'tan kullarına bir Nur ve apaçık, aydınlatıcı bir Kitap mesabesinde gelen Risâlet Vârislerini bir anda anlayabilmek zordu. Hakikatlerin bir kısmını açarken bazılarını yüze vurmamaları bile başlı başına bir rahmetti. Nitekim gönlünde nidâ bulan ses; "Her şey vakitlice güzeldir!.." diyordu. Demini bulmayan ilim, erken gelmiş bahar havası misâli tohumu fatretmek yerine meyveleri henüz dalındayken vurup çürütebilirdi.

İçten içe kendisine söz vermişti. Zihnine doluşan "Ama!.." veya "Oysa!.." diyen her türlü müstereddit sese karşı; "Hırsızlar boş eve dadanmaz!.." diyerek işlerin ardındaki yüce hakikati aramaya devam edecekti. Mutmainliği aradığını bulmuşlukta değil aramaktaki ısrarmdaydı.

Her can kendince alıp vermekteyken Küçük Muaviye berilerden Serhun'un sesini duyacaktı. Başvezir, Muhsinelerin çadırlardan alınıp odalarına götürülmelerini emrediyordu. Artık üç günlük tâziye merasimi sona ermişti.

33

"Bir yere cem oldu kesilen başlar
İsm-i Âzam okur, mim ile kuşlar
Fatıma Anamın gözünde yaşlar
Yârelerim bende İmam Hüseyin."
-Derviş Muhammed-

Yemek sonrası taht salonundan çağrılmayı hayra yormamıştı. İlle de o akşam Âl-i Hüseyin'i ziyaret edemeyip 'Gök Sofrası'ndan uzak kalacağına hayıflanıyordu. Merak içerisinde babasının huzuruna vardı. Serhun ve Neccar her zamanki yerlerindeydiler. Beride bir yerde Şimr ayakta bekliyordu. Anlamıştı. Son gelişmeler üzerine fikir alışverişleri yapılacaktı. Mutad üzere Serhun'un sunacağı raporlarla oturumun açılacağını beklerken yanıldığını fark etti. Sözü Neccar almıştı.

"Şam ve civarda meskûn tebaanız bir kez daha gördüler ki; size karşı çıkılması mümkün değildir. Dost da, düşman da iyice anladı bunu. Üstelik gücü sizde, kabahatiyse Kûfeliler de görmeleri payitahtta tâziye tutma fikrinin ne denli isabetli olduğunun da kanıtı..."

Ahmet Turgut Uçkun Elçisi

Neccar alttan alta kendisini övmeye devam edecekken Yezid araya girdi.

"İçinizden kim duymak istemediğim şeyleri söyleyecek?"

Böylesi oturumların acemisi olan Şimr, az evvelki isteği hayli garip bulmuştu. Yezid'de gördüğü yeni bir dengesizlik miydi bu; yoksa işin içinde bir hinlik mi vardı? Ayırt edemiyordu. Bu esnada Serhun kendisine ulaşan son raporları özetlemeye başlamıştı.

"Kerbelâ'da yaşananlar duyuldukça Irak, Hicâz ve Yemen'de ahâlinin bir kısmı düzenli ödedikleri vergileri geciktirmeye başlamış. Birçok insan Hüseyin ve ailesi adına birilerinin size isyan etmesini bekliyor. Ortalık karışınca boşu boşuna valilerimize vergi vermiş olmamak için..."

"Tamam, anladım!.."

Yezid şimdi de çözümün vazedilmesini istiyordu. İlk olarak Serhun'a baktı. Başvezir sertleşmekten taraftı.

"İktidarınızı hemen göstermeniz yerinde olur haşmetmeap!.. Valilere ferman gönderelim. Vergilerini geciktirenler üç Cuma boyunca meydanlarda kurulacak darağaçlarında ibret-i âlem niyetine salkım salkım sallandırılsınlar."

Neccar müsaade isteyip araya girdi.

"Ben de vaizlerimize ferman göndereyim. Kûfelilerin vergi ödememek gâyesiyle kendilerince bir işgüzarlığa kalkıştığını sonrasındaysa pişman olup Âl-i Hüseyin'i katlettiğini ama sizin bu durumdan son derece rahatsız olduğunuzu yazayım. Cami cami, meydan meydan her yerde bunu ahâliye duyuralım!.."

Yezid'in aklına yatmayan, belki de eksik bulduğu bir nokta vardı. Şarap dolu kadehini dudaklarına götürürken Şimr'e sertçe bir bakış attığında Kûfeli komutan titremeye başladı. Az evvel yine dolaylı olarak kendileri suçlanmışken tüm suçu üstlenip bedel ödetileceği korkusuyla; "Ama!.." deyiverdi.

İlk kez Yezid'in huzurunda tek başına söz almıştı. Devamda akla yatkın bir şeyler ifade etmesi gerekiyordu. Nitekim; "Bu vergilerin ne için toplandığını da ahâliye anlatmak gerek!" diye seslendi. O an aklına gelen öneri kapıda bekleyen savaş tehlikesiydi. Teklifini gönlündeki arzuya yontmayı da ihmal etmeyecekti.

"Nacizâne fikrim odur ki; Emirimizin de zikrettiği üzere bize karşı birleşen düşmanlarımız olduğunu ahâliye hatırlatalım!.."

Yezid araya girdi hemen. İtirazı fikrin kendisine değil sunum şeklineydi. "Biz!.." diyerek sordu.

"Ey Kûfeli!.. Sen kendini saray ehlinden mi sandın? Hangi dem 'Biz' olduk?"

Şimr anlık değişen ümit-korku bocalamalarının en dip noktasına yuvarlanmaktayken Yezid elindeki şarap kadehini Şimr'e doğru fırlattı. Kahkahası mermer duvarlarda yankılanıyordu.

"Sevdim seni Kûfeli... Hem kafan çalışıyor, hem de kimden korkman gerektiğini asla unutmuyorsun. Devam et söyleyeceklerine!.."

Şimr ardından nelerin çıkacağını bilemediği bu iltifatlarla yüzünü gevşetmeksizin "Haklısınız!.." deyiverdi: "Siz de uygun görürseniz; Horasan'ın karıştığı, kâfir Türklerin üzerimize gelmekte olduğu bildirilsin. Tüm camilerde vergilerin din-i mübini kurtarmak üzere cihatlar için harcanacağı anlatılsın!.."

Fikir Yezid'in aklına yatmıştı. Şimr tam da fırsatını yakalamışken hemen Neccar'a baktı. Horasan civarına gönderilecek ordunun komutanı ve hâliyle bölgenin yeni valisi olması için Yezid'e kendisini önermesini istiyordu. Nitekim Neccar da başını sallamıştı.

"Bir önerim olacak!" diyerek söze girdi. Lâkin sözün gerisi Şimr'i memnun edecek türden değildi.

"Ahâliye Rumların Müminlere karşı ordu topladığını, bu yüzden fitneyi kökten bitirmek üzere Konstantinapol'ü fethetmek istediğinizi, donanmanın güçlendirilmesi için vergilere ihtiyaç olduğunu söyleyelim. Hatırlayınız! Babanız da Ali oğlu Hasan'ı zehirletirken aynı yola başvurmuştu. O günlerde yaptığımız gibi şimdi de ahâliyi hizaya çekmek için hemen Konstantinapol önlerine bir donanma gönderelim. Ve tüm Cuma hutbelerinde halka ilan edilsin: 'Rumlarla cihadın kızıştığı şu günlerde her kimki Müminlerin Emirine karşı çıkar; onlar kâfirleri dost tutan işbirlikçilerdir. Kurân'a alenen karşı çıkıp kâfirleri kendilerine dost tutan bu âsiler Evlâd-ı Resûl bile olsalar affedilmeyeceklerdir!..' diyelim. Nitekim bu şekilde hareket ettiğimiz için vaktiyle Ali oğlu Hasan'ın intikamını almayı kimse diline dahi getirememişti. Bence denenmiş olan her zaman en iyisidir. Yine de doğrusunu siz bilirsiniz haşmetmeap..."

Yezid kâh Neccar'a, kâh Şimr'e bakmıştı. Sefer hazırlıkları ya Horasan'a; ya da Konstantinapol'e olacaktı. Bir an durup oğlunu izlemeye koyuldu. Onun bu konuda söyleyeceği bir görüşü var mıydı?

Bu esnada Veliahtın aklı Neccar'ın son sözlerindeydi. İktidarın devamı uğruna halkı aldatarak savaş çıkarmak için âyetlerin mânâlarıyla oynandığını görüyordu. "*Hristiyanları ve Yahudileri velî edinmeyin!..*" hükmünü böylesi ters yüz etmek, şeytanın bile aklına gelmemiş olmalıydı. Babası yeniden seslenince nihayet konuşmaya başladı.

"Herkesi dinledim. Bence yeni vergiler toplamak veya savaş çıkarmak üzerine değil Âl-i Hüseyin'in ve onları sevenlerin gönlünü kazanmak üzere bir şeyler yapmalıyız."

Oğlunun bu teklifi karşısında Yezid gülümsemişti sadece. Olmayacak bir işti. Hanedan dışı birilerinin yanında Veliahdını reddetmek istemediği için "Olabilir, bakarız!.." diye seslenip Serhun'a döndü. Onun fikirlerini de duymak arzusundaydı.

Serhun'un Bizans'la savaşmaya niyeti yoktu. Öne sürdüğü gerekçeyse dindaşlık veya kavimdaşlık değil doğrudan doğruya paraydı.

"Şu sıralar Rumlara karşı sefer edersek yenişemeyiz. Hâliyle masraflarımızı çıkaracak ganimet de elde edemeyiz. Ama Şimr'in dediği gibi Horasan'a yürürsek sefer sonunda hem bol ganimetlerle döneriz, hem de müstakbel bir valimiz olur. Üstelik Horasan'dan gelen haberlere göre kâfir Türkler birbirlerine girmişler. Bizim için kolay lokma olacaklar..."

Yezid'in aradığı noktalar tamamlanmıştı artık. Ahâli yeni vergilere koşulunca maişet derdi haricindeki işlere akıl yorulamayacak, kapıda bekleyen düşman korkusu yüzünden şu anki durumlarına bile şükredeceklerdi. Son anda aklına gelen bir nokta daha vardı.

"Sefer için ekseri olarak Irak, Hicaz ve Yemen'den asker toplansın. Hem üzerlerindeki öfkeyi birilerine kanalize edip rahata ererler, hem de alacakları ganimetler dillerini keser."

Zekâsının takdir edilmesini istediği için dönüp oğluna bakmıştı. "Görüyorsun!.." diye seslendi. "Sana, babamın bana bıraktığından daha geniş ve zengin bir devlet bırakmak için nelerle uğraşıyorum!.."

Küçük Muaviye'nin ketum duruşunu başka türlü yorumlayınca; "Senin önerini de değerlendirmek lazım!.." diyerek ekledi: "Âl-i Hüseyin'in gönlünü de almalı. Sence ne yapabiliriz oğlum!.."

Veliaht bu anı mı beklemekteydi? Yaşına yakışan bir saflıkla hemen atılıverdi.

"İlk iş olarak Kerbelâ'da onlardan ganimet alınan ne varsa sahiplerine iade edelim!.."

Yezid hemen Şimr'e yönelmişti. Horasan valiliği umutları zirve yapmış olan Kûfeli komutana öfke dolu bir nidayla seslenmeye başladı.

"Amcazâdelerimden neler gaspettiyseniz tek tek hazinedârıma bildir!.. Yarından tezi yok, hepsi iade edilsin."

Neccar'ın bu emre eklemek istediği bir fikri vardı. Müsaadeyle araya girdi.

"İsterseniz yarın değil öbür gün halkın huzurunda yapalım bunu. Önce Cuma namazında tüm camilerde sizin bu yüce gönüllüğünüz anlatılsın, ardınca ganimetler sahipleriyle buluşsun!.."

Öneri Yezid'in aklına yatmıştı. Her türlü gelişmeyi propaganda malzemesi olarak kullanmak kadar akıllıca ne vardı?

"Duydunuz!" diye seslendi: "Oğlum yine şahane bir fikir üretmiş oldu."

Ahmet Turgut - Aşkın Gücü

34

"Zât-ı Hak'da mahrem olan anlar bizi
İlm-i sırda bahr-i pâyân anlar bizi
Bu fena gülzârına talip olanlar anlamaz
Vech-i bâki hüsnüne hayran olan anlar bizi.
-Niyâzî-i Mısrî-

Üç gündür tekrarlanagelen tâziye merasimleri son bulduğundan Âl-i Hüseyin yalın kat dört duvar arasına terk edilmişti yine. Gözleri önünde ciğerpâreleri katledilen Kerbelâ Şâhidleri sinelerine gömdükleri nice güneşlerin ıstırabıyla yanıp kavrulurken Biricik Rabblerini zikretmeye de devam ediyorlardı.

Şüphesiz O'ydu *Rahmân*, O'ydu *Rahîm*.

Her dem diri olan *Hayy* da O'ydu;

İhsânıyla ölü misal benlikleri ihya eden *Muhyi* de...

Zâtındaki teklikle *Ahâd*, işlerindeki ortaksızlıkla *Vâhid*'di O...

Nimetini artırıp azaltan, dilediğine dilediğince veren *Kerîm*'di.

O'ydu insanı ve semâyı fatredip ortaya çıkaran *Fâtır*...

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

Yarattıklarına Kendi doğru yolunu gösteren *Hâdi*...

Eller, diller ve gönüller sadece O'na açılmaktaydı ya; muhtacına muhtaç olmamak için O'ndan gayrısına medetleri yoktu. Rabbini Es-*Samed* bilenlerin başka türlü istemesi mümkün müydü?

Niyaz aynıyla devam etmekteyken kapı önünde beliren birtakım seslerden sonra gözler o tarafa çevrilmişti. Gelenler Leyla ve halayık olarak bilinen ablalarıydı. Ellerindeki kova kova sıcak suları bir kenara koyarken; "Acele edin!.." demişlerdi.

Leyla'nın kastı suyun soğumaması için miydi? Nedense pek bir tedirgindi. Bir haftadır yapmak istediği ama ancak bugüne nasip olan bu yardımın herhangi bir bahaneyle sonuçsuz kalmasından çekiniyordu. Oysa yardım yerini bulacaktı. İki ay sonra ilk kez adamakıllı temizlenebilme fırsatı bulan canlar sırayla arka odaya geçip yıkandıkça aynı dualar yineleniyordu.

"Ya Rab!.. Hayırlı Selmân'dan emânet şu üç kadıncağızı yıkayıp onları her türlü kirden pür-i pâk eyle!.."

Kullarının içten niyazlarla müşerref olması için türlü vesileler yaratan Allah, Leyla ve kardeşlerine de böylece rahmet kapıları aralamıştı. Sebepler üzere iş görmesi Rabbin, Rahmâniyetinden bir şubeydi sonuçta. Yaşamı her türlü hazdan kâm alıp gönül eğlemek sananlar için bu tür imkânlar fark edilmeden kayıp gidiyordu belki. Lâkin hayrı arayan bakışlar bulabildikleri her fırsatı kendileri için rahmet vesilesi kılma telâşındaydılar. Üstelik yapabildikleri kadar yapamadıklarının da derdini çekiyorlardı. Tasası güdülmeyen hiçbir hususta yeni adımlar atılamayacağına inanan Leyla, eğip bükmeden gönlündeki asıl derdi açık etti.

"Sizce bundan sonra neler olacak?"

Yanıt gecikince yineledi.

"Ey Seyyidem!.. Belli ki, canımıza ilişmeyecekler. Peki, sizi hep burada mı tutacaklar?"

Biliyordu. Yezid'in cariyesi olması itibariyle bunu sormaktan ziyâde cevaplaması gereken kişiydi. Ama bilip tanıyabildiği Yezid'in nihayetinde neye karar vereceğini tahmin edemiyordu. Seyyide'nin söyleyeceği herhangi bir cevaba göre ne yapması gerektiğini bulup çıkarmak niyetindeydi.

Zeyneb, muhatabını değil de sanki onun da gerisinde bambaşka bir yeri gözlermişçesine bir süre sessiz kalmıştı. Ardı sıra "Allah bilir!.." deyiverdi. Kendisini ve sevdiklerini herkesin ve her şeyin 'Biricik Sahibi'ne emânet etmişti ya; O'nun muradınca yaşayacaklardı. Nedensonra kendi sorusunu yöneltti.

"Sence Yezid neden bizim canımıza ilişmiyor? İstese hepimizi öldüremez mi?"

Leyla defaatle aynı soruyu kendi kendine sorup yanıtlar aramıştı. Emin olamadığı sözler söylediğinden midir; sesi birkaç oktav inceliverdi.

"Yezid her ne kadar Allah'tan korkmasa da ahâlinin gazabından çekinir. Törede kadınların kanını dökmek hoş karşılanmadığı için bu türlü işlerden uzak durmak arzusunda..."

Benzer bir görüşü de büyük ablası dillendirmişti.

"Erkekleri kendisine rakip görebiliyor. Ama siz kadınsınız. Belki de sizi hem kendi gözünde, hem de ahâlinin indinde büyütmek istemiyordur."

Seyyide her iki fikri de makbul saymıştı. "Peki!" diyerek ekledi: "Yeğenim Ali Seccâd'ı neden katletmedi?"

Leyla ve ablalarının sebebini anlayamayıp sadece şükrettikleri nokta tam da burasıydı. Gözleri İmam Seccâd'daydı artık. Vaktin Hidâyet Önderi ne düşünüyordu bu hususta?

Onu izlerken sükunetin vazettikleri birer birer gönüllerine inecekti. Öncelikle şunu seçmişlerdi: Kerbelâ Şehidlerinden

olmaktansa geride kalıp şâhid kılınmaları onlar açısından değil ümmet için rahmetti. Üstelik kıyamete değin süregidecek olan bu durum, Allah'ın önce Resûlullah'a ardından tüm mümin kullarına apaçık bir vaadiydi. Kevser Sûresindeki beyân bu konuda yeterli bir delil değil miydi? Âlemlere Rahmet Nebinin, kızı Fatımatü'z-Zehra kanalıyla devam edegelen nesli ve ahlâkı için kesilip ebter olmak mümkün değildi.

Leyla, Allah'ın neden rahmeti Kendisine âdaletiyse kullarına farz kıldığını henüz anlayabilmişti. Gönlünün tatminliği yüzüne de vurmuştu ki, beriden Seyyide'nin sesi geldi.

"Mumin Sûresinde Allah bizlere der ki; *'Çağırın, karşılık vereyim!'* Sakın unutmayın!.. Kul dilerse, Rabbi de diler. Hayrın vesilelerinden olmak kadar şerrin vesilelerinden olmak da kulun dileğincedir. Bizler hayrı ve güzelliği talep edersek bu yöndeki işlerde kullanılırız. Bunun aksinden Rabbim hepimizi muhafaza eylesin!.."

Sözün devamında Bedir Savaşını hatırlatmıştı. Müminler için varlık-yokluk günü olan Bedir'de savaş başlamak üzereyken Dedesi Resûlullah nasıl dua etmişti?

"Allah'ım!.. Eğer bu insanlar burada yenilip katledilecek olurlarsa Senin dinini yüceltecek kimse kalmayacak. Bize zafer lütfet ve kazanmamızı dile!.."

Aynıyla bu niyaza ortaktılar şimdi de...

Muhammedî Ahlâk kalesinin son burcu olan bu bir avuç insan O'nun muradınca yaşamak zorundaydı. Vazedilen murad yeryüzünde uzunca bir süre nefeslenmek uğruna değil ümmetin kupkuru vicdanında yeni İnciler ve Mercanlar vücuda getirilmesi içindi. Daire misâli neresinden yürümeye başlarlarsa başlasınlar menzilleri belliydi. Beden ve ömür mülklerini her varın Biricik Sahibine, Allah'a adamışlardı. O'nun uğruna, O'nunla, O'na doğru bir yaşamda "Ben" veya "Sen" git gide eriyip kayboldukça "O" daha fazla belirginleşecekti.

Seyyide arşın tefekkürlerinde kat be kat yedi semâ dolaşmaları için odada bulunanları Kelâmullah'a çağırmıştı. *"Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla!.."* Arâf Sûresine ses vermeye başladı.

"Elif-Lâm-Mim-Sad
Sana indirilen bu Kitap
Kendisiyle insanları uyarman
Ve inananlara öğüt vermen içindir.
Bundan dolayı artık sinen daralmasın.
Ve onlara de ki;
'Rabbinizden size indirilene uyun!
O'nun haricindeki Velîlerin peşlerinden gitmeyin!'
Bu nasihâti ne kadar da az hatırlayıp
Küçük düşünüşlerle geçiştiriyorsunuz!"

Evvelki *'Elif-Lam-Mim'* tefekkürlerine ilaveten *'Sad'* harfi mukattaasına dikkat edenler ondaki işaretleri de okumaya başlamışlardı. Müçteba kızı Fatıma'ya göre 'Sad' ile murad edilen 'Sadr' idi.

Ve aklındaydı!..

"Senin sadrını -sineni- açıp genişletmedik mi?" âyetinde de belirtildiği üzere Vahyin Emini olan Ceddi Resûlullah, tüm Rabbani Sırları kuşatabilecek bir enginlikle donatılmıştı.

Evet!..

Sadr başlı başına Sırlar Makamıydı. Dün tâziye çadırlarındayken fikrettikleri âyetin ışığında rahatlıkla söyleyebilirdi. Risâlet Vârisleri 'Sad'dan bir kısım hakikatleri açmak, bir kısmınıysa -demi gelmedikçe- Ehl-i Kitab'ın yüzüne vurmamakla mükelleftiler. Bu yönüyle 'Sad' harf-i mukataasında gizli kalıp korunmuşluğun -'Savn'ın- işaretlerini de okumaya başlamıştı.

Secdeye uzanıverdi...

Ahmet Turgut Aksun Elçisi

Kokusunu alabildiği ama hikmetine henüz aynıyla şâhidlik edemediği hakikatlerin aslına talipti. Rahmet kapılarının ardına kadar açılması için O'nun Rahmâniyetini ve Rahîmiyetini çağırıyordu. Şüphesiz iman etmişti. "*Çağırın, icâbet edeyim!*" diyen Rab, sözüne mutlak sâdık olandı.

Hüseyin kızı Fatıma ise 'Sad' harfindeki işareti Allah'ın "*Es-Samed*" İsm-i Şerîfine yormuştu. Sûrenin bu İsm-i İlâhi üzerinden okunabilmesi için Allah'ın Samediyetini fikrediyordu.

Farkındaydı!

Zâtıyla hiçbir şeye ihtiyaç duymayan Allah, muhtaçların ihtiyaçlarını giderebilen nihai Kudret Sahibiydi. Hükmünde ortaksız olmasına rağmen kullarının ihtiyaçlarını giderirken başkalarını bu işlere vesile kılabiliyordu. Tabii ki, kulların da böylesi hayırlara vesile olmayı dilemeleri nispetince... Az evvel Leyla ve ablalarının getirdikleri sıcak sularla aylar sonra yıkanabildikleri gibi...

Evet, yeniden ve yinelenen bir ihlâsla ikrar ediyordu!

Samed olan Allah, kimi kullarının diliyle diğerlerini uyarırken Hakkâniyetin Sesi olanlar O'nun muradınca risâlete vesileydiler.

Kimi kulların eliyle ötekilere yardım eden Allah, Samediyet uğruna Hakkâniyetin Eli olanlara; "*Attığın vakit sen atmadın, Allah attı!..*" diyebilmekteydi. Kulunun eylemini Kendi üzerine alan Allah, elbette ki kimseyi ilahlaştırmıyordu da...

Velâyeti mutlak mânâda Allah'a hasrettikten sonra hakikate uzanan yolda kılavuzluk yapmaları için O'nun Resûlünü ve Risâletin Vârislerini vesile edinen kulların Samediyetteki bu sırra dikkat etmeleri gerekiyordu. Nitekim Ebû Cehil misal müşrikler de putlar için; "Bunlar bizi Allah'a yakınlaştırıcı vesilelerdir!.." demişlerdi. Tenzihin veya teşbihin eksikliğinde Muhammedî Tevhidin kurulamaması gibi Velilerin de Hakk'tan

alıp halka verdiğini unutmak, "Velâyetin Silsilesine tabiyim!" zannındaki kulların en büyük âfetiydi.

'Sad' ile beliren sırlardan bir sır da başkalarının ihtiyaçlarını giderdiği ölçüde kulun *Es-Samed* olan Rabbine yakınlaşacağıydı. Nihayetinde Allah'ın bu Güzel İsmi ile ahlâk bulup "Abd'us-Samed" hâline gelecek kullar için Allah'tan gayrı kim bir şeyler vaat edebilirdi? O'nun katından gelecek nihayetsiz nimetlerle rızıklanmak isteyenler Rubûbiyet, Ulûhiyet ve Melîkiyeti O'na hasrettiklerince Samediyeti de O'nda aramalıydılar.

Bu esnada Seyyide Zeyneb sûrenin ismini açmaya başlamıştı. Bilhassa ziyaretçilerini muhatap alarak onlara doğru konuşuyordu. Bu derin bakışlar Leyla'nın gönlüne bir ilham bırakmıştı. Daha doğrusu bir ödev...

İşitip anlayabildiği her bir mânâyı aynıyla muhafaza etmeli ve demi geldikçe onları Küçük Muaviye'ye de aktarmalıydı. Belki yarın, belki yarınlardan da sonra gerçekleşecekti bu...

Biliyordu!..

Sûreye ismini veren Arâf, mahal olarak cennet ve cehennem arasında bulunan bir yerdi. Peki, sadece âhiret hayatına dair bir kelime miydi bu?

Dinlediklerini kendi içinde de alıp verdikçe seçmeye başlamıştı. İnsan kendi elleriyle yapıp ettiklerinin karşılığını hidâyet ve rahmet vesilesi olarak bulabildiği gibi tam aksine zulmetin, hüsranın veya nefse esir düşmenin gerekçelerini de kendiliğinden oluşturmaktaydı. Bu ikisi arasında kalarak izzetin ve zilletin farkında olanlarsa tam da böylesi bir arâf hâlindeydiler. Bu tür insanlar ne gaflet ehli gibi uykudaydılar ki, şuursuzca durumlarından memnun olabilsinler; ne de Rabbin Kendi katından nimetlendirdiği Allah Velileri gibi kalben diri ve mutmaindiler.

Ölü misâl bir yaşamdan ziyâde ebedî diriliğe uzanabilme azmiyle kendi mukadderlerini arayan böylesi insanlar için -'Sad'

harfinin işaret ettiğince- 'sadâkat' ile Kitaba bağlanmak yegâne 'saadet' idi. Ve aynı Kitap evvelki Nebilerin diliyle şu duaları da öğretmişti.

"Allah'ım! Sen her türlü eksikliklerden münezzehsin... Bana indireceğin her hayra öylesine muhtacım ki!.. Katından bir güç, bir yardımcı ile destekle beni!.."

Âyetlerde zikredilen "*İndirilecek Hayır*" veya "*Destekleyen Yardımcı*" için ister "*Sağlam bir kulp*" denilsin; isterse "*Aydınlatıcı bir Kitap üzere olan yol gösterici...*" Her hâlükârda Allah'ın Velî kullarına bağlanmak kaçınılmazdı. Çölden çıkmak isteyen yolcular yolu bilen ve izleri okuyan kılavuzların ardınca yürümek zorunda değiller miydi?

Leyla ve ablaları secdeye kapanıp Âlemlerin Rabbine hamdetmeye başlamışlardı. Doğrulduklarında sırayla Seyyide Zeyneb'in karşısına geçip sağ eline uzanacaklardı. Allah ve Resûlüne olan biatlerini Velâyet silsilesinin üçüncü halkasına karşı da aynıyla yineliyorlardı.

Ahitse ahitti bu!..

Antlaşmanın diğer veçhiyle 'Gök Sofrası'ndan rızıklanmaya taliptiler. Hakîkati hatırlamaları için yardım edip kendilerine yol gösterecek olan mümin kulla birlikte zulmetten nura, zilletten izzete yönelmek istiyorlardı.

İnanmışlardı!..

Samed İsm-i İlâhisiyle ahlâk bulan Veli, Biricik Sahibinin muradınca rahmet kapılarının açılmasına yardım edecek ve O'nun katından bir anahtar olarak kendilerine kılavuzluk yapacaktı.

Seyyide bu durumu gözeterek mi dile getirmişti? Cennet ehline dair Arâf Sûresinde yer alan birtakım kelimelere ses vermeye başladı.

"Onları sinelerine işlemiş olan her türlü çirkinlikten tamamen arındırırız. Ayaklarının altında nehirler çağıldarken onlar

şunu dile getirirler: 'Bizi bu nimete eriştiren Allah'a hamdolsun! Eğer Allah doğru yolu göstermemiş olsaydı, biz kendi başımıza asla onu bulamazdık. Evet, Rabbimizin Elçileri bize gerçeği söylemişler.' Bunun üzerine onlara şöyle seslenilir: 'İşte size cennet! Yapmış olduğunuz güzel âmellere karşılık ona vâris kılındınız."

Başta Zeyneb olmak üzere Âl-i Muhammed ve tabiileri hep birlikte alınlarını toprağa bırakmışlardı. Vârisliğin biricik şartını düşünüyorlardı. 'Sinelere işlemiş olan her türlü çirkinlikten arındırılma' vaadi, "*Ey Ehl-i Beyt! Şüphesiz ki, Allah sizi arındırıp tertemiz kılmak diler!..*" diyen Tathir Âyetiyle birlikte akledildikçe Mercanın Fatıması seçmeye başlamıştı. Sûreye ismini veren Arâf, öz itibariyle "Tanıma, bilme" mânâsındaki 'Urf'tan geliyordu. Hâliyle "Arâf" kelimesi mahâlden ziyâde sıfat olarak düşünüldüğünde "İrfan sahipleri" için de kullanılabilirdi. Nitekim az evvelki âyetin hemen devamında Arâf'ta durup bekleyecek birtakım insanlardan söz ediliyordu. Onlar bir an evvel cennete girme telaşındakilere selâm verip cennetlikleri rahatlatacak, cehennemliklereyse yüzlerine karşı yanılgılarını hatırlatacaklardı. Yine Kitabın ifadesiyle bu esnada bir nida işitilecek; "*Allah'ın lâneti zâlimlerin üzerinedir!..*" sözü tüm cehennemlikleri tir tir titretecekti.

Evet!..

Güzelle çirkini, iyiyle kötüyü, hak ile bâtılı ayırt edip tanıma yetisini bu dünyadayken kazananlar Arâf Ehliydiler. İliklerine varıncaya değin iman ediyordu. O gün '*Oğulları*' katledip, '*Kızları*' esir edenlerle tek tek hesaplar görülecekti. Böylesi bir günde Arâf Ehlinden kılınıp Ceddinin yanı başında olabilmek için Onunla tamam edilen yüce ahlâka talipti. Alnını toprağa bırakmış bir hâlde ağlıyordu.

Seyyide her biri kendi semâlarındaki yıldızlara nispetle akleden muhataplarına yine Arâf Sûresinde yer alan bir ikâzı

hatırlatmıştı. Bu kez bahse konu edilenler cehennemliklerdi.

"Doğrusu Biz, görünen görünmeyen irade sahibi varlıklar içinden akledebilen kalpleri olup da kavramayan, gözleri olup da görmeyen, kulakları olup da işitmeyen birçoklarını cehenneme atmışızdır. Onlar hayvanlar gibidir, hatta daha da aşağı! Evet, onlar gaflete gömülmüş zavallılardır."

Sözün nihayetinde Leyla ve ablalarına bakan Seyyide geç kalmamalarını söylemişti. Samediyet edebince vesilenin emekleri göz ardı edilemezdi ya; odadan çıktıkları esnada onlara teşekkürlerini yinelemeyi de ihmal etmeyecekti. Üç beş kova sıcak suyla Muhsine tenler yıkanmış, Hayırlı Selman'dan emanet üç kadıncağızınsa gönülleri ılımıştı.

Peki, azıcık bir bedelle türlü rahmetler sunan Rabbe karşı söylenebilecek en güzel söz neydi?

"El-Hamdu Lillâhi Rabbi'il-Âlemin!.."

Ahmet Turgut - Şiir Evi

35

"Ey nûr-i çeşm-i Fatıma, mahbûb-i ins u cân
İnletti bizi mihneti devrân ya Huseyn!
Bezm-i gâmında ateş-i hasretle yanmayan
Olsun hemîşe ney gibi nâlân ya Huseyn!"
-Sâfî-

Leyla ve ablalarını uğurladıktan sonra akşam ve yatsı namazlarını edâ eden Muhsine gönüller tek tek kendi içlerine çekilmişlerdi. Kiminin aklı dündeydi; Kerbelâ'ya uzanıyordu. Kimiyse yarın için kendilerini bekleyen yeni sınamalara karşı dualar ediyordu. Ân ise Zeyneb'e mi kalmıştı? Kevser bakışlarının değdiği her bir simâda Rabbin Celâl ve Cemâl tecellilerini görmekteydi. Kitapçasına mesâni gönüllerde beliren korkuyu ve rahmeti, bekleyişi ve umudu, hüznü ve saadeti ayrı sayfalar hâlinde okudukça onların hayatı hıfzedip şu narin bedenlerine hapsettiklerine tanık oluyordu.

Rukayye hariç...

O, dünü ve yarını birlemişti. Hasreti ve arzusu iç içeydi. Dudaklarını büzmüş hâlde Seyyide'yi izlerken içindekileri dile de getirdi.

Yunus Emre Gürgut Akın Elçisi

"Can hala!.. Ben mi babamı daha çok özledim; yoksa o mu beni?"

Yutkunmuştu Zeyneb...

Hançerelerinde hapsolan sedâ; "Va Huseyna!.. Va Muhammeda!.." diyordu yine. Kitabı beyân edebilen dil, aşk ehline karşı derince ahlar çekmekten gayrı ne söyleyebilirdi?

Yeğenine dillendirebilecek herhangi bir söz bulamayınca bir an dönüp kardeşine baktı. Onun yine; "Allah var, gam yok!.." diyerek araya girmesini istiyordu. Oysa her zamankinden daha da suskundu Ümmü Gülsüm. Yegâne kelimesi kızıla kesmiş gözlerden süzülen bir çift inci tanesindeydi.

İçin için ağlıyordu!..

Kâh bunu yapamayan ablasının yerineydi gözyaşları...

Kâh Rukayye'nin gönül yangınlarına...

İlle de sezip dile getiremediği mukadder için ağlıyordu. Daralmıştı iyice...

Gözlerinin önünde sadrı can çekişen kuşlarınki gibi derin derin atmakta olan büyük ağabeyi vardı. Mukadderi görmesine rağmen aynıyla onun üzerine giden İmam Mücteba'nın sinesi zehirlerden evvel rıza lokmasıyla pârelenmemiş miydi? Onun boğazını yakıp canlı canlı ciğerlerini delen ağu, teslimiyet kâsesiyle sunulmuş olmalıydı.

Baştan ayağa şefkatle donanmış bir hâlde Rukayye'ye doğru yürümüştü. Sarıldığında ondan buram buram tüten reyhan kokusuyla ciğerlerini doldurup Nedensonra sesine reyhan karacaktı. İkrârına ikrâr ekliyordu; imanına iman...

Evet!..

Var olan sadece O'ydu, gam yoktu.

Veren de O'ydu, alan da...

Ayırmak da O'nun işiydi, buluşturmak da...

Sözün ardınca Rukayye'yi bırakıp ablasına, Seyyide Zeyneb'e sarılmıştı bu kez. Kevser'in iki kızı yekdiğerinde annele-

rini mi bulmuşlardı? Sımsıkı kenetliydi kolları. İki kalp tek bir sadr oluncaya dek sarılmaya devam etmişlerdi. Dile minnetsiz beliren seste; "Rabbim yar ve yardımcımız olsun!.." niyazı vardı.

Dünü, bugünü ve yarını sezebilenler farkındaydılar. Kandilden süzülen titrek ve cılız ışıkların tanıklığınca vuslat yazılmıştı gecenin karasına...

Hasretin dua ile bütünleştiği böylesi bir demde Âl-i Âba şâhidleriydi. Özlem tez zamanda bitecekti. Arzdan arşa dayanan bu istek, akleden kalpleri titretmekteyken, sesinin erdiği tüm canları düşünmeye çağıracaktı Zeyneb...

"Kulun Rabbine varan en kısa yolu hangisidir?"

Cevab 'Ayn-şın-Kaf' harfleriyle yazılan kısacık k ıede gizliydi.

"AŞK..."

Ve hatırlatmıştı. Mushafta hiçbir yerde bu ke yer almıyordu. Peki, Kuran'da yazılı bulunmayan "Aşk" ı ɔdeydi?

Derinden gelen bir "Aaah!.." çektikten sonra arştan arza nidalar bıraktı. "Ey Ciğerpârelerim! Sakın unutmayın!.." diyordu:

"Kurân'a gözleriyle bakanlar sözcükleri görürler. Zira ellerindeki sadece Mushaftır. Ona akılla bakanlar farkları seçerler. O artık 'Furkan'dır. Basîret ile Furkana bakanlar Rabbin âyetlerini okurlar. Kitabı kalpleriyle gözleyenlerse ondaki aşkı yaşarlar. Aşk dile gelmez. Anlatılmaz. Ve Kitap gayrı 'Nur' olmuştur sana. Bundan nasibi olanlarsa kalpleriyle akledebilenlerdir."

Sözün sonunda Ceddi Habibullah'ın sırlarından bir sır vardı. Tâbir doğrudan doğruya Ona aitti.

"Kalb'ül-Mümin'i-Arşillah..."

Seyyide'yi dinledikçe "*İşittik ve itaat ettik*!.." diyen Muhsineler aynıyla ikrârdaydılar. Mutlak imana ermiş olan kalp, Allah'ın Arşıydı. İstivagâhtı.

Ve seçebiliyorlardı!

Kalp 'Sadr'ın içindeydi; sedefe mukabil 'İnci' misâli...

Tüm tefekkürler deryayla buluşma azmindeki nehirlere öyküneren aşktan kalbe doğru akarken Seyyide önce duvarları gölgelendiren cılız kandile üflemiş, ardından gözlerini kapayıp kendi derinliğine çekilmişti. Birkaç gün önce üzerinde tefekkür ettikleri *'Ha-Mim'* ile başlayan sûredeki; *"Arşı yüklenip taşıyanlar Rablerini hamd ile tespih ederler!"* âyetince hamdetme makamındaydı. Taşıdığı arşın sırlarını 'Sad' ile koruyor; işitebilenlere Samediyet ahlâkınca bazı hakikatleri paylaşabileceğini vazediyordu.

Nitekim her iki Fatıma'nın bakışları Seyyide'nin üzerindeydi hâlâ. Rukayye'yi dizlerine yatırmış hâlde sırtını duvara vermişti. Zifiri gecenin gölgesizliğini umursamadan kalpleriyle bakabilenleri arıyordu. Neticede görenlerin gönül aydınlığı değil miydi? Turaptan yaratılan toprak insanı neyi istediğini ve kimden dilediğini biliyordu elbette. Israrla ve ille de hasretle gözledikleri esnada Seyyide'nin tayf tayf açılıp parladığını göreceklerdi. İlkin ondaki kızıllığı seçmişlerdi.

Evet!..

Kan kızıl bir güldü o...

Rengiyle 'Mercan' iken kokusu Dedelerin En Güzelinden gelmekteydi. Diriliş azmindeki vicdanlara "Gördüğünüz Zehra'nın gülüdür!.." diyordu.

Ve nihayet o da açmıştı gözlerini...

Kandilcesine parlayan bakışlarla yeğeni Hüseyin kızı Fatıma'yı yoklarken kelimelere minnet etmeksizin sormuştu.

"Ateşin ateşe cefâsı olur mu?"

Nâr olan Seyyide'deki kızıllık mıydı; yoksa ondan beliren soru mu? Mercanın Fatıması'na bir anda ateşler düşmüştü. Yandıkça kavrıyordu. Ateş, yakabileceği bir şey varsa onu sarıp sarmalardı. Yaktıkça arşa yükselmek için uzanır, yaktığıyla yok olup semâya karışırdı.

Ahmet Turgut Aslan Eleisi

Bu esnada Kevser bakışlarda beliren mânâ; "Ateş ateşi yakamaz ki ona cefâ verebilsin! Ateş ancak öteki ateşe değmekle yetinir!.." diyordu.

Mercanın Fatıması anlamıştı. İrtibat buradaydı. "Çağırın ki; icâbet edilsin!.." hükmünce ateşten ateşe râbıta için hasretle donanmak şarttı. Gönül közlenmeden, gözleyip işitmek mümkün değildi. Nedense sessiz akışta beliren mânâları bu kez yeşillikler içinde seçmişti. Saadet veriyordu gönlüne...

Yaşadığı ânın sonsuza dek böyle kalmasını istemişken yeşilin usul usul maviye döndüğünü gördüğünde içindeki saadetin de evrilip aşka açıldığını hissetmişti. "*Kalpleri evirip çeviren O'dur*" âyetince -enfüsten afâka doğru- kat be kat beliren ışık tayfında hasret, saadet ve aşk arasında gezinirken secdeye kapanıverdi.

Dem Hasan kızı Fatıma'nın demiydi artık. Amcazâdesi gibi o da renklerin ve sessiz kelimelerin içindeydi ya; kızılı görürken 'Mercan'ın '*Mim*'i belirmişti aynında...

Baş kısmındaki küçücük bir halkanın ardından kuyruğu aşağı süzülen bu harfin peşince o da sonsuza çekiliyordu sanki. Nihayeti 'Mim'le gelen *Rahîm*, Besmelenenin de mührüydü ya; Rabbinin nihayetsiz rahmetinden birtakım âyetlere tanık olmuştu.

Pak Ceddini düşünürken kızılın yeşile dönüşündeki '*Sad*'ın şâhidiydi artık. Saadet vesilesi sırlar makamında dillerin mimlenişi, 'Sad'ın karnı olmuştu. Sıdk ile yapılan bu akte göre 'İnci'nin yeşili, sedefin ardınca kalmak zorundaydı.

Kûfe önlerinde bekletildikleri gece halasının kendisine söylediklerini hatırlamıştı:

"Sen İncinin Kızısın. Kâh seyredersin âlemi, kâh seyran olursun Âdem'e!.."

Sözün vazettiklerince secdedeydi artık. Gören göz müydü;

yoksa kalp mi? Şimdi de alnını bıraktığı toprakta beliren dolunayı izliyordu. Onun nurunda "Ay Ali'dir, gün Muhammed!.." diyen nidâlar vardı. Kamer, zifiriliği delen biricik 'Nokta' imişçesine ışıldarken ak ile karanın arasına halka halka gece mavisi girmişti. Bu kez, tanıklığı Velâyete karşıydı. '*Vav*' misâli secdedeki alnı toprakla bütünleştikçe 'Ebu Turab'ın kılavuzluğunu görüyordu. Ve aynı 'Vav' şimdi de ana karnındaki bala misâli derlenip toparlanmıştı. Fatredilmek üzere açığa çıkmak istiyordu.

Çöl rüzgârlarına kapılmış kuru yapraklar misâli titrerken Nubüvvet Evinin İki Direğini hatırlamıştı. Haydar ve Kevser!..

Ve onlarla fatredilen iki 'Kelime'; Velâyet ve Aşk!..

İlkinin menzili Âlemlere Rahmet olanaydı. Muhammedî ahlâka büründürdüğü insanları getirip Ona bağlıyordu. Aşksa Muhammedî makamın Vârislerini, Biricik olana götürürken iki deryayı aynı ummanda buluşturmaktaydı.

'Vâris' ile beliren 'Vav' şimdi de Kevser Sûresinde geçen "Kurban kes!.." emrine, "*V'enhar*"a bağlanmıştı. Afâkın şâhidliği enfüse döndükçe İncinin Fatıması seçmeye devam ediyordu. Aşkın mihrabı sadece Allah'tı.

İbrahim Halilullah'ta olduğunca ateşin ateşi yakmaması gibi ancak kalpten kalbe köprüler kurulabilirdi. Aşk Ehlinin vuslât meydanı, tam da burasıydı. Bu meydan Kitabın ve baştan ayağa onunla ahlâklanmış insanların buluştuğu Kevser hâvzıydı. Bizâtihi O'nun beyânıyla "*Rabbin için salât et ve kurban kes!..*" denilen yerdi. Kurbangâhtı.

Aşurâ Günü, Kerbelâ'yı terk ederken halasının söylediklerini yeni baştan işitiyordu.

"Ey vaadi mutlak olan Allah'ım!..
Başı gövdesinden ayrılmış hâlde yerde yatan bu kişi,

Âlemlere Rahmet olarak gönderdiğin Nebinin Oğludur.
Ey İbrahim'in, İsmail'in
Ve Muhammed Mustafa'nın Hâmisi!
Bu kurbanı ailemizden kabul buyur!.."

Her iki Fatıma'yla birlikte tüm Muhsineler secdedeydiler artık. Hep birlikte aynı duayı paylaşıyorlardı. Ses, doğrudan doğruya Seyyide Zeyneb'e aitti.

"Renklerden renge giren biziz,
Renkleri verense Sensin ya Rab!..
Vahyini duyduk ve ikrârdayız:
'Kim Allah'tan daha güzel boya vurabilir?
Biz sadece O'na kulluk ederiz!..'
Ve biliriz!..
Sen bütün renkleri Kendinde toplayansın.
Bizse her noktada gezenleriz.
Noktanın etrafında dönmek bize olan lütfundur.
Sen ise noktasızlıkta sâbit olansın.
Ey hiçbir şeye muhtaç olmayan *Es-Samed*!..
Sen ihtiyaçsızlığınla her şeyin Sahibiyken,
Ben mi kaldı geriye; 'Ben'den başka?
Aşk ile yanan inanmış gönül, Arşillah değilse;
Hangi nâr daha harlıdır ki,
Senin adâletinin tecellisini bilsin?..
İman ettik!
Elmas misâli yananın külü kalmaz geriye.
İki derya nasıl birbirlerine karışmıyorsa
Velâyetinin Dostluğu ile 'Aşk'ın da arasında
Görünmez bir mesafe vardır.
İşittik ve ikrar ettik!
Her şey Sendendir.

Ahmet Turgut Aşkın Çilesi

Bizim şu anki hâlimiz de Senden bize bir lütuf...
İşte!..
Her daim kurbangâhtayız.
Her yeri Kerbelâ bildik ve her ânımızı Aşurâ...
Ve Sana açtık ellerimizi.
Dilersen bizi şimdi alırsın.
Dilersen vakti Senin bilginde olan başka bir demde
Şüphesiz Sen dilediğini gerçekleştirirsin.
Bizlerin Seni tanıyan ve
Hakkıyla Sana hamdeden kullardan olmamızı dile!..
Şüphesiz Zâtınla, İsimlerin ve Fiillerinle
Sen güzelsin, güzeli seversin!.."

O âna değin sessiz kalmış olan İmam Seccâd muştulardan bir muştuya, İnşirah Sûresine sığınacaktı. Hitap doğrudan Ceddineydi. Aşkın ve Velâyetin vârisliğince Muhammedî Ahlâk sahiplerine de seslenmekteydi.

"Senin sadrını açıp genişletmedik mi?
Belini iki büklüm eden o ağır yükünü
Üzerinden kaldırmadık mı?
Ve Senin şânını yüceltmedik mi?
Şüphesiz; zorluğun yanında kolaylık vardır.
Evet! Zorluğun yanında kolaylık vardır.
Öyleyse, zordan sıyrılıp kolaylıktan nasibini gözet!
Ve yüzünü sadece Rabbine dön, O'na yönel!.."

'İki Seçkin Güzel' yine ay ve dünya misâli birbirlerinin takibindeyken zorluk ve kolaylık için Seyyide de Kamer Sûresini hatırlatmıştı.

Ahmet Tuğut Aslan Elçisi

"Şüphesiz her şeyi belirli bir ölçü
Ve denge içinde yarattık."

Her iki Fatıma da farkındaydılar şimdi!..

Allah sadece beyazı yaratıp insanı ve kâinatı da beyaz kılmış olsaydı, karayı görmemiş gözler akı asla tanıyamazdı. Öyleyse topraktan gelen beden, arzın zorluklarıyla dertlenmeye devam edecekti. Balaların açlığı, susuzluğu; sırtlarına inen kamçılar canlarını tek tek yakacaktı. Adına "Belâ" denilen her şeyi, hakikatin ve güzelliklerin teşhisi için birer vesile sayanlarsa acıyı bal eyleme yolundaydılar. Üstelik arzın Melîkiyetini elinde tuttuklarını sananlar göklerin melekûtundan nasipsizdi ya; -Kitabın şâhidliğince- inananlar her daim üstündüler. Üstün gelecek olan da onlardı. Her ne yaşanırsa yaşansın işlerine Allah'ı vekîl kılanlar O'nunla, O'nun muradıyla zorları kolaylayıp yürümeye devam edeceklerdi.

Ve bu yürüyüşün kılavuzu, Seyyide Zeyneb...

Dedelerin en güzeli, doğduğu gün onun kulaklarına "Sen Ze'n-Nur-i ve'l-beha" olansın demişti ya; 'Nur ve Güzellik Sahibi' olan Zehra Gülü babası Haydar misâli dimdik ayaktaydı hâlâ. Kevser'in vasiyetince 'İnci ve Mercan'a annelik yapıp ümmetin vicdanına güzellikler ekiyordu.

Zeynebî olanlar 'Ben' ve 'Sen' arasındaki perdeleri bir bir indirip 'O'na yaklaştıkça "Kendini bilen Rabbini bilir!.." hükmü gereği aşk da kendi kaynağına dönüyordu.

Gecenin son kelimeleri Seyyide'den gelecekti. 'Gök Sofrası' Sûresiyle bildirilmekteydi.

"Her biriniz için tek tek yollar belirledik!.."

Gayrı her yolcu kendi yoluncaydı. Bir an eğilip yeğenine bakmıştı Zeyneb. Dizleri üzerine başını bırakmış olan Rukayye

hâlâ hasret dolu gözlerle kendisini izliyordu. Teninde bulabildiği azıcık mecalle saçlarını taradı elcağızıyla...

Göz bebeklerini titreten şefkate rağmen yutkunmuştu yine. Ağlamayacaktı. Kevser Sûresiyle beliren her bir mânâ aynıyla kendi canında da tecelli bulurken yeğenini alnından öpüverdi.

Yine "*Fesalli li-Rabbike v'enhar*" demiydi. 'Kurban'ların namazı; ölümü tadan diğer nefislerin aksine şahâdetten önce mi kılınacaktı? Ayağa kalkmıştı. Sessizce bir kenara çekildiğinde kıyamdaydı artık. Dedesinin "Biz" gördükleriyle birlikte Rukayye için salât ediyorlardı.

Ahmet Turgut - Aşkın Gölgesi

36

"Muhammed'dir iki cihanın şâhı
Ali'dir âşıkların kıblegâhı
Hasan Hulk-ı kudret fazl-i ilâhi
Pirim serverimdir İmam Hüseyin"
-Kul Himmet-

Cuma semâlarında beliren her güneş, Kerbelâ arzına düşen İmam Hüseyin'i mi işaret edecekti? Yinelenen ıstırablar Muhsine gönülleri yakıp kavurmaktaydı hâlâ. Onlar dünü, ânı ve yarını yaşarlarken saray ehli de günün son hazırlıklarını tamamlama telaşındaydı. Âl-i Hüseyin'den Aşurâ Günü gaspedilenlere muadil hediyeler eksiksizce temin edilip cami avlusuna taşınmıştı. Detaylar hâriç geriye kalan tek bir iş vardı. Ali Seccâd'ı Cuma namazı için Yezid'le birlikte camiye gelmeye ikna etmek...

Serhun bunun için emretmenin yeterli olacağı görüşündeydi. Neccar hemen araya girdi.

"Âl-i Hüseyin'e cebren bir şey yaptıramayız. İş elimize, yüzümüze bulaşır."

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

Yezid de aynı kanaatteydi. "Bu işi kimin halledeceğini biliyorum!" diyerek ekledi: "Bana oğlumu çağırın!.."

Nitekim haber verilmesinin ardından Küçük Muaviye yanında saray ulaklarıyla taht salonuna girmişti. Yaşının ötesinde ketum duruşuyla marufken bu kez heyecanlı hâlini gizleyemiyordu. Babasını görür görmez; "Umarım bir aksilik yoktur!" deyiverdi.

Yezid oturmasını işaret edince içten içe işkillenmişti. Açıklama bekliyordu. Sukûnet uzadıkça kendi kendine alıp vermeye başladı. Yoksa Âl-i Hüseyin'e yakınlık göstermekten vaz mı geçilmişti? Zihninde nice tilkiler dolaşan sadece kendisiymişçesine başka gerekçelerin ardına gizlendi.

"Eğer onların ve sevenlerinin gönüllerini kazanamazsak ülkenin her yerinden isyan haberleri alırız."

Kendisine destek çıkması için Serhun'a bakmıştı. O değil miydi; Kûfe'den, Hama'ya değin birçok beldede kargaşa çıktığını söyleyen? Mısır ve Yemen ahâlisinin bu yüzden vergi ödemeyi geciktirdikleri de unutulmamalıydı. Onu bırakıp Neccar'a seslendi bu kez.

"Ha bire benzer durumlarda dedemin neler yaptığını hatırlatıyorsun. Söylesene!.. Büyük Muaviye şu günlerimizi görmüş olsa torununun fikrini desteklemez miydi?"

Yanıt Yezid'den gelecekti. "Evet!.." diyordu. "Hepimiz seninle aynı fikirdeyiz. Ama Ali Seccâd ne düşünüyor bilmiyoruz. Onu benimle birlikte camiye gelmeye ikna edebilir misin?"

Ötesini berisini akletmeyen Veliaht ânında "Evet!.." deyince, Yezid gözlerini hafifçe kısarak oğluna seslendi. Evvelce kurgulanmış bir konuşmanın devamıydı sanki.

"İstersen yanına Leyla'yı da al! Duyduğuma göre Ali kızı Zeyneb'le araları iyiymiş."

Uçan her kuştan haberdar olduğunu ima ederken âba altından sopa da göstermişti. Oysa Küçük Muaviye, Leyla'nın ismini bu işe karıştırmak istemiyordu. "Ben senin oğlunum!.." diyerek hışımla ayağa kalktı.

"Başladığım işleri tek başıma da olsa bitiririm baba..."

Bir an evvel işe koyulmak için hızlı adımlarla uzaklaşmıştı oradan. Oğlunun bu çıkışı, Yezid'in hoşuna gitmişti. Ardı sıra onu izlerken içten içe; "İşte Veliahtım!.." diyerek gururlanmıştı. Nedense kahkahalar atacaktı az sonra...

Mermer duvarlarda yankılanan sesler, erken gelen bir zaferin haberini mi veriyordu? Şimşek hızıyla dönüp seslendi.

"Gördünüz, bu işi de oğlum halledecek. Şimdi gidip geriye kalan küçük işleri tamam edin!.."

Neccar, saray önünde bekleşen mûnâdilerle buluşurken Küçük Muaviye, Âl-i Hüseyin'in tutulduğu hücreye girmişti. İçeri adım attığında gayet heyecanlı görünüyordu. Nedensonra sebeb-i ziyaretine geçti.

"Husûmetin ne size, ne de sevenlerinize faydası var. İlelebet burada alıkonulmanıza razı değilim. Babamla konuştum. Hürriyetiniz de dâhil olmak üzere sizden alınan ne varsa iade etmeye hazır. Tek isteği, sizin de Cuma namazına katılmanız."

Devamında söyleyeceklerinden utanmış olsa gerek, bakışlarını kaçırarak konuşuyordu.

"O mesele hakkında babamdan kesin söz aldım. Bu cuma ne dedeniz Ali'ye, ne de nineniz Fatımatü'z-Zehra'ya minberden küfürler edilmeyecek. Müsterih olun!.."

Ali Seccâd'ın sukûnetini farklı algılayan Veliaht, davetinde ısrar ederek yeni öneriler sıralayacaktı.

"İsterseniz Cuma namazını siz kıldırın! Medine'de olduğu gibi burada da mihrablar Âl-i Muhammed'le şenlenir. Şam, Şam olalı böylesi bir şeref tatmadı. Lütfen kabul buyurun!"

İmam'dan hâlâ bir yanıt alamadığı için bu kez Seyyide'ye bakmıştı. Yineleye yineleye; "Siz isterseniz yeğeniniz beni kırmaz!" diyordu.

Oysa Zeyneb cevap vermek yerine kardeşi Ümmü Gülsüm'e bakacaktı. Kevser bakışlar dün geceki tefekkürler aşkına yekdiğerini yoklarken kızaran gözlerin aksine gül goncası simâlara mahzun tebessümler yerleşmişti. Nitekim bu esnada Ali Seccâd; "Davete icâbet etmek Ceddimizin sünnetidir!" deyiverdi.

Duydukları karşısında Küçük Muaviye baştan ayağa sevinçle donanmıştı. Lâkin İmam'ın bir de şartı vardı.

"Camiye ne babanla birlikte giderim, ne de onunla birlikte dönerim. Yanımda hep sen olacaksın."

"Siz nasıl isterseniz, öyle olsun!.."

İmam gülümsemişti. Murad Allah'ındı ya; "O nasıl isterse, öyle olsun!" deyiverdi.

"Anlaştık öyleyse!.."

Küçük Muaviye hücreden dışarı çıktığında bir çift kanat eşliğinde uçuyordu âdeta. Hayırlı bir iş için uğraşmanın verdiği gönül dinginliği giderek kabarmış, kendisiyle gururlanmaya başlamıştı. İki gün önce bir umut dile getirdiği Âl-i Hüseyin ile saray ehli arasındaki yakınlaşma arzusunun meyvelerini dermeye ne kalmıştı şunun şurasında...

Güneş usul usul tepeye tırmanmaktayken boş boş oturup ezanı bekleyemeyeceğinin de farkındaydı. Son hazırlıklar için Cuma alayını yoklamaya karar verdi.

Bu esnada Şam'ın tüm sokaklarında Neccar'ın özenle belirlediği cümleler yankılanmaktaydı. Münadiler sahibinin sesiyle tek bir ağızdan haykırıyorlardı.

"Ey ahâli!..

Müminlerin hâmisi ve kâfirlerin korkusu olan; kahrı da merhameti gibi göklerdeki kuşlardan deryalardaki balıklara değin her şeye ulaşan Muaviye oğlu Yezid ile onun amcazâdesi Hüseyin oğlu Ali Seccâd Cuma namazında sizlerle olacaklar.

Ey ahâli!..

O talihsiz günde Âl-i Hüseyin'den gaspedilen ne varsa gönlü yüce emirimiz aynıyla iade edecek. Özlediğimiz günlere kavuşmamız yakındır. Arabozucuların tüm uğraşlarına rağmen bu iki mümtaz ailenin arasına husûmet girmediğine şâhidlik etmek isteyenler Cuma mescidinde toplansınlar..."

Uzayıp giden sözlerin altındaki asıl niyet belliydi. Geçen hafta şehrin ileri gelenlerinin huzurunda alenen alınamayan biat, dolaylı da olsa ahâliye imâ edilecekti.

Hayat misâli Şam'ın da iki yüzü mü vardı? Yapıp edilen her şeyin Âl-i Hüseyin'in gönlünü kazanmaya dönük olduğunu zanneden, dahası bu fikrin bânisi olmakla gururlanan Küçük Muaviye, bu sinsi plan uğruna çalışmaya devam ediyordu. Ezan okunmasına az bir süre kala yeniden Âl-i Hüseyin'i ziyaret etmişti. İmam'la birlikte dışarı çıktıklarında onun için hazırlattığı bineği gösterdi. Süt rengi incecik bacakları, hokka misal burnu ve sancak sallarcasına dik tutup dalgalandırdığı simsiyah kuyruğuyla cins bir Arap atıydı bu...

İmam Seccâd teşekkürlerini sunmuştu. Belli ki, herhangi bir binek istemiyordu. Sebep veya niyet sorgulamasına girişmeyen Veliaht, Âl-i Muhammed yayayken at sırtında gitmekten hicab duyarak muhafızbaşına emir verdi. Korumalar dâhil herkes yürüyerek camiye gidecekti.

Kırktan fazla muhafızın refakatiyle saraydan çıktıklarında kalbinin gümbür gümbür çarptığını hissediyordu. Evlâd-ı Resûl ile aralarında nesillerdir devam edegelen husûmetin böylesi bir günde biteceğini düşündükçe adımları kendiliğinden

hızlanıyor; İmam Seccâd'ın beride kaldığını gördükçe yavaşlıyordu.

Yolları dolduran şehir ahâlisinin kâh merak, kâh özlem vazeden bakışları arasında nihayet cami avlusundan içeri girmişlerdi. Mutad dışı bir kalabalık toplandığı için cemaat avludan da dışarı taşmış; pazar yeri dâhil olmakla ta sokak aralarına değin binlerce insan dört bir yanı doldurmuştu.

Birkaç saat evvel avluya getirilmiş olan ganimetler herkesin görebilmesi için hâlâ develerin sırtında bekletilmekteydi. Türlü ibrişimler, atlas libaslar, zırhlar, kolyeler, ipeklilerle hınca hınç dolu şu kervan sanki Kerbelâ'dan gaspedilmemişti de, Yezid'in düğünü için Hind'den getirilmişti. Bununla neyin hesap edildiğinin farkındaydı İmam. Bire beş katılarak oluşturulan böylesi görkemli bir ganimet çetelesi, Âl-i Hüseyin'i saltanat ehli kadar zengin göstermek içindi.

Cami kapısından içeri girdiklerinde birçok insanın ayağa kalktığını görecekti. Huşûyla selam verip yeniden oturanlar; secdegâhta Allah'tan gayrısına rağbet gösterilemeyeceğini bilmiyor olmalıydılar. Yine de onları ayıplamamıştı. Yıllardır kerhen veya şuursuzca Yezid'e ve babasına bu şekilde tazim gösteren insanlar belli ki, ilk kez bunu içlerinden gelerek yapıyorlardı. Gördüklerini hayra ve güzelliğe yoran ahlâkın varisiydi ya; elini kalbine götürerek tüm cemaate aynıyla selamlarını iade etmişti

Küçük Muaviye ile birlikte kendilerine ayrılan mahfile yerleştiklerinde gözü ve kulağı minberdeydi artık. Neccar iki gündür üzerine çalıştığı vaazın en can alıcı kısımlarını dillendiriyordu.

"Ey ümmet-i Muhammed!.. Sözlerim sizedir. Kulak verin söyleyeceklerime!..

Dört yanımızdaki düşmanlar üzerimize saldırmak için fırsat kolluyorlar. Gün, birlik olma günüdür. Hucurât Sûresinde ne buyuruyor Allah?

'Müminler sadece kardeştir. Öyleyse kardeşlerinizin arasını düzeltin!..'

İşte böylesi bir gündeyiz şimdi. Nifâkçıların aramıza ektiği ayrılık tohumlarına rağmen gönüllerimizin bir olduğunu dost düşman herkese hatırlatacağız.

Kahrolsun, o Kûfeliler!..

Velinimetimiz olan Muaviye oğlu Yezid'in amcazâdelerini saygısızca katlettiler. Onların her şeyini ganimet sayarak ellerinden aldılar. Ama haşmetmeap yüce gönüllüğünü göstererek Âl-i Hüseyin'den alıkonulan ne varsa, hepsini iade edecek bugün..."

Ezan okunmaya başlayınca Neccar sözlerine nokta koyup kürsüden inmişti. Mahfile geçip Küçük Muaviye'nin yanı başına oturuverdi. Velîaht ise kulağına eğildiği yaşlı vaize namazı Ali Seccâd'ın kıldıracağını fısıldamıştı. Açıkçası Neccar için sürprizdi bu. Aynı sessizlikle sordu.

"Emin misiniz?.."

"Evet!.. Söz verdim Ali Seccâd'a..."

Neccar'ın aklı bu işi almamıştı. "Peki, hutbe!.." diye soruverdi. Hutbeyi kim yapacaktı? Her ikisini de aynı şahsın yürütmesi gerekiyordu. Nitekim Küçük Muaviye de bunu hatırlattı.

"Namaz da onda olacak, hutbe de..."

Bu esnada arka saflarda beliren dalgalanmayla birlikte belleri kılıçlı bir düzine muhafız safları yarmaya başlamışlardı. Onların ardınca ilerleyen Yezid, sırtında kahverengi deriden mamül, üzeri mücevherlerle bezeli uzunca bir kaftanla gelmekteydi. Doğrudan doğruya minbere yönelmişti. Cuma hutbesi için sırtını mihraba dönüp seslenmeye başladı. Buna o ân

mı karar vermişti; hutbe için hazırlıksız olduğu her hâlinden belliydi. Birbirleriyle alâkasız sözler sarf ederek kâh babası döneminde Müslüman olan birilerinden bahsediyor, kâh birkaç gün önce kabul ettiği Rum Elçilerinin kendisine olan övgülerini sıralıyordu.

Cemaatin ekserisi gibi İmam Seccâd da farkındaydı. Yezid zil zurna sarhoştu. Üstelik laf salatasını çabuk bırakacağa da benzemiyordu. Nitekim şimdi de o sabah avladığı tavşanları anlatmaktaydı.

Küçük Muaviye, babasının sözlerini dinledikçe utancına utanç ekleniyordu. Üstelik hutbe gibi namaz konusunda da Ali Seccâd'a verdiği sözün gerçekleşmeyeceği aşikârdı. Göz ucuyla İmam'ı takip ettiğinde onun bu durumla ilgilenmediğini fark etti. Belli ki, en başından beri İmam'ın böylesi bir beklentisi olmamıştı. Kendi derinliğinde, kendiyleydi o...

Yüzünde belirgin hiçbir ifade olmaksızın hutbeyi dinlemeye devam ediyordu. Kulaklarına ulaşan sesteyse Seyyide Zeyneb vardı.

"Gasbettikleri şeylerin sadece üç beş bez parçası olduğunu iddia edenler şu gafiller değiller mi? Onlar, Âl-i Muhammed'in nezdinde koskoca bir ümmetten alıkoydukları mescidleri bir vakit için bile olsa asıl emanetçilerine iade etmekten korkuyorlar. Korkmakta kendilerince haklılar. Ama onlar ne denli korksalar da, Allah elbette nurunu tamamlayacaktır."

Ali Seccâd'daki sukût, kendilerini sorgulayabilen benlikleri uyarmaya devam ediyordu.

"Ey insanlar!..

Kabirlerine konan taze ölüler gibi olmayın. Onlar da duyarlar. Ama duydukları kendilerine fayda vermez. Sizler baldan tatmak dururken sirkenin peşinde koşturuyorsunuz. Kendinize çekidüzen verin. Dininizi neye karşılık sattığınızı anlayıp

silkelenin. Allah, hak ile bâtılı bu denli yan yana getirdiyse aradaki uçurumu fark edin artık. Elinizden kaçan nimeti bir daha bu denli apaçık göremeyebilirsiniz!.."

Sessiz çağrı, dirilme azmindeki vicdanlara ulaşmaya mı başlamıştı? Cemaat, Yezid'den ziyâde Ali Seccâd'la ilgileniyordu. Neccar da bunun farkındaydı. Yezid'in hutbeyi bırakmasını bekliyordu. Nitekim onun bir an yalpalayıp sağa sola tutunmasını fırsat bilerek ayağa kalktı. Kâmet okumaya başladığında hutbenin bittiğini de zımnen ilân etmişti.

Evet!..

Birazdan namaza durulacaktı. Yezid mihraba doğru ilerlerken cemaat ayağa kalkmıştı.

İmam Ali Seccâd hariç...

O ısrarla oturmaya devam ediyordu. Âşikârdı. Yezid'in ardınca namaz kılmayacaktı. Küçük Muaviye yine de Seccâd'a doğru ellerini uzatmıştı. Sanki ayakları uyuşmuş da, kalkmakta zorlanıyormuşçasına ona yardım etmek arzusundaydı. İmam bu çabayı cevapsız bırakınca durumun nezâketine binaen bu kez Neccar girdi araya. Cemaatin pür dikkat kendilerini izlediğinin de farkındaydı. Bu esnada Yezid, tekbir getirip dilinin döndüğünce Fatiha Sûresini okumaya başlamıştı.

Ali Seccâd'ın hâlâ oturmasına sinirlenen Neccar, yaşından beklenmedik bir atakla İmam'ı omzundan tutup kaldırmak için çekiştirince ilkin bir el ittirivermişti yaşlı vaizi...

Ardından onu bekleyen bir başkası...

Veliaht bile neler olduğunu anlayamadan ortalık karışmıştı aniden. Gürültüler üzerine Yezid de namazı bırakmıştı. Artık kimin kimi itip kaktığı belli olmayan bir kargaşanın ortasındaydılar. Muhafızlar kılıçlarını çekip Yezid'in etrafında halkalanmışlardı derhal.

İzdiham esnasında düşüp ezilenlerin feryatlarıyla birlikte içeride neler olduğunu merak eden avludaki cemaat de namazı bırakıp kapıya yönelmişti. Panik hâlde içeriden ve dışarıdan kapıya yüklenen yüzlerce insan varken görebilen gözler mahşerî telâşın şâhidiydiler. Henüz âhiret sorgusuna sıra gelmemişti. Ama ne babalar oğullarını tanıyordu, ne de evlâtlar atalarını...

Birileri pencereleri kırıp canlarını sağ sâlim dışarı atma derdindeyken, "Durun!.." diye emirler yağdıran muhafızları dinleyen kimse de yoktu. Can tatlıydı. Olmadık bir anda, sanki zelzeleden kaçmaya çalışıyorlarmışçasına birbirlerini eziyorlardı. Kimi; "Ehl-i Beyt taraftarları camiyi basmış!.." diyor; kimiyse bu durum için Hâricileri suçluyordu.

Bir kez can derdine düşen ahâlinin rahata erene değin sağlıklı düşünebilmesi mümkün müydü? Yarayı acıta acıta kaşımaktan hazzedercesine korkularına yeni korkular eklemenin yolunu bir şekilde buluyorlardı.

Seccâd çekilmiş olduğu köşeden kalabalığın bu hâlini izlerken, Neccar'a vuran ilk elin sahibini seçecekti. Dört beş adım ilerisinden kendisini izliyordu. Bakışlarında nedâmet vardı. Geç kalmış bir pişmanlık mıydı bu? Belki de demini beklemişti. Nasibi böylesi bir güneydi, Kimbilir?..

Evet!..

Şahab'dı o...

Şam'a getirilirken İmam'la mecburi yoldaşlık yapan sohbet arkadaşıydı. Tam da payitahta ulaşırlarken kalbini bürüyen âkıbet korkusu nedeniyle hidâyet fırsatını tepmişti. Bununla da kalmayıp düşman bellediklerinden şefaat ummuş; bu uğurda refiklerini, Âl-i Muhammed'i kırbaçlarla yola getirmeye çalışmıştı.

Utancı büyüktü. O gün elinden kaçan fırsatı yeniden yakalayabilmek için Şam'ı terk etmeyip beklemişti. Tüm arzusu yeni-

den İmam Seccâd'ı görüp helalleşmekti. O sabah münâdileri işitir işitmez erkenden camiye gelip bir kenara çekilmişti. Sonrasındaysa gördüklerine dayanamayıp hışımla Neccar'a dalmıştı.

Nasipsizliğini öncelikle kendisine ikrâr ederken ne denli samimiyse şimdi de aynı umut ve coşkunlukla İmam'ı izliyordu. Yol boyu fikrettikleri ama o vakit içselleştiremediği Rad Sûresinin ismine atıfla yineleyiverdi.

Gök gürültüsünün ardı hem rahmetti; hem de tufan...

Âleme kargaşa vermişti belki. Ama görüp seçebilen için, imana erebilen kul için, en büyük rahmetlerden bir rahmet olmuştu. İmam'ın eline uzanıp "Ne olur! Beni affedin!" diyecekken beriden Neccar'ı görüverdi. Kendisini yakalatmaları için askerlere işaret ediyordu.

İş bu raddeye gelmişken İmam'ın yanında durmaları. Aralarında bir ilişki kurulduğu takdirde İmam'ın bu olayı önceden planladığı düşünülebilirdi. Bu yüzden ona ve ailesine daha beter kötülükler yapılmasından korkuyordu. Kapıdaki izdiham halâ devam ettiği için oradan çıkamayacağı da belliydi. Anlık verdiği bir kararla Neccar'a doğru koşmaya başladı. Önüne atılan ilk askeri yere yığarken belinden kılıcını da kapmıştı. Artık yaşatılmayacağının farkındaydı. Kendisi gibi nice insanın zihnine girip kendilerini hakikatten uzaklaştıranlardan intikam almak istiyordu. Muradının ne denli Rahmanî olduğunu, buna İmam'ın cevaz verip vermeyeceğini bilmiyordu. Öğrenmeye fırsatı da yoktu. Evvelki günlerine nazaran her ne kadar niyet itibariyle değişmiş olsa dahi gönlünden silip atamadığı Haricî ahlâk, Kitab için yaşamak yerine onun için ölmeyi yahut öldürmeyi vazetmişti. Kimbilir, belki de selefleri gibi o da doğru bildiği şeyleri yanlış ve aşırı yorumlamanın etkisinden kurtulamamıştı. Hesap sormak arzusuyla yanıp tutuşarak önce şerrin dili olarak gördüğü Neccar'a kılıç sallamış, o yere düşünce gözleri Yezid'i arar olmuştu.

Evet!..

Tufanda her can kendi derdindeydi. Kapı önündeki yığılma hafifleyince Küçük Muaviye nihayet canını dışarı atabilmişti. Oysa Ali Seccâd içerideydi hâlâ. Cuma boyunca birlikte olacaklarına söz vermemiş miydi? Yeniden içeri girdi. Tek başına bir köşede bekler hâlde onu görür görmez ilk işi hamdetmek olacaktı. Gözlerine vuran bu sevinçte bir an evvel Ali Seccâd'ı da alarak dışarıya, güvenli bir yere çekilmek arzusu da vardı. Hâlbuki İmam kıpırdamadan duruyordu. Onun nereye baktığını merak ederek döndüğünde yüz adım kadar ileride yirmi yaşlarında bir gencin henüz parçalanan cesedini görmüştü. Hâlâ sağından solundan kanlar fışkırıyordu. Onun az berisindeyse muhafızlarının ardınca duran babası vardı. Canına kast etmeye çalışan ama şu an yerde yatan cesede küfürler savuruyordu.

Cami tamamen boşalmıştı artık. Başında Serhun'un olduğu askerlerse avluyu çepeçevre kuşatmışlardı. Canı burnunda soluyarak dışarı çıkan Yezid, Âl-i Hüseyin'e iade edilmesi düşünülen ganimetleri görür görmez bağırıp çağırmaya başladı.

"Alın şunları buradan!.. Götürüp hepsini bir çukura gömün! Yahut yakın, denize savurun! Yeter ki, gözüm bir daha onları görmesin."

Hızını alamayıp oğlunun yanına gelmişti. Küçük Muaviye'nin göz bebeklerini izlerken güne dair ilk fikrin ondan çıkmış olmasına öfkeliydi. Hışımla elini kaldırmışken son anda vazgeçti. Veliahdını ahâlinin gözleri önünde tokatlayamazdı.

Bu kez "Neccar nerede? Çabuk onu bulun bana!" diyerek bağırmaya başlamıştı. Tüm hayfını bu işi Cuma namazında halletmeyi öneren kişiden almak istiyordu. Lâkin az sonra kucağında yaşlı vaizin cesediyle çıkagelen muhafızbaşı bunun mümkün olmadığını gösterecekti.

Yezid şimdi daha da öfkelenmişti. Kendi payitahtında gövde gösterisi yapmak isterken başdanışmanının öldürülebilmesi nasıl bir cüretin eseriydi? Üstelik bunun için kimden hesap soracağını bile bilmiyordu. Bir parça sakinleşebildiğinde Serhun'u çağırdı yanına.

"Bugünden tezi yok, tahkikata başla!.. Suçluları yakalaman için bir haftan var. Bu işe kimler karışmışlarsa önümüzdeki Cuma, şu avluda tek tek sallanacaklar!.."

Daha fazla orada oyalanmak istemediğinden atına binip muhafızlarıyla birlikte uzaklaşmayı seçmişti. Küçük Muaviye bir yandan göz ucuyla İmam'ı süzerken, içten içe düşünmeden de edemiyordu. Güya iki aile arasında barışı sağlayacakken nelere vesile olmuştu. Kendi kendisiyle, daha doğrusu içindeki başka bir 'ben' ile kavga ederken Seccâd'ın seslendiğini duydu. Acilen Muhsinelerin yanına dönmek istiyordu.

Ahmet Turgut - Yalın Eleisi

37

"Kim Seni buldu, kendi yok oldu
Vaslına ey Dost can bahâ düştü
Aşka uşşâkın davet etmişsin
Can kulağına ol sadâ düştü"
-Niyâzî-i Mısrî-

Saray kapısındaki muhafızlardan babasının av köşküne çekildiğini ve kimseyi yanına kabul etmediğini öğrenmişti. Ortamı yumuşatması gerekiyormuşçasına; "O da böylesi şeyler beklemiyordu!" diyerek Ali Seccâd'a baktı. Kendisine katılıp katılmadığını merak ediyordu.

Âl-i Hüseyin'in alıkonulduğu hücreye değin refakatini sürdürdükten sonra "Üzgünüm!.." deyiverdi bu kez. İşlerin böyle sonuçlanmasından duyduğu rahatsızlığı yineleye yineleye anlatmak arzusundaydı. Aslında ikna etmek istediği kişi Ali Seccâd değildi. İçindeki öteki ben ile konuştuğundan habersizce aynı noktaya takılmıştı.

İmam; "Üzülme!.." diye seslendi. "Her şey olacağına varır. Şunu asla unutma! '*Allah plan yapanların en güzelidir.*' Ben senin temiz niyetine kefilim."

Ahmet Turgut Akın Elçisi

Küçük Muaviye gönlünü ılıtan bu sözler karşısında sadece tebessüm edebilmişti. Ayrıldıklarında zihninin hâlâ durulmadığını fark etti. Evvelki günlerde yaptığınca havuz başındaki kameriyenin altında bir yandan Âl-i Hüseyin'i düşünüyor, bir yandan da yaşananları kavramaya uğraşıyordu. Kabul etmeliydi. İçindeki niyetin coşkunluğuna kapılıp duruma etraflıca bakamamıştı

Evet, gücüne gidiyordu ama vâkiydi. Babası en başından beri başka niyetler uğruna kendisini kullanmıştı. Peki, karşısına geçip; "Neden böyle yaptın?" diyebilir miydi? Sanmıyordu.

Belki de asıl karar verilmesi gereken nokta, canını en çok neyin acıttığıydı. Âl-i Muhammed için arzuladıklarını başaramamak mı? Yoksa babası tarafından kullanılmanın hayal kırıklığı mı?..

İlkine ilaç olabilecek sözü az evvel almıştı. Niyetindeki saflık Ali Seccâd'a malumdu. İkinci durumdan öğrenebildiği yegâne nokta; siyasetten nefret ettiğiydi. Ama aynı zamanda Veliahttı da... Günün birinde nefret duyduğu siyaset, ensesinden paçasına değin kendisine bulaşacaktı. Nedense Süleyman Nebi düştü aklına...

Ve Davut Aleyhisselam, Yusuf Nebi...

Onlar da siyasetle içli dışlı olmuşlardı. Kimbilir; günü geldiğinde belki onlar gibi bir idareci olacaktı. İçindeki öteki seslere kulak verince kendi kendine gülümsemeye başladı. Âhirinde Firavunlaşan nice emir sahipleri, evvelinde Nebilerin yolundan gideceklerini ummamışlar mıydı? Tarih şâhiddi. Harun olmak saikindeki niceler sonunda Kârun olup çıkıvermişlerdi.

Evet!..

Ateş misâli nimetler, maşayla tutulmazlarsa elin yanacağı mutlaktı. Biricik niyazı ya maşadan yana nasipli olmaktı, ya da ateşlerden beri durmak... Görüp görebildiği kadarıyla kendisi için üçüncü bir yol yoktu.

Nedensonra "Ya varsa?.." diyen bir ses peyda olmuştu. O hâlde üçüncü yolu nerede arayacaktı? Daha fazla kendisine zulmetmek istemiyordu. Cevabı bilen kişi yanı başında değil miydi? Kararını vermişti. Günün birinde Firavunlaşmaması için kendisine türlü işaretler sunan Ali Seccâd'ın karşısına dikilip; "Tam olarak benden ne istiyorsun?" diye soracaktı. Yerinden doğrulmuştu ki, saray kapısından girmekte olan muhafızları görüverdi. Arkalarından babası da gelmişti. Hâlâ öfkeli görünüyordu. Öncelikle onun yanına gitmeliydi.

Öğlen yaşananlarla ilgili konuşmak istemişken suratına inen tokatla birlikte yere yıkıldı. Anlaşılan cami avlusundayken atılamayan tokatın yerineydi bu...

Doğrulup "Neden?" diye sormasına rağmen ikincisini de yemişti. Böylesi bir duruma tanık olmak istemeyen Serhun ve diğer muhafızlar bahçeyi terk ediyorken Yezid durmalarını emretti. Bahçenin sonunda yer alan hücreyi işaret ederek avazı çıktığınca haykırmaya başladı.

"Hüseyin'in ailesini sarayımda görmek istemiyorum. Alın, götürün buradan! Ne çadırları olsun, ne de altına girecek çatıları?.. Ahâliden de uzak dursunlar. Bulun işte bir yerler. Onları bir daha yakınlarımda görmek istemiyorum."

Donakalmıştı Küçük Muaviye...

Kekeleye kekeleye "Ama!.." diyor, devamını getiremiyordu. Babası omzundan tutarak onu sürümeye başladığında gönlünde Âl-i Hüseyin, kulaklarındaysa türlü ithamlar vardı.

Oğluna; "Senin yüzünden ahâliye rezil oldum!" diyen Yezid, halayıklara da acilen Leyla'yı bulmalarını söylemişti. Âşikârdı. Cumanın akşamı, öğlenden de çetin geçecekti.

38

"Hak için kendini kurban eyleyen
Şâh-ı Merdân sırrı İmam Hüseyin
Kâmu erenlere fermân eyleyen
Erenler serdârı İmam Hüseyin."
-Pir Sultan Abdal-

Saray muhafızları tufanlara gebe yıldırımlar misâli destûrsuz selamsız dalmışlardı odaya. Dört Cuma önce İmam Hüseyin'i katledenler kadar da nasipsizdiler. Aynıyla vuruyorlardı. Ardı ardına ve hunharca...

Ne annelerinin kucağındaki balalara merhametleri vardı; ne de kamçılara siper duran halalara...

Sille tokat sürükleyerek Muhsineleri bahçeye çıkarırlarken sadece Bedir'in intikamını almıyorlardı. Hesaplaşmak istedikleri asıl düşman yirmi üç yıllık Nübûvvetti sanki. Belki de kıramadıkları Zülfikâr onları böylesine hınçlı kılmaktaydı.

Yine de izzetin sancağını indirememişlerdi ya; güzellikten gayrısını görmeyen Âl-i Hüseyin, Âlemlerin Rabbine hamdediyordu hâlâ. Tekmeler altında alnı yarılan Ali Seccâd, Bey-

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

tullah'da namaz kılarken üzerine pislikler dökülüp ayaklanan Ceddininin Vârisi değil miydi? Onunla aynı hukukta buluştuğu için şükrediyordu. Oysa dünün inkârcı zâlimleri Habibullah'a duydukları onca kine rağmen altı yedi yaşlarındaki Fatımatü'z-Zehra'yı gördüklerinde beri çekilme erdemine de sahiptiler.

Ya bugünküler?.. Güya vahye inanan, en azından ölülerinin ardından Kurân okuyan şu zâlimler?..

Onlar elleri kolları bağlı hâldeki Ali Seccâd'ı yerlerde sürüklerken, bir de onun gözleri önünde kız kardeşini, henüz altısındaki Rukayye'yi bile kırbaçlamaya devam ediyorlardı.

"Ey yürürken ardı sıra dağları titreten babacım!
Neredesin?.."

Habibullah sadece Taif'de taşlanıp kan revan içinde bırakılmamıştı. "Ehl-i Beyt'ime duyacağınız sevgi ve hürmet, benden bir parçadır!.." buyuran Nebi, bir kez daha pârelenmekteydi. Onu ve yakın akrabalarını yıllar boyu açlığa mahkûm edenlerin torunları, müşrik dedelerinin Mekke'de hapsedemediği Resûlullah'dan intikam alıyormuşçasına Âl-i Muhammed'i zincirlere vurmuşlardı tek tek...

Artık esirleri saraydan çıkartabilirlerdi. Serhun bu nâzik işi Şimr'e havale etmişti. Giderayak artlarından seslendi.

"Şimdilik meşale yakmayın!.. Kimseler çıkışınızı fark etmesin!.."

Bahçenin arka kapısından süzülen kırka yakın gölgeyi izlerken kendi kendine söylenecekti Şimr. Ta Kûfe'den Şam'a değin Âl-i Hüseyin'i getirmişken bunun karşılığında elde edemediği Horasan valiliğini bu son iş neticesinde kapabilir miydi? Emin değildi açıkçası. Bu uğurda '*Oğulları*' katledip '*Kızları*' esir almak, ucuz menfaatler için defaatle vicdanını darağacına çekmek yetmeyebilirdi. Yine de içinde belli belirsiz peyda olan

umudu takip etmek istiyordu. Günün birinde Horasan olmasa bile mutlaka bir yerlere vali atanacağının hayalindeydi.

Oysa gözleri, akılları ve ille de gönülleri tutulmuş dünyaperestlerin aksine 'Gök Sofrası' tâliplileri sadece O'nu dilemekteydiler. Nitekim arzda ve arşta O'nun rahmetiyle varlık bulan ne varsa, tanıklığa çağırıyorlardı yine...

O'ydu *Rahmân*, O'ydu *Rahîm*...

Vekilleri de O'ydu; Yol Gösterici Dostları ve Biricik Yardımcıları da...

Vaktin karasında gizlenen ufuktaki dağların, yıldızlarla süslü şu semânın ve çıplak ayaklarıyla ezdikleri yeryüzünün korkup reddettiği o 'İlâhi Emânet'in farkında olanlara rahatlık mı vardı?

Diyar diyar dolaşan İbrahim Halilullah misâli, Rabbin kendilerine sunduğu muradı arıyorlardı. Belki Nemrud'un ateşi sönmeyecekti. Ama İbrahimî olanlar ateşlerden kaçmayıp, onu gül bahçesine çevirmeye devam edeceklerdi.

Ve biliyorlardı!..

Ataları Nuh Nebinin sünnetince ateşe düşman suyla da sınanacaklardı. Sadırlarında kaç tufan dindirmişlerdi? Her defasında arzın tandırları tutulmuş, gök yarılıp aslı rahmet olan ne varsa kahır vesilesi kılınmıştı.

İhânet, iftira, esâret ve hasretlerle dolu gençliğin âhirinde güzellikle donanmış Yusuf Nebi misâli bir gözleri de görünenin ardındaydı daima...

Muhammedî Şuur ile yaşamın her ânını tabirleyebiliyorlardı ya; seçmişlerdi. Dem aşk ehli Yakub'la Yusuf'un vuslat demiydi. Kavuşma gecesinde herkes kendi emeği ve kendi dileğince nasiplenecekti.

Nihayet meskûn sokaklar bitince muhafızlara durmalarını söylemişti Şimr. Artık ilkdördündeki ay ışığıyla değil meşalelerin yardımıyla uygun bir konak yeri bakınabilirlerdi. Askerler

çevreyi kolaçan ederken Şimr, Ali Seccâd'ın yanına geliverdi. Bazısına sadece şâhid olduğu, çoğuna da bilfiil iştirak ettiği zulümler karşısında vicdanı sızlaması gerekirken kibrine yol vermişti.

"Yine haklı çıktım!.. Şam'a gelmezden önce uyarmıştım seni. 'Yezid'le anlaşmanın yoluna bak!..' demiştim. Dinlemedin. Kusura bakma ama sen de baban gibi inatçının tekisin."

Sözüne söz bekliyordu. Hâlbuki Hüseynî Oğul, Şimr'in gözlerine bakmakla yetinecekti. Bal rengi bir çift kandilde beliren mânâ ehline âyan, ağyârınaysa mahfuzdu.

Evet!..

Yaşanacak acıları önceden tahmin etmeyi basiret zanneden kirli akıl; öngördüğü zulme karşı tedbir alarak hayra ve adâlete vesile olmak yerine rahâmetten nasipsiz kalmayı seçmişti. Üstelik zulme tepkisizliğinden dolayı hesap vereceğini de unutup haklı çıkmanın hazzını yaşıyordu. Her defasında nefislerinin tuzağına düşen böylesi akıllar, nesillerdir yapıp ettiklerini kurnazlık yahut siyaset bilirlik addetmekteydiler. Ölü vicdanların bu türlü sapkınlıkları fark edip kişiyi uyarabilmesi mümkün müydü?

Asla!..

Nitekim anlamamak konusunda ısrar eden akıl sahibine hüccet tamamlanmıştı gayrı. Onun için yapılabilecek tek şey dua etmekti. "Rabbim, seni ve sana benzeyenleri ıslâh etsin!" deyiverdi.

Bu esnada çevreyi kolaçan etmekle görevli askerler dönüp rapor vermeye başlamışlardı. Şimr birkaçını dinledikten sonra eliyle kuzeyi işaret etti. Oradaki harabelere gideceklerdi.

Ahmet Turgut Akın Ailesi

39

"Ey dil, ne dursun demidir; başla figâne
Hâr oldu gülistan-i visâl, döndü hazâne...
-Harputlu Mustafa Sabri-

Karnına inen son tekme Leyla'nın soluğunu kesmişti. "Bilmiyorum!.." diyerek yineledi. Yezid inanmamıştı. Bu kez türlü vaatlerini sıraladı.

"Söylersen seni azad ederim. Keselerce altın yakut verip memleketine gönderirim."

"İnanın bana! Hiçbir şey bilmiyorum."

"Kim haber taşıyor onlara?"

"Bilmiyorum!.."

Yezid vurması için yeniden muhafızbaşına işaret etmişti. Camide yaşananların birbirleriyle irtibatlı kişilerce hazırlandığından emindi. Ama bunun için dışarıdaki âsilerle Ali Seccâd arasında haber alışverişini sağlayan biri olmalıydı. Neredeyse yarınlarını teslim edeceği veliahdından bile şüphelenecekti. Nedensonra geri adım attı. Oğlu belki ketum bir çocuktu. Za-

Ahmet Turgut - Aşkın Elçisi

man zaman gereksiz merhamet gösterilerine kalkışabiliyordu. Merakından dolayı Âl-i Hüseyin'le baş başa vakit geçirmiş de olabilirdi. Ama babasına, kanını taşıdığı Ümeyye ailesine ihanet etmezdi, edemezdi.

Zihnini kemiren kuşkuları bir kenara koyup yeniden Cuma namazında yaşananlara dönmüştü. Eğer düşündüğü gibi Ehl-i Beyt taraftarları payitahtta en yakın adamlarından birini öldürebiliyorlarsa çarşıda, pazar yerinde, hatta sarayının içinde bile kendisine suikast düzenleyebilirlerdi. Bu olaydan sonra ortalıkta görünmeyi kesecek olursa bu kez de onları cesaretlendirmiş olacaktı. Hâlbuki en büyük sermayesi kalplere saldığı korkuydu. Babasının nasihatleri kulaklarındaydı hâlâ...

"Ahâlinin sevgisini kazanmana gerek yok. En fazla korktukları şey, sen ol yeter! Unutma!.. En keskin hatip, kılıçtır. Onun söyledikleri her daim hatırda kalır."

Zihnindekileri alıp verdikçe insanlar üzerinde kurmaya çalıştığı korku gerisin geri kendisine dönüyordu. Etrafında hiç mi güvenebileceği insan kalmamıştı? "Herkes nankör!.." diye düşünürken Serhun'dan da işkillenmeye başladı. İki gün önceki toplantıda müstakbel seferin Rum diyarına değil Horasan'a yapılmasını önermişti. Konstantinapol'deki ırktaşlarını koruma gayesiyle bunu dile getirdiyse kendisini öldürtmek için Şam'daki Bizans muhbirlerini de pekâlâ kışkırtmış olabilirdi.

Sahi, bunu yapar mıydı?

Yezid o an farkında değildi. Lâkin ahâliyi sindirmek için icat edip körüklediği "Bizans her an üzerimize çullanabilir!.." korkusuna en içten inanan kişi yine kendisi olmuştu. Elcağızlarıyla helvadan putlar yapan ama acıktıklarında onları âfiyetle yiyen müşrikler misâli şaşkındı. İçi türlü vehimler ve vesvese-lerle dolduğundan âyetin tasvirince her bir vadide şuursuzca

dolaşıyordu. En büyük muradı daha fazla yaşamak ve tüketmek olan biri, bunu yitirme korkusuyla bunalınca sağlıklı akledebilir miydi? Nitekim dayaktan ölmek üzere olan Leyla'nın başucuna değin gelip; "Peki!.." diye seslendi:

"Oğlumla onların yanına gittiğinizde neler konuştunuz? Tek tek anlat bana!.."

"Hatırlamıyorum!.."

"Belki de oğlumun saflığından yararlandılar. Sen de onlara yardım ettin."

"İnanın bana. Hiçbir şey yapmadım."

"Anlat!.. Oğlumla neler konuştular?"

"Hatırlamıyorum!.."

Sinirlenmişti Yezid. "Beni kadın katili yapma!.." diyerek bağırıyordu. Ne denli ciddi olduğunun anlaşılması için belindeki Yemen işi, kılı kırk yarabilecek keskinlikteki kamayı çıkarmıştı. Kadıncağızın sağ elinde bir süre kamasını gezdirdikten sonra serçe parmağının üzerinde durdu. "Konuşmazsan keserim!.." derken kamayı usul usul batırmaya da başlamıştı.

Leyla ise bu esnada dualar mırıldanıyor, Âl-i Muhammed'e verdiği ikrârı hatırlıyordu. Arafsa araftı işte!..

Bir yanda söyleyeceği herhangi bir sözün dönüp dolaşıp Muhsinelere zarar verme ihtimali vardı. Ötedeyse bildiklerini paylaşmadığı takdirde kıtır kıtır doğranacağı gerçeği...

Buna rağmen aynı cevabı yineledi: "Hatırlamıyorum!.."

Sözün ardı çığlıktı gayrı...

Sadece harem kısmı değil tüm saray Leyla'nın canhıraş feryatlarıyla inliyordu. Yezid elinde tuttuğu kan kızıl parmağı pencereden aşağı attıktan sonra şimdi de kadıncağızın bileğini yoklamıştı. Nitekim az sonra onu da kesip pencereden aşağı atacaktı. Oluk oluk kan fışkıran eli bezlerle sardırdığında ni-

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

yetini ortaya koymuştu. Leyla'nın ölmesine müsaade yoktu. Konuşmadığı takdirde tüm azaları tek tek kesilecekti.

Kamayı Leyla'nın sağ kulağında dolaştırdığı esnada kapı hışımla açılıverdi. Önde Küçük Muaviye vardı; ardındaysa içeri girilmesine engel olamadıkları için mahcup duran muhafızlar...

Veliaht, ilk kez babasıyla emir tonunda konuşmaktaydı.

"Bırak onu!.. Ne istiyorsun kadıncağızdan?"

Çılgına dönmesi beklenen Yezid kahkahalarla gülmüştü sadece. Nedensonra dingin ve söylediklerinden gayet emin bir şekilde seslendi.

"Cariyeler bana ne verebilir ki, onlardan bir şey isteyeyim!.. İnsan kendinden daha zayıfına meyletmemeli. Öyle değil mi oğlum?"

Küçük Muviye yumuşamıştı. Belki de bu şekilde sonuç alabileceğini düşünüyordu. "Ne olur, onu bırak baba!.. O, kimseyi üzecek bir şey yapmadı!" diyerek yalvarmaya başladı bu kez...

Yezid ucundan kan süzülen kamayı Leyla'nın hırkasıyla sildikten sonra yeniden kınına sokmuştu. "Haklısın! Kadınları fazla önemsememek lâzım!" deyip ekledi:

"Öyleyse sen söyle!.. Âl-i Hüseyin'in yanına uğradığınızda onlarla ne konuştunuz?"

Veliaht önce birkaç nefes soluklanmıştı. Ardından "Hiç!.." diyerek seslendi. Babasının hâlâ tatmin edici bir yanıt beklediğini görünce; "Aslında!.." deyip kalmıştı. Biraz düşündükten sonra onu ikna edebilecek birkaç söz geldi dilinin ucuna...

"Yakınlarını henüz kaybettiler. Acıları taze. Ölenlerden konuştuk biraz. Hepsi bu..."

"Hüseyin'den konuştunuz yani?.."

Babasının usul usul ikna olduğunu düşündüğü için "Evet!.." deyiverdi: "Onun hakkında konuştuk."

Yezid'in gözleri parlamıştı bir an. Eliyle şakaklarını okşarken yüzüne sinen gülüşte henüz hatırladığı mühim bir iş vardı. Muhafızbaşına dönerek "Onu ne yaptınız?" diye sordu. Komutan anlamaz ifadelerle bakınınca daha yüksek tınılarla tekrarladı bu kez.

"Hüseyin'i soruyorum... Amcazâdemin gövdesi kurdun kuşun midesindeyken başı bizde emânet değil miydi? Getirin onu buraya!.."

Muhafızbaşı süratle ayrılmıştı odadan. Bu esnada Leylâ kan kaybından baygın düşmüştü gayrı. Boylu boyunca yerde yatıyordu. Küçük Muaviye ona yardım etmeleri için Leyla'nın halayıklarını çağırtmak isteyince Yezid avazı çıktığı bağırmaya başladı.

"Sen hâlâ neyin derdindesin? Bize bu sarayı bırak işi; ne yerde yatan şu cariyedir, ne de birazdan burada ol ık düşmanımız... Aç gözlerini! Şu saray ve tüm mülküm yarın senin olacak. Oyunlar oynamayı bırak; baban ve deden gibi erkek ol! Kimin ismini taşıdığını asla unutma! Sen benden sonra tüm Süfyani Emevilerin umut bağlayacağı yegâne insansın. Bunun gereğince hareket etmeyi öğren artık!"

Belki saatlerce sürebilecek sözler, kapının yeniden açılmasıyla nihayet bulmuştu. Elindeki sepeti Yezid'in ayakucuna bırakan muhafızbaşı devamda ne yapması gerektiğini öğrenmek için emir bekliyordu. Oysa odada uzunca bir süre çıt çıkmayacaktı. Nedensonra Süfyanî Muaviye'nin Oğlu mahzun haller edinmişti. Kısık bir sesle; "Yazık oldu!.." deyiverdi.

On iki yıl önce İmam Hasan'ın şehâdet haberi kendilerine ulaştığında aynı sözü tam da bu odada babasından duymuştu. Kendinden geriye bir vasiyet bırakırmışçasına Veliahdına bakarak; "Kimbilir!.." diye seslendi:

"Belki sen de Ali Seccâd'ın haberini burada alırsın. Böylesi bir sepet konur ayaklarının ucuna... O vakit, beni anlarsın!"

Küçük Muaviye öfkeden yumruğunu sıkarken babasına bir şeycikler hissettirmemeye uğraşıyordu. Ketum durabilmek hiçbir vakit, bu denli zorlayıcı olmamıştı. Dilinin ucunda bekleyen bir çift sözü serbest bırakırken yüreğinden iki yusufçuk havalandı semâya...

"Kimbilir!.."

Yezid bu kadarla oğlunu bırakmayacaktı. Yanına gelmesini işaret etti. Devamında sepeti açmasını söylemişti. Elleri tir tir titreyen Küçük Muaviye, şimdi de yanaklarından süzülen inci tanelerini gizlemeye çalışıyordu. Bir dem Leyla'nın ibretlik hâlini izledikten sonra "Hayır!.." diyerek haykırdı. Sepettekine bakamayacaktı. Gerekirse ahdine sadık şu câriye gibi dilim dilim doğranmaya razıydı.

"Bırak çocuklaşmayı! Sen artık bir erkeksin. Aç şu sepeti!.."

Sözle mukabele kapısı kapanmıştı sanki. Adı "Küçük" derdi büyük Muaviye olduğu yere mecâlsiz yığılıverdi. Ağlarken bir yandan da sepete sarılmıştı. Kollarının arasında tuttuğu gövdesiz candan özürler diliyordu. Sanki her şey yolunda giderken kendisi karıştırmıştı işleri. Öylesi bir nedâmetle ha bire; "Niyetim temizdi!.." diyordu. Tek muradı hayra vesile olmakken elinin değdiği her iş, umut ettiğinin aksi yönde sonuçlar doğuruyordu ya; yineleye yineleye pişmanlığını izhar etmekteydi.

Gördükleri karşısında şaşkınlaşan Yezid ilk kez böylesi bir duygu tadıyordu. Baştan ayağa kıskançlıkla donanmış bir hâlde; "Senin baban o değil, benim!.." diyerek bağırmaya başladı. Veliahdını Hüseyin'e mi kaptırmıştı? Çıldırmak üzereydi. "Onun oğlu değilsin, benim oğlumsun!" diyordu sürekli...

Sepetteki gövdesiz canın sarayına ve ailesine uğursuzluk taşıdığından emindi. Önce onlardan gaspedilen her şeyden kurtulmuş, ardından bizâtihi Âl-i Hüseyin'i de yanından uzaklaştırmışken neden onun başını sarayında tutuyordu ki?

En yakınındaki muhafıza sepeti işaret etti. Dile getireceği her bir fikrinden ayrı ayrı haz alıyormuşçasına şişine şişine sıralamaya başladı.

"Kimselere görünmeden onu bir kuyunun dibine atın. Nereye attığınızı siz bile unutun! Yok, yok... İyisi mi, yakın gitsin. Aslında Kerbelâ'nın kurdu kuşu gibi Şam'ınkiler de biraz nasiplenmeli. Ya da... Bir mızrağın ucunda çöle bırakın. İsterseniz; önce bir değirmende iyice ezip un ufak edin sonra kalanını rüzgârlara savurun. Olmadı, açılıp denize bırakın. Bilemedim şimdi... Belki de akbabalara ziyafet çekmeli. Ne dersin oğlum? Hangisi aklına yattı?"

Küçük Muaviye bir yandan dehşetler içerisinde babasını dinliyor, bir yandan da Velâyet Silsilesi bahsinde Seyyide Zeyneb'in söylediklerini düşünüyordu. "Babanın kimlere tabi olduğuna kendin tanık olursun!.."

Evet, şâhiddi!..

Babasının velisi, ona her dem kötülükler emrettiren nefs-i emmâresiydi. Hırsının, hasetliğinin, hadsiz heveslerinin esiriyken Yezid artık bizâtihi tağut hâline gelmişti. Düşündükçe ona olan öfkesinin kabardığını hissediyordu. Öyle ki, belinde duran Yemen işi kamayı gözlemeye başlamıştı. Az sonra bu hâline kendisi de şaşıracaktı.

Sâhi!..

Yaşarken asla görmediği Ali oğlu Hüseyin için babasının canını yakabilir miydi? Kameriyenin altında kendince fikrederken üçüncü bir yol aramış ama bulamamıştı. Toptan kabul veya red arasında kalmak nasıl bir çelişkiydi böyle. Elinden gelebilecek yegâne işe sarıldı.

"Lütfen babacım!.. Ona kötü bir şey yapma!.."

Bulabildiği en zârif kelimeler eşliğinde babasını bu kararından vazgeçirmeye uğraşıyordu. Oğlunu dinledikçe onu yeniden kazandığını düşünen Yezid usul usul durulmuştu. Gözlerinde ne yapacağını bilen hınzırca bir sevinç vardı. Belki de bir merak, son bir intikamdı bu. Muhafızlara seslendiği esnada arzusuna tüm kâinatı da tanık kılmaktaydı.

"Oğlumun karşısında durmak şanıma yakışmaz. Onun gözyaşlarına bütün mülküm feda olsun! Ona gözyaşları döktüren şu sepetteki baş için bakalım; kimler, ne denli feryad edecek?

Ahmet Turgut - Aşkın Gücü

40

"Menzile Kerbelâ desin o diller,
Gönüldeki ismi 'Kurb-ı Âla'dır.
Ebu Türab'sa Sahib-i Zülfikâr,
Toprağın adı 'Hüseyni Can'dır."

Leyla ve Küçük Muaviye kendi imtihanlarıyla yüzleşirlerken Muhsine canlar gece ayazından korunmak için birbirlerine sokulmuşlardı. Az beride nöbet tutan askerlerse büyükçe bir ateşin etrafında halkalanmış hâldeydiler. Ayrı ayrı ısınmaya çalışsalar dahi hârın başında bekleyenler ile gönülleri nâr olanlar aynı soğukta üşüyorlardı. Toprak insanı için fıtrat birdi sonuçta. Sebepler ve mecbûriyetler üzerine bina edilen arzın biricik kuralıydı bu...

Peki arşınkiler?..

Semâ misâli kat be kat fatredilebilen insan, kâinatın gözbebeği olduğununun şuuruyla mekânın ve zamanın kuşatıcılığını aşamaz mıydı? Rahmetiyle her varı kuşatan Allah, elbette ki kulunun Vekîli, Mevlâsı ve Yardımcısıydı.

Ahmet Turgut - Aşkın Elçisi

Seyyide Zeyneb diz dize gönül gönüle akleden kalpleri "*Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla!..*" Kitaba çağırmıştı yine. Sûre, ismini ilk iki âyetinde geçen kelimeden alıyordu.

"Semâya ve Târık'a andolsun!
Sâhi! Nedir Târık, bilir misin?
O, delip geçen bir yıldızdır.
Zaten hiç kimse yoktur ki,
Üzerinde bir koruyup gözetleyici bulunmasın..."

Muhsine gönüller öncelikle "Târık" ile anlatılan mânânın peşindeydiler. Kelimenin kökeni "Tark" idi. Ses çıkarma maksadıyla vurmayı anlatıyordu. Bundan kinâyeyle geceleri çat kapı gelen misafirler için kullanılmaktaydı. Ayak vurmaya teşbihle "Yol" anlamı da kazanmıştı. Gecenin geç bir deminde gelip aydınlığı muştulaması itibariyle Sabah Yıldızı için de "Târık" deniliyordu. Nitekim üçüncü âyette bu durum karanlığın delinmesiyle ifâde bulmaktaydı.

Târık'ı 'Gece gelen konuk' üzerinden mânâlandırınca onu 'Vahiy' olarak seçmişlerdi. İlk kez Kadir Gecesinde beliren vahiy; insanlığı zulmetten nura çıkarma vesilesi değil miydi? Sabahı muştulayan yıldız misâli görebilen gözlerden süzülüp akledebilen kalplere iniyordu. Nitekim doğru yolu bulması gereken insanın böylesi bir gözetim ve koruyuculuktan mahrum bırakılması düşünülemezdi bile...

Sûrenin devam edegelen kısımlarına nefes veren Seyyide; sesinin erdiği canlara kendileriyle yüzleşme fırsatı sunacaktı.

"İnsan neden yaratıldığına dönüp bir baksın!
Atılan bir damla sudan yaratıldı.
O, bel ile göğüs mahalli arasından çıkar.
Şüphesiz ki Allah, onu aslına döndermeye kâdirdir.

O gün geldiğinde bütün sırlar yoklanıp ortaya konur.
Gayrı kişi için ne bir kuvvet vardır,
Ne de bir yardımcı bulunur!"

Kelimelerin bire bir vazettikleriyle herkes anlamıştı. İnsanların ilk yaratılışları üzerinden yeniden dirilmenin ve hesaba çekilmenin mutlaklığı hatırlatılıyordu. Seyyide'nin asıl dikkat çekmek istedikleriyse berideydi.

"Aslına dönüşlerin gerçekleştiği semâ şâhid olsun!
Ve yarılıp açılan arz şâhid olsun!
Hak ile bâtılı birbirlerinden ayıran sözdür bu;
Asla sıradan değil...
Yine de onlar tuzak üstüne tuzak kuruyorlar.
Ve Ben de onların oyunlarını bozmaktayım.
Öyleyse kâfirlere süre ver, sadece kısa bir süre..."

Sözleri ilk bakışın sunduklarıyla algılayanlar farkındaydılar!..

Kâinatın gözbebeğine ağır bir ikâz vardı. Zımnen denilmekteydi ki; "Sen, enfüste ve âfakta hakikâtlere şâhid olamasan dahi, semâ ve arz vahyin yüceliğine tanıktır!"

Bu uğurda birilerinin sinsi planlarından çekinmenin bahane edilir bir tarafı da yoktu. Zira Allah, onların bu oyunlarını bozmayı Kendi üzerine almıştı. Sonuç için mühlet vermesi ihmalden dolayı değil müminlerin sabrını ve liyâkatini sınamak içindi.

Mücteba kızı Fatıma aradaki perdeleri açmak için süreyi en başından alarak yeniden fikretmişti. Dikkatini çeken nokta birçok âyetin başında müstakilen bulunan 'Vav' harfleriydi. Kendisinden sonra gelen beyâna ağırlık kazandırmak için kullanılıyordu. Bu yönüyle başlı başına bir yemin sayılırdı. İdrâk edilmesinin önemince şâhidlik de istemekteydi.

Hatırlıyordu!..

Perşembe gecesi "Kalp ve Aşk" bahsinde 'Vav' ile beliren ilk mânâyı 'Velâyet'te aramış, sonra fatredilmek üzere ana rahminde gelişen insanı görmüştü. 'Vav' edindiği şuur sayesinde kişiyi evvelen 'Vâris', âhiren 'Venhar' -kurban- kılıyordu. Şimdiyse 'Vav' harfinde Rabbin '*El-Vehhâb*' ve '*El-Vâsi*' oluşunu seçmekteydi. İlk İsm-i İlâhi kulun gayretlerine bağlı olmaksızın Allah'ın cömertliğini anlatıyordu. Âl-i İmran Sûresinde yer alan bir duada, ilimde derinleşen ve keskin bir kavrayışa sahip kulların dilince anılmaktaydı.

"Ey Rabbimiz!
Bize hakikati idrak ettirdikten sonra
Kalplerimizi bundan çevirme!
Ve bize Kendi Katından bir rahmet bağışla!
Şüphesiz ki; Sen, Vehhab'sın."

Gayrı secdeye kapanmıştı. Ateşin ateşle irtibat aradığı böylesi bir demde kendi emeği veya arzusunca değil, O'nun şânının yüceliğince Rabbin Katından gelecek rahmetlere tâlipti. Biliyordu. İlim ve rahmetiyle her şeyi kuşatan *Vâsi*, arş mesabesindeki mümin kalbi dilediği rahmetlere açabilirdi. 'Vav' ile beliren her mânânın aşkına sarsıla sarsıla niyâz ederken Âraf Sûresindeki bir duaya nefes verecekti.

"Bize hem bu dünyada,
Hem de gelecekte güzellikler yaz!.."

Hüseyin kızı Fatıma da rabıtası boyunca vurgulanmış 'Vav'ların izinden yürümekteydi. Sûrenin baş kısmına döndüğünde üzerine and içilen "Semâ" ile işaret edilenin Esmâ-ı Hüsnâ oldu-

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

ğunu seçmişti. Rahmân'ın En Güzel İsimleriyle varlık âlemindeki tecellilerine açılan kalp şunu da biliyordu:

Tüm kainatın yoktan yaratılış emrinde "Kün!.." vardı. O, "Ol!.." der demez var olmuştu âlemler...

Oysa Rahmân sûretinde yaratılan insanın varlık bulması için Kitapta geçen asıl tabir; "Kün" değil "Kevn" idi. Her iki var oluş emrindeki biricik farkı seçebiliyordu. İnsan ancak ve ancak 'Vav' ile 'Kün!.." olandı.

Hakikatin bilgisinden nasipsiz olanlar ne denli aydınlıktan uzaklarsa; 'Vav' ile mâna bulanlara kendilerini açanlar da öylesine nimetlere kavuşuyorlardı. Buna göre 'Delip geçen' tanımındaki yıldız; kulu hakikatlere şâhid kılan Rahmânî tecelliler olmalıydı. "Târık" ise insana O'nun Katından lütfedilen vehbî nimetlerdi. Karanlığa karşı sezgisel bir aydınlanma sunuyordu. Rahmet kapılarının açılması için sır dolu gecelerde ansızın belirirken akılları temiz düşünüşe çağırıyor, nefislerin üzerine koruyup gözetici bir hafîz oluyordu. Aklını, nefsini ve tüm algılarını; kalbinin emrine sunabilen insana en büyük muştulardan birini vaat etmekteydi. İblis yahut Yezid misal hakikat örtücüleri, kendilerine hangi tuzakları kurarlarsa kursunlar yardımcıları Allah'tı.

O da secdeye kapanmıştı. Her zordan daha kudretli olan, mecburiyetlerle bağlanmayan, Zâtıyla sebeplerden ve her türlü illetten aşkın duran Rabbineydi münâcaatı...

Gayrı Muhsine alınlar tek bir yürek olup toprakta buluşmuşken Zeyneb ayağa kalkmıştı. Fikreden gönülleri tek tek gezip onlara dirilişin sûrunu mu üflemekteydi? Yoksa Fetih Günü Beytullah'ın üzerinde ezân okutan Dedesinin sünnetince tüm kâinatı şâhidliğe mi çağıracaktı? Semânın, Târık'ın, semâdaki dönüşlerin ve arzın yarılıp açılmasının üzerine yeminler etmeye başladı.

Kalpleriyle akledenler için gece karanlığında gönül kapılarını vuran konuk, insanlara ebedî saadet müjdeleyen 'Nur'du. Bir veçhinde Ümmü'l-Kitab mesabesindeki Dedesi Resûlullah, ötesindeyse Onu apaçık beyân eden Kitab-ı Mübin vardı.

Yarılan arz; toprakla konuşan, hakkı bâtıldan ayıran, fıtratı bilip topraktan gelene yol gösteren İmam'dı. Resûlullah onun için "Ebu Turab" -Toprağın Babası- buyurmamış mıydı?

Gözetici hafîz 'Mercan'a atıfla vicdanken, koruyup sakınması yönüyle 'İnci'ydi; sadra bakıyordu.

Bir dem boğazı düğüm düğüm olan Zeyneb görebilenler için yine tayf tayf açılıp rengârenk ışıklarla boyanmıştı. Maviden elâya, griden bala evrilen Kevser bakışlara nispetle; incecik omuzlarından aşağısı kızıldan yeşile çalmaktaydı. Gayrı titremeleri soğuktan değildi. 'İnci ve Mercanın Annesi'ydi ya; Gök Sofrasından yeryüzüne inen bir nefeslik can doğuracaktı. Sadr açıldıkça sırlardan bir sır daha düşmüştü dile...

"Ey Ciğerpârelerim!.." diyordu: "Târık'ta yolu seçenler bilirler ki; toprak ayakaltıdır. Ezip geçerler onu. Ama toprakta yolcunun da hatrı vardır, menzilin de... Onun biricik derdi yolcularının hedefe ulaşmasıdır. Târık, kişiye saklı kalıp görünmeyen sırlar âleminden dem be dem haberler verircesine parlar. Velâyettir o. Allah'tan gelir, Resûlüyle yürür, Vârisleriyle halka ulaşır.

Bilirsiniz! Her sarayın bir kapısı vardır. Kapıda kilit olur; kapıcıdaysa anahtarlar... Bu anahtarlar her kilide girerler. Ama uyup kapıyı açan sadece bir tanedir.

Unutmayın! Allah'ın insanlara vaadi var. Her birimiz için yollar yaratıldı. *Şüphesiz Allah, insanı aslına döndermeye de kâdirdir.*"

Sözün devamında apaçık çağrı vardı. Hasretler, duayla cem olmuştu ya; vuslat gecesiydi. Arzdan arşa çıkan ve göklerden yere dönen ses, özlemi anlatıyordu.

"Ey rahmet kapılarının
Ve anahtarlarının sahibi olan Allah'ım!
Hakkı bâtıldan ayıran söze andolsun!
Arzı yarıp onun esâretinden kurtulanlar,
Ve aslına rücû edip semâya dönenler şâhidlerimizdir.
Kalplerimizde sadece Sen
Ve Senin sevip de metheylediğin güzeller var.
Salât ve selâm olsun onlara...
Annem Fatımatü'z-Zehra'ya!..
Ve onun şânı Yüce Babasına!
Selâm olsun Kevser'in Eşine,
Ve onun İki Şehîd Güzeline!
Bizden selâm olsun;
Hiçbir şey var edilmemişken
Evvelen onların nuru yaratılanlara!.."

Şam harabeleri Rabbin zikri ve Zikir Ehline gönderilen salâvatlarla çınlarken Rahmanî sesleri işitmekten yana nasipsiz duran Şimr, ileride belirip kendilerine doğru yaklaşan meşaleleri takip etmekteydi. En öndeki muhafız Serhun'un sağ koluydu. Karşılamak için yanlarına vardığında sepeti görecekti. İçindekini biliyordu. Ama burada ne işi olabilirdi ki? Nitekim muhafızbaşı hemen söze girdi. Sanki o gün yaşananlardan herkes habersizdi. Uzun cümleler eşliğinde ve saray lisânınca iletilmesi istenen sözleri sıralıyordu.

"Âl-i Hüseyin'e kendilerinden gaspedilenler iade edilemediği için Emirimiz çok müteessir oldular. İyi niyetlerinin bir tezahürü olarak onlara bu sepeti gönderdiler. Emânetlerine doyunca sarılıp hasret giderebilirler."

Şimr elinde sepetle Muhsinelerin yanına geldiğinde duyup dinlediklerini aynıyla onlara da aktarmıştı. Bu esnada Zey-

Ahmet Turgut Aşkın Elçisi

neb'in bir çift Kevser gözleri, meşalelerin titrek alevleriyle yüzü gölgelenen yeğenindeydi. Rukayye'yi izliyordu. Onun sepete baktıkça usul usul yükselen kalp atışları çocukça bir heyecandan mıydı? Yoksa hasretle çarpan yürek kanatlanıp yâre doğru uçmak için sadrını mı parçalayacaktı? Her bir atımda kâinata ritim veriyordu.

"O, bel ile göğüs mahalli arasından çıkar.
Şüphesiz Allah, onu aslına döndermeye kâdirdir.
O gün geldiğinde bütün sırlar yoklanıp ortaya konur."

Evet!..

Karanlığı delip geçen yıldız, rahmete çağrılan kula onun en çok arzuladığı anahtarla mukabele arefesindeydi. Nitekim usul adımlarla sepete yaklaşan Rukayye neler olacağının farkındaydı sanki. Elini atıp sepeti açmazdan evvel herkesle göz göze gelmişti. Kendisini izleyen bir düzine bakışın tanıklığmca nihayet kapağı kaldırıverdi.

Açılan sadece bir sepetti.

Ama kapanan özlem kapısıydı artık...

Onu görür görmez; tüm kâinatı "Ya Ebî!.." diyen ahlarla dolduracaktı.

"Va Huseyna, Va Muhammeda!.."

İşte, karşısındaydı babacığı!..

Her zaman olageldiğince reyhan kokuyordu. Uzanıp yanaklarına dokunuverdi. Sıcacıktı. Şakaklarından kan sızıyordu hâlâ. Bir eliyle onu temizlemeye çalışırken titrek dudaklarını büzerek sordu.

"Acıyor mu baba!.."

Ahmet Turgut Aşkın Ebisi

Sanki o da 'Babasının Annesi'ydi. Kucağına alıp şefkâtle bağrına bastığında "Üzülme, buradayım!.." demişti: "Lebbeyk Ya Huseyn!.."

Onun gül cemâlini meshederken gözkapaklarını araladı bir dem. Bal rengi bakışlar doğrudan gönlüne inmişti. Vuruyordu kalbi; geceye ses veren Târık misâli...

"Lebbeyk Ya Huseyn!..
Ceddinin Güzeli!
İşte geldik, huzurundayız!.."

Yıkılmıştı Ümmü Gülsüm ve Sâfiye...
Arşa çıkan feryat "Ayy Kardaşşş" diyerek yineliyordu.

"Lebbeyk ya Huseyn!.."

Rübab'ın canı yeni baştan kurumuştu. Her iki Fatıma, balalar ve diğerleri de oldukları yerlere yığılıvermişlerdi. Bu acının bahâsını çekebilecek yürek mi vardı?

İmam Ali Seccâd, Kevser Sûresindeki '*Salli*' emrince sarsıla sarsıla secdeye kapandığında Şam harabelerinin altı yaşındaki '*Venhâr*' tecelligâhı, halasına bakınmıştı.

Haydar misâli kıyamda ve Zehra gibi mahzun tebessümlü Zeyneb; ağuşunu açmış hâlde yeğenini bekliyordu. Sarıldıklarında iki 'Vav' mı birleşmişti; sadırlar tek bir kalpti artık. Birlikte atıyordu.

Evet!..

Târık yoldu; menzili 'Dost'a varan...

Gecede belirmişti; yıldız misâli...

Gecenin yolculuğu 'İsrâ'ydı ya; ismiyle müsemma sûrede yer alan dua, güzellerin biricik zikriydi.

"Ey Rabbim!
Girerken sıdk ile girmemi
Ve çıkarken sıdk ile çıkmamı dile!
Ve Katından yardım edici bir güçle destekle!"

Duadaki 'Vav'lar hürmetine ezkâr ile cûşa gelen Rukayye farkındaydı!..

Âyette anılan 'güç' enfüsiydi. Vehbî olan içsel bir melekeydi. Aşktı.

Kula, 'Rabbin Katından yardım edici' olansa âfakiydi. 'Seçkin Velî' ile desteklenen kul onunla menziller aşacaktı. Nitekim arzı yarıp ten kafesinden âzâde olma arefesinde altı yıllık gurbet uykusundan uyanırken elleri 'Burak'a nispet halasındaydı. İşittiği çağrının coşkunluğuna kapılmıştı.

"Ey güzel!..
En Güzelden neşet bulan güzel!
Gel!..
Gel ki, Yakub'un gözyaşı dinsin!
Ey güzelliğine bin Yusuf'un kurban olduğu Habib'in Kızı!
Gel!..
Gel ki; Yusuf nasıl sevilirmiş öğrensin Züleyha!"

Evet!..

"Gel!.." muştusu erişmişti cana...

Ceddinin reyhan kokusunu aynıyla halasından da alıp ciğerlerini temize çektikten sonra bir daha nefeslenmek zuldü cana...

Rukayye'nin hasret dolu mazlum gözleri son kez parladığında bir çift gözbebeğinde dona kalan ışık, sâfi nur olmuştu; aslına rücû murad eden...

Gayrı sevenin 'Ben'i de, sevdiğinin 'Sen'i de yoktu.

Ahmet Turgut Akkan Arşivi

'Ben' ve 'Sen' ile beliren ikilik aradan çekilince "Hû" kelâmıyla vecde gelen kâinat "O" diyordu sadece.

O'ydu *Rahmân*, O'ydu *Rahîm;* En Güzel İsimlerin Biricik Sahibi...

"O" diye inliyordu altı yön; dün ve yarın, nokta ve ân...

O'ydu *Kadîr Mevlâ*, O'ydu Göklerin ve Yerin Nuru, Âlemlerin Rabbi...

'Venhâr'ın vuslat gecesinde aslına râci olana da "O" diyorlardı ya; selâma durmuştu yıldızlar, ay ve güneş...

"O geliyor, O!..
Ceddinin Reyhanı, Zehra Gülü,
Toprağı Haydar'dan olan geliyor.
Açılsın yedi kat semâ!..
Müctebâ'nın İncisi, Hüseyin'in Mercanı
Rabbine Kurban, ahdine sâdık âşık geliyor!.."

Ve mazlum âşığın arş yoldaşı, Seyyide Zeyneb...

Kevser'in vasiyetince iki Şehid Güzelin Annesi...

Tevhid Sarayının Kapıcısı...

Anahtarların emânetçisi...

Aşka şâhidlik ancak onun kârıydı ya; menziline değin refâkat ettiği 'Venhar'ın mührü yine ondan gelecekti. Mazlum âşıkla ayrıldıkları esnada Rabbinden kelimelerle yemin ediyordu.

"Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla!
Bu beldeye,
Senin bu beldeye girişine,
Babaya ve evlâdına and olsun ki!
İnsanı türlü meşakkatler içinde yarattık."

Ahmet Turgut Akın Elcisi

Bal rengi gözler yeniden gurbet dünyasına açıldığında yeğeninin topraktan gelen cansız bedeni Seyyide'nin sinesindeydi. Mazlum Rukayye bir eliyle de babacığının ser-i saadetine sarılmıştı sımsıkı...

Evet!..

Şam harabeleri şâhiddi. Can verip ser almıştı Âl-i Muhammed...

Arzdaki nefesin hesabı henüz bitmemişti ya; hâlâ buluşulacak yeni kelimeler vardı. Seyyide başını kaldırıp gökyüzüne bakıverdi. Sabah Yıldızını izlerken gönlünde beliren Târık; hem şükür vazediyordu, hem de yeni başlayacak dertler...

"Senin sadrını açıp genişletmedik mi?
Belini iki büklüm eden o ağır yükünü
Üzerinden kaldırmadık mı?
Ve Senin şânını yüceltmedik mi?
Şüphesiz; zorluğun yanında kolaylık var.
Evet! Zorluğun yanında kolaylık var.
Öyleyse, bir işi bitirince diğerine başla!
Ve yüzünü sadece Rabbine dön, O'na yönel!.."

Allah'ın salât ve selâmı Resûlullah'ın
Ve Onun Sevdiklerinin üzerine olsun!..

– SON –

Ahmet Tevfik Aslan Elçisi